

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AMM

"Σήμερα τα φώτα"

Με τα τρίγωνά τους βγαίνουν τα παιδάκια στα στενά και των Φώτων την ημέρα μας θυμίζουν ξανά...
Και μ' αυτή την ευκαιρία, συλλογίζεται κανείς, ότι κάθε μία κυρία, και πρό πάντων δεσποινίδες, δεν γιορτάζει, όπως όλοι, μία φορά κατ' έτος μόνο, μα γιορτάει κι' ημέρα... Φώτων έχει ολόκληρο το χρόνο!

Και, για ν' ακριβολογήσω και στο θέμα για να μπώ, πρέπει να σάς εξηγήσω, δίχως νόημα... θαμπό, πώς τα φώτα κι' η γυναίκα συσχετίζονται ώρισεμώς, όπου κάθε έρωτευμένος την «καλή» του περιμένει να προβάλλει στο περσάκι και «λατρεία μου και... φώς μου» την ανεδοκατεβάσει!

Αλλά κι' όλοι οι άλλοι άντρες, — νεαροί κι' ηλικιωμένοι, τη γυναίκα βλέπουν, πάντα, σαν γαζοί και θαμπωμένοι και συχνά την παραβάλλουν με «αστέρι φωτεινό» και την Πούλια, ιδιαιτέρως, και με τον... Αδγερινό! «Ηλιόλουστη» την λένε κι' άλλοι «φεγγαρολουσμένη» και οι πιο συνεπαρμένοι έχουν για φιλοδοξία, να κρεμάσουν στο λαμό της, για «κολιέ» τον... Γαλαξία!

Είπε αποδεδειγμένον κι' εινε, μάλλον, «φώς - φανάρι» πώς τον δρόμο των αστέρων ή γυναίκα έχει πάρει, άφου, όταν έχει κάποια γοητεία και σαγήνη, έργοι, με κάθε τρόπο, «στάρ» υπέρλαμπρη να γίνει! Δηλαδή, με λίγα λόγια, για θόνη και ταινία αγωνίζεται και τρέχει κι' εινε η μόνη της λαχτάρα και η μόνη της μανία... φωτογένεια να έχη!

Στη λεπτή τη σιλουέττα, μα και στην καλλιγραμμία, τρέφει επίσης η γυναίκα φοβερό... αδυναμία κι' όλο πέφτει στις ασκήσεις και την κούρα της έντεινε, γιατί τότε βάλει πεισμα και ζητά... «φώς - μαϊγκο» να γίνει!

'Αλλ' εκτός από την κούρα κι' από τη γυμναστική, την συχνή κι' έντατική, έργοι και με νηστείες και με φάρμακα να μπλέξη κι' έτσι αντί «φώς - μαϊγκο» να γίνει, πάει δόττελα να... «φέξη».

Οι γυναίκες και τα φώτα σχέσεις έχουν συνεχείς και θα δής πολλές ώραιες νεαρές της εποχής, που δεσμούς μονίμους έχουν ή παρτίδες μέρες - άρες, με στιλπνές, κατά κανόνα, και... αστραπτονικές φαλάκρες. Στα γερόντια, τούτέστι, κάθε μία τους αποβλέπει, γιατί οι γέροι εκείνοι έχουν... «φώς» αμέτρητο στη τσέπη και μπορούν πολύ άνετος την καλή τους να στολίζουν με διαμάντια και πετράδια, που θαμπώνουν και... χαλίζουν!

Μεταξύ όλων των άλλων, συναντά κανείς ακόμα κάτι γόησσες, που έχουν της Μαριλιν Μονρό το σώμα και σε κάθε πέρασμά τους γάνει ο άντρας τα σωστά του και νομίζει ότι βλέπει την πανέγληγο μπροστά του! Βλέπω κάθε καλοκαίρι στις άντες μας γενικά, κάτι υπέροχα «κομμάτια» και... φαντασμαγορικά, που με την εμφάνισή τους προκαλείται «πατιοντί» και οι άντρες τραγουδάνε: «Έλαμψε ο γιάλος κοντή»!

Οι γυναίκες και τα φώτα συσχετίζονται εμφανώς και δεν μένει αμφιβολία, υποθέτω, κανενός, ότι υπάρχουν κι' ώρισεμώς παντρεμένες προκομμένες, που το σπίτι τους το έχουν να γυαλίξη και «ν' αστράφτη» κι' άλλες που κυττάνε μόνο τη μοδίστρα και τον ράφτη... Κι' αν ο σύζυγος τους κάνει σχετικές παρατηρήσεις, ή τους φέρη αντίρρησης, απ' τα νεύρα τους... «αστράφτουν», ξεφανίζουν, αλάλα... ζουν και τα φώτα του καμμένου, εν τώ άμα, το... αλλάζουν!

Επισημασμένο
Ανα. Γαλμα... Σουερζάκις Γ.

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ και ράτημα! Είναι περιπτώσεις, που δεν σ' αφήνουν να πάρης σαφή θέσι, ν' απαντήσης μ' ένα ναι, ή μ' ένα όχι. Προβλήματα δύσκολα για τα οποία δεν υπάρχουν στα φαρμακεία έτοιμες σπειριαιτέ. Πρέπει να μπής πολύ μέσα στην κατάσταση, να γνωρίσης καλά πρόσωπα και πράγματα για να μπορέσης να σχηματίσης μία γνώμη. Και πάλι, δεν αποφασίζεις εύκολα να προτείνης λύσεις.

Είναι όμως και περιπτώσεις, που φωνάζουν, που προσφέρουν τη λύσι μόνες τους. Όπως η σημερινή. Ένας γάμος, που έγινε πριν από τέσσερα χρόνια με άγνοους οίκονους. Τετρασμένο φαινόταν το ζευγάρι. Νέοι άνθρωποι που είχαν συμπάθειση ο ένας τον άλλον. Απλή συμπάθεια ύστερ' από μία τυχαία γνωριμία. Δεν είναι απαραίτητος ο φλογερός έρωτας για να θεμελιωθεί ένας γάμος. Υπάρχουν ζευγάρια που παντρεύτηκαν χωρίς να προηγήθη έρωτας. Απλή ανοχή. Αγαπήθηκαν όταν ύστερα από το γάμο γνωρίστηκαν καλύτερα.

Άλλα πάλι ζευγάρια, που ενώθηκαν χωρίς να προηγηθ' αίσθημα, ούτε ο γάμος συνετέλεσε στην ανάπτυξη ερωτικού αισθήματος. Συντέλεσε όμως σε κάτι άλλο: Τα δυο πρόσωπα να γίνουν δυο καλοί φίλοι, με πλήρη συνεννόηση και κατανόηση που δοθήσε να περάσουν όμαλά τη ζωή τους.

Αντίθετα — περιττό να σάς το πω — γάμοι που είχαν άρετρία τον έρωτα και καταλήγουν σε δρισιές, δαρμούς, χωρισμούς.

Δεν ξέρει κανείς... Είναι τόσο πολλοί οι παράγοντες που συντελούν στην ευδούση της συζυγίας... Άγαθή πορεία προμήνυε το ξεκίνημα του σημερινού ζευγαριού.

Εναρμονισμένες οι ηλικίες. Προϊκα δεν διέθετε ή κοπέλλα. Έλάχιστα τα οικονομικά της έφδδια. Δεν έθεσε όμως ζήτημα προϊκάς ο σύζυγος. Όταν του δήλωσαν ότι άπρειακή προσέρχεται στο γάμο ή κόρη, ή απάντησε του ήταν ότι άδιαφορεί για χρήματα και ότι δεν ενδιαφέρεται παρά μόνο για το πρόσωπο.

Και δεν έπεσε έξω στην έκλογή του. Η υπαλληλική θέσι του έσασφάλιζε αρκετά ικανοποιητικές αποδοχές και μία ζωή χωρίς στερήσεις. Βέβαια, δεν θα ήταν άσχημο αν υπήρχε και κάποια προϊκά. Υπήρχε όμως σε αντάλλαγμα μία καλή σύζυγος, νοικοκυρά, σοβαρή, παρουσιάζιμη.

Καλοφτιαγμένος άντρας κι' εκείνος. Αισιόδοξος σε προβλέψεις για το μέλλον του. Είναι αλήθεια, ότι ο γάμος από την πρώτη στιγμή παρούσε κάποια κενά στα οικονομικά. Αρκετά κι' άποδοξη του συζύγου, αλλά πολλές και οι ανάγκες του νεοσύστατου σπιτιού. Πρέπει να μπη κανείς στο χορό για να καταλάβη. Έπαιρναν το ένα, τους έλειπε το άλλο. Η κουρτίνα σήμερα, ή ηλεκτρική κουζίνα αύριο, ο θερμοσίφωνας μεθαύριο. Ηλεκτροκίνητο καβάς έγινε το νοικοκυριό, έχει μεγάλες απαιτήσεις.

Για την αντιμετώπισή των απαιτήσεων αυτών αποφάσισε ή κυρία να έργαστη. Δεν είναι εύκολες οι δουλειές. Κατά καλή σύμπτωση, βρέθηκε ένα γραφείο. Μέτρως ο μισθός. Οι όμως παίρνει το διαθέσι στο σπίτι και άνακουφίζει τον άντρα της. Προϊκα δεν είναι κι' αυτό! Απασχόληση με το νοικοκυριό και το επάγγελμα. Τι παραπάνω να κάνει!

Και όμως ο σύζυγος ικανοποιημένος δεν είναι. Υποτιμώντας την προσφορά της γυναίκας του έπωφελείται από κάθε περίπτωση για να τη θίξη.

Αν ήταν το μόνο... Με το πέρασμα του χρόνου αποκαλύπτονται το ένα μετά το άλλο τα αδύνατα σημεία του.

Κοιτάει της εβδομάδος Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ανώμαλο χαρακτήρα του καταλογίζει ή κυρία...

Γάμοι βέ παγετώνες

Καλά λένε πως αν δεν φας, αν δεν πιής δεν καταλαβαίνεις τον άντρα σου. Χρειάστηκαν τέσσερα χρόνια για να γνωρίση ή γυναίκα τον σύζυγό της. Δεν είναι πια παιδί για να της διαφύγη ή πραγματικότητα. Στα τριάντα της, εκείνος πλησίαζε τα σαράντα. Η ζωή τους από μέρα σε μέρα γίνεται περισσότερο δύσκολη. Δεν είναι τα οικονομικά που τη δυσκολεύουν. Αυτά, με την κοινή προσπάθεια, έχουν μπη σε κάποια τάσι. Και με το χαρακτήρα του άντρα της θα συμβιβάζταν ή σύζυγος.

Αλλά τους λείπει το βασικό για τη χαρά του σπιτιού: Το παιδί. Άγουνες μένουν οι συζυγικές όρμες τους. Ανησυχία ή γυναίκα προσέφυγε σε γιατρούς. Την βρήκαν άπονη σε γέννηση. Τίποτα που να εμψύχωνε ή μητρότητά της. Ζήτησε τον άντρα. Δική του ή ανεπάρκεια. Δεν θα γίνω ποτέ πατέρα.

Αλλά μήπως τόχα είναι επαρκής σύζυγος;... Τον κατέχει πλήρης άδιαφορία για τα συζυγικά του καθήκοντα. Παιδιά ούτε θέλει, ούτε είναι σε θέσι ν' αποκτήσει. Σπάνια θυμάται ότι έχει κοντά του γυναίκα. Παγερός μένει ο συζυγικός κόλπος. Λείπει ή θωπεία, λείπει ή φλόγα των πόθων. Ένας κύριος που μπαίνει στο δωμάτιό του, φοβά τις πυτιέμας του και κατακλίνεται δπως θα κατακλινόταν μόνος σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου. Έδώ όμως δεν είναι μόνος. Μία γυναίκα μάταια περιμένει το χόδι του.

Δεν είναι σε τα έξω από το σπίτι

ερωτικά ενδιαφέροντα, που τον απασχολούν. Που να μείνει ενδιαφέρον για τα έξωοικιακά όταν διψασμένη μένη ή στήλη του;... Ο σύζυγός μου στο σημείο αυτό παρουσιάζει μίαν ανεπαρκεία περίεργη για άνθρωπο της ηλικίας του, ύγιεστατο και με καλή μέρα του... Η ανεπάρκεια του αυτή είναι ο λόγος για τον οποίο δεν κάνει παιδιά.

Ο μεγάλος της καυμός. Ένα παιδί. Όλα τα έλλα θα τα παράλεπε. Άς της έλειπαν οι ερωτικές χαρές, άς μην ένοιωθε την ερωτική περιπέτεια. Θα τόποιρνε άποφασί ότι αυτή ήταν ή μόνη της. Το παιδί όμως, αυτό, λείπει ή άγάπη από την καρδιά μου. Λείπουν τα παιδιά από το σπίτι. Λείπει ο άντρας από τη πλα μου. Θερμά το γάμο μου τη μεγαλύτερη άτυχία στη ζωή μου.

Στην ίδια στέγη ζούμε σά δυο συνταίρια που προσφέρει ή καθένας ό,τι κερδίζει. Τίποτα παραπάνω.

Η άδυναμία του συζύγου ν' ανταποκριθ' στις συζυγικές του υποχρεώσεις είναι ο λόγος που δημιουργεί τη δυσφορία, την κακότητα, τα παικτικά προβλήματα του. Συμβαίνει συχνά, όταν ο άντρας βρίσκεται σε αδυναμία να δώση ερωτική χαρά στη γυναίκα του, να τ' άβη μαζί της σά να είναι αυτή υπεύθυνη για τις δικές του άτέλειες. Το φυσικό θα ήταν ν' άνη τρυφερά, πρόσυμμε, υποχωρητικός άπέναντι της γυναίκας την οποία άδικεί. Γίνεται το αντίθετο. Νευρικός, ιδιότροπος, στριμμένος, προσβάτει στις στερήσεις

της γυναίκας και τις άναποδιές, τους κακούς τρόπους του.

Μέσα σε μία τέτοια άτμόσφαιρα ή γυναίκα άναρωτιέται τι πρέπει να κάνει. Δεν θέτει θέμα διπλής ζωής. Η διπλή ζωή δεν βγαίνει σε καλό. Σε ριζικές λύσεις άποβλέπει. Μία δέ ή λύσι που άντιμετωπίζει: Το διαζύγιο. Είναι τόσο νέα. Κατέχεται από τόση λαχτάρα για τη χαρά της ζωής... Είμαι τόσο νέα που θα μπορούσα να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Κι' αν πάλι, δεν βάδισα τον άνθρωπο που θα μου χάριζε λίγη άγάπη και λίγη χαρά, προτιμώ να μείνω μόνη χωρίς να υποστώ την ίδια δοκιμασία.

Έτσι είναι. Όπως το λέει. Το διαζύγιο είναι μία έχειρήσει. Προτιμότερη από την παράτασι μιας άρρώστειας. Δυσάρεστη αυτή ή ίδια ή άρρώστεια. Και τόσο έπικίνδυνη. Κανείς δεν ξέρει που μπορεί να φέση μία γυναίκα άλογώταται, ύγης και άνικανοποίητη.

Το διαζύγιο είναι ή καθαρή λύσι. Άν το διαζύγιο είχε μέσα του στοιχεία άκαθαρσίας, δεν έδινε τη συγκάτασής της ή Έκκλησία και ή Πολιτεία. Δυσκόλως προκύπτουν όταν υπάρχουν παιδιά. Προσωπικά και τότε ακόμα είμαστε ύπερ της λύσεως του γάμου που είναι άδυστακτος, ή άκάθαρτος, ή και τα δυο μαζί.

Τραυματίζεται, φυσικά, ή ψυχή του παιδιού, όταν του στερήσης τον πατέρα ή τη μητέρα. Άλλά μίπως μικρότερο είναι το τραύμα, όταν έχ' κάτω από μία στέγη όπου σίζουν μέν οι γονείς, περνούν όμως τις ημέρες τους με ψυχρότητα, με μίσος, με συμπλοκές, με δρισιές, χυδαίότητες, προστυχίες; Μέσα σε μία τέτοια άτμόσφαιρα δηλητηριασμένη από τις άναδυάσεις της δυσαρμονίας, ή ψυχική ταλαιπωρία του παιδιού είναι πολύ χειρότερη παρ' ό,τι στην περίπτωση, που το διαζύγιο, όδυνηρά μέν άλλα ριζικά, καθαρίζει την κακή κατάσταση.

Σήμερα όμως παιδιά δεν υπάρχουν. Υπάρχουν δυο άνθρωποι ούσιαστικά ένοι μετώξ τους: δυο σύντοκοι, που δεν τους ένοι οι αίσθηματικές, ούτε αισθησιακές δεσμούς. Φωτιά χωρίς θερμανσι. Σπίτι — άποδυτήριο, ύπνοτήριο, έστιατόριο, πλυντήριο. Αυτό όμως λέγεται πασιόν: δεν μπορεί να όνομασθ' οίκος.

Η άγάπη έν' εκείνη που θα δώση έρωτα στο γάμο. Η, τούλάχιστον, ή φίλια, ή συνεννόηση. Όταν λείπουν τα στοιχεία αυτά, τί μένει από το γάμο; Περισσότερο επιβάλλεται στο σεβασμό ένας άνευ λόγητος συνδυασμός, παρά μία νομιμ' ένωσι που δεν καλυπτεται ούτε από την άγάπη, ούτε καν από την άνοχή των δυο προσώπων που απαρτίζουν το άντρογύνο.

Φυσικοί και κοινωνικοί λόγοι επιβάλλουν το διαζύγιο στην άνικανοποίητη κυρία. Υποχρεώσι άπέναντι του έαυτού της. Μην τον παραμελώμε τον καυμένο μας τον έαυτό. Έχει το δικαίωμα του κι' αυτός.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Με έκατό δραχμές έκανα το γύρο του κόσμου

Πριν από τέσσερα χρόνια, ένας κάτοικος της Σελαντούρας, ο Μακάριος Ντεζέντ, Κάν, αποφάσισε να κάνει το γύρο του κόσμου μ' ένα κεφάλαιο 10 δολλαρίων της Μαλαισίας, που ίσοδυναμούν με 100 περίπου δραχμές. Κατάφερε, ωστόσο, να επισκεφθ' ως σήμερα 30 χώρες. Για να πραγματοποιήσει αυτό τον άελο, έκαμε όλα τα έπαγγελία, από το λαντέρη ως του φυγκιούρν σε κινηματογραφικά έργα. Άλλ' όταν έβλεπε να γυρίση στην πατρίδα του, περιπλανήθηκε επί τρεις εβδομάδες μέσα στη ζούγκλα και σάθηκε τυχαία από μία έξερυντική άποστολή.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΥΒΟΝ

Τρίτη 1η Αυγούστου.
— Μία βδομάδα είχα να γράψω στο ημερολόγιό μου. Ήμουν πολύ κακοκεφή. Γιατί οι γονείς μου μ' έστελναν στη θεία Υβόν, για τις διακοπές μου. Φαίνεται πως το θεωρούν τιμωρία, επειδή έμεινα μετεξέταστα στα μαθηματικά! Θάθελα να μάθω αν οι γονείς δίνουν τών κοριτσιών που μένουν μετεξέταστα, τα στέλνουν να βοηθούν σε μία επαγγελματική γωνιά, χωρίς θάλασσα, χωρίς βουνά... και χωρίς καν το παραμικρό φλέντ!

Τετάρτη 2 Αυγούστου.
— Αδύνατο να συνηθίσω στη μονοτονία! Ξυπνάω το πρωί στις 8½. Εργάζομαι—ή μάλλον κενά πώς εργάζομαι. Η αλήθεια είναι πως δε σκοτώνομαι δα στη μελέτη. Η γεωμετρία, η άλγεβρα, οι αριθμοί, χορεύουνε τσά-τσά μέσα στο μυαλό μου, μ' αρουσταίνουν! Ωρισμένος, δε θα παντρευτώ ποτέ μαθηματικό...

Παρασκευή 4 Αυγούστου.
— Διάβασα ένα πολύ δ. μορφο ρομάντο, με τρεις πρωταγόνες, μελαγχολική, ελάνθια και κοκκινομάλλα. Φιλονεικίες, ζήλειες, εκμυστηρεύσεις... και στο τέλος, η πρώτη παντρεύεται, η δεύτερη σκοτώνεται κι' η τρίτη... Οέ μου!... η τρίτη επιστρέφει στη θεία της. Αυτή είναι η πιο δειλή λύση απ' τις τρεις, κατά τη γνώμη μου.

Πόσο θάθελα να βρισκόμουν αυτή τη στιγμή στην ακροατοσάλα! Είναι τόσος όμορφος καιρός!...
— Ανορωτίεμαι γιατί η θεία μου κλείνεται κάθε μέρα, στις 5, στο σαλόνι της και δεν έννοει να την άνησυχής κανείς. Πολύ περίεργο!

Πήρα ένα γράμμα της μαμάς, γεμάτο συμβουλές και συστάσεις να μελέτω.

Τετάρτη 9 Αυγούστου.

ΟΙ ΑΓΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΥ

Επίδειξις

Επιθυμῶν τὴν κρίσιν μου τὴν ἐνθερμον νὰ δεῖξω ἵνα τὰς μὲς τοῦ ὁσέως συλλήθῃν καταπλήξω, ἐξέπλυνον νυκτὶ καὶ ὁδὸν ἐν μέσω Δεκεμβρίου ἐξῆλθον γυναικῶν γόντος μεστοῦ λαυρῶδους μύριου καὶ φέρων ὑποκαίσιον λεπτὸν καὶ κονδομάνικον. Σκοπὸς οὖν ἐφόρεσον τὸ κονδομάνικόν μου ἵνα ἐξάρω τοιαύτην τὸν λαυρῶδον ἀτομόν μου καὶ ἀψιφῶν τ' ἀγιάζιον τῆς σκοτεινῆς νυκτός ἐδείκνυνον τὴν κρίσιν μου τὴν θείαν πρὸ παντός. Κι' ἐνῷ αἱ Μις με ἐλάεον με πόσαν οὐκ ἀλίην παρ' ὅτι ἐνοίωθον ὁ βλάς ἐν τῷ κορμῷ μου ρίγη. Πλὴν τοῦτο δὲν ἐλάεον ὅπ' ὄφιν μου οὐδὲως ἀλλὰ τὰς Μις ὑμῶν ὁσέως καὶ ἀσυστάως καὶ ὅπ' με ὅφως γόντος κι' οὐκ ἀνδρός (λεωδῶς).

ἐνῷ πολλάκις ἐκράζον παταγῶδες: (—Ααααφού!) Κι' ἰδοὺ δεινὸς ἀπέτυχον, κοινῶς καὶ γὰρ τὸ κονδομάνικόν οἱκτρὰς ἐ- (τερρακῶδην) (συνακῶδην) Κι' ἀντὶ τὴν θείαν κρίσιν μου νὰ δεῖ- (ἔω περιπράννης) ὑπὸ τὸ ψυχὸς τῆς νυκτός ἐπούντισαν (ὁ κῆνος) καὶ τρέμω ὥς νὰ μ' ἐρρίψαν εἰς πα- (γερὰς καθεύδων) (βεντούζας!) ἐπέστρεψον οἰκίακῶς καὶ ἐθαλόν... (Βεντούζας!)

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΣ

Νοιάθω πὸς μεγάλωσα πὸς γέρασα ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ. Γιὰ πρώτη φορὰ βρισκομαι μπροστὰ στὸ μυστικὸ μίας ζωῆς.

Η θεία μου ἀπομονώονταν στὸ σαλόνι, κάθε ἀπόγεμα, στις 5. Ήταν τόσο παράξενο! Χτὲς λοιπόν, μὴ μπορώντας νὰ συγκρατήσω τὴν περιέργειά μου, μπήκα ξαφνικά σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, στις 5 ἀκριβῶς, καὶ τῆς εἶπα μὲ ἀναίδεια:

— Τί κάνετε ἐδῶ κάθε μέρα, θεία Υβόν;

— Καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐστρέφω σὲ μέγα τὰ μάτια της, τοῦ λήμψαι ἀπ' τὰ δάκρυα ἢ ἀπ' τὸ δνείρο ποῦλεπε—κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Τὸ πρόσωπό της φάνε- ραινε βαθεῖα συγκίνηση... Εἶχα μετανοήσει κι' ὅλας γιὰ τὴν ἀ- γένειά μου κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ὅταν ἡ θεία μου μίλησε. Ἡ φωνή της ἦταν ἀλλομένη, ἔ- τρεμε σχεδόν:

— Ἀκουσε, παιδάκι μου. Δὲν πρέπει νὰ μ' ἀνησυχῇς αὐτὴ τὴν ὥρα... ἐξ αἰτίας ἐκείνου!... Καταλαβαίνεις;

— Ποιανὸ ἐκεῖνον; ρώτη- σα, ἐκπληκτῆ.

— Εἰν' ἀλήθεια πὸς δὲν ξέ- ρεις. Κανείς δὲν ξέρει... Εἰμαι τόσο πονεμένη!... Εἶσαι μεγάλη τώρα, θὰ με νοιώσης. Πνίγομαι, πού εἰμαι ὑποχρεωμένη νὰ φυλάω μόνη μου τὸ μυστικὸ μου... Ὑ- στερα, μικρούλα μου, ἴσως ν' ἀ- γαπήσης τὴ γοῖά θεία σου, τὴ δυστυχισμένη... ἴσως νὰ με πα- ρηγορήσης...

Τὴ φίλησα τρυφερά, συγκινη- μένη. Κι' ἐκείνη συνέχισε:

— Ὅταν ἐγκαταστήκαμε ἐ- δῶ, ἦμουν 18 χρονῶν. Εἶχα τὴν ἡλικία τῶν ονειροπολήσεων... Συ- νήλθα νὰ ράβω, καθισμένη σ' αὐ- τὴν ἐδῶ τὴ θέσι. Κάθε μέρα, στις 5, ἐνῶς νῆος περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὸ παράθυρό μου... Ὅταν εἶναι μιά κοπέλλα 18 χρονῶν, ἡ καρδιά της παίρνει γρήγορα φω- τιά. Τὸν ἐρωτεύθηκα, χωρίς νὰ ἔ- χω ἀκούσει ποτὲ τὴ φωνή του. Φαίνονταν τόσο συμπαθητικός, τόσο γλυκός!...

— Μία μέρα, ὁ πατέρας μου μοῦ μίλησε τυχαία γι' αὐτόν: Ἦταν καθηγητὴς τῆς ἀγγλικῆς σ' ἓνα κολλέγιον, ἐδῶ κοντὰ. Μὴ ξέροντας πὸς νὰ κάνω τὴ γνω- ριμία του, μεταχειρίστηκα ἓνα τέχνασμα: Μία μέρα, καθώς πε- ρνοῦσε, ἄσια να μοῦ πῆσι μιά ἐφημερίδα ποὺ κρατοῦσα. Τὴ σή- κωσα, μοῦ τὴν ἔδωσε. Τὸν εὐχα- ρίστησα, με καροχότυπι. Συ- στήθηκα... κι' ἀπὸ τότε γίνα- με οἱ καλλίτεροι φίλοι. Μόλις μ' ἔλεπε, πλησίαζε στὸ παρά- θυρο καὶ πίνανμε κουβέντα.

— Τὸν ἀγαποῦσα ὅλοένα πρὶς πολὺ. Ήταν σὰν μιά ἡλιαχτίδα στὴ ζωὴ μου. Ἐκπρωποῦσε ὅ- λα τὰ ἰδανικά, τὰ θειερά μου. Ήταν ὅλος ὁ κόσμος γιὰ μένα. Ἐπῆξα νὰ μοῦ κάνη μιά ἐκ- μυστήρευσι, νὰ μοῦ πῇ κάτι. Μὰ αὐτὸς μοῦ φερνόταν πάντα σὰν καλὸς φίλος... Καί, μιά μέρα, ἦρθε νὰ μ' ἀποχαιρετήσῃ, ἀπλοῦ- στατα, φυσικῶτα. Ἐφύγε ἀπ' τὴν πόλιν!...

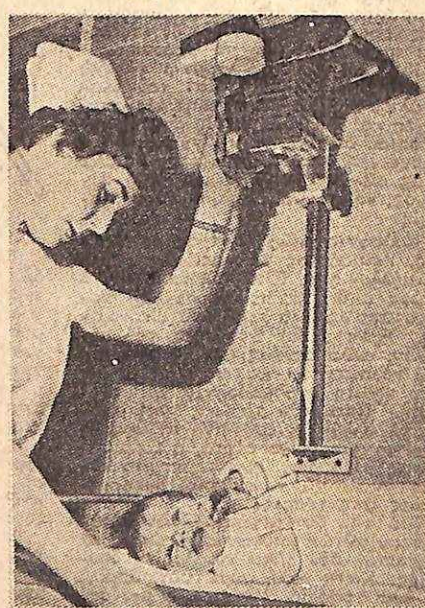
— Γιατί νὰ ἐπιζοῦμε, στὰ σκλη- ρὰ χτυπήματα τῆς μοίρας;... — Πέρασαν χρόνια. Ποτὲ ἡ καρ- διά μου δὲ χτύπησε γιὰ ἄλλον. Δὲν ἐξέχασα... Στις 5, ἐρχομαι ἐδῶ νὰ ἐναγίσσω στιγμὲς εὐτυ- χίας ποὺ μοσένοιασα. Τὸ πα- ρελθὸν ξαναῖθι τότε. Θαρρῶ πὸς τὸν ἀκούω... Ἡ χαδιάρα φωνή του μοῦ ψιθυρίζει ἐπιτέλους τὰ λόγια ποὺ λαχταροῦσα... Μιλά- με πολὺ, πολὺ... — Καταλαβαίνεις λοιπόν, μι- κρούλα μου... δὲν πρέπει νὰ μ' ἀνησυχῇς, γιατί τὸ δνείρο δια- λύεται. Κι' αὐτὸ τὸ δνείρο μο- νάχα με κρατεῖ στὴ ζωή... Εἴ- μαι τόσο μόνη, δίχως αὐτό! Γερωντοκῶ; Ὀχι, δὲν ἦταν γερωντοκῶ ἡ θεία Υβόν. Ἡ καρδιά της εἶχε λύσει στὸν ἔ- ρωτα, ὅπως οἱ καρδιὲς τῶν παν- τρεμένων. Κι' ἡ χιμαίρα, φύγον- τας, εἶχε χαράξει τὸ πρόσωπό της...

Β. ΜΑΡΙΟ

ΕΝΑ ΗΜΕΡΟ ΛΙΟΝΤΑΡΑΚΙ

Ἡ κυρία Ἀλίκη Πεδερᾶντι ἀπὸ τὸ Μιλᾶ- νο εἶχε στὸ σπῆτι τῆς ἓνα ἐξημερωμένο λιοντάρακι τεσσάρων μηνῶν. Κανείς δὲν ξέρε ἔθελα τί θὰ συνέβη ἀργότερα, πρὸς τὸ παρὸν πάντως ὁ μικρὸς λέων εἶναι πρὶς ἡμέρας κι' ἀπὸ μιά γάτα ἓνα σκύλο. Πρὶς ἡμερῶν, τσάκασε ἀπὸ τὸ πα- ράθυρο καὶ πῆγε νὰ παίξῃ με τ' ἄλλα ζῶα στὸν κήπο. Διατηρεῖ πολὺ ἀγᾶθες σχέσεις ὅχι μόνο με τ' ἄλλα τετράποδα, ἀλλὰ καὶ με τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς. Ὡς πότε ὁμως;...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΛΑΜΑ

Ποιά μητέρα, ποῖος πατέρας δὲ θὰ ἦθε- λαν νὰ εἶχαν μιά φωτογραφία ἀπὸ τὸ πρῶτο κλάμα καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ πρῶτο χαμόγελο (τὴν πρώτη χαρούμενη γκριμάτσα, θὰ ἔπρεπε μάλλον νὰ ποῖμε) τοῦ παιδιοῦ τους. Γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία αὐτὴ τῶν πελατῶν του, ὁ διευ- θυντὴς μίας μεγάλης μαιευτικῆς κλινικῆς τοῦ Ντύσελντορφ ἐγκατέστησε σ' ὅλα τὰ δωμάτια καὶ σ' ὅλους τοὺς θαλάμους εἰδικὲς φωτογραφικὲς μηχανές, ποὺ ἐπι- τρέπουν στὶς νοσοκόμες νὰ φωτογρά- ζουν ἀράβια τοὺς διαφόρους μορφαρισμοὺς, ποὺ κάνουν τὰ νεογνῆτα, εἰτε κοιμώμε- να, εἰτε ἐξυπνά. Ἐτοί μ' ἡμᾶς φεύγοντας ἀπὸ τὴν κλινικὴ μαζί με τὸ μωρὸ τῆς παίρνει καὶ μιά σειρά ἀπὸ τίς φωτογρα- φίες αὐτές.

Τὸ δνείρο τῆς κυρίας Κούλας ἦταν νὰ ἀποκτήσῃ μιά γού- να γιὰ νὰ εἶναι κι' ἐκείνη κομ- ψωνιμένη τὸ χειμῶνα καὶ νὰ ὑπὸν ὑστερᾷ ὑποστάς στις ἄλλες κυ- ρίες τοῦ κύκλου της. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τοῦμήσῃ νὰ μιλήσῃ γιὰ γού- να στὸν Πολύδωρο!

Καὶ νὰ πῆς πὸς δὲν εἶχε ὁ τσι- φοῦτης: Κάπου ἐκατὸν πενήντα γιλιάρικα ἦταν οἱ καταθέσεις του στὴν Τράπεζα, χωριστὰ τὰ γρεῶνγραφα καὶ οἱ μετοχές. πού φύλαγε στὴ σιφονιέρα.

Ἀλλὰ ἡ κυρία Κούλα δὲν ἦτα- νε ἀπ' αὐτές ποὺ τὸ βάζουν κά- τω. Θάπαρνε τὴ γούνα, ὁ κόσμος νὰ γαλοῦσε.

Καὶ μιά μέρα ὁ Πολύδωρος γύ- ρισε ἀπ' τὴ δουλειά του ἀνάστα- τος.

— Τὸ δαχτυλίδι μου! φώναξε. καθὼς εὔπαινε στὸ ὑπάνιο λα- νανισμένο.

— Τί δαχτυλίδι; ρώτησε ἐκ- πληκτῆ ἡ κυρία Κούλα.

— Ὁ ἄντρας τῆς εἶχε νὰ κάνη τῶ- ρα μὲ τὴ ναυτικὴ τέχνη τῆς κυ- ρίας Λουκίας. Καὶ σὲ μιά ἐβδο- μάδα ξαναπῆγε στὴν καφετζού- νᾶ τοῦ πῆ κι' ἄλλα διαβάζοντας τὴν τύχη του στὸ φλυτζάνι. Καὶ ἡ κυρία Λουκία ἀφού κύτταξε μὲ εὐδιόρθεισιν τὸ κουπάκι, τοῦ εἶπε πάλι σπιαδικὰ πράγματα:

— Καλέ, τί βλέπω: Ἐσεῖς ἔ- γετε λεφτά! Πολλά λεφτά! Τάγε- τε σὲ μιά τράπεζα στὸ δνοῦά σας. Καὶ στὸ δεξιὸ συντάξι μιάς σιφονιέρας μέσα σὲ μιά κασετί- να βλέπω κάτι νασοτὰ μεγάλης ἀξίας.

Κι' ἐνῷ ὁ Πολύδωρος εἶχε μεί- νει ἐμβρόντητος ἀπὸ τίς μαγικὲς ἰδιότητες τῆς κυρίας Λουκίας, ποὺ ἤξερε ὅχι μόνο γιὰ τὰ λεφτά στὴν τράπεζα, ἀλλὰ καὶ σὲ ποῖο συντάξι ἔκουθε τίς μετοχές του καὶ τὰ χρεῶνγραφα, ἡ καφετζού συνέχισε:

— Πῶ! Πῶ! Τί βλέπω... Ἐνα ἀγαπημένο σας πρόσωπο μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες θὰ πε- ράσῃ ἓνα μεγάλο κίνδυνον.

Καί—τί περίεργο—τὴν ἐπομέ- νη τὸ μεσημέρι, ποὺ γύρισε στὸ σπῆτι, βόηκε τὴν κυρία Κούλα ἀ- νάστατη.

— Ἄν! Πολύδωρέ μου τί νὰ σοῦ πῶ. Παρὰ λίγο νὰ ἦσων γῆ- ρος σήμερα!

— Φτοῦ νὰ πάω ἡ ὁγῆ! τσίριξ! ὁ Πολύδωρος, ποὺ δαίω- να πῆγε;... Μήπως ἦρθε κανεὶς καὶ τὸ βούτηξε;

— Δὲν ξέρω. Πολύδωρέ μου... Ἦρθε, βέβαια, ἡ κυρία Βιβὶ τοῦ ὀρετιεῖ τοῦ ποῦ νὰ μοῦ ἐπῆται λί- γο πιπέρι, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι πρὶς νὰ ἔκανε τέτοιο πράγμα... Ἦρθε καὶ ὁ μικρὸς τοῦ μπακάλη με τὰ ψώνια... Τί νὰ πῶ κι' ἐγώ... Δὲ μπορῶ νὰ πάω ἀνθρωπο στὸ λαϊμό μου...

Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ τῆς ἦρθε μιά ἰδέα ἐξοφάνει:

— Τὸ βρῆκα!

— Ποιό; Τὸ δαχτυλίδι; ρώτησε χαρούμενος ὁ Πολύδωρος.

— Ὅχι καλέ! Θὰ σὲ στείλω νὰ πᾶς σὲ μιά καφετζού ποὺ λέ- νε πὸς εἶναι μάννα στὸ κουπάκι γιὰ νὰ σοῦ πῇ ποῦ βρίσκεται τὸ δαχτυλίδι...

Καὶ ὁ Πολύδωρος, μὲ τὴν ἐλπί- δα νὰ ἐξαπαθῇ τὸ δαχτυλίδι, δέ- χτηκε νὰ πάῃ στὴν καφετζού. τὴν

Ἡ καφετζού

κυρία Λουκία, νωρίς κατὰ δάθος νὰ πιστεῖν σὲ τέτοιες ἀφίδες.

Κύτταξε, λοιπόν, τὸ φλυτζάνι ἡ καφετζού μὲ σοβαρότητα καὶ φώναξε ναρούμενη σὲ λίγο:

— Νάτο! Τὸ βλέπω τὸ δαχτυ- λίδι... Εἶναι γουσό μὲ πᾶσινη διαμαντόπετρα.

— Ναί! Ναί! φώναξε κατὰ- πληκτος ὁ Πολύδωρος. Ποῦ εἶναι;

Συνκεντρώθηκε πάλι ἡ κυρία Λουκία καὶ εἶπε:

— Νάτο! Εἶναι ἀπὸ κάτω ἀ- πὸ ἓνα ναλὶ μακρόστενο σὲ ζανα- οῖ νωῖνα μὲ πᾶσινα λουλούδια.

— Στὸ ναλὶ τοῦ νῶ! φώνα- ξε ἐνθουσιασμένος ὁ Πολύδωρος.

Κι' ἀφού ἔδωσε ἓνα ἐκατοστά- ρικο στὴν καφετζού, γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ με ταῖ. Καί—ὡ τοῦ θαύματος!— κατὰ ἀπὸ τὸ χαλὶ τοῦ γῶλ βόηκε τὸ δαχτυλίδι...

— Φαίνεται πὸς θὰ σοῦ ἔπε- σε, ὅταν ἐδῶνας ἀπὸ τὸ ὑπάνιο, ἢ λυθῶσε μου! συνέτερεσε ἡ κυ- ρία Κούλα.

Ἡ κυρία Κούλα δὲν ἔφησε τὴν ἑ- νῶση μὲ τὴν καφετζού, γύρισε στὸ σπῆτι τοῦ με ταῖ. Καί—ὡ τοῦ θαύματος!— κατὰ ἀπὸ τὸ χαλὶ τοῦ γῶλ βόηκε τὸ δαχτυλίδι...

— Φαίνεται πὸς θὰ σοῦ ἔπε- σε, ὅταν ἐδῶνας ἀπὸ τὸ ὑπάνιο, ἢ λυθῶσε μου! συνέτερεσε ἡ κυ- ρία Κούλα.

Κι' ἐνῷ ὁ Πολύδωρος εἶχε μεί- νει ἐμβρόντητος ἀπὸ τίς μαγικὲς ἰδιότητες τῆς κυρίας Λουκίας, ποὺ ἤξερε ὅχι μόνο γιὰ τὰ λεφτά στὴν τράπεζα, ἀλλὰ καὶ σὲ ποῖο συντάξι ἔκουθε τίς μετοχές του καὶ τὰ χρεῶνγραφα, ἡ καφετζού συνέχισε:

— Πῶ! Πῶ! Τί βλέπω... Ἐνα ἀγαπημένο σας πρόσωπο μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες θὰ πε- ράσῃ ἓνα μεγάλο κίνδυνον.

Καί—τί περίεργο—τὴν ἐπομέ- νη τὸ μεσημέρι, ποὺ γύρισε στὸ σπῆτι, βόηκε τὴν κυρία Κούλα ἀ- νάστατη.

— Ἄν! Πολύδωρέ μου τί νὰ σοῦ πῶ. Παρὰ λίγο νὰ ἦσων γῆ- ρος σήμερα!

— Φτοῦ νὰ πάω ἡ ὁγῆ! τσίριξ! ὁ Πολύδωρος, ποὺ δαίω- να πῆγε;... Μήπως ἦρθε κανεὶς καὶ τὸ βούτηξε;

— Δὲν ξέρω. Πολύδωρέ μου... Ἦρθε, βέβαια, ἡ κυρία Βιβὶ τοῦ ὀρετιεῖ τοῦ ποῦ νὰ μοῦ ἐπῆται λί- γο πιπέρι, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι πρὶς νὰ ἔκανε τέτοιο πράγμα... Ἦρθε καὶ ὁ μικρὸς τοῦ μπακάλη με τὰ ψώνια... Τί νὰ πῶ κι' ἐγώ... Δὲ μπορῶ νὰ πάω ἀνθρωπο στὸ λαϊμό μου...

Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ τῆς ἦρθε μιά ἰδέα ἐξοφάνει:

— Τὸ βρῆκα!

— Ποιό; Τὸ δαχτυλίδι; ρώτησε χαρούμενος ὁ Πολύδωρος.

— Ὅχι καλέ! Θὰ σὲ στείλω νὰ πᾶς σὲ μιά καφετζού ποὺ λέ- νε πὸς εἶναι μάννα στὸ κουπάκι γιὰ νὰ σοῦ πῇ ποῦ βρίσκεται τὸ δαχτυλίδι...

Καὶ ὁ Πολύδωρος, μὲ τὴν ἐλπί- δα νὰ ἐξαπαθῇ τὸ δαχτυλίδι, δέ- χτηκε νὰ πάῃ στὴν καφετζού. τὴν

— Γιατί; Τί ἔγινε;

— Καλέ ἔπεσε ἓνα κοτῶ- νι ἀπὸ μιά οἰκοδομὴ καὶ γιὰ ἓνα πόντο θὰ με εἶνε δὴ στὸ κεφάλι καὶ θὰ με εἶνε ἀφίσει στὸν τό- πο Παρὰ τοῖχα. Πολύδωρέ μου...

— Ἡ καφετζού!... φώναξε τό- τε μὲ δέος ὁ Πολύδωρος. Μοῦ τᾶ- νι πῇ ἡ καφετζού...

Καὶ ἐξήγησε τὸ πὸς καὶ τί με τὴν κυρία Λουκία, ποὺ τώρα τῆς εἶνε τυφλὴ ἐμπιστοσύνη.

Τὴν τρίτη φορὰ, ποὺ ἐξανήγη- νᾶ τοῦ διαβάσει τὸ κουπάκι, τοῦ εἶπε ἓνας δυσάρεστα πράγματα:

— Μιά παυχολὴ ἑαυθιά, ποὺ βλέπω στὸ φλυτζάνι ναῖς σας, τί τὴν ἔχετε;

— Γυναίκα μου εἶναι; Γιατί;

— Μεγάλη ἀγάπη σας ἔχει. Στὸ δνοῦά σας πίνει νερό.

— Τὰ ξέρω. Τὸ ξέρω... εἶπε κολακευμένος ὁ Πολύδωρος.

— Ναί, συνέχισε ἡ καφετζού. Ἀλλὰ ἐδῶ βλέπω πὸς τὴν τριγυ- ροῖς ἓνας τοιανταπεντάσης μελα- γρονῖος με ναῦρο μουστάκι. Κι' ἄλλο κάτι τῆς λέει πονηρά, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν δέχεται!...

— Τοιανταπεντάσης μελαγροῖ- νᾶ μὲ μουστάκι; ρώτησε συν- οφουκωμένος ὁ Πολύδωρος.

— Ναί, ἔνει καὶ μιά ἐλῆα στὸ δεξιὸ μανούλο...

— Ὁ Μάκης τοῦ Ἰσογείου! εἶπε ἠνοσιμένος ὁ Πολύδωρος. Λοιπόν;

— Τί λοιπόν; Νά, ὅλο καὶ κάτι τῆς λέει καὶ μάλιστα τῆς ὑ- ποσέθηκε καὶ μιά γούνα. Νάτο, φαίνεται καραὸ ἡ γούνα στὸ φλυτζάνι. Ἀλλὰ ἡ ἑαυθιά, μολο- νότι θέλει νὰ ἀποκτήσῃ μιά γού- να, ἀντιστάτικα στὸν πειρασμό. Πάντως, σὲ τρία τέρμινα ἡ ἑαν- θιά θὰ ἀποκτήσῃ τὴ γούνα.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δρῶμε! φώνα- ξε ἀνταρσιασμένος ὁ Πολύδωρος.

Καὶ γύρισε στὸ σπῆτι μουλού- λης καὶ κακόκεφος ἄντιθέτως ἡ κυρία Κούλα ἦταν κεφάτη.

— Ἄν ἐργάζομαι λίγο νωρίτε- ρα, Πολύδωρέ μου, τοῦ εἶπε, θὰ εὐρίσκεις ἐδῶ τὸν κύριο Μάκη...

— Τὸ Μάκη; μούγκρισε ὁ Πο- λύδωρος. Τί ζῆταίς ἐδῶ αὐτὸς ὁ τζιτζιφιόγκος;

— Καλέ ἦθε ὁ ἄνθρωπος νὰ δῇ ἂν ἦταν ἐδῶ ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Μαρίτσα... Καὶ κάθισε λίγο νὰ μοῦ κάνη συντροφικὴ... Κακό εἶναι;

— Ἄν! Πολύδωρέ μου τί νὰ σοῦ πῶ. Παρὰ λίγο νὰ ἦσων γῆ- ρος σήμερα!

— Φτοῦ νὰ πάω ἡ ὁγῆ! τσίριξ! ὁ Πολύδωρος, ποὺ δαίω- να πῆγε;... Μήπως ἦρθε κανεὶς καὶ τὸ βούτηξε;

— Δὲν ξέρω. Πολύδωρέ μου... Ἦρθε, βέβαια, ἡ κυρία Βιβὶ τοῦ ὀρετιεῖ τοῦ ποῦ νὰ μοῦ ἐπῆται λί- γο πιπέρι, ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι πρὶς νὰ ἔκανε τέτοιο πράγμα... Ἦρθε καὶ ὁ μικρὸς τοῦ μπακάλη με τὰ ψώνια... Τί νὰ πῶ κι' ἐγώ... Δὲ μπορῶ νὰ πάω ἀνθρωπο στὸ λαϊμό μου...

Καὶ ξαφνικά, σὰν νὰ τῆς ἦρθε μιά ἰδέα ἐξοφάνει:

— Τὸ βρῆκα!

— Ποιό; Τὸ δαχτυλίδι; ρώτησε χαρούμενος ὁ Πολύδωρος.

— Ὅχι καλέ! Θὰ σὲ στείλω νὰ πᾶς σὲ μιά καφετζού ποὺ λέ- νε πὸς εἶναι μάννα στὸ κουπάκι γιὰ νὰ σοῦ πῇ ποῦ βρίσκεται τὸ δαχτυλίδι...

Καὶ ὁ Πολύδωρος, μὲ τὴν ἐλπί- δα νὰ ἐξαπαθῇ τὸ δαχτυλίδι, δέ- χτηκε νὰ πάῃ στὴν καφετζού. τὴν

— Δὲν ξέρω! Πάντως δὲν θέ- λω νὰ ἐνοηταὶ στὸ σπῆτι μου αὐ- τὸς ὁ ἀναίδης...

— Καλά, Πολύδωρέ μου, ἀφού δὲ θέλεις... τὸν καθυσάνασε ἡ κυ- ρία Κούλα.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ των Ήνω-
μένων Έθνών έβγαλε άποτομα
την έφοδόγχη του... Γύρω του τό
πλήθος οδοιάρει και χειρονομούσε.
Από τη μιά μεριά οι μαυρες γυ-
ναίκες, άλλες με κλαρώτά φου-
στάνια, κ' άλλες ντυμένες μ' ένα
κομμάτι ύφασμα, που έμοιαζε με
φούστα και με μιά πολύχρωμη
μπλούζα, είχανε τό ύφος του πει-
νασμένου ζώου... Από την άλλη
οι άντρες έμεναν σιωπηλοί και
σάν κεραυνολημένοι από τη δυσ-
τυχία.

Ο στρατιώτης του Ο.Η.Ε. —
ένας κατάξανθος, ψηλός Σουηδός
— χωρίς να τό δείχνει, βοιούσια-
νε στά πρόθυρα του πανικού: "Όλο
έκεινο τό μαύρο πεινασμένο πλθ-
θος, τό έκαιοντάδες βλέμματα,
που ήτανε στημένα πάνω του, του
δημιουργούσαν μιά περίεργη ψυχο-
λογική κατάσταση, κάτι μετόξιν
συνπόνους και φόβης.

Μετάνοιωσε, που τράβηξε την

λα του φανόντουσαν ίδια: Πικνά,
κοιτά κατσαρά μαλλιά. Μέτωπο
μάλλον μεγάλο, πλατιά πατημένη
μύτη, τεράστια παχιά χείλη, κα-
τάμαυρα μάτια, που στο βάθος
τους τρεμόσβυνε ή σκιά του κυ-
νηγμένου ζώου...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Η Έλίζαμπετίλ, ή πρωτεύου-
σα της Κατάγκα, ζή τραγικές
στιγμές. Χωρίς νερό, χωρίς ηλεκ-
τρικό, με ελάχιστα τρόφιμα. Τό
μαύρο σύννεφο του πολέμου τρι-
γυρίζει πάνω από την τραγική πο-
λιτεία. Τρεις χιλιάδες δίδες έπε-
σαν, σε μερικές μέρες, μέσα στην
πόλη. Τό νοσοκομείο της πόλεως
είναι μέσα στις φλόγες. Σύντομα
αλλά αίματηρες οδομαχίες έδωσαν
στην Έλίζαμπετίλ εικόνα πολε-
μικού μετώπου.

Σφαγές, δηλώσεις, δολοφονίες,
μέσα σε μιά άτιμόσφαιρα τρόμου.
Και, μετά, όλα ήσυχασαν άπότο-

Αντούλα: Πρωθυπουργός του Κογκό. Γκιζένκα: Ο άρχηγός των ανατολι-
κών έπαρχιών. Επί τέλους θά ένωθούν;

ΚΑΤΑΝΓΚΑ: 'Η ώρα της

Μοϊζ Τσομπέ: Συμφέροντα και ιδεολογίες.

Ξιφολόγη, χάνοντας για μιά στιγ-
μή την ψυχραιμία του. Γιατί τό
πλήθος δεν ήτανε άπειλητικό...Δυό
ώρες τώρα περίμενε τη διανομή
λίγων φαγητού.

Ο ήλιος έλαμπε ζεστός από ψη-
λά κ' οι άγριδες παινιδίζαν πά-
νω στό χαλάσι του στρατιωτή, με
τά δυό γαλάζια γράμματα των ά-
χιζών των Ήνωμένων Έθνών.

Δυό άλλοι στρατιώτες — χαλ-
κόχορμοι Ίνδοι — προώρρησαν
από μιά σκηνή, που είχε μεταβλη-
θή σε πρόχειρο μαγειρείο, κ' ά-
ρχισαν να μοιράζουν ένα ύποτυπο-
δες συσσίτιο.

Ο Σουηδός έννοιωσε μιά άπé-
ρανη κούρασι να τον κυριεύη. Η
ώρα της έντάσεως είχε περάσει.
"Όλα εκείνα τά μαύρα πρόσωπα,
του φανόντουσαν σάν έκαιοντά-
δες κεφάλια ενός σώματος. Και
κάθε κεφάλι του ήτανε άδύνατο
να τό ξεχωρίσει από τό άλλο. "Ο-

μα. Αλλά με μιά λογία πρόσ-
καση και γεμάτη άπειλές...

Μόνο τό νερό μερικών πιγυδιών
και ντεπόζιτων μπορεί να χορη-
μοποιηθή... Τό έστιατόριο ενός
Έλληνα, είναι τό μόνο που κατό-
ρθωσε ν' ανοίξει σ' όλη την πολι.
Ο λευκός πληθυσμός τρέφεται με
τις τελευταίες κονσέρβες, που τού
έχουν μείνει, και οι μαύροι οδο-
ιάρουν μπροστά στα συσσίτια των
Ήνωμένων Έθνών.

Από τη ζούγκλα, άρχισαν να έ-
πιστοφέρουν οι συμπάσεις μαζες
των μαύρων, που είχαν καταλύ-
γει, όταν άρχισαν οι έχθροπραξίες
μέσα στην πόλη. Προωρρησαν ά-
γα-άργα με τους μπόνους τους στη-
ριγμένους πάνω στό κεφάλι, σε

τά στρατεύματα της Κατάγκα έν
δράσει: "Ο πιο περίεργος μισθο-
ρικός στρατός του κόσμου.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

μιά άτέλειωτη σειρά προσφυγιάς
και φόβου. Άλλοι, όπλισμένοι με
δώρα και τόξα, ήμίγυμνοι, τρι-
γυρίζουν στη ζούγκλα. Έξω από
την πολιτεία.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μιά άπορία: Τό Βελγικό Κο-
γκό. Ένα καινούριο άνεξάρτητο
Κράτος: Η Κογκολέζικη Δημο-
κρατία. Τοια χωριστά κέντρα του
καινούριου κράτους: Η κεντρική
κυβέρνησι, με πρωτεύουσα την
Λεοπολντίλ και πρωθυπουργό τον
Αντούλα, Πρόεδρο δέ της Δημο-
κρατίας τον Καζαβούμπε. Η Κα-
τάγκα, με πρωτεύουσα την Έλι-
ζαμπετίλ κ' άρχηγό τον Τσομπέ.
Κι ή ανατολική επαρχία, με πρω-
τεύουσα τη Στανλεβίλ κ' άρχη-
γό τον Γκιζένκα.

Ένας άγιος άγώνας άνάμεσα
στά τοια αυτά κέντρα, που οδηγεί
στην τελεία διάλυσι κάθε έννοιας
κράτους. Ο Οργανισμός Ήνωμέ-
νων Έθνών — που τό Κογκό ά-
ποτελεί μέρος του — συγκαλείται...
Έπειτα από μακρές συνεδριάσεις,
άποφασίζει να ένσχυση τό καινού-
ριο Κράτος, για να ξαναβρή τη
χαμένη του ένότητα. Η άποφαισι
της Γενικής Συνελεύσεως περνάει

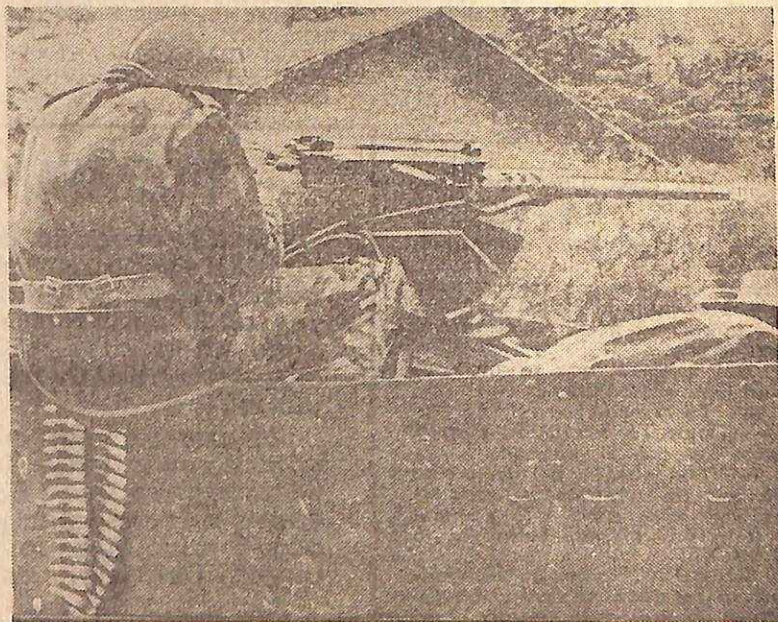
από τό Συμβούλιο Ασφαλείας και
γίνεται δεκτή καιμνηφεί... Με βά-
σι την άπόφαισι αυτή, τά Ήνωμέ-
να Έθνη στέλλουν στρατό για να
επιβάλει την τάξι και να επανα-
φέρει υπό την κυριαρχία της κεν-
τρικής κυβερνήσεως τό χωριστικό
κίνημα της Κατάγκα...

ΟΙ ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑΚΑ

Γιατί ή Κατάγκα είναι ή πλου-
σιότερη περιοχή του Κογκό, μιά
από τις πλουσιότερες της Άφρι-
κής και άσφαλώς ένα καταληκτι-
κό γεωλογικό φαινόμενο. Ο ύπο-
γείος πλούτος της είναι τεράστιος.
"Όλα τά πολύτιμα μέταλλα βρί-
σκονται στά σπλάχνα της γης της
Κατάγκα.

Η «Ορυκτολογική Ένωσις», με
έδρα τις Βρυξέλλες, έμμεταλλεύ-
ται ένα τμήμα του τεράστιου αυ-
τού πλούτου.

Από τό 1905, που άνεκαλύφθη-
σαν τό πολύτιμα αυτά κοιτάσμα-
τα, ό πυρετός του εύκολου και με-
γάλου κέρδους κατέλαβε φρεσμέ-
νους διεθνείς οικονομικούς κύ-
κλους. Τδροηλεκτρικά έργα, σιδη-
ρόδρομοι, εργοστάσια, μετέβαλαν

ταχύτατα την ύψη όλης της περιο-
χής. Τό διεθνές μεγάλο κεφάλαιο
είχε βρή τη γή της επαγγελίας
του...

Όταν τό άντιαποικιακό ρεύμα
άρχισε να ύψώνεται άπειλητικό κ'
άδυσώπητο, τό Κογκό άπέκτησε
την άνεξαρτησία του, μιά άνεξαρ-
τησία, που μετά μάλιστα την ά-
γρια δολοφονία του πρώτου προ-
θυπουργού του, του Πατρις Λου-
μύμπα, έφτασε γρήγορα στό χάος
της άναρχίας.

Τά τεράστια συμφέροντα, που
βοίσκονταν πίσω από την «Ορυ-
κτολογική Ένωσις», άγρυπνούν...
Ο καταληκτικός αυτός πλούτος
της Κατάγκα δεν πρέπει να πέση
στά χέρια μιάς άνόστης στείρας
μαύρων, που παίζουν την Κυβέ-
ρνησι...

Ο Μοϊζ Τσομπέ, 42 ετών, το-
πικός πολιτικάντης της Κατάγκα,
άναλαμβάνει την άποστολή της δη-

σσημα ένός μόνο χρόνου σε άστρο-
νομικά ποσά.

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑ

Πίσω από την «Ορυκτολογική
Ένωσις» άνεΐται με μαεστρία, ά-
ποασιστικότητα και έλλειψη κάθε
δισταγμού, ή Άγγλία: 20% των
μετοχών της εταιρείας είναι στά
χέρια των Άγγλων. Βέβαια, ή
μεγάλη αυτή άποικιακή δύναμις
δεν τόλμησε φαγερά να ύποστη-
ρίξη τό χωριστικό κίνημα της Κα-
τάγκα. Όταν τον Ιούλιο του
1960, ή ύπόθεσις της ένότητος του
Κογκό έφτασε στό Συμβούλιο Ά-
σφαλείας, ή Άγγλία άναγκάστη-
κε να ψηφίση την άπόφαισι της Ά-
μερικής, των Άδέσμευτων και των
Σοβιετικών. Γιατί, τό αντίθετο,
θα προκαλήσε μοιραία βίαιες άν-
τιδράσεις όλου του άφρικανικού έ-
θνισμού...

Αλλά στά παρασκήνια, ή βοε-
τανική Κυβέρνησι, υπό την πίεσι

Κογκό: Έντεκα έκαστομύρια ίθαγενείς κάτοικοι. 50.000 λευκοί. Η Κα-
τάγκα άντιπροσωπεύει τά 80% των πλουτοπαγωγικών πόρων της χώρας.

βασιλεύς Μόβα Γιάμφο, άρχηγός
της φυλής των Λούντα. Η έπι-
ροή, που άσεί ή «Σουλτάνος των
άπεραντων οριζώντων», όπως τον
ονομαζουν στην Κεντρική Άφρι-
κή, είναι τεραστία. Από τον Ά-
τλαντικό όκεανό, από την περιο-
χή του Λομπο, μέχρι τον Ίνδι-
κό, στην περιοχή της Μπέιρα, ό
νέγρος βασιλιάς είναι παντοδύνα-
μος, αλλά και ύπερμοντέρνος. Τα-
ξιδεύει συνεχώς με άεροπλάνο και
παρακολουθεί ώρα με την ώρα τά
άνεδοκατεβάσματα του Χρηματι-
στηρίου...

Είναι, με μιά λέξι, ό μυστηριώ-
δης άνθρωπος της «Ορυκτολογικής
Ένώσεως» κ' ό μεγάλος προστά-
της του Τσομπέ...

ΤΑ «ΗΝΩΜΕΝΑ ΕΘΝΗ» ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΟΥΝ

«Η Κατάγκα ή θά ένωθι με
τό ύπόλοιπο Κογκό, ή θά μείνη
στό χάος...». Η δήλωσι αυτή του
Αμερικανού προεδρευτού Γκιλλιον,
συνιστά έκπληκμένα την κατά-
στασι. Και με την ένίσχυσι των
Ήνωμένων Πολιτειών και όλου
του Τόιτου Κόσμου των Άδέ-
σμευτων, πουι μερικές ήμερες, ό
στρατός των Ήνωμένων Έθνών,
αφού εξασφάλισε την ύποστήρι-
ξήν και άεροπορίας, με ένα συν-
ολο έξη χιλιάδων περίπου ανδρών,
άνέλαβε μιά γενική επίθεσι εναν-
τίον του Τσομπέ.

Από τις πρώτες μόλις ώρες
της έπιχειρήσεως των Ήνωμένων
Έθνών, οι μισθοφόροι της Κατά-
γκα, κατέλαβαν πως έχαναν τό
παιχνίδι...

Αλλά, βέβαια, τό Λονδίνο ά-
γρυπνεί. Από τη μιά μεριά ή
άγγλική Κυβέρνησι δεν έστειλε
τά πολεμοφόδια, που είχε ύποσχε-
θή στά στρατεύματα του Ο.Η.Ε.,
ένώ, από την άλλη, μέσω της Ρο-
δεσίας, ένίσχυε με άρμη όπλο και
άεροπορία τον Τσομπέ...

Ο νέγκος γεμισματεύς του
Ο.Η.Ε. άναγκάστηκε να διαμαρ-
τυρηθή...

Χριστιανική άποστολή στό Κογκό:
Η καλή πλευρά του λευκού άν-
θρώπου.

τηρητή επίσημα στό Λονδίνο, ένώ
οι Άγγλοι έπεστροτεύαν όλα τά
πυροτεχνήματα της άποικιακής
τους εμπειρίας, για να καλύψουν
τις μαυρες σιές των ενεργειών
τους...

Ο ΤΣΟΜΠΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΙ

Όπωσδήποτε, ό Τσομπέ, βλέ-
ποντας τον κίνδυνο να πλησιά-
ξη, άποφασισε να διαπραγματευθή και
με τον Γκιζένκα, αλλά και με την
Κεντρική Κυβέρνησι του Κογκό.
Ο μετροπαθής πρωθυπουργός του
Κογκό Κουίλ Αντούλα, είχε άλ-
λεπάλληλες και δραματικές συνο-
μιές με τον Τσομπέ. Οι βάσεις
μιάς συμφωνίας ήταν μορφή: Η
Κατάγκα θα διάλυση τό στρατό
της και θα επανέλθι στην Κεν-
τρική Κυβέρνησι του Κογκό, με
καινο Κοινοβούλιο και κοινό
στατό.

Αλλά ό πανούργος Τσομπέ
προσπαθεί να κερδίση χρόνο, να
υψόμενος προς όλες τις κατευθύν-
σεις.

Και τά μεγάλα συμφέροντα, που
βοίσκονταν πίσω από την «Ορυκτο-
λογική Ένωσις», έπειτα από μιά
παράσκηνιακή δραματική μάχη,
προσπαθούσαν να τον ήσυχώσουν
με τον Αντούλα... Η εγγύησι του παγκόσμιου κε-
φαλαίου είναι γνωστή, σε περί-
πτοσι παιχνιδιών...

Και ό Τσομπέ άπειλεί: «Θά ά-
ντιπάρω τό μπράσι της εταιρεί-
ας...». «Θά συνεννοηθώ με τους
Ρώσους». «Θά κάνω Κυβέρνησι
με τον Γκιζένκα...».

Η κατάσταση έγινε πολύ ρευστή.
Η πηγή των Ήνωμένων Έθνών
διακοπύεται. Λοιπόν-λογιόν έκ-
δικασιοι άσκούνται στα παρασκή-
νια της διεθνούς πολιτικής. Αν
τά Ήνωμένα Έθνη δεν άπορροή-
σουν, ή πόσι της μεγάλης και αί-
ματηρής περιπέτειας θα κλεισθι και
θα ανοίξη ό δρόμος της ελπί-
δας...

Αλλά οι δυνάμεις, που βοίσκον-
ται πίσω από τις πολιτικές άποφά-
σεις, είναι σθεταίνες και άδυσώ-
πτες...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ένα «μικτό» ζευγάρι: ο μαύρος τραγουδιστής Σάμμου Νταίβης με τη Σουηδέζα ηθοποιό Μαίη Μπρίτ.

Οι γάμοι με έγχρωμους

28 εκατομμύρια 'Αμερικανών κατ'έχονται από μαύρους

ΣΤΙΣ μισές περίπου Πολιτείες της 'Αμερικής, ο νόμος απαγορεύει τους γάμους μεταξύ λευκών και μαύρων και στο 1)4 περίπου των Πολιτειών απαγορεύονται οι γάμοι μεταξύ λευκών και 'Ασιατών. Τέσσερες Πολιτείες, εξ άλλου, απαγορεύουν τους γάμους μεταξύ λευκών και εθνοδόξων.

Αλλά και στις Πολιτείες, όπου επιτρέπονται νομικά οι γάμοι με έγχρωμους, κοινωνικά θεωρούνται απαράδεκτοι. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση ενός νεαρού γιατρού, του δόκτορος Κάροσον, που παντρεύτηκε μία μαύρη. Από τη μία ημέρα στην άλλη, οι πελάτες του τον εγκατέλειψαν. Και το ίδιο έκαναν οι φίλοι του, που του έκλεισαν την πόρτα τους. Όταν, τέλος, θέλησε να αγοράσει ένα σπίτι, κανείς δε θέλησε να του πουλήσει το δικό του.

Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση μιας ωραίας νέας, της Ντόροθ Λάμπερ, που παντρεύτηκε το μαύρο αθλητή Βάλτερ. Ο πατέρας της, που ήταν δικηγόρος, έκανε τα πάντα για να ακυρώσει το γάμο τους, χωρίς να το κατορθώσει. Στο τέλος, απεκήρυξε την κόρη του ως την ημέρα που θ' αποφάσιζε να λογικευθεί.

Κι' ωστόσο, όπως απεκαλύψαν οι καθηγητές Όσκαρ Άντιν, του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, και Τζόνσον, του Πανεπιστημίου της Βορείου Καρολίνας, οι 'Αμερικανοί κάθε άλλο παρά ως καθαροί λευκοί θα μπορούσαν να θεωρηθούν. Κατά τον καθηγητή Άντιν, 3 περίπου εκατομμύρια 'Αμερικανών είναι μιγάδες. Ο ίδιος επιστήμονας απέδειξε, ότι 70—90% των μαύρων των 'Ηνωμένων Πολιτειών είχαν έναν τουλάχιστον γνωστό λευκό πρόγονο. Ο δόκτορ Τζόνσον, εξ άλλου, απέδειξε, ότι πολλά εκατομμύρια λευκών στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έχουν στις φλέβες τους μαύρο αίμα.

Ένας άλλος 'Αμερικανός επιστήμονας, ο καθηγητής Ρομπερτ Στοιχέρ, του Πανεπιστημίου του Όγκον, απέδειξε με ιστορικά, ανθρωπολογικά και στατιστικά δεδομένα, ότι 28 περίπου

εκατομμύρια 'Αμερικανών, δηλαδή τα 21% του πληθυσμού, κατ'έχονται από μαύρους.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι οι έγχρωμες σχέσεις μεταξύ ενός λευκού και μιας μαύρης, γίνονται σ' όλες σχεδόν τις Πολιτείες ανεπίτρεπτες. Οι σχέσεις, αντίθετα, μεταξύ ενός μαύρου άνδρα και μιας λευκής γυναίκας, προκαλούν παντού αντίδοσις και κάποτε βίαιες και αιματηρές αντιδικήσεις.

Κατά τον καθηγητή Στουέρετ, πολλοί 'Αμερικανοί είναι βιολογικά λευκοί, αλλά κοινωνικά και νομικά μαύροι.

Ιδιαίτερη εξέγερσις προεκάλεσε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ο γάμος του μαύρου τραγουδιστή Σάμμου Νταίβης με τη Σουηδέζα ηθοποιό Μαίη Μπρίτ. Πολλοί 'Αμερικανοί θεώρησαν αυτό το γάμο σαν πρόκληση. Η δημοτικότητα του μαύρου τραγουδιστού, ωστόσο, δεν ελαττώθηκε. Ο Νταίβης, σε μία συνέντευξη, που έδωσε από την τηλεόρασις, είπε:

—Βοίσκο απογοητευτικό το να υπάρχουν άνθρωποι, που να μη σε αφήνουν να ζήσης ήρεμα τη ζωή, που νομίζεις σαν κανονική.

Μεγάλος θόρυβος έγινε επίσης για το γάμο ενός παραγωγού

Ο σκηνοθέτης 'Υβ Κιάμι με τη σύζυγό του Γιαπωνέζα ηθοποιό Κέικο Κιάι.

της τηλεόρασις με τη Γιαπωνέζα ηθοποιό του κινηματογράφου Μικόσι Ουμέκι.

Οι γάμοι με έγχρωμο άντρα ή γυναίκα, είναι πολύ συχνό μεταξύ των καλλιτεχνών. Το 1959, ένας λευκός εστιάτορας, ο Τζακ Ντένσον, παντρεύτηκε τη «μαύρη Κάρομεν» Ντόροθ Ντάνιελς. Ο Λένι Χαίλτον, σκηνοθέτης μουσικών προγραμμάτων, παντρεύτηκε επίσης τη μαύρη τραγουδίστρια Λένα Χορν. Ένας άλλος λευκός, ο μουσικός της τζαζ Λιούις Μπέλσον, παντρεύτηκε τη μαύρη τραγουδίστρια Πήλ Μπαίλεϊ.

Δεν υπάρχουν φυλετικές διαφορές, τόνισε ο Μπέλσον. Υπάρχει μία μόνο φυλή, η ανθρωπίνη. Οι καλλιτέχνες θέλουν να δώσουν το παράδειγμα για την κατάργηση των φραγμών μεταξύ των φυλών.

Πολύ θόρυβο προκάλεσε επίσης στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ο γάμος της κόρης του διάσημου μουσικού Τεχοντι Μενουχίν, της γοτεντικής μελαγχολικής Ζαίρα, με τον Κινέζο πιανίστα Φου Τέ 'Ονγκ.

Ένθερος υποστηρικτής της καταργήσεως των φυλετικών διακρίσεων, είναι ο ελληνικής καταγωγής πάστορ της ενωτικής εκκλησίας της Νέας Τόρκης Τζόν Παπανδρόου. «Απαράτηρη προέπιθεσι για την επιτυχία ενός μικτού γάμου, τόνισε τελευταία, είναι η ικανότης των δύο συζύγων να αδιαφορούν για τις προσβολές και να μην τις αφήνουν να δηλητηριάζουν τη συζυγική αμονία τους, και αρκετή δύναμη ψυχής, για να δέχονται τη ζωή όπως είναι και να μπορούν να τη διαμορφώνουν όπως αυτοί θέλουν, χωρίς εξάρτησι από τους άλλους».

Πρέπει να σημειωθεί, ότι και οι έγχρωμοι αισθάνονται την ίδια αποστροφή για τους γάμους με λευκούς και σε πολλές περιπτώσεις οι γονείς μαύρων νέων ή κοριτσιών, που ήθελαν να ενοχούν με λευκές νέες ή άνδρες, αντίταξαν απόλυτη άρνησι.

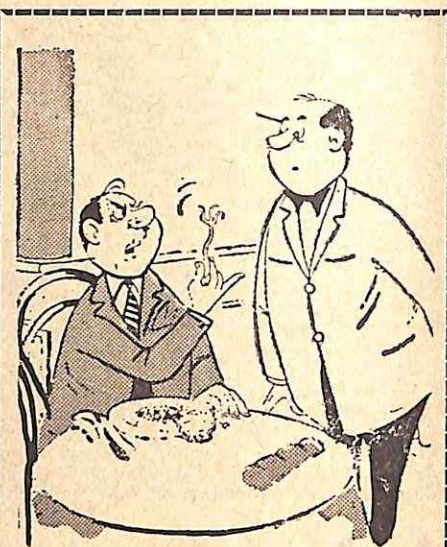
Αλλά την καλύτερη λύσι στο πρόβλημα αυτό την έχουν βρει οι Βραζιλιάνοι. Στην πραγματικότητα, οι φυλετικές διακρίσεις είναι εκεί άγνωστες και η θέση του ανθρώπου στην κοινωνία εξαρτάται από το επάγγελμα και την πολιτική ή οικονομική επιρροή του. Μία βραζιλιάνικη παροιμία λέει: «Ένας μαύρος πλούσιος είναι λευκός κι' ένας λευκός φτωχός είναι μαύρος».

Ο Ο

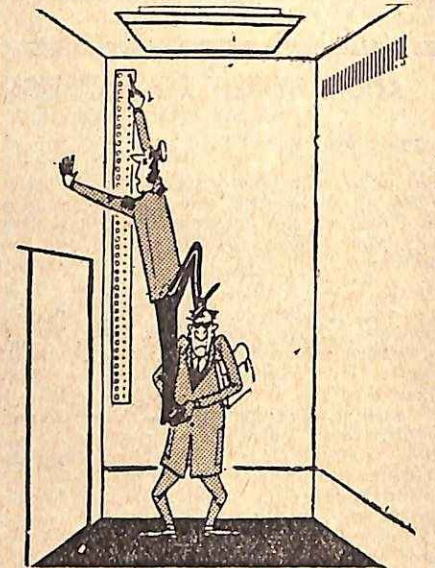
ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΑΙΝΕΣ

Καθώς βεβαιώνουν διάφοροι φυσιοδίφες, που γύρισαν από την 'Αφρική, οι θάλασσες, τα ποτάμια και τα βουνά αυτά θηρία με το μακάριο οφθαλμό, εξαφανίζονται συχνά-σινά απ' το πρόσωπο της γης. Πραγματικά, σε περιοχές, όπου αφθονούσαν πρό 50 ετών, σήμερα δεν υπάρχει ούτε μία απ' αυτές.

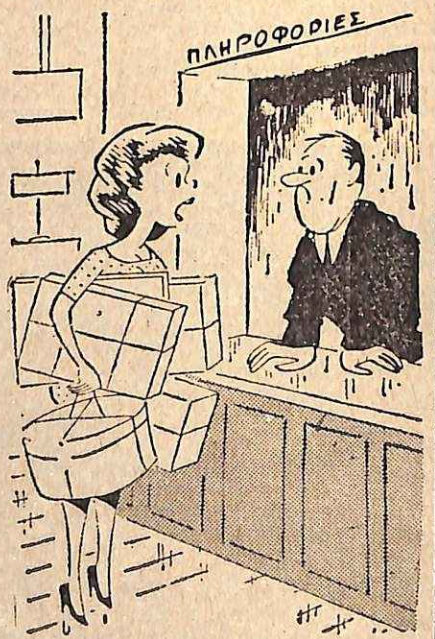
Η θάλασσα είναι θαλασσοειδώς έρημη. Δεν επιτίθεται στον άνθρωπο, παρά μόνο όταν τον βρει κοιμισμένο, ή αποσπασμένο από τον ύπνο. Οι ιθαγενείς της κεντρικής 'Αφρικής συνήθιζαν άλλοτε, όταν ένας απ' αυτούς ήταν βαρύνοντος, να τον βάζουν σε μία καλάβια, στην άκρη του χωριού, και να τον αφήνουν να πεθαίνει στον τοίχο της, για να μπορούν να χωρύνουν μέσα οι θύλακες και να τον κατασπαράξουν.

—Γκαρσόν, θέλω να μου φέρετε ένα πιο σκληρό πηρούνι ή μία πιο μαλακιά μπουζιά!...

ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
—Αφού θέλετε να πάτε στο τελευταίο πάτωμα, δεν υπάρχει άλλη λύσι!

—Τι με συμβουλευετε να πω στον άντρα μου για να δικαιολογήσω τόσα έξοδα;

ΤΑ ΦΩΤΑ είναι μία από τις μεγάλες και άρχαιες γιορτές των Χριστιανών. Δεν είναι ακριβώς γνωστό πότε καθιερώθηκαν. Ο Χρυσόστομος γράφει ότι τα Θεοφάνεια γιορτάζονταν από τα πρώτα κιόλας χρόνια του Χριστιανισμού, στην Παλαιστίνη και στη Συρία.

Σύμφωνα με τις «Αποστολικές Διαταγές» (ή 38) τα Θεοφάνεια είναι «μείνιστον μυστήριον».

Τη σωτήρια εκείνη μέρα, το «Άγιο Πνεύμα με την ουράνια φωνή του, επιβεβαίωσε τη θεότητα του 'Ιησού με την πατρική φωνή: Ουτός εστίς ο υίός μου ο αγαπητός, εν ώ ηδύκησα».

Κατά το τέλος του τρίτου αιώνα, τα Θεοφάνεια πήραν κι' άλλη έννοια. Αρχίσαν να πανηγυρίζονται και ως ημέρα της γεννήσεως του Χριστού. Ωστόσο, από τα μέσα του τέταρτου αιώνα, η Ρωμική Εκκλησία μετέθεσε τα Χριστούγεννα στις 25 Δεκεμβρίου. Η καινοτομία αυτή επικράτησε τον έκτο αιώνα και στις άλλες εκκλησίες και τα Χριστούγεννα χωρίστηκαν πια δριστηκά από τη γιορτή των Θεοφανείων. Μονάχα η 'Αρμενική εκκλησία εξακολουθεί ακόμη να γιορτάζει μαζί τις δυο αυτές γιορτές.

Η συνήθεια του άγιασμού των υδάτων τη μέρα των Θεοφανείων είναι πανάρχαιη και συνδέεται με το μυστήριο του Βαπτισματος του Χριστού. Κατά τη θεία λειτουργία, ψάλλονται τα κατακλυστικά τροπάρια του Πατριάρχου των 'Ιεροσολύμων Σωφρόνιου.

Στα πρώτα χρόνια της εκκλησίας, πλήθη ειδωλολατρών και εθνικών άσπαζόντων ομαδικά τον Χριστιανισμό. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, που τους έλεγαν «φωτισμένους», προτιμούσαν να βαπτιστούν τη μέρα των Θεοφανείων. Έτσι, όσοι κρινόντουσαν «άξιοι κατηγούμενοι», βαφτιζόντουσαν άμέσως τη νύχτα της γιορτής. Γι' αυτό, στη λειτουργία των Φώτων, δεν ψάλλεται στους ναούς το «Άγιος ο Θεός», αλλά

Γράφουν με κιμωλία στις πόρτες των σπιτιών τους τ' αρχικά γράμματα των ονομάτων των τριών Μάγων...

Τα Θεοφάνεια

Η μεγάλη γιορτή του Χριστιανισμού

ο άρχαίος ύμνος: «Όσοι εις Χριστόν έβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε». Κι' αυτό, γιατί οι καί ήταν γεμάτοι από άσπροντυμένους νεοφωτισμένους. Το λευκό φόρεμα ήταν το σύμβολο του πνευματικού φωτός, που έλαμψε και φωτίσε τις ψυχές τους και έσπερε σ' όλη τους τη ζωή να το φυλάει άσθυστο.

Εκείνοι πάλι, που ήταν άβαπτιστοί κρατούσαν άναμμένες λαμπάδες. Το ίδιο έκαναν κι' αυτοί, που πήγαιναν να κοινωνήσουν για πρώτη φορά.

Έτσι και σήμερα, εκείνοι που πηγαίνουν να κοινωνήσουν τα νεοφωτιστά βρέφη, κρατούν και μία άναμμένη λαμπάδα. Στους παλιούς νοστιανικούς ναούς, όταν έπρόκειτο να γίνει βάφτισμα στην εκκλησία, για να φαίνεται πιο ζωηρή η άναπαράστασις του 'Ιωρδάνη και της παρουσίας του 'Αγίου Πνεύματος, κρεμούσαν στη στέγη του βαφτιστηρίου ένα χρυσό ή άσημένιο περιστέρι. Μέσα στο περιστέρι αυτό φυλάγαν και το άγιο μύρο.

Η Δυτική εκκλησία μαζί με τη γιορτή των Φώτων συνεισφέρει και τη γιορτή των τριών Μάγων, οι οποίοι ως αντιπρόσωποι των εν σκότειν εύρισκομένων και καθυμένων ένδων, ήλθον εις προσκύνησιν του γεννηθέντος φωτός.

Σύμφωνα με μία άρχαία παράδοσι, οι τρεις αυτοί Μάγοι λεγότανσαν Γασπάρι, Μελχιάρι και Βαλτασάρι. Έτσι στη Γερμανία δημογήθηκε ένα γραφικό έθιμο: Στις παραμονές των Φώτων, οι νοστιανοί γράφουν με κιμωλία στις πόρτες των σπιτιών τους τα άρχαία γράμματα των ονομάτων των τριών Μάγων, χαρίζοντας τα με τέσσερις σταυρούς και βάζοντας ανάμεσα τόν άοισμό του νέου έτους: «Γ+Ι9+Μ+62+Β».

Ο Άγιος 'Ιωάννης ο Χρυσόστομος, άναφέρει επίσης στα γραφόμενά του κι' ένα περίεργο έθιμο της εποχής του:

Οι Χριστιανοί, πιστεύοντας τη διδασκαλία ότι «κατά την έορτή των Θεοφανείων σύμπασι ή όλησι τών υδάτων άγιαζέται», πήγαιναν να βάψουν τα χέρια τους με τήν φώτων κι' έπαιρναν νερό από τις πηγές και τα ποτάμια. Το άγιασμένο αυτό νερό το έβγαζαν στα σπι-

τια τους όλο το χρόνο, για να τους προστατεύει από την άρρώστεια και τη δυστυχία.

Στα παλιά χρόνια, όσους πήγαιναν στην 'Ιορδάνη και βαφτιζόντουσαν, τους έλεγαν Χατζήδες και τους καλούσαν την Πρωτοχρονιά στα σπύτια, για να κάνουν πρώτοι το καλό ποδαρικό.

Με τα Θεοφάνεια συνδέονται ακόμη κι' άλλες δοξασίες και λαϊκές προλήψεις.

Σε μερικά μέρη της 'Ελλάδας πίστευαν πως τη νύχτα των Φώτων, άνοίγουν οι ουρανοί κι' όποιος προστάση να ζήτηση κάτι από το Θεό, θα γίνει άμέσως ή επιθυμία του.

Επίσης στα χωριά ή Χριστιανοί, πιστεύουν ακόμη, πως με τόν άγιασμό των σπιτιών, που γίνεται από τους παπάδες την παραμονή των Φώτων, φεύγουν οι Καλλικάνταροι.

Σε παλαιότερα χρόνια, τη μέρα των Θεοφανείων γινόντουσαν και στην 'Ελλάδα χοροί και κωνσβάλλια. Ήταν ένα παλιό έθιμο της υεσαιωνικής Εύρώπης. Στη Γαλλία μάλιστα, πλανόδιοι ηθοποιοί, μεταμφιεσμένοι σε διδελικά πρόσωπα, έπαιζαν στα πανηγύρια το μυστήριο της βαπτίσεως του Σωτήρος.

Στη Μυτιλήνη, ενώ τα Χριστούγεννα περνούν σιωπηλά, την Πρωτοχρονιά και κυρίως την ημέρα των Φώτων τραγουδούν τα «Κάλαντα». Στην 'Αγία Παρασκευή μάλιστα τα «Κάλαντα» τραγουδιούνται μόνο την παραμονή των Φώτων.

Οι «Κάλαντα» των Φώτων είναι τα ποδίσια της ημέρας στα διάσπαρτα χωριά του νησιού και έχουν το προνόμιο να τρώνε πρώτοι τα χριστουγεννιάτικα λουκάνικα. Γιατί στο νησί της Σαπφούς και του Άλκαίου, οι χοίροι σφάζονται πριν από τα Χριστούγεννα και τα λουκάνικα έτοιμάζονται, φυσικά, από τόν έορτών, αλλά δεν επιτρέπεται να τα άγγίξουν καμιά παρά μετά τόν άγιασμό των Φώτων.

Έτσι οι «Κάλαντα», όταν θα γίνουν να πουν τα Φώτα, έχουν μαζί τους μία στάμνα, για να βάσουν το κρασί που τους δίνουν για τόν κόπο τους οι χωριοί κι' έναν τσιουβά (σακκούλι) για τα λουκάνικα και τα τυριά.

Η περιοδεία των «Κάλαντιστών» άρχίζει από τις πρώτες ώρες της νύχτας και παρατείνεται ως την ώρα, που θα χτυπήσουν οι καμπάνες των εκκλησιών για τη λειτουργία.

Οι περισσότεροι από τους κατοίκους, ύπερφονοι για την τιμή, που τους κάνουν οι «Κάλαντισται» να πάνε να τραγουδήσουν, κι' είναι ως επί τόν πλείστον άνδρες μεγάλοι, σοφοί, αλλά και γλεντιέδες— άνοιγουν διάπλατα τις πόρτες τους, άνάβουν τα φώτα και τους κερνούν πλουσιόπαρονα.

Έτσι, όλη τη νύχτα είναι φωταγωγημένα τα σπύτια του χωριού και δλονύχτιο τó γλέντι.

Φώτα δάσφατα, φώτα φωτεινά
Φώτα πνευματικά και ψυχών...

Όσοι πάλι είναι κουρασμένοι ή άδιάβετοι και δε μπορούν να σηκωθούν τη νύχτα γ' άνοιξουν τόν σπύτι τους, δίνουν τόν πρώτο τó μερίδιο τους για τούς «Κάλαντιστάς».

Τόσο δε βαθεί είναι ίριζόμενo τó έθιμο αυτό, που πολλές οικογένειες διατυπώνουν παράπονα, άν κατά την περιφορά τους, λησμονήσαν να τους «Κάλαντίσουν» κι' αυτοί.

Κατά τη γνώμη των κατοίκων από την έπίσκεψι των «Κάλαντιστών» εξορτάται και ή εύτυχία του σπιτιού τη χρονιά εκείνη.

Έννοείται ότι παίρνουν και δίνουν τα «έγκωμια», που άρνίζουν για... λόγους εύνοητους από τη νοικοκυρά, που κρατάει πάντα τα κλειδιά του κελλαριού. Και της τραγουδούν:

«Σήκω, κυρά!» να σκολισής,
να πιάς ταχειά, στα Φώτα,
που θα βαφτίσουν τόν Χριστό,
κι' είναι μεγάλη δόξα.
Βάλε τόν ήλιο πρόσωπο
και τó φεγγάρι στήθος
και τó κοράκι τó φτερό
βάλε καμπαροφίδι...

Στην 'Αγιάσσο μαζεύονται οι πιά καλλιφώνι για να πουν την παραμονή των Φώτων τα Κάλαντα. Πολλοί απ' αυτούς γυρίζουν τα χωριά της Λέσβου και άσέουν πλούσια δώρα, δηλαδή γρήνατα και είδη, λουκάνικα, χοιρινά κρέατα, κωμιά, τυριά, κρασιά και άλλα.

Γυρίζοντας πια φορτωμένοι στην 'Αγιάσσο τραγουδάνε για τούς κατοίκους την έπαιδο:

«Βάλε πανέριά κάατανα
πανέρια λεπτοκέρτα
βάλε μας και γλυκό κρασί,
να πιουν τα παλληκάρια...»

Και τα παλληκάρια της 'Αγιάσσου πίνουν κι' εύχονται να κατεβαίνουν κάθε χρόνο άδεια-νοί και να γυρίζουν φορτωμένοι.

Ι. Α.

Ένα «μικτό» ζευγάρι: ο μαύρος τραγουδιστής Σάμιου Νταίβης με τη Σουηδέζα ηθοποιό Μαίη Μπρίτ.

Οι γάμοι με έγχρωμους

28 εκατομμύρια 'Αμερικανών κατ'άγονται από μαύρους

ΣΤΙΣ μισές περίπου Πολιτείες της 'Αμερικής, ο νόμος απαγορεύει τους γάμους μεταξύ λευκών και μαύρων και στο 1)4 περίπου των Πολιτειών απαγορεύονται οι γάμοι μεταξύ λευκών και 'Ασιατών. Τέσσερες Πολιτείες, εξ άλλου, απαγορεύουν τους γάμους μεταξύ λευκών και εθνοδεσμών.

Αλλά και στις Πολιτείες, όπου επιτρέπονται νομικά οι γάμοι με έγχρωμους, κοινωνικά θεωρούνται απαράδεκτοι. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση ενός νεαρού γιατρού, του δόκτορος Κάροσον, που παντρεύτηκε μία μαύρη. Από τη μία ημέρα στην άλλη, οι πελάτες του τον εγκατέλειψαν. Και το ίδιο έκαναν οι φίλοι του, που τον έλεγαν την πόρτα τους. Όταν, τέλος, θέλησε ν' αγοράσει ένα σπίτι, κανείς δε θέλησε να του πουλήσει το δικό του.

Το ίδιο συνέβη και στην περίπτωση μίας ωραίας νέας, της Ντόροθ Λάμπερ, που παντρεύτηκε το μαύρο αθλητή Βάλτερ. Ο πατέρας της, που ήταν δικηγόρος, έκανε τα πάντα για ν' ακυρώσει το γάμο τους, χωρίς να το κατορθώσει. Στο τέλος, απεκήρυξε την κόρη του ως την ημέρα που θ' αποφάσιζε να λογικευθεί.

Κι' ωστόσο, όπως ανέκαυψαν οι καθηγητά Όσκαρ Άντιν, του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, και Τζόνσον, του Πανεπιστημίου της Βορείου Καρολίνας, οι 'Αμερικανοί κάθε άλλο παρά ως καθαρόαιμοι λευκοί θα μπορούσαν να θεωρηθούν. Κατά τον καθηγητή Άντιν, 3 περίπου εκατομμύρια 'Αμερικανών είναι μισάδες. Ο ίδιος επιστήμονας απέδειξε, ότι 70—90% των μαύρων των 'Ηνωμένων Πολιτειών είχαν έναν τουλάχιστον γνωστό λευκό πρόγονο. Ο δόκτορ Τζόνσον, εξ άλλου, απέδειξε, ότι πολλά εκατομμύρια λευκών στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έχουν στις φλέβες τους μαύρο αίμα.

Ένας άλλος 'Αμερικανός επιστήμον, ο καθηγητής Ρουπερτ Στρουκέρ, του Πανεπιστημίου του Όχαιο, απέδειξε με ιστορικά, ανθρωπολογικά και στατιστικά δεδομένα, ότι 28 περίπου

εκατομμύρια 'Αμερικανών, δηλαδή τα 21% του πληθυσμού, κατ'άγονται από μαύρους.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι οι εξώγαμες σχέσεις μεταξύ ενός λευκού και μίας μαύρης, γίνονται σ' όλες σχεδόν τις Πολιτείες ανεκτές. Οι σχέσεις, αντίθετα, μεταξύ ενός μαύρου άνδρα και μίας λευκής γυναίκας, προκαλούν παντού αντίδραση και κάποτε βίαιες και αίματηρες αντιδράσεις.

Κατά τον καθηγητή Στρουκέρ, πολλοί 'Αμερικανοί είναι βιολογικά λευκοί, αλλά κοινωνικά και νομικά μαύροι.

Ιδιαίτερα εξέγερσι προεκάλεσε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ο γάμος του μαύρου τραγουδιστού Σάμιου Νταίβης με τη Σουηδέζα ηθοποιό Μαίη Μπρίτ. Πολλοί 'Αμερικανοί θεώρησαν αυτό το γάμο σαν πρόκληση. 'Η δημοτικότητα του μαύρου τραγουδιστού, ωστόσο, δεν ελαττώθηκε. Ο Νταίβης, σε μία συνέντευξη, που έδωσε από την τηλεόραση, είπε:

— Βοίσκο απογοητευτικό το να υπάρχουν άνθρωποι, που να μη σε αφήνουν να ζήσης ήρεμα τη ζωή, που νομίζουν σαν κανονική.

Μεγάλος θόρυβος έγινε επίσης για το γάμο ενός παραγωγού

Ο σκηνοθέτης 'Υβ Κιάμπι με τη σύζυγό του Γκιονέζα ηθοποιό Κέικο Κίσι.

της τηλεόρασης με τη Γκιονέζα ηθοποιό του κινηματογράφου Μιζόσι Ουμέι.

Οι γάμοι με έγχρωμο άντρα ή γυναίκα, είναι πολύ συχνοί μεταξύ των καλλιτεχνών. Το 1959, ένας λευκός εστιάτορας, ο Τζακ Ντένσον, παντρεύτηκε τη «μαύρη Κάρομεν» Ντόροθ Ντάντρεϊτ. Ο Λένι Χαίτον, σκηνοθέτης μουσικών προγραμμάτων, παντρεύτηκε επίσης τη μαύρη τραγουδίστρια Λένα Χορν. Ένας άλλος λευκός, ο μουσικός της τζάζ Λιούις Μπέλσον, παντρεύτηκε τη μαύρη τραγουδίστρια Πηλ Μπαίλεϊ.

Δεν υπάρχουν φυλετικές διαφορές, τόνισε ο Μπέλσον. Τπάρεχει μία μόνο φυλή, η ανθρωπίνη. Οι καλλιτέχνες θάραπε να δώσουν το παράδειγμα για την κατάργηση των φραγμών μεταξύ των φυλών.

Πολύ θόρυβο προκάλεσε επίσης στις 'Ηνωμένες Πολιτείες ο γάμος της κόρης του διάσημου μουσικού Γκερντντ Μενουχίν, της γοητευτικής μελαχροινής Ζωμάρ, με τον Κινέζο πιανίστα Φου Τέ Όγγιν.

Ενθρομος ύποστηρικτης της καταργήσεως των φυλετικών διακρίσεων, είναι ο ελληνικής καταγωγής πάστορας της ενωτικής εκκλησίας της Νέας Τόρκης Τζών Παπανδρέου. 'Απαραιτήτη προϋπόθεση για την επιτυχία ενός μικτού γάμου, τόνισε τελευταία, είναι η ικανότης των δύο συζύγων ν' αδιαφορούν για τις προσβολές και να μην τις αφήνουν να δηλητηριάζουν τη συζυγική αρμονία τους, και αρκετή δύναμη ψυχής, για να δέχονται τη ζωή όπως είναι και να μπορούν να τη διαμορφώνουν όπως αυτοί θέλουν, χωρίς εξάρτηση από τους άλλους.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι και οι έγχρωμοι αισθάνονται την ίδια αποστροφή για τους γάμους με λευκούς και σε πολλές περιπτώσεις οι γονείς μαύρων νέων η κοριτσιών, που ήθελαν να ενοχθούν με λευκούς νέες ή άνδρες, αντίταξαν άπολητη άρνηση.

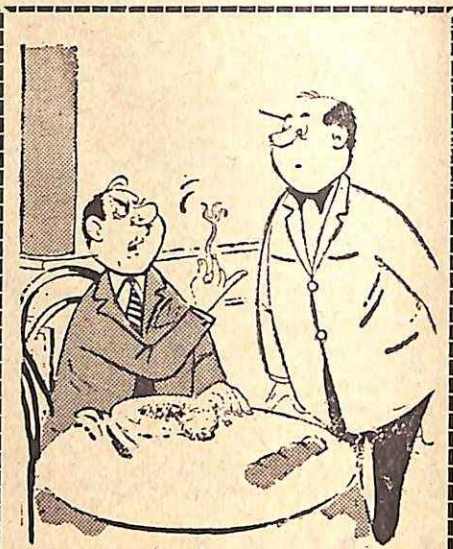
Αλλά την καλύτερη λύση στο πρόβλημα αυτό την έχουν βρει οι Βραζιλιάνοι. Στην πραγματικότητα, οι φυλετικές διακρίσεις είναι εκεί άγνωστες και η θέση του ανθρώπου στην κοινωνία εξαρτάται από το πάγνημα και την πολιτική ή οικονομική επιρροή του. Μία βραζιλιάνικη παροιμία λέει: «Ένας μαύρος πλούσιος είναι λευκός κι' ένας λευκός φτωχός είναι μαύρος».

ΟΟ

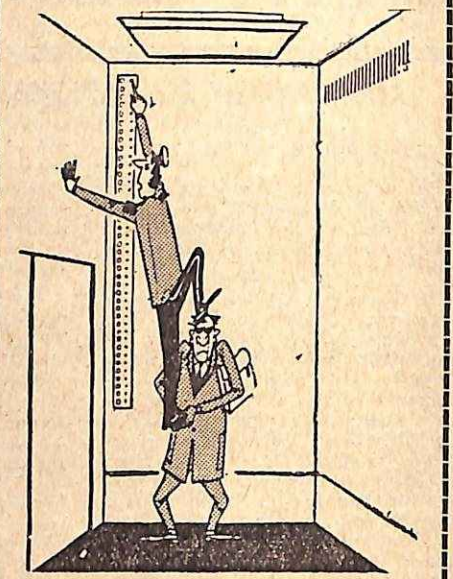
ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΓΑΙΝΕΣ

Καθώς βεβαίως διάφοροι φυσιοδίφες, που γύρισαν από την 'Αφρική, οι βάνες, τα τόσο ανατριχίλα αυτά θηρία με το μακάριο ουδίσιαμα, εξαφανίζονται σιγά-σιγά απ' το πρόσωπο της γης. Πραγματικά, σε περιοχές, όπου αφθονούσαν πρό 50 ετών, σήμερα δεν υπάρχει ούτε μία απ' αυτές.

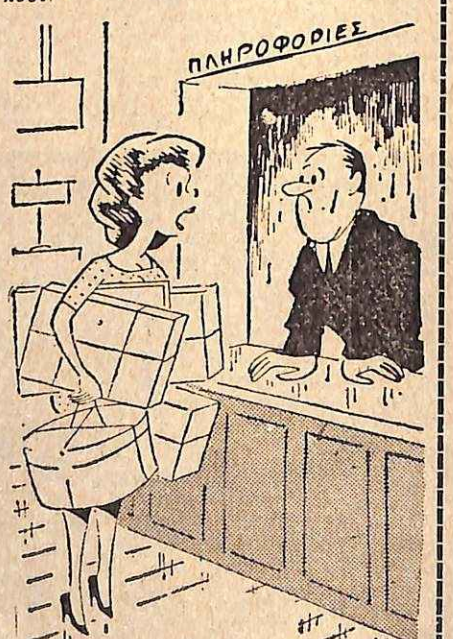
Η βάνια είναι θαυμάσιο ζώο. Δεν επιτίθεται στον άνθρωπο, παρά μόνο όταν τον βρει κοιμωμένο, ή οποσδήποτε άεργο ν' αμυνθεί. Οι ιδανικές της κεντοχές, όταν ένας απ' αυτούς ήταν βαρύν άρεστος, δίχως ελπίδα σωτηρίας, ν' τον βάζουν σε μία καλύβα, στην άκρη του χοριού, και ν' ανάγουν μια τούπα στον τοίχο της, για να μπορούν να χυθούν μέσα οι βάνες και να τον καταπαράξουν.

— Γκαρσόν, θέλω να μου φέρες ένα πιο σκληρό πηρούνι ή μία πιο μαλακιά μπιριζόλα!...

ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ — Αφού θέλετε να πάτε στο τελευταίο πάτωμα, δεν υπάρχει άλλη λύση!

— Τι με συμβουλεύετε να πω στον άγιο μου για να δικαιολογήσω τόσα έξοδα;

ΤΑ ΦΩΤΑ είναι μία από τις μεγάλες και άρχαιες γιορτές των Χριστιανών. Δεν είναι ακριβώς γνωστό πότε καθιερώθηκαν. Ο Χρυσόστομος γράφει ότι τα Θεοφάνεια γιορτάζονταν από τα πρώτα κιόλας χρόνια του χριστιανισμού, στην Παλαιστίνη και στη Συρία.

Σύμφωνα με τις «Αποστολικές Διαταγές» (ή 38) τα Θεοφάνεια είναι «μείνιστον μυστήριον».

Τη σωτήρια εκείνη μέρα, το 'Αγιο Πνεύμα με την ουράνια φωνή του, επιβεβαίωσε τη θεότητα του 'Ιησού με την πατρική φωνή: Ουτός εστίν ο υίός μου ο αγαπητός, εν ώ πύδωκασα.

Κατά το τέλος του τρίτου αιώνα, τα Θεοφάνεια πήραν κι' άλλη έννοια. Αρχίσαν να πανηγυρίζονται και ως ημέρα της γεννήσεως του Χριστού. Ωστόσο, από τα μέσα του τετάρτου αιώνα, η Ρωμαϊκή 'Εκκλησία μετέθεσε τα Χριστούγεννα στις 25 Δεκεμβρίου. Η καινοτομία αυτή επικράτησε τον έκτο αιώνα και στις άλλες εκκλησίες και τα Χριστούγεννα χωρίστηκαν πια δριστηκά από τη γιορτή των Θεοφανείων. Μονάχα η 'Αρμενική εκκλησία εξακολουθεί ακόμη να γιορτάζει μαζί τις δυο αυτές γιορτές.

Η συνήθεια του άγιασμού των υδάτων τη μέρα των Θεοφανείων είναι πανάρχαιη και συνδέεται με το μυστήριο του Βαπτίσματος του Χριστού. Κατά τη θεία λειτουργία, ψάλλονται τα κατανυκτικά τροπάρια του Πατριάρχου των 'Ιεροσολύμων Σωφρόνιου.

Στα πρώτα χρόνια της εκκλησίας, πλήθη ειδωλολατρών και εθνικών άσπαζόντων άμασικά τον χριστιανισμό. Οι περισσότεροι απ' αυτούς, που τους έλεγαν «φωτισμένους», προτιμούσαν να βαπτιστούν τη μέρα των Θεοφανείων. Έτσι, όσοι κρινόντουσαν «άξιοι κατηγούμενοι», βαφτιζόντουσαν άμέσως τη νύχτα της γιορτής. Γι' αυτό, στη λειτουργία των Φώτων, δεν ψάλλεται στους ναούς το «'Αγιος ό Θεός», αλλά

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

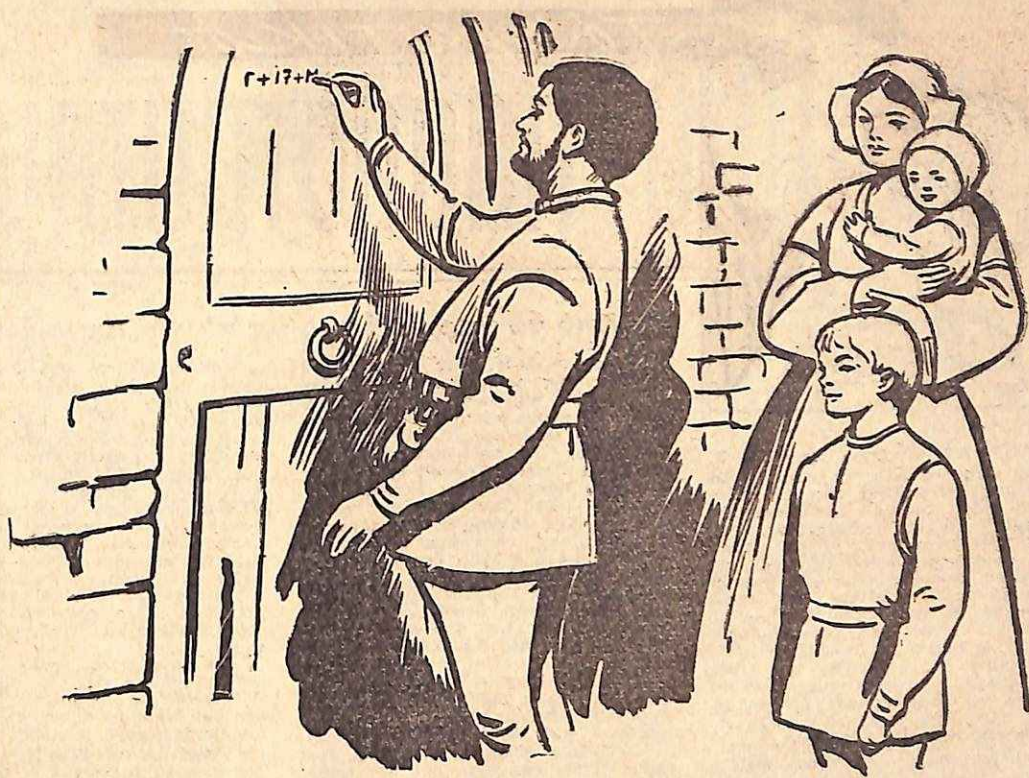
«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

Γράφουν με κιμωλία στις πόρτες των σπιτιών τους τ' αρχικά γράμματα των ονομάτων των τριών Μάγων...

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

«'Αγιος ό Θεός».

Το Έρωτικό παραδοτήριμα

Από το ναρκισσισμό ως τον εξιμπίσιονισμό

Ο ΑΝΤΡΑΣ αγαπάει πριν απ' ό,τι λα στη γυναίκα τη μορφή: τα μάτια της, τα κολλιά της, τα χείλη της, το σώμα της που το βλέπει σαν αντάτομο και σαν αισθητικό. Αυτά τα πράγματα ύμνησαν στη γυναίκα, τα οι ποιητές κι' αυτά ξεχωρίζουν με την πρώτη ματιά ο νέος των δεκάδων ή των δεκαετών χρόνων. Απ' αυτά μπορεί να περάσει αργότερα — δε συμβαίνει πάντα — στο ρομαντικό ή τον ψυχικό έρωτα. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι η αγάπη του είναι φυσιογνωμική, υπακούει από το ένστικτο κι' όταν κάποτε βρίσκει το δρόμο προς την καρδιά, περνάει α. παραστάσεις από τις αισθήσεις.

Το κορίτσι, αντίθετα, αρχίζει από το όνειρο. Αισθάνεται με τη φαντασία του και μέσα σ' αυτήν πλάθει την εικόνα κάποιου ιδανικού αναστημένου, μια εικόνα ακαθόριστη, υπερβολική, άπιαστη σκέψη.

Αλλά, έπειτα τα πράγματα αλλάζουν. Η ίδια η φύση, με τις πλαστικές και λειτουργικές μεταβολές που επιφέρει στο σώμα της νέας, την κάνει ν' αλλάξει τις αντιλήψεις που είχε. Ένώ πριν κυνηγούσε έξω από τον εαυτό της τα όνειρα της φαντασίας της, τώρα το κέντρο των λογισμών της γίνεται ο εαυτός της και πια συγκριμένα το σώμα της. «Όλες οι νέες αρχίζουν από το ναρκισσισμό», έγραψε ο Πάολ Μπουρζέ.

Ο ναρκισσισμός είναι μία αυτο-συγκέντρωση στο φυσικό επίπεδο. Το σώμα γίνεται μέσον αυτογνωσιασμού. Η νέα το μελετά σ' όλες τις λεπτομέρειές του, συνειδητοποιεί την αξία του και το λατρεύει σ' ανήταν κάτι που βρίσκεται έξω απ' αυτό.

Αλλά, ο ναρκισσισμός είναι μία παρανοική κατάσταση. Περνάει σ' άλλες νέες γρηγορώτερες και σ' άλλες αργότερες. Απομένει, όμως, απ' αυτόν ο θαυμασμός της νέας προς το σώμα της. Και τώρα εκείνο που θέλει είναι να χαρή αυτό το θαυμασμό στα μάτια των άλλων. Τον επιζητεί και τον προκαλεί μ' όλα τα μέσα... Αυτή είναι η ψυχολογία της δεκαεξάχρονης νέας, μια ιδιότητα ψυχολογία που επεκτείνεται κάποτε και στα κατωτέρω χρόνια.

Στην εποχή μας, αυτή η λατρεία της νέας για το σώμα της κι' η ανάγκη που αισθάνεται να προκαλή πάνω του τα θαυμαστικά βλέμματα των ανδρών αποτελεί την ιδιαιτερότητα της νέας γενιάς, ένα είδος ιδανικού που κάνει τη νέα ν' αδιαφορεί για όλα τ' άλλα. Αφού αισνείται αποκλειστικά στο σώμα της και δεν υπάρχει γι' αυτή μεγάλη λύπη χαρά από το να βλέπει τους άνδρες να το θαυμάζουν. Το επιβεβαιώνει. Το προσφέρει πρόχαλα κι' αδιαφοροποιεί στις πιο εξουχιστικές εξετάσεις. Είναι πρόθυμη σε συγκρίσεις... Η διευκόλυνση ενός αγγλικού κολλεγίου ανακάλυψε πριν από λίγο καιρό ότι οι μαθητρίες της κρατούσαν ένα είδος μπιουτίου που περιλάμβανε γραφικούς πίνακες της ανατομίας της καθημένης με τις ασέμνιες των διαφόρων μερών και τις μορφολογικές τοποποιήσεις τους.

Για τη σημερινή νέα, το κέντρο του κόσμου βρίσκεται στο σώμα της. Δεν έχει την παρανοική αμοιβολία γι' αυτό Παλαιότερα, οι νέες ενδιφέρονταν μόνο για το πόσο όμορφα. Εκεί ενεργούσαν τον πόθο τους για όμορφη. Σήμερα, η όμορφη του προσώπου τυποποιήθηκε κι' έγινε ένα μεγάλο μέρος από την αξία

που είχε άλλοτε. Την έπαιζε η γοητεία της γραμμής. Όταν λέμε σήμερα ότι μία νέα είναι όμορφη, εννοούμε περισσότερο ότι έχει καλόνι γραμμο σώμα παρά ότι τα χαρά. Κτηριστικά του προσώπου της είναι αρμονικά και καλοφτιαγμένα. Η πλαστική όμορφη έχει έκτοπιση τη στατική. Κι' άλλωστε, οι περισσότερες νέες επιθυμούν όχι τόσο να είναι όμορφες, στην κλασική έννοια που έχει αυτή η λέξη, όσο κυρίως να έχουν σέξ — απλή, να προκαλούν με την πρώτη ματιά την προσοχή των ανδρών στην αναστομή του κορμού τους, να είναι ένα είδος πινάκων που δίνει τις θαυμάζουν και τις ποθούν.

Αλλά, η λατρεία προς το σώμα δεν είναι χωρίς συνέπειες. Γιατί συνδέεται πάντοτε σχεδόν μ' έναν παροξισμό των αισθήσεων. Ο Μαρξ Μπαρρές αναφέρει ένα παλιό μύθο, που λέει ότι μία φορά το χρόνο, μία νέα «τελλή» για το κορίτσι της φεύγει κρυφά από το σπίτι της και πηγαίνει στο χορό των τσάπινδων, όπου περνάει ένα — ένα τα ρούχα της αλθμιστούς της, για να εμφανιστεί σ' όλη την ύπαιθρο γυναικα της...

Αλλά, ότι στο παλιό παραμύθι γίνεται μία φασαρία, στην εποχή μας συμβαίνει κάθε μέρα. Η εποχή μας κατέχειται πράγματι από

ΓΙΑΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΣ Ή ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ;

Περισσότερα έργα και λιγώτερα λόγια

Στο Παρίσι, συγκροτήθηκε τελευταία ένα συνέδριο παιδαγωγών, που συζητούσε το πολυπρόβλημα θέμα: Οι γονείς πρέπει να φέρωνται αυστηρά στα παιδιά τους ή να δείχνουν κατανόηση; Πρόκειται γ' ένα θέμα, που άσφαλαί ενσυνείδητα η άσυνείδητα όλους τους σημερινούς γονείς, που άσφαλαί ούτως ή άλλως πέρωνται στα παιδιά τους.

Ένας από τους συνέδρους συνώψισα ως έξης την κατάσταση: «Στην εποχή μας οι γονείς δεν ξέρουν πώς να φερθούν στα παιδιά τους κι' από την κατάσταση αυτή υπέρβουν περισσότερο τα ίδια τα παιδιά. Υπάρχει πάντα ένας κλειστός κόσμος της παιδικής ηλικίας, με τα παραμύθια του, τις συνήθειές του, την έσωτερική συνοχή του, που δεν είχε σχέση με την πραγματικότητα.

Στο σημείο αυτό τα πράγματα δεν έχουν αλλάξει. Και τα σημερινά παιδιά έχουν επίσης το δικό τους κόσμο. Αλλά, παλαιότερα, πάνω από τον παιδικό κόσμο, υπήρχε ο κόσμος των μεγάλων, δηλαδή ο κόσμος των γονέων ή κοινωνία, που είχε τους νόμους, τις αρχές, τα ιδανικά της. Σ' αυτούς τους νόμους, σ' αυτές τις αρχές και σ' αυτά τα ιδανικά πει-

μιά άσυγκράτητη μαγία εξιμπίσιονισμού. Κι' αυτή η μαγία είναι πιο έντονη στις νέες που λατρεύουν το σώμα τους.

Έτσι, μία μέρα, χωρίς να το καταλάβουν, φτάνουν στον έρωτα χωρίς έρωτα.

Αυτό το φαινόμενο αποτελούσε άλλοτε εξαίρεση. Σήμερα έχει καθιερωθεί κανόνας για ένα μεγάλο μέρος κοριτσιών, που όχι μόνο δεν αισθάνονται την ανάγκη του έρωτα, αλλά τουναντίον τον φοβούνται και τον αποφεύγουν, γιατί τον θεωρούν σαν ένα είδος τροχοπέδης, που θα τις έμποδισαν να «ζήσουν τη ζωή τους».

Να μία φράση, που την ακούει κανείς πολύ συχνά στις ήμερες μας. Λέει: «Μία σημερινή νέα, όταν λέει ότι θέλει να «ζήσει τη ζωή της»: Αυτά πράγματα κυρίως. «Ότι θέλει να χαρή και ν' απολαύσει όσα μπορεί να της προσφέρει η ζωή και μ' οποιοδήποτε τρόπο. Κι' ότι είναι άποφασισμένη να συντηρήσει όλους τους φραγμούς, είτε πρόκειται για την πατρική εξουσία, είτε για τους νόμους και τους περιορισμούς που έχει βάλει η κοινωνία».

Μία νεαρή Γαλλίδα ποιήτρια της υπερινότισσε σχολής έγραψε: «Θέλω να βγώ δόγνημη στη ζωή, χωρίς ούτε το γελίο φύλλο της συγκής».

στυσαν όλοι. Και το παιδί, θγαίνοντας από τον κόσμο του, έντασσόταν μέσα στην κοινωνία κι' έκανε την πίστη της δική του. Αλλά σήμερα ο κόσμος των μεγάλων παρουσιάζει το πιο φριχτό θέαμα. Είτε ένας κόσμος κουρελασμένος, χωρίς ιδανικά, χωρίς πίστη. Τα παιδιά δεν έχουν, λοιπόν, ένα πρότυπο για να προσπαθήσουν να το μιμηθούν κι' οι γονείς δεν ξέρουν τι να πουν στα παιδιά τους».

Έτσι, δεν είχε εκπληκτικό το ότι στην εποχή μας οι όροι έχουν αντιστραφεί. Τα παιδιά πιστεύουν ότι οι γονείς τους είναι άδικοι, να καταλάβουν τη σύγχρονη ζωή και συνεπώς και τα ίδια. Ένας άλλος από τους συνέδρους, καθηγητής λυκείου, ανέφερε μερικές περιπτώσεις από εκθέσεις των μαθητών του, στους οποίους είχε θέσει το ακόλουθο θέμα: «Καταλαβαίνετε τους γονείς σας; Και οι γονείς σας σας καταλαβαίνουν;»

Ένας μαθητής έγραψε: «Οι γονείς μας είναι άδικοι να καταλάβουν την εποχή μας. Τό παιδί, όμως, πρέπει, ανέχεται αυτή την κατάσταση (1) και να προσπαθή να κάνει τους γονείς του να συγχρονισθούν».

Ένας άλλος έγραψε: «Τό δυσάρεστο για μέε τους νέους είναι ότι προσπαθούμε να διαφωτίσουμε τους γονείς μας και να τους χρησιμεύουμε ως οδηγό. Θά ήθελα να μας καταλαβαίνουν περισσότερο, αλλά αυτό είναι αδύνατο, γιατί έχουν κλειστεί τα μάτια τους στη σημερινή ζωή και κυττάζουν μόνο προς τα πίσω».

Να και τρίτη απάντηση, που είναι πιο τυμυρή:

«Οι γονείς μας έν είχαν τίποτα να μας πουν, θά μάς το έλεγαν. Αλλά, ο κόσμος από τον όποιον προέρχονται είναι νεκρός. Πρέπει, λοιπόν, να τους βοηθήσουμε να έξοικειωθούν με την εποχή μας».

Οι απαντήσεις αυτές μπορεί να φανούν άδικες, όπως και είναι. Αλλά κλεινόνται μία μεγάλη αλήθεια: την άσφαλή των γονέων να δώσουν μία σωστή κατεύθυνση στα παιδιά τους, γιατί ούτε οι ίδιοι ξέρουν πού πάνε. Γι' αυτό ο γνωστός Έλβετος πιαδαγωγός Έμιλ Σαίιν-Ζαν γράφει: «Προτού σκεφτείτε πώς θά διαπο-

Κι' αυτός είναι ο πόθος μερικών κοριτσιών της εποχής μας. Αυτό τον πόθο το χαρακτηρίζουν με τ' ένομα της ελευθερίας. Αλλά, είναι ελευθερία άραγε ή υποδούλωση στο ένστικτο κι' η τυφλή όποταγή στις αισθήσεις;

Στο βάθος αυτού του πόθου, άπάρχει ίσως κάποια άποροήτευση, που η σύγχρονη νέα δεν έχει το θάρρος να την όμολογήσει. Οι πρώτες έπαφές της με τον άντρα κάθε άλλο είναι παρά ίκανοποιητικές. Ο άντρας εδώ είναι κάποιος νέος της ηλικίας της. Αλλά, η νέα κάνει πολύ γρηγορά τη θλίβερη διαπίστωση ότι ο σύμφωός της δεν την πολυπροσέχει ή τούλάχιστον ένδιαφέρει. ται γι' αυτή μόνο σε ώριμμένες στιγμές, που, άλλωστε, περνούν πολύ γρηγορά.

Έπειτα, το μυαλό του τρέχει άλλο. Γιατί, ο βασικός σκοπός του δεν είναι ο έρος, αλλά, η σταδιοδρομία του, οι φιλοδοξίες του, το έσοπαμά με τον ένα ή τον άλλο τρόπο της δραστηριότητός του...

Συμψάνει ακόμη κάτι άλλο. Ο νέος μία μέρα την άρνηση. Γιατί ά γάμισε κάποια άλλη; Όχι πάντα. Τό κυριώτερο είναι ότι βουλεύεται να λή ή να κάνει τα ίδια πράγματα. Ξαναγυρίζει τότε στον εαυτό του ή ρίχνει τα βλέμματα σ' ένα μιά λη νέα, που ούτε πώ όμορφη ούτε πώ γοητευτική είναι από την πρώην, αλλά που ίκανοποιεί τό ένστικτό του για άλλους λόγους.

Αυτή η άποροήτευση είναι που κάνει τις νέες να μιμούν μ' άποστορη και περιφρόνηση σχεδόν για τους νέους της ηλικίας της. Έτσι, πολύ γρηγορά γυρίζουν τό βλέμμα τους απ' αυτούς. Και στρέφονται στους μεγάλους, που κάποτε τους πολύ μέγαλουν, όπου πιστεύουν ότι θά βρουν στοργή και κατανόηση.

Απ' αυτή τη στιγμή αρχίζουν να ζουν πραγματικά τη ζωή τους... Κι' άφινουν τους μεγάλους θρόνους για να χωθούν στις παρόδους και τα στενωδοκάκα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ο Έρωας χωρίς έρωτα.

δαγωγήσετε τα παιδιά σας, αρχίστε από τον εαυτό σας. Ακολουθείτε έναν ώριμένο δρόμο στη ζωή κι' ο δρόμος αυτός ένε ο σωστός; Η μήπως δίνετε στο παιδί σας συμβουλές, ενώ με το παράδειγμά σας τού δείχνετε πώς... να κάνει τό αντίθετο; Δέ μπορείτε να συνιστάτε στο παιδί σας την έντιμότητα, όταν άφηήσθε τό τραπέζι πώς έγγελόσαστε το συσταρό ή τους πελάτες σας. Δέ μπορείτε να τού όποδενίσετε αυτό ή εκείνο τό ιδανικό, ενώ σεις δεν έχετε κανένα. Δέ μπορείτε να τού επιβάλλετε να μορφωθεί, όταν διακηρύσσετε με τό λόγια και τις πράξεις σας ότι τό μόνο αείζον είναι τό χρίμα κι' ότι μπορεί κανείς να χρησιμοποίησή όλα τα μέσα για ν' άποχτήσει».

Ο Έμιλ Σαίιν-Ζαν γράφει άπειρο θύνειους στις μητέρες: «Οι συμβουλές σας είναι χωρίς αξία για την κόρη σας. Μόνον οι πράξεις σας, έχουν σημασία γι' αυτήν. Όταν χάνετε τις πιο πολύτιμες άδρες σας μπροστά στον καθρέφτη και χρησιμοποιείτε τις ύπολοιτες για να διασκεδάσετε ή να παίξετε χαρτί, νομίζετε πώς μπορείτε κατόπιν να συμβουλευτείτε την κόρη σας να μην είναι φιλάρεσκη, να μην παρασυρθεί από τούς πειρασμούς και να δώσει μία σωστή κατεύθυνση στη ζωή της; Τά κορίτσια σ' αυτές τις περιπτώσεις άπαντούν στερεότυπα: «Ναι, μαμά. Και... κάνουν τό αντίθετο».

Και ο Σαίιν-Ζαν καταλήγει: «Μη χάνετε την ώρα σας για να θρήνητε περί πείνης και φερβήτης ασυτρηά ή με έπιεικεία στα παιδιά σας. Τό «ασυτρηά» σημαίνει, να έξερε ποιος είναι ο δρόμος που θά τούς όποδενίσετε και να έλασσε τό θέσι να τά χειροαγωγήσετε σταθερά σ' αυτόν. Η έπιεικεία, έξ άλλου, δέ σημαίνει ότι πρέπει να κλεινέτε τα μάτια στις παρεκτροπές τους. Μη τις μεγαλοποιείτε, όμως!»

Θυμηθείτε πώς και σεις ήσαστε κάποτε παθεί. Κάτω απ' αυτό τό πρίσμα, ή αδοτήρητη κι' ή έπιεικεία συγχωνεύονται στην κατανόηση, που μόνον αυτή δημιουργεί έναν αληθινό ψυχικό δεσμό, άνάμεσα στους γονείς και τά παιδιάς.

Πρέπει να τον γνωρίσει ή Ζουζού, σκέφθηκε. Να ίδθ πώς οι θεωρίες της δεν είναι αλάθητες. Πρέπει να ίδθ με τό μάτια της την άγάπη μας, για να καταλάβει τι θά πη όμορφη, άννη άγάπη.

Και γρήγορα, όπως ήταν στις άποφάσεις της, είπε στη φίλη της να πάη μαζί τους εκείνο τό άπόγευμα στον πεσιότατο: — Μπράβο, Νέλλη! φώναξε ή κοπέλλα υπνωτίζοντας τά γόνατα της από άβουσιασμό. Τό ήθελα κι' εγώ τόσο να γνωρίσω τό φλέρτ σου.

Είμαι κάτι πάρα πάνω από φλέρτ, διόθωσε ή Νέλλη. Είναι σχεδόν άρασθωνιαστικός μου. — Γιατί διάζεις; γέλασε ή Ζουζού. Πιο όμορφο είναι ένα φλέρτ.

— Έμμεσα μ' άόσει καλύτερα να τον βρω α άρασθωνιαστικό μου.

— Ρωμαντική! Άδιόρωτη ρωμαντική... Έέ άλλοι, γιατί δεν κάνετε έπίσημο άρασθώνιο;

— Τό ήσωνα! έπεε ναρούμενη ή Νέλλη. Τώρα δεν θέλω ν' άσθολώθουμε ούτε αυτός ούτε έγώ...

— Δεν είσαστε άσπυδύνοι; είσωνεύθηκε ή Ζουζού.

Μοτέρνο συναρραστικό αισθηματικό μυθιστόρημα υπό Ίωάννας Άναγνώστου-Μπουκουβάλα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία άθηναϊκή οικογένεια, που άποτελείται από τό Στέφανο Δρακίδη πεινήτα πέντε χρόνων, τη γυναίκα του Όλγα, τό γυίο του Άλκη, που σπουδάζει στο έξωτερικό και τη κόρη του Νέλλη δέχεται τις ταπεινές έπισκέψεις, μιας όμορφης μικρούλας, φίλης της Νέλλης, της Άσπασίας Λυρτάκη, που τη λένε χαϊδευτικά Ζουζού. Η γιοιά της ήταν παραδούλτρα στο σπίτι του Δρακίδη. Η μητέρα της είχε κάνει ένα καλό γάμο, μα στάθηκε άτυχη, γιατί σκοτώθηκε μαζί με τον άντρα της σ' ένα δυστύχημα όταν ή Ζουζού ήταν δέκα χρόνων. Από τότε ή Όλγα Δρακίδου την είχε σαν παιδί της. Σήμερα ή Ζουζού ήταν δέκα όχτώ χρόνων, σπούδασε χορό και είχε ελεύθερους και προκλητικούς τρόπους, που άρεσαν ιδιαίτερα στο Στέφανο. Ο Δρακίδης, παρ' όλα τα χρόνια και του έ παίζε σαν παιδί με τη Ζουζού. Η Νέλλη άναφέρει στη μητέρα της ότι έχει φιλικές σχέσεις με τό Μάριο Κράπη κι' ότι μίλησε μαζί του για τό γάμο τους. Η μητέρα της παίρνει πληροφορίες για τό νέο, που είναι άριστος και κατόπιν συναντιέται με τη μητέρα του και συμφωνάνε να στεφθούν τα δυο παιδιά τους, για σπουδές στη Γερμανία, για δυο χρόνια, μετά τους άρραθώνους τους. Στό μεταξύ, ή Ζουζού συμβουλεύει με κυνισμό τη Νέλλη να κάνει παραγωγή, ρίχσει στον άσπυμένο της. Έκείνη άνησυχεί μήπως δεν την άγαπάει ο Μάριος, γιατί είναι πάρα πολύ τυπικός μαζί της...

Για μία στιγμή σκέφθηκε να δώλη σε έφορηγί τό σχέδιο της Ζουζούς Την άλλη στιγμή όμως άπέκοψε αυτή τη σκέψη. Τονόησε πώς θά ήταν γελίο να φερβή τόσο παρ' τη φύση της και πώς μετά θά περιφρονούσε τον εαυτό της. Οι σκέψεις όμως αυτές την έκαναν κάπως δύσθυμη και νευρική κι' ο Μάριος τό κατάλαβε: — Τι ένεεις, άγάπη μου; Τά ρώτησε τρυφερά. — Τίποτε, τού άποκοίθηκε νευριασμένη. — Συμβαίνει τίποτα; — Τι θέλεις να συμβαίνει; Ο τόνος της ήταν κάπως όξυς. Κι' αυτό σαν να τού κακοφάνηκε. Δέ μίλησε, αλλά σαν να έπεσε κάποια σκιά στην άγάπη τους εκείνη την ήμέρα. Η Νέλλη, όμως, έννοιωσε τύψεις τό βράδυ. Και την άλλη μέρα, πεισιμάτωσε: Πρέπει να τον γνωρίσει ή Ζουζού, σκέφθηκε. Να ίδθ πώς οι θεωρίες της δεν είναι αλάθητες. Πρέπει να ίδθ με τό μάτια της την άγάπη μας, για να καταλάβει τι θά πη όμορφη, άννη άγάπη.

Και γρήγορα, όπως ήταν στις άποφάσεις της, είπε στη φίλη της να πάη μαζί τους εκείνο τό άπόγευμα στον πεσιότατο: — Μπράβο, Νέλλη! φώναξε ή κοπέλλα υπνωτίζοντας τά γόνατα της από άβουσιασμό. Τό ήθελα κι' εγώ τόσο να γνωρίσω τό φλέρτ σου.

Είμαι κάτι πάρα πάνω από φλέρτ, διόθωσε ή Νέλλη. Είναι σχεδόν άρασθωνιαστικός μου. — Γιατί διάζεις; γέλασε ή Ζουζού. Πιο όμορφο είναι ένα φλέρτ.

— Έμμεσα μ' άόσει καλύτερα να τον βρω α άρασθωνιαστικό μου.

— Ρωμαντική! Άδιόρωτη ρωμαντική... Έέ άλλοι, γιατί δεν κάνετε έπίσημο άρασθώνιο;

— Τό ήσωνα! έπεε ναρούμενη ή Νέλλη. Τώρα δεν θέλω ν' άσθολώθουμε ούτε αυτός ούτε έγώ...

— Δεν είσαστε άσπυδύνοι; είσωνεύθηκε ή Ζουζού.

Η ΜΙΚΡΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Προπατούσαν οι τρεις τους στην πασαλιά της Γλυφάδας. Άνοιχτάκι σεδόν τό άπόγευμα τό Φλεβόδο. «Μυρίζε» κίολας καλοκαίρι κι' ή πλάσι ήταν τυλιγμένη θαρρείς μέσα σε μία λεπτότατη γουσαφένια σκόνη.

Ο Μάριος κρατούσε από τό υπατό στη Νέλλη, και κύτταε τη φίλη της μ' ένδιαφέρον. — Έγώ άκούει τόσα από τη Νέλλη για σένα...

Μία γρήγορη ματιά της Ζουζούς. Έπειτα για άπάντη στή γνή:

— Έτσι: — Ναι... Μου φαίνεται πώς σε γνώρισα πού σε γνώρισα.

— Όχι δά! Η Νέλλη τό είχε ναμένα. Είπε δείξει τόσο ένθουσιασμό ή Ζουζού, όταν της έπεε να γνωρίσει τό Μάριο, που τόσα άπορούσε με τη στάση της. Θάλεγε κανείς πώς ένό προσπατούσε μαζί τους ζούσε σε έννοιωτό κόσμο.

— Στό δικό τό κόσμο! σκέφθηκε ή Νέλλη.

Άπορούσε ο Μάριος, έπειδή την εύρισκε στο χαρακτήρα αλλοιώτικη απ' ότι την είχε περιγράψει ή Νέλλη.

Μία κοπελλίτσα σπύδουνη, εύθυμη, τού είχε πη. Ένα μικρό ήσασίτη.

Κάθε άλλο, παρ' αδόρμητη, εύθυμη, ήταν όμως ή Ζουζού. Και κάθε άλλο παρ' ήσασίτη.

Οι άχτίδες του ήλιου διασπώνταν μέσα στα μάτια της Ζουζούς. Από κοκλιόστικα, γαλανά, γίνονταν γουσαφία κάτω από τον ήλιο, καθώς τά έστρεφε για στιγμή τό Μάριο και τού όρινε μία γρήγορη ματιά, κι' έπειτα όταν κύτταε τη θάλασσα, γίνονταν γαλανά σαν τό νερό, σαν τον ούράνιο βόλο.

— (Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τεμπελιάζουν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντας σχολιάζουν...)

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — «Ηρθε, φίλτατε Σταμάτη, ή γιορτή των όθων πάλι κι' επιβάλλεται ο καθείς μας τακτική να μεταβάλει και στις κρίσεις του να πάη νάναι σήμερα δριμύς, γιατί, ως γνωστόν, των όθων εορτάζουμε... κι' έμεις!»

ΓΡΗΓΟΡΗΣ — Συμφωνώ με όσα είπες και δεν έχω αντιρροήση, πώς των όθων την ήμέρα δέ μπορεί να την πηράσει, γιατί άπάν νευ πηναίνεις λιγυυλά και ξεσκάσες κι' από τών αυτοκινητών τις μανούβρες να λυκάσας, απερίφραση για (μικρές) συσκευές, για (μικρές) για μανούβρες άλλου είδους και στην κυριολεξία διόλου να μη (κοκτοούμε).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ — «Όσα έβρουν κι' όσα πάνε», και στα χρόνια μας αυτά, δεν κυτάνε τίποτ' άλλο, παρ' μόνο τό λεφτό, και να μην καρδιοχτυπούμε για λεφτά καταναλώνουν και μόνον για μισάους, (μην πεινών) έδωες θροικούν! Απλάθη αμυβωλία και αντίπαρσι δέ μένει, ότι οι πάντες είναι, πλέον με τό χρίμα... (τυφλωμένοι).

Για τό πιστόν: Γ. ΘΕΩΡΙΟΣ

«Έγώ πρέπει, ώριμένως, τότσια μέρα να τό ρίξω, αλλά πλείστοι Γιωταφίδες θά σέ κάνουν να ρίξεις

— Τό ήσωνα! έπεε ναρούμενη ή Νέλλη. Τώρα δεν θέλω ν' άσθολώθουμε ούτε αυτός ούτε έγώ...

— Δεν είσαστε άσπυδύνοι; είσωνεύθηκε ή Ζουζού.

Μέ δυσκολία της έπαίονες έστω και μια λέξη. Έδινε την έντυπωσι πώς δεν άκουγε καλάν-καλά τη συνδιάλεξη.

Έτσι τούς γάλασε άναμφισβήτητα τη ναρά και τον πεσιότατο.

— Άς καθήσουμε κάπου, πρότεινε, όταν έβασσαν στην πλατεία της Γλυφάδας, ή Νέλλη νευριασμένη.

Τροπικάκια ήταν έξω κι' ο άέρας γλισρός.

— Κρίαι! συλλογιζόταν ή Νέλλη. Άν ήσουν μόνη τώρα με τό Μάριο, θά ήταν παραδεισός. Η Ζουζού όμως έχει τα νύτρα της σήμερα και μίας τά γαλάει όλα.

Ο Μάριος είχε κι' αυτός νευριασεί. Τό πρόσωπό του είχε πύρει για πεισιμωμένη έκφορσι. Ήταν φανερό πώς θεωρούσε προσδολπική τη στάση της Ζουζούς.

Άρχισαν πάλι να μιλάνε για διάφορα θέματα, σχεδόν αποκλειστικά, ή Νέλλη με τον άσπυμένο της, ή Ζουζού ρουφούσε σταγόνα-σταγόνα μία ποτοκαλάδα, και ρέμβεζε. Θάβλασε στοίχημα πώς δεν άκουγε τί έλεγαν.

ΕΙΡΩΝΕΙΕΣ

Η Ζουζού έκαρδίζόταν ακόμα στα γέλια κι' ο Μάριος άνασοκοκινίζε.

Όταν σταμάτησαν επί τέλους τα γέλια της, τη ρώτησε σοβαρά:

— Έτσι σε πιάνει να γελάς; Τό συνηθίζεις;

Σήκωσε τούς ώμους της μάγκικα, τούρισε μία ματιά πεσιμωμένη, ειρωνική—ναί, άναμφισβήτητα περιφρονητική και ειρωνική. Κι' επί τέλους άποκοίθηκε: — Δέ γελώ με όλο τον κόσμο. Έξαστάται!...

— Ρώτε εγώ είμαι από κείνους που σου προκαλούν τό γέλιο;

Τόν κύτταζε μέσα στα μάτια. Με τό πιο παιδικό ύφος του κόσμου, με τό στοματάκι της ποτισμένο, σφιγτό, τόν κύτταζε ένα δευτερόλεπτο μέσα στα μάτια κι' άογισε δευτεροόσσι γέλιου.

Η Νέλλη τά είχε ναμένα. — Μη τη συνερίζεται, νύσισε κι' έπεε στον άναπνεύμενο της. Έτσι την πιάνει. Σήμερα πάντως δεν είναι στα καλά της.

Ο Μάριος δάγκωσε τα γέλια του και σούφωσε τά σούδια του.

Ήταν ένας συμπαθητικός νέος εικοσιεπτά χρόνων. Μπρος στο άνασθώμα, με γυμνά πού δεν έκούβαν ώστόσο δυο καστανά έξυπνα και σεβάρα μάτια. Η ένα στοματάκι μεγάλο, άγέλο και άντοκίο συγχρόως. Χωρίς να είναι πραγματικά όμορφος άντρας, είναι μία πρόθυμη σφοδρότητα και φαίνόταν κάπως πιο μεγάλος από την ηλικία του. Όταν μιλούσε πάντοτε ήταν γοητευτικός, έπειδή ήθελε πάντα να πη κάτι τό ένδιαφέρον. Έκείνο πού δεν τού άόρεσε ήταν οι συντησμένες σχαλμάρες των νεαρών κι' αυτό ακριβώς είχε συσπαράσει τη Νέλλη: «Ότι αυτή του δεν έκανε ποτέ άεροκαυθέντες. Πάντα εύρισκαν κάποιο ένδιαφέρον θέμα να θίξουν. Έτσι και τώρα, όσο έμεινε

δουδή ή Ζουζού, είχαν ξεναώσει την παρουσία της κι' άνοιξαν να μιλάνε για τις δουλειές τους, δ-
ταν τους ξάφνιασε το γέλιο της.
Η Ζουζού τον κύτταξε τώρα
και τα γαλάζια ματάκια της εί-
χαν την έκφραση της νεαρής γά-
τας που δε σκέπτεται τίποτε άλ-
λο πωρά να παίξει.

Ο ήλιος έπεφτε ίσια στο πρό-
σωπό της, άναβε γύλιες πυροκώ-
ες στη χούφτη καίτη των μαλλιών
της, που όλο έθευγαν, όλο έρ-
χονταν και της νάβειαν τα μά-
γουλα, που ήταν της δροσιά και
το χρώμα του ώριμου ροδάκι-
νου. Τα σαρκωμένα της γέλη, η
φυσικά κόκκινα, καί δαυμένα, δι-
έγραφαν δυό τέλειες περιπωμέ-
νες από τον από τα μικρά αμαρ-
οιπαρένια της δοντάκια. Καθώ
γελοῦσε, το μικρό ποικιλτικό
της στήθος χοροπηδούσε κάτω ά-
πό ένα κολλήτο φουστανάκι.

— Τί λέτε; οῦτως άεσφνα ό
Μάριος. Πηγαίνουμε;
Κι' οι δυό κοπέλλες τόν κύττα-
ξαν παραδειγμένες.

— Άπό τώρα; ρώτησε ή Νέλ-
λη, ενώ ή Ζουζού έκανε τὸ στο-
ματάκι της κουμπι, κι' έπαρινε
τὸ ὕψος μουρμουμένου παιδιού.

— Μου φαίνεται ότι είναι ὡ-
ρα, έπτε κοστά ό Μάριος.

Η Νέλλη κατάλαβε πῶς τὸν
στενοχωρούσε αὐτή ή συντροφιά
και δὲν έφερε πιά αντίοηση.

— Έβγαλε ό Μάριος να πληρώσει,
άλλα συγχόνως έβγαλε κι' ή Ζου-
ζού τὸ πορτοφολάκι της.

— Τί κάνεις; τῆς έπτε ό νέος.
— Έχει γούστο να πληρώσει έσύ.
— Δὲν γίνεται, Ζουζού! μπή-
κε στη μέση ή Νέλλη.

— Έβγαλε αὐτή διαστικά μερι-
κά νομματα, τάβαλε στὸ τραπέ-
ζι. Η φωνή της άκούστηκε κου-
γατζίδικη.

— Γιατί δὲ ννίεται; Πέε μου,
με ποιά λογική θα πληρώσει γιά
μένα ό Μάριος;

— Άφου είναι καθαλλιέρος
μας.

Τούριζε μιὰ ματιά από πάνω
έως κάτω, μιὰ ματιά πούδιννε
πάλι φανερό περιφρόνησι, και τὸ
ὕφος της έγινε άκατάδεγτο:

— Χαρά στὸν καθαλλιέρο!
— Έμεινε άπολιθωμένη ή Νέλλη
κι' είδε τὸ αἶμα ν' ανεβαίνει στα
μάγουλα τὸ ἀναμμένο της.

— Εὐχαριστῶ, πρόσφερε αὐτός
με κρατημένο θυμό.... Πάντως... ὅ-
σο και να μὴν είμαι αντίοιος σου
καθαλλιέρος, θα πληρώσω. Κι'
άλλη φορά μὴ ένοησαι στὴ συν-
τροφία μας, αν δὲ θέλεις.

Δίστασε ή κοπέλα μιὰ στιγ-
μή.

μή, έπειτα μάζεψε τὰ λεστά της:

— Εὐχαριστῶ, πιθούρισε με
μισὸ στόμα.

Σπκώθηκαν κι' ή Ζουζού έκανε
να περάσει τὸ έπανάφορο της.

Με μιὰ αὐθόρμητη κίνηση πῆ-
γε να τὴ βοηθήσει ό Μάριος. Αὐ-
τὴ όμως τραβήχτηκε έπιδεικτικά
και πέρασε μὴν της τὸ ναυίκι.

— Έπειτα τούριζε μιὰ πεισιμω-
μένη ματιά και στὰ γέλη της δια-
γόσφκε ή εἰραινεία, όταν είδε τὸ
θυμό ν' άστράφτι στα μάτια του.

Σὲ ὅλη τὴ διαδρομή, στὸ γυ-
ρισμό, ή ίδια στάσι. Μιά έρασε
τὸ στόμα της και φαινόταν να
μὴν άκούη τί λένε και τὴν άλλη
έκαρδιζόταν στα γέλια. — Ότι
και νάλεγε ό Μάριος τῆς φαίν-
ταν άστείο, γελοίο!

— Όταν αποδιδάσθηκαν στὴν
Ἀθήνα, ήταν λαγανισμένη από
τὰ γέλια. Τὸν κύτταξε πάλι κα-
λά-καλά, μέσα στα μάτια κι' έ-
κανε και τὴν τελευταία ἀνακά-
λυψι:

— Τὸ έέρεισε πῶς τὸ ένα σου
ματι είναι πιδ σκούρο από τὸ
άλλο; Ναι, ναι, τὸ ένα είναι κα-
στανό σκούρο, τὸ άλλο καστὸν
μετόιο... Μνήσθητι μου Κρύε!
Μόνον οι γάτες ήθερα πῶς έγουν
αὐτὴ τὴ διαφορά.

Και πάλι άοχισε τέτοια γέ-
λια, που οι διαβάτες γύριζαν και
τὴν κύτταζαν.

— Η Νέλλη τῆς έδωσε τὸ νερό:
— Γειά σου, Ζουζού. Να πᾶν
να κοιμηθῆς, να σου περάσει τὸ
μεῦθσι.

— Ποιὸ μεῦθσι; Σάμπως μᾶς
κέρασε καμιά μπύρα ό καθαλλι-
έρος μας; Μὲ μιὰ πορτοκαλάδα
μᾶς πέρασε. Καλά που δὲν μᾶς
έδωσε γαλατάκι!

— Έδωσε τὸ χέρι της στὸ νέο,
που τῆς έτεινε μὸλις ψυχρὰ τὸ δι-
κό του. Και τὴν τελευταία στιγ-
μή, ενώ φαινόταν πῶς θ' άποκαι-
ρετιόνταν έτσι κρύα, σχεδὸν έν-
ερικά, άλλαξε ὕφος. Τὸ προσω-
πάκι της πῶς μιὰ έκφορσι άν-
γελικῆς καλωσύνης, τὰ μάτια της
έγιναν ίκετευτικά:

— Μάριε... δὲν μού θυμώσε
στ' αλήθεια!

— Αλήθεια τῆς ήταν ένα γάδι.
Κι' ό νέος, πῶς έτοιμαζόταν να
τῆς μιλήσει άπότοια, γέλασε:

— Δὲ βαρύνεσαι, γιατί να σου
θυμώσω;

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΚΟΝΤΑ-ΚΟΝΤΑ

Τὴν άφισε να άπομακρυνθῆ λι-
γάκι έπειτα, παρὰ να πᾶνε στὸ
σπίτι τῆς Νέλλης, πήραν συν-
έχεια τὴ λεωφόρο Βασιλίσσης Σο-
φίας. Η Νέλλη ήταν άνήσυχη μὴν

είχε θυμώσει στ' αλήθεια ό άγα-
πημένος της. Κραυδίστηκε στὸ
μπράσσο του και τὸν έπτε του-
θερά:

— Μάριε... να με συγχωρήσει γιά
τὸ φέροσιμο τῆς Ζουζούς.

Κούνησε αὐτὸς τὸ κεφάλι του:

— Τί φταίς έσύ;

— Σὲ βεβαίῳ πῶς τάχασα κι'
έγώ. Πρώτὴ φορά που φέρθηκε
έτσι.

— Δὲν είναι, στὰ καλά της,
μού φαίνεται. Τὴ γνωρίζεις και-
ρό;

— Πῶς, από μικρή! Στὸ σπῆτι
μας φέρεται σάν τραλλόπαϊδο
πολλές φορές, αλλά δὲν έδειξε
ποτέ δαναυσότητα.

— Φαίνεται πῶς έμένα με πῆ-
ρε από κακό, πρόσφερε νευρισμέ-
νος ό νέος.

— Μά... γιατί; Δὲν τὸ κατα-
λαβαίνω.

— Ποιὰς τὴν έρεει; Είμαι πε-
οιέργος τί θα πῇ γιά μένα.

— Δὲν θὰ τοιμώση!

— Γιατί; Δὲν θὰ σου πῇ τίς
έντυπώσεις της; Δὲν είναι δύνα-
τόν... άπωσδήποτε θα σου πῇ
τίς έντυπώσεις της.

— Νομίζεις πῶς θα άκούσω τί
λέει ή Ζουζού; πρόσφερε ή Νέλλη
θερμά και τὸν χαμογέλασε με ά-
γάπη.

— Ας άφίσουμε τὴ Ζουζού,
έκανε κι' ό νέος θερμά. Αγαπού-
λα... Σ' όλο τὸν περίπατο... δὲν
έβλεπα τὴν ὥρα να μείνουμε πάλι
μόνοι... Τί νᾶ;

— Τίποτα. — Όλα καλά. Άπό
τὴν ἡμέρα που μιλήσαν οι μαμά-
δες μας, είναι πιά άποφασισμέ-
να.

— Άπό κείνη τὴν ἡμέρα ζω
στα σύννεφα, άγάπη μου. Πότε
θάρρῃ τὸ Πάσχα ν' άναγγείλουμε
τοὺς άραβῶνες μας;... Κρίμα,
που δὲν μπορούμε ν' άραβωνια-
στούμε τώρα άμέσως κιόλας.

Τὸν κύτταξε τουφερά:

— Άπό μᾶς έξορτάται. Θα
μπορούσαμε και τώρα.

— Άκουσε, γλυκερία μου ά-
γάπη. Ούσιαστικά είμαστε άρ-
αβωνισμένοι. Άλλα υπάρχουν
δυὸ έμπόδια. Τὸ ένα είναι πολὺ
σοβαρό: Γράφω, ὅπως έέρεις, μιὰ
διατριβή. Λογαριάζω, λοιπόν, να
τελειώσω ίσως τὸ Πάσχα. Κι'
έτσι να είμαι πιδ έλεύθερος. — Ό-
ταν άναγγείλουμε άραβῶνες, θ'
άρχισουν έπισκέψεις, χαρμερία...

— Αὐτὸ σκέπτομαι κι' έγώ...
— Ό άλλος λόγος;

— Οικονομικὸ τὸ ζήτημα, Νέλ-
λη.

— Μάριε! Τί σημαίνει αὐτό;

— Θα σοῦ μιλήσω με άπόλυτη
ειλικρίνεια. Προσπαθῶ ως τὴν ἡ-
μέρα τὸν άραβῶνα μας νᾶν
ένα ποσὸν γιά να μπορῶ να φερ-
θῶ με άξιοπρέπεια.

— Η κοπέλλα πῆδισε:

— Δὲν ντρέπεσαι; Πῶς μπο-
ρεῖς να σκέπτεσαι τέτοια πιά έ-
τσι; — Ό,τι έχω έγώ χείρες κι'
έσύ...

— Όχι άκόμα. — Όταν άρα-
βωνιστοῦμε θέλω να μπορῶ να
ξοδεύω με ευχέρεια άγάπη μου...
Αὐτὸ απαιτεῖ κι' ή δική μου ά-
ξιοπρέπεια... Άλλά, αὐτὸς δὲν
είναι ό κύριος λόγος. Η δουλειά
μου είναι τὸ σπουδαιότερο.

Στοιμάχτηκε άπάνω του ή
Νέλλη — Έκείνη τὴ στιγμή ένοιωσε
σάν κύμα τὴν άγάπη να πλημμυ-
ρίζη τὴν καρδιά της.

— Μάριε θέλω... να σὲ ρω-
τήσω κάτι... Μ' άγαπάς;

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος.

— Γιατί με ρωτάς; Δὲν τὸ
έρεεις;

— Πιστεύεις στὴν άγάπη μας;

— Άν δὲν πιστεύα πῶς ὅ-
πάρχει αὐτὴ ή άγάπη, δὲν θὰ
προχωρούσα, Νέλλη. Ποτέ δὲ σκέ-
φθηκα ένα γάμο συμβατικό.

— Άν ἡμουν φτωχεία θὰ μ' έ-
παίονες;

— Άν ἡσουν έσύ, θὰ σ' έπαί-
ονα, τὴν άποκρίθηκε χωρὶς δι-
σταγμό. Δηλαδή, αν ἡσουν ή ίδια
κοπέλλα, μονάχα χωρὶς προίκα.

— Δὲ θὰ σὲ τρομάζε τὸ μέλ-
λον; Η μητέρα σου έκανε τόσες
βυσίες γιά σένα.

Τὴν έσφιξε άπάνω του, τὴν κύτ-
ταξε τουφερά:

— Τώρα έσύ ὑπάρχεις γιά
μένα. Θέλω να τὸ πιστέψης, ά-
γάπη μου, πῶς ό κόσμος ὅλος
συγκεντρώθηκε σ' έσένα. Θέλω να
τὸ πιστέψης πῶς δὲ μπορῶ να
διασπῶ τὴ ζωή χωρὶς έσένα.

Κι' αν ήθελα πάντα να πετύχω
και να φθῶσω κάπου, αν τὸ θέλα
γιά τὸν έαυτό μου και τὴ μητέ-
ρα μου, τώρα τὸ θέλω μόνο γιά
σενα. Θέλω μιὰ μέρα να στέκης
ανάμεσα στίς φίλες σου, στὸν κύ-
κλο σου, και να καμαρώνεις γιά
μένα. Να λένε: Η γυναίκα τοῦ
Κράπη... Κι' αὐτὸ να σὲ κάνουν να
κοκκινίζεις από υπερηφάνεια.

Προχωρούσαν με δῆμα φτερω-
τό. Τῶν όνειρά τους τοὺς συν-
έπαρναν, κι' ὅπως ένοιωθάν τὸ
ῆμα τοὺς συνταυτισμένο, έτσι
ένοιωθάν και τίς καρδιές του κον-
τὰ κοντά.

Δὲν ήταν μονάχα ένα μεῦθσι.
— Ήταν μιὰ κι' έκτίηση, κι' άρ-
μονία με κάθε άποψη. — Όταν προ-
χω-
—

τογωνίστηκαν μελέτησαν ό ένας
τὸν άλλον και κατάλαβαν πῶς ἡ-
ταν πλασμένοι γιά να ζήσουν
εὐτυχισμένοι ό ένας κοντά στὸν
άλλον. Κι' από κεί άφισαν τίς
καρδιές τους έλεύθερες στὸ μεῦθ-
σι τῆς άγάπης.

— Όταν έφερε ξανά στὴν
πύρτα της ό νέος, τῆς έδωσε ένα
κλεφτὸ φίλι Κι' ή Νέλλη αἰσθάν-
θηκε πῶς είναι πραγματικά ευτυ-
χισμένη.

— Τάχα θὰ ἡμουν πιδ εὐτυχι-
σμένη αν είχα ὀλοκληρώσει τὴν
άγάπη μου; σκέφθηκε μέσα στὸ
άσπασμό.

Έκανε μιὰ γοήγορη έξέτασι
τῆς ψυχῆς της.

— Όχι, άποκρίθηκε με πε-
ποίθησι. Άσφαλῶς όχι. Σήμερα
είμαι ή πιδ εὐτυχισμένη κοπέλ-
λα τοῦ κόσμου.

«ΑΝΟΗΤΟ ΠΑΙΔΙ»

Τὴν άλλη μέρα ἦλθε τὸ μεση-
μέρι (κατὰ τὴ συνήθειά της) ή
Ζουζού. Είχε τὴ δικαιολογία εἰ
τοιμη:

— Κυρία Δρακίδη... ἦλθα να
ρωτήσω ὑπῶς είναι θυμωμένη
μαζί μου ή Νέλλη.

— Όχι, άποκρίθηκε.

— Γιατί, τακαωθήκατε;

— Όχι... αλλά δὲν έξερω...
μου φαίνεται πῶς σαν να με πα-
ρεξήγησε χθες.

Μπήκε μέσα ή Νέλλη κι' έβαλε
τὰ γέλια:

— Δὲν σοῦ είπα, μαμά! Χθες
παρ' ὀλίγο ν' άρπαχτούνη από τὰ
μαλλιά ό Μάριος με τὴ Ζουζού.

Είχε τόσα άλλα να πῇ με τὴ
μητέρα της ή κοπέλλα, τόσα να
συζητήση γιά τὴν εὐτυχία της,
που δὲν είχε σκεφθῇ να μιλήσει
γιά τὴν παράξενη διαγωγή τῆς
φίλης της.

— Μπα σὲ καλὸ σου, Ζουζού,
είπε ή — Όλα, όταν τῆς διηγῆθη-
κε ή Νέλλη με δυὸ λόγια τί εί-
χε, συμβῆ.

— Άπάνω στὴν ὥρα ἦλθε κι' ό
Στέφανος.

— Τί συμβαίνει; Τί συμβαί-
νει; ρώτησε μ' ένδοιαρόν.

Τοῦ τὰ έπαναν, κι' αὐτὸς πήρε
ὕφος σοβαρό:

— Έγὼ στή θέσι τοῦ Μάριου
... δὲν έρω αν δὲ βαστιάμουν.

— Τί θὰ κάνετε; ρώτησε ή κο-
πελλίτσα, παίρνοντας τὸ μάνκι-
κο ὕφος της.

— Θα σὲ μπάτσιζα!

Με μιὰ γοήγορη κίνηση, σαν
γάτα, δρέσθηκε μπροστά του,
στάθηκε προκλητική.

— Γιά δοκιμῶστε! Έμπρός!

— Μα δὲν μούκανες τίποτα,
έμένα.

— Θέλετε να σᾶς κάνω;

— Άρχισε να γελᾷ τρελλά, ὅ-
πως γελοῦσε χτές.

— Νομίζεις πῶς δὲν έχετε τί-
πατα τὸ γελοίο πάνω σας και
σεῖς; Αὐτὴ τὴν ιδέα έχετε;

Κοκκίνισε ό άντρας ως τίς ρί-
ζες τῶν μαλλιών του.

— Μπορεῖς να μου πῆς, με
τὴν έξυπνάδα που σὲ διακρίνει,
τί βρίσκεις γελοίο πάνω μου;

Τὰ ματάκια της στριφογύρι-
σαν ὅλο διαολιά. Φάνηκε να δι-
σταζῇ μιὰ στιγμή, έπειτα πήρε
ένα ὕφος άριστοκατη-δονθῆ, γε-
λοιογραφώντας τὸ δικὸ του τὸ
ὕφος.

— Κυττάχτε με! τοῦ φώναξε.
Και πέστε αν βρίσκετε τίποτα τὸ
γελοίο.

— Η — Όλα ξεκαρδίστηκε στα
γέλια κι' ή Νέλλη δὲ βαστάχτη-
κε. Ήταν τόσο κωμικὸ τὸ ὕφος
τῆς κοπελλίτσας, που τῆς ἦρθε
αὐθόρμητο τὸ γέλιο.

— Ό Στέφανος όμως δὲ γέλασε.
Κύτταξε τὴ μικρὴ στὰ μάτια, δι-
στασε μιὰ στιγμή κι' έπειτα γρή-
γορο τὸ χέρι του σηκώθηκε, τῆς
έδωσε ένα ελαφρὸ μπατσάκι.

— Η Ζουζού κοκκίνισε, και τὸν
κύτταξε με ὕφος έαφνικά σκο-
τεινό:

ΤΟ ΠΤΥΣ ΣΟΜΕΝΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Πρακτικὸ ελαφρὸ και ευχρηστο, τὸ νέο αὐτὸ πτυσσόμενο ποδήλατο έν-
θουσίασε τοὺς Ἀμερικανούς και ιδιαιτέρως τίς Ἀμερικανίδες, που έε-
ρουν καλὰ πῶς τὸ ποδήλατο είναι ένα από τὰ πιδ ασφαλή και άποτε-
λεσματικά μέσα γιά να διατηρήσουν ή να έξασφαλίσουν μιὰ κομψή
σικλοέττα. Τὸ νέο πτυσσόμενο ποδήλατο, όταν διπλωθῇ, ὅπως δείχνει
ή φωτογραφία μας (δεξιά), ὀχι μόνο μεταφέρεται ευχερέστατα από
τὸν ποδηλάτη, αλλά και μπορεί να τοποθετηθῇ άκόμα και μέσα στὸ
πιδ μικρὸ πορτ-μπαγκάζ αὐτοκινήτου.

— Μὲ χτυπᾶτε;
— Στὸ έταξά...

— Ὡραία! — Ό κάνετε, λοιπόν,
μαύρα μάτια να με ξαναῶητε
έδῶ...

Τινάζοντας τὸ ανθισμένο της
κορμάκι, προχώρησε πρὸς τὴν
πύρτα, ενώ ή — Όλα κι' ή Νέλλη
μὸλις και καταλάβαιναν πῶς τὸ
έπεισόδιο έπαίονε σοβαρὰ τρο-
πή, μὸλις και μπορούσαν να στα-
ματήσουν τὰ γέλια τους.

— Που πᾶς, Ζουζού; φώναξε ή
— Όλα. Γιατί φεύγεις;

— Τὸ είδατε, μ' έδειρε! άπο-
κρίθηκε κακιαμένη.

— Ελα, σαλαμαούρα! Σ' έ-
δειρε! Άστεία ήταν ὅλα! Γελού-
σαμε.

— Δὲν έχω συνηθίσει να με
χτυπάνε οι κύριοι...

— Η — Όλα γύρισε στὸν άντρα
της μισογελαστή, μισοσοβαρή :

— Γιατί τὴ χτύπησες;

Αὐτὸς στεκόταν με ὕφος πει-
σιμωμένου παιδιού.

— Γιά να μάθῃ!

— Ελα τώρα, Στέφανε, δὲν
ντρέπεσαι; τὸν μάλασε ή — Όλ-
γα. Τὴ Ζουζού συνερίζεσαι; Δὲν
τὴν έρεεις; Όλο τὸ άστείο τῆς
ἀρέσει.

— Κι' ἐγὼ στ' άστεία τῆς έ-
δωσα ένα μπατσάκι!

— Μὲ πόνεσε! φώναξε ή Ζου-
ζού.

— Ελα, είπε χαδιάρικα τώρα
κι' ή Νέλη. Δὲν σε πόνεσε. Μὴ
λές ψέματα.

— Μὲ πόνεσε... Και δὲν έχω
συνηθίσει...

Πῆγε κοντά της ή — Όλα, τὴν
πήρε από τὸ χέρι:

— Άντε... Κάνεις σάν παρα-
χαϊδεμένη μοναχοκόρη... Ελα, να
σου δώσω ένα φιλάκι ό μπαμπάς
και να φιλιώσετε.

— Δὲν έχω καμιά ὀρεξι να
τὴ φιλήσω, είπε ό Στέφανος με
τὸ ίδιο ὕφος τοῦ κακιαμένου παι-
διού.

— Η Ζουζού στεκόταν μπροστά
του, τούριχνε ματιές λοξές, κλε-
φτές, και δὲν θὰ μπορούσε κα-
νεῖς να πῇ αν ήθελε να τὴ φιλήσει
ἢ αν τὸ ανεχόταν μόνο και μόνο
γιά να μὴν έξωθήσει τὰ πράγ-
ματα.

— Μπρός! φώναξε καλόκαρ-
δα ή — Όλα... Φιλήσε τὴν, Στέ-
φανε!

φανε! Και να καθήσουμε στὸ τρα-
πέζι. Είναι ντροπή να τσακωνό-
μαστε με τὴ Ζουζού.

Δίστασε ό Στέφανος μιὰ στιγ-
μή, έπειτα, γρήγορα, με μιὰ κί-
νησι νεανική, άρπαξε τὴν κοπέλ-
λα από τοὺς ώμους, τὴν τραβῆσε
άπάνω του και τῆς έδωσε ένα
ασαστὸ φίλι.

— Α!... ξεφώνησε αὐτή. Δὲν
είπαμε κιόλας να με φάτε.

— Η να σου δώσω ή να μὴ
σου δώσω φίλι, φώναξε ό Στέφα-
νος.

Και τὰ μάτια του, γκρίζα, ξά-
στερα, άστράφταν παραξένα γιά
μιὰ στιγμή.

— Έπειτα στὸ τραπέζι, άναψε τὸ
κέφι. Η Ζουζού πῆρε τὸ συνηθι-
σμένο της μπρίο κι' άοχισε να
τοὺς διηγῆται διάφορα πράγ-
ματα δὲν έκλεινε τὸ στόμα της.

— Η Νέλλη άπορούσε:

— Είναι ή ίδια ή κοπέλλα, που
καθόταν αἰώνητη χθες; Γιατί τὴν
είχε πιάσει αὐτὸ τὸ νευρικό;

Ποιὰ είναι ή αλήθειή της φύσι;
Μετὰ τὸ φαγητὸ, ξαπλώθηκε ὅ-
πως τὸ συνήθιζε ή Ζουζού, σὲ μιὰ
πολυθρόνα:

— Θα μείνω ὥσπου ναρθῇ ή
ὥρα τῆς γυμναστικής, είπε άπο-
φασιστικά.

— Έπειτα γύρισε στὸ Στέ-
φανο:

— Θα με πᾶτε με τὴν κούρσα;
τὸν ρώτησε ναζιάρικά.

Δίστασε αὐτὸς μιὰ στιγμή κι'
ή — Όλα μῆκε στη μέση:

— Μά, θὰ βγῆς έξω τὸ από-
γευμα;

— Ναι... βέβαια... άποκρίθη-
κε αὐτὸς κάπως τραβηχτά. Θα
βγῶ, ὅπωςδήποτε, πρέπει να πε-
ράσω από τὸ γραφείο.

— Άλλοιώς, να πᾶν περὶ ή
Ζουζού. Είναι μέσα χαρά Θεοῦ
σήμερα.

στη θέση της Ζουζού. Θα βλέπεις.

— Άλλαξε θέση ή Νέλλη κι' άπόρριψε. Έδωλε πολύ ώρα και δεν ήταν δυνατόν ή κοντούλα γυναικούλα που καθόταν μπροστά της να ένοχλή πραγματικά τη Ζουζού. Πάντως τώρα καθόταν ο Μάριος άνάμεσά τους κι' ή Ζουζού δήλωσε ότι έβλεπε άκορετά καλά, όχι βεβαίαι περίφημα.

Κάθε τόσο στριφογύριζε, έγερνε πότε από δω πότε από κει, γιά να ίδη καλύτερα. Όταν έγερνε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάριου, τὸ κεφάλι της άκούμπουσε στὸν άμο του. Κι' ο Μάριος γύριζε, τὴν κύτταξε σὰν νὰ τὴ μελετούσε, σὰν νὰ ήθελε νὰ καταλάβη άκριβῶς τίς διαθέσεις της.

Κάποια στιγμή, στὴ μέση τοῦ έργου, ή Νέλλη πού είχε άφοσιωθῇ στὴν προβολή, γύρισε άπότομα, κατὶ νὰ πὴ στὸν άναπημένο της. Κοιτάχθηκε. Τὸ κεφάλι της Ζουζούς ήταν άκούμπισμένο γιά καλά στὸν άμο του. Τὰ χουστὰ μαλλιά της άστραφάν μέσα στὸ σκόταδι.

— Μοῦ φαίνεται πὼς κοιμήθηκε, ψιθύρισε ο Μάριος στὴν άναπημένη του, χωρὶς νὰ σαλέψη.

— Σκούνα τὴν!

— Θὰ εἶναι κουρασμένη. Σουφρώνοντας τὰ φουδια της σκούνησε ή Νέλλη τὴ μικρή. Αὐτὴ τεντώθηκε, έτριψε τὸ κεφάλι της στὸν άμο τοῦ νέου κι' ἐπὶ τέλους γύρισε.

— Κοιμάσαι; ρώτησε ή Νέλλη μ' ἕνα τόνο μωφῆς.

Χαμογέλασε ή μικρή. "Ενα χαμόγελο γλυκό, άγγελικό:

— Εἶμαι τόσο κουρασμένη! Χόρεψα τρεῖς ὥρες σήμερα... Ξεθεώθηκα... Μάριε, σὲ πειράζει ν' άκούμπω λίγοκι τὸ κεφάλι μου στὸν άμο σου;

Δὲ μίλησε ο νέος. Κι' ή Ζουζού, παίρνοντας τὴ σωπήτ του γιά συγκατάθεσι έγειρε πάλι στὸν άμο του κι' έμεινε ἐστὶ ὡς τὸ τέλος τοῦ έργου.

ΓΑΤΑ 'Η ΑΓΡΙΟΓΑΤΑ;

"Ενοίθε κάποια στενωχώρα ή Νέλλη ὅλη τὴν ὥρα. Δὲν ήταν φύσι ζηλιάρικα, κι' ὅμως ὅσο έδωλε τὴ φίλη της ν' άκούμπῃ, στὸν άμο τοῦ άραβωνιαστικοῦ της, σὰν κατὶ νὰ τὴν πειράζει.

Μετὰ τὸν κινηματογράφο πρότεινε ο Μάριος νὰ πᾶνε νὰ τίς κεράσι μιά υπύρη. Κάθισαν σ' ἕνα κέντρο κι' ἐκεῖ ή Νέλλη τῆχασε κυριολεκτικά. Περίμενε πὼς ή Ζουζού θὰ συνέχιζε τὴν τρυφερόν, κουρασμένη, κάπως πονεμένη της στάσι. 'Η μικρὴ ὅμως

έγινε άμέσως ἄλλος άνθρωπος. Δὲν πρόφρασε ν' άνοιξη τὸ στόμα τοῦ ο νέος γιά νὰ κἀν κριτική τοῦ έργου, πού ή κοπελλίτσα έβαλε τὰ γέλια. Κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή δὲν τὸν άκουσε νὰ πὴ λέξι χωρὶς νὰ δεκαριστητὰ γέλια ή νὰ βρῇ γελοία τὰ λόγια του, ή πάντως κατὶ νὰ δρῇ πού νὰ τὴς δώση πάτημα νὰ τὸν εἰρωγευθῇ καὶ νὰ τὸν πειράξῃ.

Ο Μάριος δάγκωνε τὰ χεῖλη του ἀπὸ πείσμα καὶ τὴς άπαντούσε εχθρικά, άπότομα, βότανυσα καμμία φορά. Αὐτὴ ὅλο γελούσε. "Ο,τι καὶ νὰ τὴς έλεγε, καὶ νὰ τὴν έδριζε, τῶδρισκε άστείο. Ὡσπου, στὸ τέλος πάλι νεύοιασε ο Μάριος καὶ σγκάθηκε διασπικὸς νὰ φύγουν.

— Θύμωσες; τὸν ρώτησε ψιθυριστὰ ή Νέλλη

— Μοῦρχεται νὰ τὴς τίς δρέξω, άποκρίθηκε με σφειγμένα δόντια αὐτός. Μοῦρχεται νὰ τὴ χαστουκίσω στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Στὴν πόρτα της Νέλλης ο Μάριος άποχαρέτησε τὴν άναπημένη του κι' έδωσε τὸ χέρι του κρύα στὴ Ζουζού!

— Γεῖά σου!

Τὸν κύτταξε με τὰ χάντρινα ματάκια της μελώρια. στρουγυλά:

— Μ' άφίνεις; Δέ θὰ με συνοδεύσεις;

— Βιάζομαι, τὴς εἶπε κοφτά.

Η Ζουζού στράφηκε έτοιμη νὰ κλάψῃ στὴ Νέλλη.

— Δὲν τοῦ μιλᾷς; Πὼς θὰ γυρίσω μόνη σπῖτι τέτοια ὥρα; Φοβῶμαι!

— Μάριε! πρόφερε ή κοπέλλα με μισὸ στόμα. Θὰ σὲ παρακαλέσω...

Δάγκωσε τὰ χεῖλη του τὸ παλληκάρι:

— Έλα, μπρὸς... εἶπε κοφτά. Πᾶμε γρήγορα.

Καὶ προχώρησε με δῆμα νεύριασμένο.

Ο ΘΥΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τὰ διηγῆθηκε τὸ βράδυ αὐτὰ στὸ σπῖτι της ή Νέλλη, κι' ή Ὀλγα ξεκαρίστηκε στὰ γέλια, ὅπως πάντα, ὅταν άκουγε τὰ κατορθώματα της Ζουζούς. Παραξενεύτηκαν ὅμως οἱ δύο γυναῖκες ὅταν είδαν εἰσινικά τὸ πρόσωπο τοῦ Στέφανου νὰ σκοτεινάζῃ.

— Εἶναι τέρας! Εἶναι τέρας! — Καλά, γιάτὶ ταραξέσαι; τὸν ρώτησε γελαστή ή γυναῖκα του. Δὲν τὴν έξερεις τώρα τὴ Ζουζού; Παίξει σὰν τὴ γαστούλα. Σὲ κάθε περίστασι δὲν σκέπτεται

τίποτα ἄλλο παρὰ πὼς νὰ διασκεδάσῃ.

— Εἶναι ἕνα άνόητο κορίτσι, φώναξε ο Στέφανος πραγματικά θυμωμένος.

— Ένα άνόητο παιδί, τὸν διόρωσε ή γυναῖκα του. 'Η Νέλλη κύτταζε τὸν πατέρα της παραξευμενῇ. Δὲν θυμωσε εύκολα ο Στέφανος, προπάντων γιά τὸσο γελοία ζήτηματα. Δὲν έκανε τὴν ψυχραιμία του. 'Απόψε ὅμως ήταν φανερά θυμωμένος. Γι' αὐτὸ ή κοπέλλα θεώρησε καλὸ ν' αλλάξῃ τὴ συζήτησι. Μέσα στὴν καρδιά της ὅμως έμεινε σὰν έρωτυπιστικό, γιάτὶ νὰ εἶχε θυμώσει ο πατέρας της τόσο.

Κι' ήταν άναμφισβήτητα θυμωμένος. ἔπειθῃ κι' άφου άλλαξε τὴ συζήτησι, άπαντούσε νεύριασμένος καὶ μόλις τέλειωσαν τὸ φαγητὸ σγκάθηκε, γάθηκε στὴν πολυθόνα του, καὶ δὲν σήκωσε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν έθνηυρίδα του.

«ΤΟ ΚΑΗΜΕΝΟ ΤΟ ΠΑΙΔΙ»

"Εβρεγε τὸ ἄλλο μεσημέρι, ὅταν έότασε πάλι ή Ζουζού. 'Ηταν μουσικίδι. Τὴν εἶνε πιάσει ή βροχή, τὸ δρόμο, καὶ δὲν εἶχε οὔτε διπτερέλα. Ο Στέφανος οὔτε γύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ. Αὐτὴ έβαλε τίς φωνές.

Παιδιάδικα, ζωπαρά, περνούσε καὶ εἰστανενοῦσε μπροστὰ του, μπροστὰ του, τινάξε τὰ μαλλιά της καὶ γελοῦσε:

— Καλέ, κυττάχτε! Σὰν νὰ βγῆκα ἀπὸ τὴ θάλασσα.

— Ζουζού! φώναξε κάποια στιγμή ο Στέφανος. Σὲ παρακαλῶ... δὲν ἔνω διάβει νὰ με πιτσιλίξῃς.

Στάθηκε μπροστὰ του, τὸν κύτταξε με άπορία. ἔπειτα κύτταξε τὴν Ὀλγα.

— Καλέ τί έπαθε αὐτὸς σήμερα;

Τὸ ὕφος της ήταν αὐθάδικο, προκλητικό. Ο Στέφανος κοκκίνισε:

— Ζουζού... γιά ποιὸν εἶπες αὐτό;

Γέλασε ή κοπέλλα.

— Μὲ συγχώρητε... Λάθος. 'Επρεπε νὰ πὼ ο κύριος Δρακίδης.

— Δὲν έέρω πὼς έπρεπε νὰ πῆς. Έξω μόνὸ ὅτι εἶσαι ἕνα κορίτσι άνάγνωτο.

Τὸ χαμόγελο κρουστάλλωσε στὰ χεῖλη της γιά μιά στιγμή. Γύρισε καὶ κύτταξε τὴ Νέλλη έωτυματικά. 'Η κοπέλλα γέλασε στενωχωρημένη. Δὲν φανταζόταν πὼς ο πατέρας της θὰ κρατούσε μούτρα στὴ φίλη της, ἐστὶ στὰ καλά καθούμενα. Καὶ δὲν εἶνε κανένα σκοπὸ νὰ καταλάβῃ ή Ζουζού ὅ-

τι τοὺς εἶνε δινηνηθῇ γιά χτὲς τὸ δρόδυ.

— Ο μπαμπάς έχει νευράκια σήμερα, εἶπε δικαιολογητικά.

— Καὶ τί φταίω ἐγώ; Έκανε με τὸ πῖδ ἄθῶο ὕφος τοῦ κόσμου ή Ζουζού.

Πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ πατέρα της έκανε νόημα ή Νέλλη νὰ σωπάσῃ. Σήκωσε τὸς ὤμους της ή μικρὴ κι' ή Νέλλη τὴν πῆρε με μιάν άκοι τοῦ σαλονιοῦ καὶ κάθισαν. Ο Στέφανος ήταν έαπνυμένος στὴν πολυθόνα του καὶ διάβαζε τὴν έθνηυρίδα του. Ποσὰ τὴ συνήθειά του ὅμως, δὲν σγκάθηκε γιά νὰ πᾶ νὰ πλαγιάσῃ.

— Θὰ μείνεις; ρώτησε ή Ὀλγα τὴ μικρή.

— Δέ θάθελα νὰ μείνω. άποκρίθηκε ή Ζουζού με ὕφος δυστυγισμένου, παιδιοῦ, ἄλλά πού νὰ πᾶ μ' αὐτὴ τὴ βροχή;

— Νὰ μείνεις! Έκανε με καλωσύνη ή γυναῖκα.

Τὰ μάτια της Ζουζούς στράφηκαν πολλὸ δυστυγισμένα στὸ Στέφανο. Κι' αὐτός, σὰ άνανητισμένος, σήκωσε μιά στιγμή τὰ μάτια του, άντελήθη τὴ δυστυγισμένη αὐτὴ ματιά. Έσκυψε ὅμως πάλι στὴν έθνηυρίδα του.

Η Ὀλγα γέλασε καὶ πῆγε κοντὰ στὸν άντρα της:

— Τὸ κομμένο τὸ παιδί! πρόφερε με καλωσύνη. Τί σοῦκανε πάλι;

Σήκωσε αὐτὸς τοὺς ὄμους του καὶ μουμουρίσε άνάμεσα στὰ δόντια του:

— Δὲν μούκανε τίποτα... καὶ δὲν ἔνω τίποτα.

— Μὴ στενωγοιέσαι! ψιθύρισε κι' ή Νέλλη στὴ φίλη της. Πές μου τὰ νέα σου.

Μὲ μιά τὰ μάτια της κοπελλίτσα άστραφάν:

— Νέος! Ένω νέα! άποκρίθηκε.

Καὶ ψιθυριστὰ άκουσε νὰ δινηνητὶ μιά ιστορία.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΦΕΡΣΙΜΑΤΑ

"Ηταν μιά ἀπὸ τίς συνηθισμένες ιστορίες της Ζουζούς. Κάποια περιπέτεια της στὸ δρόμο. Κάποιος πού της μίλησε, καὶ δὲν τὴν άφινε ψυχῇ... Κάποιος πολλὸ τυλοπρός, πού ήταν ὅμως, ὅπως καταλάβαινε ή Ζουζού, πραγματικά έρωτευμένος μαζί της...

Η Νέλλη γελοῦσε. Δὲν έδινε πιά σημασία σ' αὐτά. Δὲν περνούσε μέσα χωρὶς κατὶ τέτιριο νὰ δινηνηθῇ ή κοπελλίτσα. Κι' ο Στέφανος συνήθως άκουγε αὐτὲς τίς δινηνησεις της, με καλόβολη εἰρωνεία.

Σήμερα, ὅμως, τὰ πράγματα

ήταν διαφορετικά. 'Η Ζουζού έβλεπὴν ἀνὰ τὴν ὥρα τὰ «μυστικά της» στὴ Νέλλη ψιθυριστὰ. Λίγο-λίγο σὰν νὰ ξεγινόταν, ὕψωνε τὴ φωνή. Κι' ο Στέφανος πού ὅλο κι' εἶνε τὰ μάτια του καρφωμένα στὴν έθνηυρίδα του, κάθε τόσο άναδευόταν, κάθε τόσο ήταν φανερό πὼς δυσαναγετούσε. Τὸ πῖδ περίεργο ὅμως ήταν πὼς δὲν σγκάθηκε γιά τὸ μεσημεριανὸ του ὕπνο.

Όταν τελείωσε τὴν άδηγησί της ή κοπέλλα, ο Στέφανος πετάχτηκε. 'Αρχισε νὰ βηματίζει στὸ δωμάτιο με τὰ γόνα στὶς τσέπες, κατσοφυσιμένος. 'Η Νέλλη εἶνε ὕφνη ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ή Ὀλγα πηγαίνερόταν κι' ή Ζουζού εἶνε πᾶσει τὴ συνήθειά της θέσι, έαπλωμένη με μιά πολυθόνα. 'Εξω έβρεχε, κατακλυσμός.

— Θὰ βγῆς ἔξω άπόψε; ρώτησε ή Ὀλγα τὸν άντρα της.

— Έγουμε συμβουλί! άποκρίθηκε αὐτὸς βραχνά.

— Μὲ τέτιριο παληόκαιρο:

— Έγὼ πὼς θὰ πᾶς στὸ μάθημα; άναστήναξε ή Ζουζού.

— Μὴ τὸ συζητᾷς, εἶπε πρόθυμη ή Ὀλγα. 'Αφού θὰ πᾶς με τὸ αὐτοκίνητο ο άντρας μου θὰ σὲ πάρῃ μαζί του.

Ο Στέφανος δὲ μίλουσε. Βαύς, με τὰ νέρια πᾶς στὴν πλάτη, κύτταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴ βροχὴ πού μαστίγανε τὰ δέντρα τοῦ κήπου.

— Όχι, ευχαριστῶ. Έκανε ή Ζουζού με μιά δυστυγισμένη παιδιαστική φωνούλα. Δὲν πειράζει, θὰ πᾶς με τὰ πόδια.

— Τρελλάθηκες;

Ο Στέφανος γύρισε μονοκόμματος. 'Η φωνή του άκούστηκε κοφτῇ:

— Έλα, μπρὸς! Γρήγορα!

Δὲν ἔνω καιρὸ γιά νασοείρια.

Σούφρωσε τὰ χεῖλη της ή Ζουζού, έσκυψε τὸ κεφάλι της, καὶ με ὕφος παιδιοῦ πού τὸ μαλλώνουν, πέρασε τὸ έπαινωφόδι της.

— Στὸ καλὸ, τὴς εἶπε ή Ὀλγα, δίνοντας της ἕνα φιλί... Καὶ πρὸςέξε. μὴ τίς ἄδς ἀπὸ τὸ μπαμπὰ σήμερα. Εἶναι στὶς κακές του!

ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Θὰ ήταν ἐπὶ τὰ ὥρα, ὅταν γτύπησε τὸ τηλέφωνο: 'Ηταν ή Λιάνα καὶ ζήτησε τὴ Νέλη.

— Καληπέρα, Νέλλη μου...

Σοῦ τηλεφώνῶ ἀπὸ τὴ σχολή χορό... Νά, μόλις ἴβθα γιά τὸ μάθημα. Καί... Μὲ παρακάλεσε, λοιπόν, ή καθηγήτρια καὶ νὰ σοῦ τηλεφωνήσω. Μήπως έξερεις γιάτὶ δὲν ένοεται ή Ζουζού;

— Δὲν ένοεται ή Ζουζού; άπόρησε ή Νέλλη. Πὼς δὲν ένοεται:

— Εἶναι τὸ τρίτο μάθημα πού άπουσιάζει, κι' ἔπειθῃ έτοιμάζομε ἐπίδειξι σ' ἕνα μῆνα...

— Δὲν ἴλθε σήμερα;

— Όχι. Δὲν ἴλθε.

— Δὲν εἶναι δυνατόν. Λιάνα...

— Μὰ άφού σοῦ λέω ὅτι τηλεφώνῶ ἀπὸ τὴ σχολή. Δὲν ἴλθε. Κι' εἶναι άνάγκη νάδῃ Πρέπει νὰ πάσῃ τὸ ρόλο της.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Γιατὶ σοῦ αῖνεται παράξενο: Μήπως εἶναι άρρωστη; Δὲν έξερεις τίποτα;

— Έφηνε ἀπὸ τὸ σπῖτι με τὸν πατέρα μου. Πόκειται νὰ τὴν φέο με τὸ άρρεξι.

— Έτσι; Έκανε ή Λιάνα παραξευμενῇ.

— Νά, κι' άνησυχῶ τώρα...

Μὴν άνησυχῆς, Νέλλη μου, εἶπε ή Λιάνα. Ποῖος έξερει... 'Ισως νὰ μ' άνένοιωσε ή Ζουζού καὶ νὰ μὴ βῆλινε νάδῃ στὸ μάθημα. Ποῖδ- έξερει τί ἴδθα της ἴλθε.

— Έκλειπν ή Νέλλη τὸ τηλέφωνο καὶ πῆγε κοντὰ στὴ υπτέρα της.

Επίμαρση βίχου

ΕΙΡΩΝΕΙΑ

Τίς μέρες τίς γιορτάσιμες, ή τίς «χρονιάρες» άλλως, καλὸ μεγάλο έγινε καὶ σαματὰς μεγάλος, διότι άφηνιασαν αἰσάντομα δῆματα καὶ σὲ δεκάδες έφτασαν τ' άνύποπτα τὰ θύματα...

*

Σὲ κλινικὲς εὐρεθῆκαν δεκάδες συμπολίται καὶ εἰρωνεία, πράγματι, τὴς τύγης των καλεῖται, διότι τὰ έγκόσμία εκόντεψαν ν' άφήσουν, ἐπάνω πού εὐχόντοσαν «χρόνια... πολλά» νὰ ζήσουν!

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ... ΦΛΕΓΟΥΣΑ

Καινούργιες φήμες άρχισαν νὰ παίρνουν καὶ νὰ δίνουν, ὅτι οἱ δασμοὶ ενδέχεται, συντόμως, ν' άκριθῇσουν καὶ στὰ πολλά τὰ εἶδη μας τὰ έπεριτιμημένα, θὰ προστεθοῦν άργότερα καὶ τὰ κατεψυγμένα!

*

Γιά τοὺς πολλοὺς θὰ γίνοντε κι' αὐτά, λοιπόν, αθέατα καὶ δταν τὸ σμετρώμασε μὰς έρχεται παλάδρα διότι ὅ' άγοράζουμε... κατεψυγμένα κρέατα καὶ θάνατι ή αῖα τους σωστή... «φωτιά καὶ λαῦρα»!

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΔΙΣΟΗΜΑΤΑ

Εἰς ἐποχὴν πού βλέπουμε συχνὰς άνωμαλίες καὶ τὸ μυαλὸ μας γάνουμε ἀν' τίς «άτασάλες» καὶ μιά παρὰ βρόθηκε λαμπρὸν κομπιναδόρον, πού έκλεξε, με σύστημα τὸ ἀλεύρι τῶν... άπόρων!

*

Μὲ τῶν άπόρων τ' άλευρα ἐγέμισε κευερία καὶ τώρα πού εὐρεθῆκε εἰς τῶν άρχῶν τὰ γέρια, αμείλικτον χρειάζεται τὸν Νόμον νὰ τὸν εἰσῇ καὶ νὰ ὑποστῇ τσουβάλιασμα, ποτοῦ νὰ πῇ... «ἀλεύρι»!

ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ

'Εκτὸς τῶν άλλων εἶδαμε στὸν Τύπο, δυστυχῶς, πὼς στὸ «σκαμνὶ» εκάθησε καὶ κάποιος μοναχὸς διότι άποδείχτηκε πὼς ήταν χαροσπαίκτης κι' επιπροσθέτως, μάλιστα, μεγάλος... π λ ε ο γ έ κ τ η ς

ΠΟΛΥ ΕΠΙΡΟΔΩΤΙΚΗ Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΉΓΓΟΥΝ - ΉΤΟΥ

καὶ εἶναι ο καθένας μας πραγματικά νὰ φρίττη, άφού σ' αὐτὰ τὰ χρόνια μας, τὰ λίαν ποταπά, ὑπάρχουν καί... καλόγηροι, πού παίζουν τόν... «παπᾶ»!

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ

Τοῦ κόσμου οἱ «σταρόφιλοι» πολλὸν εταραχήκανε, διότι μόλις πὸν τινος, έλληροφρονησαν, πὼς ή Μπαρντὸ εκόντεψε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση καὶ θύμα... βούδας, μάλιστα, βραδυφλεγούς νὰ πέσῃ!

*

'Αλλ' εὐτυχῶς, δὲν έκαυσε ή βούδα τελικά καὶ τὴς Μπαρντὸ σεβάστηκε καὶ φημισμένα κάλλη καὶ λέγε ο Μπαρντὸφιλοι κι' οἱ έξοι γενικά:

«'Η μία... βούδα κύτταξε νὰ σεβάσῃ τὴν ἄλλη»!

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

'Ατέλειωτο εκόντεψαν νὰ γίνουν μυθιστόρημα ή Δύμπου με τὸν Στέφανο καὶ πρόσφατὰ τους γνώριμα κι' αναζητοῦνται ἐπίμονα στοιχεῖα κι' ἄλλα αἰτια γιά συναρπαστικώτερον πλοκή καί... περιπέτεια.

*

Εἰς τὸ σημείον φτάσαμε, χωρὶς ὑπερβολή, ἐπὶ μακρὸν διάστημα, νὰ μὰς άπασχολῇ μονάχα τὸ πολυκόστον της... Δύμπου τὸ εἰδύλλιον κι' ἄς γίνουν «λίμνα», φίλε μου, τὰ πάντα στὴν 'Υφήλιο!

«ΝΤΟΤΣΕ ΒΙΤΑ»

'Αρχίζει, πιά, τὴς γώρας μας τὸ ταπεινὸ εμπόριον νὰ βγαίνη ἀπ' τὴν άφάνεια κι' ἀπὸ τὸ περιθώριον, γιάτὶ τὰ εξαγώνια τὰ εἶδη θὰ ποικίλουμε καὶ μονταλιὸ γλυκίσματα στὰ ξένα θ' άποστείλουμε...

*

Χαοῖτε, ὅθεν, 'Ελληνες, εἰλημονῶς γαῖτε καὶ πάντε νὰ γκρινιάζετε καὶ νὰ μεμνημοσύνητε, γιάτὶ με τὰ γλυκίσματα τὴν τύχη μας θὰ κάνουμε καὶ τὸν μικρὸν τὸν βίον μας άρκοῦντως θαί... γλυκάνουμε!

ΟΛΑ ΤΑΧΕΙ Η ΠΑΡΙΩΡΗ

Καθὸς πληροφορορήθηκαν συνέλληδες πολλοί, εἰς τοὺς δασκάλους δόθηκε γεωτέρη εντολή, τὴς 'Ιδωκῆς τὸ μάθημα νὰ μὴ τὸ γαλασσώνουν καὶ ὥρες ἰδιαιτερες νὰ τοῦ καθιερώσουν...

*

'Αδίκως ὅμως κόπτονται οἱ κύριοι εἰδικοὶ καὶ τὰ παιδιὰ τὰ θέλουν νὰ έξουν... μουσική, άφού πολλὰ σχολεία μας άνογίζουν καὶ ομαδώνουν κι' ἀντὶ γιά μαθητοπαίδες... «μουζούκια» θὰ μὰς βράζουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Όταν τ' άκουσε αὐτὰ ή Ὀλγα, κέρωσε.

— Δὲν πῆγε: Περίεργο πράγμα! Λες νὰ τοὺς έτυχε τίποτα;

— Δὲν πιστεύω καιά. 'Η Ζουζού θ' άλλαξε γνώμη...

— Άνησυχῶ ὅμως ἐγώ, παιδί μου... Μ' αὐτὸ τὸν παληόκαιρο...

— Τὸ μόνο εύκολο, καιά: Νὰ τηλεφωνήσουμε τὸν γοφεῖο τοῦ υπαίτη.

Δὲν συνήιζε νὰ τηλεφωνῇ στὸ γραφεῖο τοῦ άντρος της ή Ὀλγα. 'Εξερ πὼς δὲν τοῦ άρεσε αὐτὸ τὸ πράγμα καὶ τὸ άπέφυγε κατὰ τὸ δυνατόν. 'Απόψε ὅμως άνησυχοῦσε πραγματικά κι' ἐστὶ πῆσε μόνη της τὸν άρρεθιο.

— Ο κύριος Δρακίδης;

— Όχι, κυρία μου

— Σου εύχομαι να με ξεχάσης γρήγορα και να ευτυχήσης... της είπε ο Θάνος.

ΚΑΤΩ από τις πανύψηλες καλαμιές της ρεματιάς, πέρα από την Πλατάνη, ανταμώθηκαν, όπως κάθε δειλινό, ο Θάνος και η Φώτω. Έπεφτε γλυκά ο ήλιος πίσω από τις βουνοκορφές και χρυσώνει με τ' άτιμτο χρυσάφι του ολάκερη την πλάση. Τα πουλιά πετούσαν στις φωλιές τους και τα κοπάδια κατέβαιναν για τις στάνες τους. Άλχολογούσαν τα κουδούνια τους κι' οι απόμακρες φωνές των μπιστικών συμπληρώνων θαρρείς την παναρμόνια μουσική τους. Όμως του κάκου όλα αυτά. Το έρωτευμένο ζευγάρι, απόμεινε τόσο ώρα με τη λύπη, ζωγραφισμένη εσεία στο πρόσωπό τους. Συχνά, πικρά η Φώτω, με κείνα τα σκορπισμένα σγουράκια κάτω από τη χιονόλευκη μαντίλα του κεφαλιού της, με τα δυο της χείλη, ρέει μάτια δακρυοκίμα κι' έτοιμα να ξεχυθούν σε ποτάμι δάκρυα. Έγερνε στον όμο του αγαπημένου της και μουρμούριζε με λύπη:

— Ξέρεις, καλέ μου, πόσο σ' αγαπώ. Μά δε μπορώ να έναντιωθώ στο θέλημά του πατέρα μου και του αδερφού του. Θα σφίξω την καρδιά μου και θα παντρευτώ τον άντρα που μου τάζουνε. Κι' εσύ κάνε πιά δ,τι σε φασίη ο Θεός. Βρες κάποιον άλλη για να παρηγορηθείς.

Ο Θάνος χαμογέλασε πικρά.

— Να έρω μίαν άλλη και να παρηγορηθώ; Έσύ τό λες αυτό, Φώτω; Έσύ, που ξέρεις πως μέχρι σήμερα δεν κτύπησα άλλη γυναίκα;

Η δυστυχισμένη άρχοντοπούλα τον αγάλιασε και τον φίλησε πολλές φορές.

— Δε γύρισες να κτύπηξ άλλη γυναίκα, για, τι ό νους σου κι' ό λογισμός σου ήταν μονάχα σε μένα. Μά τώρα που θα σου λείψω εγώ, τώρα που οι άνθρωποι μάς χωρίζουν, πρέπει να ξαναφτιάξης τη ζωή σου.

Τό παλληκάρι της έπιασε τα χέρια.

— Έλα να φύγουμε. Έλα να πάμε μακριά από δω, πέρα από τούτα τα βουνά, που πλανάουν σα δράκοντα τα στήθη μας. Είμαι πτωχός. Ο τελευταίος μπιστικός του πατέρα σου. Μά η αγάπη μου είναι μεγάλη και θ' ανδέξη σ' όλες τις τρικυμίες και τις φουρτούνες. Ο Τάκης ό Παγώνης, αυτόν που θέλουν να σου δώσουν ό κύρης σου κι' ό αδερφός σου, δεν είναι για σένα. Δεν τον κατηγορώ. Μά όλοι ξέρουν πως ό πατέρας του έχασε τό δεις του και πως περιμένει από την προίκα σου να ξανασηκώσει κεφάλι.

Η Φώτω σφίχτηκε πάνω του.

— Νά φύγουμε; Και πού να πάμε, Θάνο μου; Δε λογαριάζεις τό κνηνητό που θα μάς κάνει ό πατέρας μου; Δε λογαριάζεις την όργη του άδερφού μου; Όχι, καλέ μου. Δε θέλω να γίνη φονικό για χάρη μου. Σκέψου τη μάνα σου. Τι έφταξε η άμοιρη, για να σε χάσει μέσα από τα χέρια της; Μονάχα εσένα έχει και κανέναν άλλο.

Κι' εγώ εσένα έχω, Φωτούλα. Έσένα, που είσαι τό πιο γλυκό άστέρι του νοί μου.

Κι' ήταν άστέρι αληθινό η Φώτω. Η όμορφιά της ήταν φημισμένη σ' όλόκληρη την επαρχία της Λεοδοσίας. Μιά όμορφιά, που καμιά άλλη δε θα μπορούσε σίγουρα να της παραβη, όσο ώρα κι' άν ήταν. Τα παλληκάρια στέναζαν στο πέρασμά της. Οι κοπέλλες με δυσκολία κρατούσαν τη ζήλεια τους. Όμως η Φώτω, η μικρή

Τό τραγούδι της ΑΓΑΠΗΣ

τοελικοπούλα, ή θυγατέρα του πλούσιου κτηνοτρόφου Λουκά Δανάλη, άδιαφορούσε για όλα αυτά και για όλους. Περισσότερο από χρόνο τώρα άγαπούσε κρυφά τό Θάνο Μπίτσιο, τό μπιστικό του πατέρα της. Τον άγαπούσε και κάθε μέρα έτρεχε στη ρεματιά για να τον άνταμώση.

— Μ' αγαπάς; τον ρωτούσε. Για έρχεσαι μαζί μου, έπειδή είμαι θυγατέρα του άφέντη σου; Έκείνος τη φιλούσε συλλογισμένος.

— Θάδελα νάσαι σάν και μένα, άποκρινόταν. Νά μην είχες τίποτε δικό σου. Θά σ' έπαιρνα τότε και θά σ' έκανα βασίλισσα στην καρδιά μου και στην καλύβα μου. Ένώ τώρα...

— Τώρα φοβάσαι τον πατέρα μου και τον άδερφό μου. Έτσι δεν είναι;

— Έσύ δεν τους φοβάσαι, Φωτούλα;

— Η μικρή νέα τον κυτούσε στά μάτια με λατρεία.

— Γιατί να σου κρύψω την αλήθεια. Θάνο μου; Δεν τους φοβάμαι, τους τρέμω. Άν μάθουνε καμιά φορά πως έρχομαι έδώ και σε έρίσκω, θα μάς σκοτώσουν και τους δύο. Θέλουν να με παντρεύουν με τον Τάκη Παγώνη κι' όλο μου τό ψευτολένε.

— Ός τότε όμως θα κρατήση τούτο τό παιχίδι. Κάποια μέρα θα σου τό πουνε μά κι' εγώ. Και τότε δε θα μπορέσης ν' άρνηθής. Θά της τό ναι και θα σκύψης τό κεφάλι.

— Άχ, Θάνο μου, μη μου τη θυμίζης αυτή τη στιγμή. Κάλλιο να πεθάνω χίλιες φορές, παρά να με πάρη κάποιος άλλος. Έμεις ό Θεός θα μάς τα φέρη όλα δολικά. Θά δής, κάνε όπομονη και δε θα έγδυμε γελασμένοι.

Ο μπιστικός άναστενάξε.

— Μακάρι, μά δεν τό πιστεύω. Κάποτε λογάριάζα να φύγω από δω, να πάω να γυρέψω την τήχη μου άλλο. Άπό τότε όμως που τα χείλη μου άγγίγανε τα δικά σου, από τότε που τα χείρια μου χαϊδέψανε τό κορμί σου, δε συλλογιέμαι τίποτα πιά. Άν μάς χωρίσει ά σκοτωθώ! Η άρχοντοπούλα έγερνε πάνω του άλυσια σμένη.

— Θά σκοτωθής; Και μένα δε με σκέφτεσαι; Πώς θα μπορέσω να ζήσω χωρίς να έλέπω τα μάτια σου, δίχως να νουθώ, να χάσεις σου, χωρίς ν' άκούω τη φωνή σου; Άν πεθάνης σου, θα πεθάνω μαζί σου. Άλλ' άς μη μιλούμε πιά γι' αυτό. Έχουμε καιρό άκόμη μπροστά μας.

Έκανε λάθος όμως η Φώτω. Δεν πέρασαν ός, τε τρεις μήνες από τότε, όταν ένα έράδυ την πήρε ό πατέρας της να πάνε να κάνουν τάχα δεγυέρα στο παλιό άρχοντικό του Παγώνη. Ήταν κι' ό αδερφός της εκεί. Ήταν κι' ή μάνα της. Μοιμας ή τοελικοπούλα κατάλαβε πως είχε φτάσει ή μεγάλη, ή πικρή στιγμή, που τόσο τη φοβόταν. Την άλλη μέρα ξαναπήγαν. Κι' ύστερα από μία βδομάδα, της είπε ό κύρης της να έτοιμάζεται. Σε λίγο θα γινόταν γυναίκα του Τάκη Παγώνη. Έκλαψε η άμοιρη, χτυπήθηκε, μά τα δάκρυα δεν ώφελούσαν. Έτσι, με την πρώτη ευκαιρία, έτρεξε στη ρεματιά να έρη τον άγαπημένο της και να παρηγορηθί κοντά του. Τού κάκου. Δεν ύπήρχε παρηγοριά για τό μεγάλο τους πόνο. Έπρεπε να χωρίσουν.

Η Φώτω, ενώ ήταν άποφασισμένη να τον ακολουθήση στην άκρη της γής, λύγισε έαφνικά και λιποθύχησε. Γιατί συλλογίστηκε τό κακό που θα γινόταν στο χωριό. Σκέφτηκε πως τόσο ό πατέρας της, όσο κι' ό αδερφός της, δε θα τους άφηναν να σταθούν σε χλωρό κλαρί. Θα τους κυνηγούσαν ως την άλλη παρουσία. Γι' αυτό άκρι, ώς το έλεγε τώρα εκείνα τα λόγια και τον παρακαλούσε να χωρίσουν.

— Τότε άς χωρίσουμε, της είπε ό Θάνος. Άς χωρίσουμε, αφού δε μπορεί να γίνη άλλώς. Όμως πρέπει να ξέρης, αγαπημένη μου. Η καρδιά μου θα μείνη πάντα δική σου. Κι' αν άκόμη εγώ μονάχα εσένα θα σκέφτωμαι. Θά σε σκέφτω, και νύχτα και μέρα, ώπου ό χάρος θάρη να μου κλείση για πάντα τα μάτια.

Την αγάλιασε και τη φιλούσε δουλκωμένος.

— Πήγαινε στο καλό, άστέρι της ψυχής μου. Σου εύχομαι να με ξεχάσης γρήγορα και να ευτυχής σιμά στον Τάκη.

Η Φώτω έδωλε άπ' τον κόρφο της μία φλογέρα και του την έδωσε.

— Σου την άγόρασα κρυφά προχτές, στο πανηγύρι της Άγίας Παρασκευής. Πάρτην, καλέ μου. Είναι τό στερνό μου δώρο που σου κάνω.

Άπό τα μάτια του Θάνου άργοκύλησε ένα δάκρυ.

— Ευχαριστώ, ψιθύρισε. Τούτη ή φλογέρα θα μου κρατά συντροφιά, στις άτέλειωτες ώρες της μοναξιάς μου.

Έφυγε η Φώτω τρέχοντας κι' ό μπιστικός έμεινε δολρόθος εκεί, σάν τό πλατάνι που τό χτυ

πούν οι άνεμοι από παντού. Έσυρε κατόπιν άργά τα έθήματά του και τράβηξε για την καλύβα του.

Την έπομένη Κυριακή όλόκληρο τό χωριό ήταν άνάστατο. Οι ζυγίες και τα νταούλια χτυπούσαν άπ' τα χαράματα στην όμορφοστολισμένη πλατεία κι' οι ψησταριές στριφογύριζαν άδιάκοπα. Τό ρετινατό χυνόταν άφθονο στις κούτες. Όλοι χαίρονταν κι' όλοι περιμέναν τη στιγμή που ή νύφη θα ξεκινούσε για την εκκλησία. Ξαφνικά οι καλεσμένοι έστησαν τό αυτί τους. Άπό μακριά άκούστηκε ό ήχος μιάς φλογέρας. Και ή φλογέρα, γεμάτη πόνο και πίκρα, διαλαλούσε θαρρείς, τό πιο θαυό παράπονό της:

Παντρεύουν την αγάπη μου, έοθα Χριστέ και Παναγιά! Και της δίνουν τον έχθρό μου, για τό γινάτι τό δικό μου. Με προσκαλούν και στη χαρά, έάστα καμένη μου καρδιά! Άχ, για να τους στεφανώσω, δύο κορμάκια να ένώσω.

Άκουγαν τό τραγούδι εκείνο οι καλεσμένοι και κάτι πικρό καταστάλαζε στην ψυχή τους. Τ' άκουσε ψηλά στο άρχοντικό της κι' η Φώτω κι' ή καρδιά της ράγισε και μάτωσε κι' έγινε μία μαύρη πληγή. Κόπηκε ή άνάσα της και στά άωχρά της χείλη άνάδεψε ένα όνομα:

— Άχ, Θάνο μου! Άγαπημένο μου Θάνο...

Άπό τα ώραία της μάτια κύλησαν θουθά και μεγάλα δάκρυα. Κι' όσο ή φλογέρα έξακούλου, όσο κι' ό πόνος της μεγάλωνε, φούντωνε και την κατάκαγιε όλόκληρη. Σά μαγνητισμένη, έθηκε τότε στο ψηλό της μπαλκόνι. Είδε μακριά τις πανύψηλες βουνοκορφές, τα δέντρα, τα κοπάδια που έδοσαν άμέριμνα στις πλαγιές. Ξαναείδε με τη φαντασία της τό Θάνο κι' ένιωισε την άσχηκη μοναξιά του. Και μονομιάς πήρε την απόφασή της. Χωρίς να σκεφτή περισσότερο, έγερνε από τό μπαλκόνι της κι' άφησε τό κορμί της να πέση στο κενό. Την ίδια στιγμή, ή φλογέρα έπαψε να παίζη μακριά. Κι' ή χορά που φτερούγιζε δλόγυρα ως την ώρα εκείνη, άπομακρύνθηκε, για να παραχωρήση τη θέσι της στο θάνατο. Τρεις μέρες άργότερα ό Θάνος Μπίτσιος, ό μπιστικός, τό Λουκά Δανάλη, τινάζε τα μυαλά του στον άέρα. Καί κανείς, κανείς δε μπόρεσε ποτέ να έξηγήση ούτε τη μιά, ούτε την άλλη αυτοκτονία. Οι δύο τραγικοί αυτόχειρες, είχαν κρατήσει καλά τό μυστικό τους.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

— Μά τι έπαδες ξαφνικά και ζήτησ τα γυαλιά σου στις δυο μετά τα μεσάνυχτα;

— Καλύτερα, πού δεν είδες τα θαύματα, 'Ιούδα, τού είπε ο 'Ιησούς.

ἀμαρτωλή κλίνη, γ' ἀκούση τί τὸν περιμένει! Μιά μέρα θὰ πεθάνῃ μπροστά σ' ὅλο τὸ λαό, μαζί μὲ τὴν ἀκόλαστη γυναῖκα του...

— Ἀρκετὰ ἀκούσαμε, εἶπαν σκανδαλισμένοι οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι. Κι' ἔφυγαν μ' ὄργη.

Τὸ πλῆθος τοὺς κυττάζει μὲ βουδαμάρια. Θέλει, μὰ δὲν τολμᾷ νὰ ζητωκραυγᾷ τὸ Βαπτιστῆ. Φοδᾷται τοὺς Φαρισαίους. Ὁ 'Ιούδας ἀρπάζει τὸν 'Ιησοῦ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Ἀκουσε; Ἀκουσε; Νά πῶς μιλάει ὁ Μεσσίας! Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας πού θὰ λευτερώσῃ τὸ 'Ισραήλ. Χρειάζεται φωτιά καὶ τσεκούρι!

— Ὁχι, ἀδερφέ μου 'Ιούδα! Ὁ 'Ιωάννης μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐμπνέει τὸ λαό. Ἀνοίγει τὸ δρόμο τῆς εἰρήνης. Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἀπειλή καὶ τιμωρία. Ἀγάπη εἶναι ὁ Θεός.

— Βαρέθηκε νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλάς γιὰ ἀγάπη. Γιὰ προχώραί νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ κι' αὐτός, θὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ γιὰ Μεσίαν!

Ὁ Ραβὶ σήκωσε τὸ χέρι του, ἔκοψε ἕνα πράσινο φύλλο καὶ τὸ πέρασε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ὑστερα προχώρησε μὲ τὰ μᾶτια καρφωμένα πάνω στὴν ἀσκητή, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ καταριέται τὸν 'Ηρώδη.

Ὁ 'Ιωάννης μόλις ἐνοίωσε τὴ ματιὰ αὐτῆ, ἔκλεισε μονομιάς τὸ στόμα του. Οἱ τριχὲς του σηκώθηκαν. Ἀνοίγονταί τ' ἀέτσια μᾶτια του γιὰ νὰ εἶ, γιὰ νὰ πιστέψῃ πῶς δὲν τὸν γελοῦσαν. Ποῖός ἦταν ὁ ἀπροντυμένος αὐτός νέος πού τοῦ χαμογελοῦσε; Κάπου τὸν εἶχε ξαναῖδῃ, μὰ δὲν θυμόταν. Νά τὸν εἶχε τάχα ἐπ' ὀνείρου του;

Ξάφνου ὁ Βαπτιστῆς ἔσυρε φωνὴ μεγάλη. Μιά

Φωνὴ τῆς ἐρήμου

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ

Ὁ ἥλιος εἶχε μεσουρανήσει, ὅταν ὁ 'Ιησούς μὲ τοὺς μαθητὲς του, ἔφτασαν κατὰκοποι στὴ Νεκρή Θάλασσα. Ἡ ζέστη εἶχε φουντώσει, φλόγες ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ. Καὶ μιά πύρινη νυχτιά πού ἔφερνε ἀπὸ τὰ θαλόντερα τῆς ὄχθης, μιά θαρεῖα μωροδία φοβιμοῦ.

Κατηφόρισαν ἀργὰ, λαχανιασμένα. Ὁ Ἀντρέας κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν 'Ιησοῦ καὶ τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸν παλιό του δάσκαλο, τὸ Βαπτιστῆ. — Εἶναι ἕνας ἐναῖζ(ρ) (ἀγνός), εἶπε μὲ θαυμασά. Λένε πὺς γεννήθηκε ἀπὸ ἕνα θαῦμα, γιατί ὅταν εἶδε τὸ φῶς, οἱ γονιοὶ τοῦ ἦταν πολὺ γέροι. Παιδί ἀκόμα ἄφησε τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα του κι' ἔφυγε γιὰ τὴν ἐρήμο. Ἐκεῖ ζοῦσε κατὰμονος, χωρὶς σπιτί, χωρὶς καταφύγιο, χωρὶς τίποτε δικό του, ἐκτός ἀπὸ μιά καμυλίσια προδία σφιγμένη μ' ἕνα λουρί στὴ μέση του. Ἀντί γιὰ φαί ἐτρωγε ἄκριδες κι' ἄγριο μέλι. Τὰ καραβάνια τὸν φοβόντουσαν καὶ δὲν τὸν σίμωναν. Εἰκοσι χρόνια ἔμεινε στὴν ἐρήμο ὁ 'Ιωάννης, ὅταν ξαφνικά, ἕνα πρωῒνὸ παρουσιάστηκε στὶς καλκίαις τοῦ 'Ιορδάνη. Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ ὄσσοι, κοκκάλισαν. Φοδῆθηκαν πὺς ἦταν κανένα οκιάχρο.

— Τί φεύγετε, καταραμένοι; τοὺς φώναξε. Ἐλάτε νὰ μετανοήσετε. Ἡ μέρα τοῦ Κυρίου ἔφτασε!

— Σὲ λίγο διαδόθηκε σ' ὅλη τὴν 'Ιουδαία πὺς ἔνας τρομερός προφήτης, πού ἀπὸ τὸ στόμα του θοῖνουν καπνοὶ καὶ φωτιά, ἦρθε νὰ σώσῃ τὸ 'Ισραήλ.

Ἡ Περβγος ἔτρεξε κι' ἐγώ, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, γ' ἀκούσα τὴν διδασκαλία του. Πραγματικά, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔλεγε λόγια, πού ἔδιναν ἀπὸ τὸ στόμα του σὺν ἀναμμένα κάρθουνα:

— Ἀλλοῖονό σας, ἂν δὲν προφτάσετε νὰ μετανοήσετε!

— Μιὰ μέρα ἔκανα κουράγιο καὶ τὸν ρώτησα:

— Εἶσαι ὁ Μεσίας;

— Ὁ 'Ιωάννης τινάχτηκε σὺν νὰ πάτησε φίδι.

— Ὁχι! ἀποκρίθηκε. Ἐγώ εἰμαι τὸ ὄδι, πού ὀργώνει. Αὐτὸς πού ἐρχεται πίσω μου εἶναι ὁ Γεωργός...

— Γιατί ἔφυγες ἀπὸ κοντά του, Ἀντρέας; τὸν ρώτησε ὁ Ραβὶ.

— Γιατί ζητοῦσα τὸ Γεωργό...

— Καὶ τὸν ἔρθηκε;

— Ὁ Ἀντρέας πῆρε τὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ φερε στὴ καρδιά του.

— Ναί, ἔτσι μοῦ λέει μιά φωνὴ μέσα μου.

— Εὐλογημένος νάσαι, Ἀντρέας! Μακάριοι ἐκεῖνοι πού πιστέψαν χωρὶς νὰ δοῦν.

Ἐφτασαν ἐκεῖ πού τὸ ποτάμι ριχνεὶ τὰ νερά του στὴ Νεκρή Θάλασσα. Τὴ μυστήριό! Τὰ ψάρια πού κατέβαινε τὸ ρεῖμα τοῦ 'Ιορδάνη, μόλις ἔμπαιναν στὴ πηχτή, στὴ μαύρη αὐτὴ θάλασσα, φοροῦσαν, σὺν νὰ τὰ πόνιζαν φαρμάκι.

Ὁ 'Ιησούς ἀνέθηκε πάνω σ' ἕνα ῥάχο κι' ἀγνάντησε. Εἶδε ὁλοῦθε ἐρημιά καὶ παραξένευση.

— Μὰ πού εἶναι ὁ Βαπτιστῆς; Δὲν ἔβλεπα κανένα...

— Εἶναι ἐκεῖ κάτω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀντρέας. Πίσω ἀπὸ τὰ καλάμια. Πάμε νὰ τὸν ἐροῦμε. Ξέρω τὸ δρόμο.

Ὁ 'Ιησούς κι' ὁ 'Ιούδας ζύγωνσαν στὴν καλὰ μιά. Μιά φωνὴ ἄγρια, τροχὴ σὺν νάβγαινε ἀπὸ πηγάδι, δοῦντο τὸν ἀγέρα.

Μετανοήστε, πρὶν ὁ ἥλιος γίνῃ μαῦρος, Ζυγώ, νει ἡ μέρα, πού ἡ σελήνη, θὰ γίνῃ σὺν αἵμα καὶ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ θὰ πέσουν πάνω στὴ γῆ νὰ τὴν κάψουν...

Φωνές καὶ κλάματα ἔβαιναν ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ὁ

ἱησοῦς προχώρησε μὲ ἄβρος. Ὁ 'Ιούδας σήκωσε τὴ ράβδο του, σὺν νὰ ζύγωνε σὲ σπηλιά ἑραιοῦ.

Ξαφνικά ὁ Ραβὶ δάγκωσε τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ πνίξῃ μιά κραυγὴ. Πάνω στὸ ῥάχο, στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ, στεκόταν, ἕνας ἄνθρωπος σκελετωμένος. Μονάχα ἕνα μαῦρο πετὶ σκέπαζε τὰ ξεπεταγμένα κόκαλα του. Δὲν ἦταν ἄνθρωπος. Ἦταν σὰ μιά πευμασμένη ἀκρίδα μὲ τρίχινὰ πόδια. Τὰ μακρὰ μᾶλλα του ἔμοιαζαν σὰ φίδια καὶ τὰ σγουρὰ γένη του μ' ἀγκάδια ἀχινό.

Μπουλούκια οἱ πιστοί, οἱ ἄρρωστοι, οἱ σακάτηδες, σερνόντουσαν σὰ θράχια καὶ μοῦγγιζαν: «Κύριε, ἐλέησον!»

— Μετανοήστε, ἔλεγε σκληρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Βαπτιστῆ, γιατί ἐρχεται ἡ μέρα τῆς κρίσεως. Τὰ γέλια σας θὰ γίνον κλάματα καὶ τὰ τραγοῦδια σας μοιρολόι. Τί κάθεστε; Κυλιόσθε χάμω, δαγκώστε τὸ χῶμα, γογγυζετε...

Ἐνας Φαρισαῖος μὲ μακρεῖα λυγερὴ γενειάδα προχώρησε ἀφῶκα σὰ στάθηκε μπροστὰ στὸν προφήτη. Εἶναι ὁ Μανασσῆς, ὁ πρόεδρος τοῦ ἱερατικοῦ συμβουλίου. Ἀπὸ τὸ λαϊκό ὡς τὸ ξανόρι του κρέμονται χαμπαλὰ γεμάτα ἀπὸ φοβερά ρητὰ τῆς Γραφῆς. Τὰ γόνιατα του ἔχουν κάνει πέταλα ἀπὸ τίς μετάνοιες. Πίσω του στέκουν ἑννιά σοφοὶ γραμματικοὶ καὶ λευῖτες. Ἦρθαν νὰ δοῦν ποῖος εἶναι ὁ καινοῦργιος προφήτης, πού ξέρει τὴν ἐρήμο. Ἐκεῖ κατὸ χρόνιο εἶχε νὰ ξαναφανῇ προφήτης στὴν 'Ιουδαία κι' εἶχαν ἠσυχάσει. Καλὰ δοῦλεσαν αὐτοὶ τὸν 'Ιεχωῦά. Τί ἤθελε τώρα αὐτὸς ὁ ξερακλός 'Εσσαῖος καὶ ξεσῆκωνε τὸ λαὸ κι' ἔφερνε ἀνάκατωσους μ' αὐτὸ τὸ ἀρετικό δάφνισμα; Ἀκούσαν ἀκόμη πὺς ὁ Βαπτιστῆς χτυποῦσε τὸ παλάτι καὶ καταριόταν τοὺς πλουσίους.

— Ποῖος εἶσαι ἐσύ, πού μιλάς σὲ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ κρίνεις τὸ λαὸ του; ρωτᾷ ἀσπληρὰ ὁ Μανασσῆς.

— Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος, πού νομίζεις, τοῦ ἀποκρινεται κοφτὰ ὁ 'Ιωάννης.

— Εἶσαι ὁ προφήτης 'Ηλίας;

— Ὁχι...

— Ποῖος εἶσαι λοιπὸν καὶ ἀπὸ ποῖον πῆρες τὴν ἐξουσία νὰ ξεσηκώσῃς τὸ λαὸ;

— Εἶμαι ἡ φωνὴ, πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἐρήμο. Εἶμαι ἐκεῖνος πού ἀνοίγει τὸ δρόμο τοῦ Κυρίου, ὅπως λέει ὁ προφήτης 'Ησαῖας.

— Τότε γιατί θαρρῖζε, ἀφῶ δὲν εἶσαι οὔτε ὁ Χριστὸς, οὔτε ὁ 'Ηλίας, οὔτε ὁ 'Ησαῖας;

— Ἐγὼ θαρρῖζω μὲ νερό, μὰ θάρρῃ 'Εκεῖνος πού θὰ σὰς θαρρῖσῃ μὲ φωτιά!

— Εἰσαι τρελλὸς καὶ θὰ φᾶς τὸ κεφάλι σου! Μονάχα ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀδραάμ θὰ γεννηθῇ ὁ Μεσίας.

Ὁ 'Ιωάννης ἀφῖρσε:

— Καταραμένα γεννήματα ἐχιδνῶν, δὲν θὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν ὄργη τοῦ Κυρίου! Ὁ Θεὸς μπόρει νὰ κάνει παιδιὰ τοῦ Ἀδραάμ κι' ἀπὸ τίς πέτρες τοῦ 'Ιορδάνη. Σάπια δέντρα, πού ρουφᾶτε τὸν Ἰβρᾶν τοῦ λαοῦ, τρέμετε! Τὸ τσεκούρι καὶ ἡ φωτιά σὰς περιμένουν...

— Ἀν σ' ἀκούσῃ ὁ Τετάρτης, θάχῃς κοκὸ τέλος...

— Αὐτὸς πού τὸ ποτήρι τὸν ἀνομιῶν τὸν ἔχει γεμίσει ὡς τὰ χεῖλη; Πέστε του νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν

ἀσπληρὴ φωτίσει τὸ μυαλό του. Τὸν εἶδε μιά μέρα, τὴν ὥρα πού διάβαζε πάνω σὲ μιά τραγία προδία, τίς προφητείες τοῦ 'Ησαῖα. Ἦταν ντυμένος κάταπρα, εἶχε ξανά γενειά καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμὸ σὺν τὸ κρίνο. Μέσα στὰ δόντια του εἶχε ἕνα πράσινο φύλλο.

Ὁ ἀσκητὴς ἐνοίωσε μιά πτερωτὴ χαρὰ γὰ τὸν συνεπαλῖν. Πῆδησε σὰ τρελλὸς ἀπὸ τὸ ῥάχο, σίμωσε, ἔπιασε τὸν 'Ιησοῦ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ποῖος εἶσαι;

— Δὲν μὲ γνωρίζεις, Πρόδρομε; Δὲν διάδασες τίς Γραφές;

— Ὡστε, ἐσύ εἶσαι;

— Ναί! Ἦρθα, τοῦπε σιγά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσῃ ὁ 'Ιούδας.

Καλῶς ὤρισε! Θεέ μου! Σ' εὐχαριστῶ. Τώρα μπορῶ νὰ φύγω.

— Ὁχι ἀκόμα, 'Ιωάννη, πρέπει πρῶτα νὰ μὲ θαρρῖσης.

— Ἐγὼ; Ἐγὼ δὲν εἰμαι ἀξίος μῆτε τὰ λουριά νὰ λύσω ἀπὸ τὰ σαντάλια σου. Ἐσὺ πρέπει νὰ μὲ θαρρῖσης.

— Κάμε ὅτι σοῦ λέω, ἀδερφέ μου.

Μῆγκαν κι' οἱ δύο μέσα στὸ ποτάμι. Ὁ 'Ιησοῦς ἐγῶλε τὸ χιτῶνα του. Τὸ νερὸ ἔφτανε ὡς τὸ λαϊμό του. Ξάφνου, ὁ λαὸς ἔμεινε μαρμαρωμένος. Τὸ ρεῖμα τοῦ 'Ιορδάνη στάθηκε ἀκίνητο σὺν νὰ τὸ κρατοῦσε ἕνα ἀράστο φράγμα. Χρυσὰ ψάρια κύκλωσαν τὸν 'Ιησοῦ παίζοντας τίς οὐρές τους, σὺν νάβθελαν νὰ χορῶσιν γύρω ἀπὸ τὸ θεῖο κορμὶ του. Ὁ 'Ιωάννης πῆρε τρέμοντας ἕνα φλασκί, τὸ γέμισε νερό κι' ὤρπισε νὰ περιχύνῃ τὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ.

— Βαπτίζεται, φώναξε, θαρρῖζεται ὁ...

Ἄκουσε, δὲν ἤξερε πὺς νὰ τὸν ὀνομάσῃ. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκούστηκε ἕνα φοβερό φτεροῦγισμα. Ἐνα ἄσπρο πουλί, τριγυρισμένο ἀπὸ τρεῖς φωτεινὸς κύκλους, κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ζυλιώθηκε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ θαρρῖζομένου κι' ἀφῖρσε μιά φωνή, πού ἀκούστηκε ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός!...

— Βαπτίζεται, ἐπανάλαβε τρέμοντας ὁ 'Ιωάννης, θαρρῖζεται ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Σωτῆρας τοῦ κόσμου!...

Ὅταν τελείωσε τὸ μυστήριό κι' ὁ 'Ιορδάνης ἀρχισε νὰ ξανακυλᾷ τὰ νερά του, ὁ 'Ιησοῦς γύρισε πρὸς τὸ πλῆθος, πού ἦταν θαμπαωμένο, τὸ εὐλόγησε κι' εἶπε:

— Εἰρήνη Ὑμῖν. Βαπτισθῆτε μὲ χαρὰ, ἀδελφοί μου! Ὅλες σὰς οἱ ἀμαρτίες θὰ ἐπιλυθοῦν...

Ὁ λαὸς ἀλάλαξε. Τυφλοὶ, κουτοὶ, παραλυτικοὶ καὶ κάθε λογῆς ἀνῆμποροι κι' ἀμαρτωλοὶ, χύληξαν σὺν ποτάμι καὶ λουζόντουσαν μὲ λαχτάρα. Καὶ ἡ παράδοσι λέει, πὺς ὅλοι αὐτοὶ σῶθηκαν...

Ὅταν ὁ 'Ιησοῦς ἀποχωρήσῃ τὸν Βαπτιστῆ καὶ πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, ὁ 'Ιούδας κατσοφισμένος ἦρθε κοντὰ του καὶ μωρμυροῖσε:

— Βλέπω τὸ πλῆθος νάρχεται πίσω σου καὶ δὲν καταλαβαίνω. Τί εἶναι; Ὁ λαὸς λέει πὺς εἶδε θαύματα. Ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα.

— Καλύτερα πού δὲν εἶδες, 'Ιούδα. Ἐτσι θὰ μπόρῃς νὰ κάνῃς καὶ σὺ τὸ χρέος σου, σύμφωνα μὲ τίς Γραφές...

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΗΣ

Τὸ ἔπαθλο

ΜΑΡΙΚΑΣ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ἡ Βούλα Ζουμπούλακη μιλάει γιὰ τὴν ζωὴ της καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ «καριέρα» της

Ἡ ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ, πού ἀνέβηκε τὸ 1891 πέντε χρόνων κοριτσάκι στὴ σκηνὴ καὶ πέθανε τὸ 1954 μεγάλῃ τραγωδίᾳ τοῦ συγχοῦ ἐλληνικοῦ θεάτρου, μόχθησε σ' ὅλη τὴν ζωὴ της γιὰ τὴν ἐξόψισι αὐτῆς τῆς τέχνης.

Πρὶν ἀκόμη πεθάνῃ, ἔγινε θρῦλος. Τ' ὄνομά της, στὸ θέατρο, εἶναι «Νόμος». Ἐτσι τὸ ἔπαθλο Μαρίκας Κοτοπούλη, πού ἔκλεινε ὥρισε νὰ ἀπονεμεταί κάθε δύο χρόνια στὴν καλύτερη πρωταγωνίστρια τῆς διέτις, εἶναι σήμερα ὁ κρυφὸς πόθος κι' ἡ μεγαλύτερη τιμὴ, γιὰ μιά πρωταγωνίστρια τοῦ θεάτρου τῆς πρόζας.

Μ' αὐτὸ τὸ όνειρο μπαίνει στὴ Δραματικὴ Σχολὴ ἡ ὑποψήφια ἥθοποιός, πού πιστεύει στὸ καλύτερο της. Καμιά κριτικὴ, καμιά ἐπιτυχία, καμιά κατάνκτηση τοῦ κοινοῦ δὲν συγκινεῖ τίς νέες Ἑλληνίδες πρωταγωνίστριες περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀπονομὴ τοῦ ἐπάθλου Μαρίκας Κοτοπούλη.

Εἶναι ὁ τίτλος, πού δίδεται στὴ σκιά τοῦ πνεύματος τῆς μεγάλης ἀθλοθέτιδος κι' ἡ ἀπόφασι τῆς ἐπιτροπῆς, πού ὥρισε ἡ ἴδια ἡ Μαρὶκα Κοτοπούλη, εἶναι κάθε φορὰ σύμφωνη μὲ τὴν κοινὴ γνώμη, πού ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἐδικὴν θεατρικὴ ἀποψι, πού ἐκπροσωπεῖ.

Τὴν προπερασμένη Παρασκευῇ, στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», ἔγινε ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἐπάθλου στὴν Βούλα Ζουμπούλακη, γιὰ τὴν διέτις 1959-1961.

Τὸ μετᾶλλο, σὺν σκυτάλη, παραδίδεται ἀπὸ τὴν θρασευμένη τῆς παρασημειωμένης στὴ νέα κάτοχο. Ἡ Ζουμπούλακη τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς Ἀννας Σουδοῦνιου. Ἡ Σουδοῦνιου ἀπὸ τὴν Ἀντιγόνη Βολάκου. Ἡ Βολάκου παλὶ ἀπὸ τὴν Σουδοῦνιου, ἡ ὁποία τὸ πρωτοπῆρε (1955) ἀπὸ τὴν Μελίνα Μερκούρη. Ἡ Μελίνα (1953) τὸ πῆρε ἀπὸ τὴν πρώτη θρασευθεῖσα (1951) τὴν Ἑλένη Λαμπέτη.

Λέγεται ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ δὲν παρέλειψε νὰ λάβῃ ὅτι ὅλη τῆς τίς ἐπιδόσεις, πού εἶχαν κατὰ τὴν τελευταία διέτις καὶ πρωταγωνίστριες τῆς

μεταπολεμικῆς γενιάς, ὅπως λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς ὄρους, πού ἔθεσε ἡ ἀλυοδεία, γιὰ νὰ ἀποδώσῃ τὴν μεγαλύτερη θεατρικὴ ἐπιτυχία. Ἐτσι ἀναφέρθηκαν, σὺν ὑποψήφιος, ἡ Μελίνα Μερκούρη, ἡ Ἑλένη Λαμπέτη, ἡ Ἀννα Σουδοῦνιου, ἡ Βούλα Ζουμπούλακη, ἡ Ἀσπασία Παπαθανασίου, ἡ Βέρα Ζαβιτσιάνου, ἡ Ἀντιγόνη Βολάκου, ἡ Ἑλένη Χατζηπαργούρη, ἡ Νέλλη Ἀγγελίδου, ἡ Ἰλίσ Λιδωκό, ἡ Μάρω Κοντοῦ, ἡ Ἀλίκη Βουγιουκλάκη, ἡ Τζένη Καρέζη, ἡ Κίρκια Ἀναοῦτη, ἡ Μαίρη Χρονοπούλου, ἡ Βίλμα Κύρου, ἡ Σμαρούλα Γιούλη, ἡ Ἀννα Φόνσου, ἡ Γέλυ Μαυροπούλου, ἡ Ἀννα Κυριακοῦ καὶ ἡ Τζένη Ρουσέα.

Ἀπὸ ὅλες τίς ὑποψήφους, τὰ πέντε μέλη τῆς ἐπιτροπῆς προέκριναν, τελικά, γιὰ τίς ἀτομικὲς ἐπιδόσεις τους, τὴ Βούλα Ζουμπούλακη, πού ἔλασε τρεῖς ψήφους καὶ τὴν Ἀσπασία Παπαθανασίου, πού ἔλασε δύο προτιμήσεις. Ἡ Ζουμπούλακη κέρδισε τὸ ἐπάθλο γιὰ τὴν ἀξέχαστη ἐρμηνεία της στὸ ἔργο «Τὸ φῶς τῆς καρδιάς» τοῦ Ἑλμν Γουίλλιαμς, πού παίχτηκε τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1960 στὸ θέατρο «Διάνα» ἀπὸ τὸ θέατρο τοῦ Δημήτρη Μυράτ.

Ἡ νικήτρια εἶναι σύζυγος τοῦ Δημήτρη Μυράτ. Τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρει εἶναι περὶσσο γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Τὸς ἐπισκεφθήκαμε, γιὰ νὰ τοὺς συγχαροῦμε στὸ διαμερίσμα τους, στὴν ὁδὸ Ἱπποκράτους 81.

Πὺς περιμένετε καὶ τελικά πὺς ὑποδεχθήκατε τὴν εἰδοσὴ τῆς ἐκλογῆς σας, κυρία Ζουμπούλακη; τὴ ρωτᾷμε φωνάζοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο, πού καθόμαστε, γιὰ ν' ἀκούσῃ στὸ ἄλλο ὅμοιο, πού ἐτοιμαζόταν θιαστικὰ γιὰ νὰ πάῃ στὸ θέατρο.

— Μὲ πολλὰ αὐτοπεπολίσθη! φωνάζει κι' ἐκείνη ἀπὸ μέσα.

Καὶ συνέχισε ἀπὸ τὴ θέσι της:

— Οἱ κλίσεις μας εἶναι προαίσθημα μελλοντικῶν ἰκανοτήτων καὶ ἐπιτυχιῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔμω, εἶμαι πολὺ συγκινημένη, πολὺ εὐχαριστιμένη καὶ πάρα πολὺ χαρούμενη...

— Ποία εἶναι ἡ γνώμη σας γιὰ τὸ ἔπαθλο;

Ἡ Βούλα Ζουμπούλακη στὸ σαλόνι της.

— Κάθε τί πού συμβαίνει εἶναι ἕνα σύμβολο. Καὶ κάθε ἐπίγειο εἶναι μιά ἀλληγορία. Νομίζω ὅτι τὸ ἔπαθλο αὐτὸ προκαλεῖ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ ὅτι ἡ Μαρὶκα Κοτοπούλη τὸ καθιέρωσε γιὰ τίς νέες, πού τόσο ἀγαποῦσε καὶ ὑποστήριξε, δημιουργώντας μιά εὐγενικὴ ἀμίλα στὴν τέχνη τοῦ θεάτρου.

— Πὺς θυγῆκατε στὸ θέατρο, κυρία Ζουμπούλακη;

— Ἦμασταν πιά μέσα στὸ ταξίδι καὶ τραποῦσαμε γιὰ τὸ θέατρο «Ἀθηνῶν», ὅπου ἡ ἐκλεκτὴ συνομιλιτριά μας σημεῖωνε μιά καταπληκτικὴ

φους μου και θα την πάρω απ' τα χέρια τους... Οι άνθρωποι αυτοί είναι δυνατοί και τρομεροί. Άλλα θα γίνω πιο δυνατός και τρομερός απ' αυτούς. Η αγάπη θα μου δώσει τη δύναμη για να τους συντρίψω και να τους κάμω να πληρώσουν ακριβά τα δάκρυα που η Άντα έχυσε μπροστά μου.

Σηρώθηκε σε λίγο κι άρχισε να πηγαίνει απάνω - κάτω μέσα στο ναό, με σφιγμένες τις γροθιές.

— Δυστυχισμένη Άντα! Ξανα-ελεε. Ποιά κατάρα βαρύνει πάνω σου; Γιατί να μην προηώς να μ' αγαπήσεις;... Μη φοβάσαι, όμως! Θα εμποδίσω το θάνατο να σ' αγχίση. Αδρά η γοητορία, θ' ανακαλύψω αυτό το μυστήριο που σε τυλίγει και τότε αλλοίμονο σε κείνους που σε καταδίκασαν σ' αυτή τη σκληρή τύχη.

Σταμάτησε, ακούγοντας τον ήχο της καρμπίνας.

Καταραμένο δόγανο! είπε. Αυτοί οι ήχοι αναγγέλλουν μια χαρούμενη είδηση για τους έχθρους μου και κάποιο κακό για μένα. Μήπως ανακάλυψα πώς βρίσκομαι εδώ ή μήπως σκότωσαν τον Καμμαμούρι;

Τέντωσε τ' αυτιά του συγκρατώντας την αναπνοή του. Και του φάνηκε πως ξεχώρισε ένα θορυβό από φωνές, που έρχότανε απ' έξω.

— Τι σημαίνει αυτό; ψιθύρισε. Τράχουν άνθρωποι απ' έξω... Ποιοι να είναι άραγε έκεινοι που μένουν σ' αυτό τον καταραμένο τόπο;

Κύτταξε δόλυντα, μ'α δεν είδε κανένα. Τά μάτια του πήγαν κατόπιν στο άνοιγμα που διοικούταν πάνω από το κεφάλι του. Άλλ' ούτε εκεί είδε κανένα.

— Είμαι βέβαιος πως κάτι πρόκειται να γίνει, είπε. Άλλ' οι άνθρωποι αυτοί θα ιδούν πως ο Τσεμάλ - Ναϊκ ξέρει να πολεμεί.

Έξέτασε με προσοχή τις σφαίρες της καρμπίνας και του πιστολιού του, σαν να φοβόταν πως κάποιο μυστηριώδες χέρι του το είχε πάρει. Έξέτασε ακόμη την κόψη του μαχαίριού του, που αναρίητες φορές ως τότε το είχε δώσει μέσα σε αιμα ριζιδια και τίγρεις και στωμάχους, προσπαθώντας να πιάσει όσο το δυνατόν μικρότερο χώρο.

Άλλα δεν έγινε τίποτα κι η μέρα κύλησε άπιστευτα όγρια για το φυλακισμένο της παγίδα. Έπειτα τα σκοτάδια χώθηκαν από το άνοιγμα και πλημμύρισαν το έσωτερικό του ναού. Ο Τσεμάλ - Ναϊκ δε μπορούσε να διακρίνει ούτε σ' απόσταση μισού μέτρου. Μόνο στο έπαγο μέρος του ανοίγματος η μπροστινή σφαίρα έβριχνε κάποια ανάλαφρη άνταγεια.

Η «ραμπίνα» δεν είχε άκουστη πιά κι' οι θορύβοι είχαν πάψει. Μια άπεραντη σιωπή απλωνόταν παντού.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ, ωστόσο, δεν ξεθάρρυνε να μετακινήθ. Η μοναδική κίνηση που έκανε ήταν ότι άκουμποσε κάπου- κάπου από τον πάνω στις ψηφές πέτρες, προσπαθώντας να ξεχωρίσει κάποιο θόρυβο.

Μια μυστική διάθεση τον έκανε δύσπιστο κι' επιφυλακτικό, σαν κάποια άδοχη άπειλη να κοιμόταν πάνω από το κεφάλι του. Θ' αχόνταν έντενα, όταν ένας παράξενος θόρυβος έφτασε σ' αυτή του: Ήταν σαν κάτι ή κάποιος να κατέβαινε από το άνοιγμα που βρισκόταν πάνω από το κεφάλι του, ακολουθώντας το χορταμένο σχοινί.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, προσπαθώντας να διακρίνει μέσα στο σκοτάδι. Άλλα δεν είδε τίποτα... Γονάτισε, ωστόσο και πήρε στο χέρι το ένα από τα πιστόλια του.

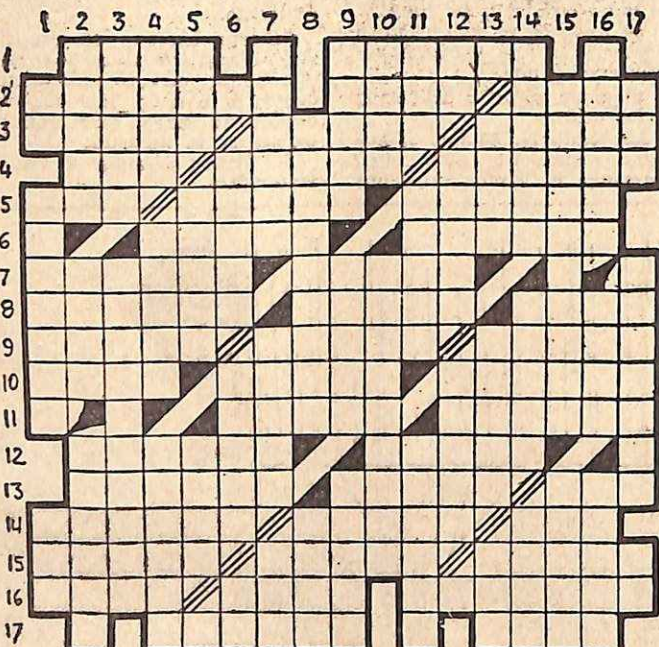
ΤΟ ΣΤΟΙΧΟΥΛΕΞΟ ΜΕΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 383

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πρόθεσις. — Το εμπόρευμα του θρυλικού μπάρμπα Γιάννη.
- 2 Δημοκρατία της Κεντρικής Αμερικής. — Το έλεπτε με κλειστά μάτια. — Προορίζεται για κληρικούς.
- 3 Άνθρωποι. — Χρονικό επίρρημα. — Χωρίς περιεχόμενο (πληθ. θηλ.).
- 4 Αψήτα. — Απαραίτητος σε μια τάξη σχολείου. — Ασκόπα.

- 5 Όφεις με τρομερό δηλητήριο (καθαρ.).
- 6 Έπίρρημα: Άμέσως μετά. — Μωσαϊστικός τίτλος. — Συστατικό του οργανισμού μας.
- 7 Τουρκικό νόμισμα. — Πρώτη ύλη για την κατασκευή οπιδιμάτων. — Βυζαντινή νότα.
- 8 Κατακάθαρα. — Έχουν νόστιμο κρέας. — Διαλασάζουμε γίνετα γαλλικός χορός.
- 9 Σηκώνομαι έρθος. — Δίασκε.

- 5 Πρόθεσις. — Μικρή πέτρα. — Δεν φαίνονται (οδ.).
- 6 Ναυτική θέσις της Ν. Ίταλίας. — Ίδιοσημασία. — Ξυλουργ.
- 7 Πρωτεύουσα για την οποία γίνεται τελευταία παύση λόγος. — Κόμμο (πληθ.).
- 8 Άκαθόριστος. — Παρουσιάζουν κενά. (οδ.). — Ζωοτροφή (πληθ.).
- 9 Πλαστομήτης. — Μένουν στα μετόπισθεν κατά τη διάρκεια πολέμου (οδ.). — Δάγκωμα.
- 10 Όμοιος στο μέγεθος. — Πόλις της βορείου Ελλάδος, που θυμίζει θέατρο. — Ουσιώδης (θηλ.).
- 11 Μερικές. — Επίρρημα, που προδίδει άδικα.
- 12 Φωτίζει. — Κίνηση ύπρου.
- 13 Τα πρόσωπα αυτά δεν έχουν το ροδαλό χρώμα της ύγλειας. Θεωρείται άπαράτητη σ' ένα κέντρο διασκεδάσεως. — Σημερινή ονομασία της Φλαβιουπόλεως.
- 14 Σημάδι, κηλίδα. — Κάνω θόρυβο. — Αρχικά οργανισμού.
- 15 Μωρία. — Καινούργια. — Τέτοια κράτη είναι η Ελλάδα, η Σερβία και η Βουλγαρία.
- 16 Βιέλικό εονό. — Στιλδώνω, γυαλίζω. — Βασιλιάς της Σαλαμίνος, αλλά και δερματίνη λουρίδα.
- 17 Άξιον. — Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Βυζαντινή νότα. — Παθολογική έλλειψις ισορροπίας. — Προσωπική ανωνυμία (6' προσ. πληθ.).
- 2 Έτσι ονομάζονταν δυο έπιφανείς Ρωμαίοι πολιτικοί. — Θεά των άρχ. Αλγυπτίων. — Έχουν άμεση σχέση με τα δόντια μας.
- 3 Δεν έχουν τους νόμους με το μέρος τους (οδ.). — Η Σαλαμίνος των Μουσουλμάνων (καθ.).
- 4 Αφιέρωμα. — Ενδιαφέρουσες αρχαιολογικές ανακαλύψεις.

ΔΥΟ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ ΜΑΣ

Έκτος απ' τη Σελήνη και τους πολυάριθμους τεχνητούς δορυφόρους, περιφέρονται γύρω από τη Γη και δυο άλλοι φυσικοί δορυφόροι. Βρίσκονται στην ίδια απόσταση με τη Σελήνη και έχουν τη μορφή σφαιρών από μικρούς μετεωρίτες. Τους ανακάλυψε, έπειτα άπο έρευνες 10 ετών, ο Πολωνός αστρονόμος Κοροντούλσκι. Ένα γυμνισμένο μάτι μπορεί να τους διακρίνει σαν άδύνατες φωτεινές κηλίδες στον ούρανό. Ο Πολωνός αστρονόμος κατώρθωσε άκμα και να τους φωτογραφίσει.

«Ποιος μπορεί να είναι; άναρωτήθηκε. Όχι βέβαια η Άντα, γιατί δε θάρχόταν από πάνω... Άλλα τότε;»

Αισθάνθηκε ένα ρεύμα αέρα και ταυτόχρονα ένας μεταλλικός θόρυβος έφτασε σ' αυτή του. Προερχόταν άσφαλώς από τον πολυέλαιο που κορμόταν στην άκρη του χορταίνου σχοινιού.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ δε μπόρεσε να κρατηθί περισσότερο.

— Ποιος είναι; ρώτησε.

Άλλα δεν πήρε καμιά απάντηση. Ο μεταλλικός θόρυβος δεν άκουγόταν πιά.

«Μήπως έκαμα λάθος;» άναρωτήθηκε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

Ανασηκώθηκε και κύτταξε προς τα πάνω. Η μεταλλική σφαίρα άνατανόλυνε τις άκτινες της σελήνης κι' έκανε να φαίνεται ένα μέρος από το χορταμένο σχοινί που συγκρατούσε τον πολυέλαιο. Άλλα δεν διακρινόταν πούθενά κανένα άνθρωπο ον.

— Περίεργο! ψιθύρισε ο Τσεμάλ-Ναϊκ, που είχε γίνει πολύ άνησυχος.

Συμμετρήθηκε και πάλι πίσω από το μπροντίνιο άγαλμα, χωρίς να πιάσει να κυττάξει δόλυντα. Πέρασαν χίμποσα λεπτά. Έπειτα, ξανακούστηκε ο μεταλλικός ήχος του πολυελαίου.

— Ποιος είναι; Ξαναφώναξε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

Άλλα κι' αυτή τη φορά δεν πήρε απάντηση. Είχε χάσει πιά την ύπομονή του. Άνέθηκε στα πόδια του άγαλματος, πήδησε στα μπράτσα κι' από κει σκαρφάωσε στο κεφάλι. Έπιασε τότε το χορταμένο σχοινί και το κούνησε μ' όλη την δύναμη.

Ένα σαρκαστικό γέλιο άντήχησε μέσα στην παγίδα.

— Α, υπάρχει, λοιπόν, κάποιος εδώ μέσα! φώναξε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

Συγκέντρωσε όλη τη δύναμή του και τραβώντας το σχοινί, κατάφερε να το κούνη στα δυο. Ο πολυέλαιος κύλησε κάτω μ' έναν τρομαχτικό θόρυβο, που απλώθηκε σ' όλο τον ναό.

Το σαρκαστικό γέλιο άκούστηκε και δεύτερη φορά.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ πήδησε τότε από το άγαλμα και ταμπουρώθηκε πίσω απ' αυτό.

Την ίδια στιγμή, μια πόρτα άνοιξε, στο βάθος, και φάνηκε ένας Ίνδος, ψηλός και ισχνός. Φορούσε ένα πλούσιο ένδυμα και κρατούσε στο ένα του χέρι ένα μαχαίρι και στο άλλο ένα άναμμένο πυρσό.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Σουγιουντάνα. Το μπροντίνιο πρόσωπό του έλαμπε από χαρά και τα μάτια του έξακοντίζαν άστραφές.

Σταμάτησε μερικές στιγμές και κύτταξε την μπροντίνινη θεότητα. Προχώρησε κατόπιν προς το κέντρο του ναού. Τον άκολουθούσαν 24 Ίνδοι σε δυο σειρές. Ήταν όλοι όπλισμένοι με το τρομερό λάσσο και με μαχαίρια. Στα χέρια τους κρατούσαν άναμμένους πυρσούς.

— Σύντροφοι, είναι μεσάνυχτα, είπε ο Σουγιουντάνα με τρομερή φωνή.

Οι Ίνδοι άκούμπησαν τους πυρσούς σε διάφορα σημεία του ναού και τράβηξαν τα μαχαίρια τους. — Είμαστε έτοιμοι να εκτελέσουμε τις διαταγές σου, άπάντησαν.

— Ένας άσεβής, συνέχισε ο Σουγιουντάνα, βεβήλωσε το ναό της θεάς μας. Ποιά είναι η ποινή που του άξιζει;

— Ο θάνατος, άπάντησαν με μια φωνή οι Ίνδοι που τον περιστοίχζαν.

— Ένας άσεβής, τώλησε να μιλήσει γι' άγάτη στην Παρθένο της Παγιδάς, Ξαναείπε ο Σου-

γιουντάνα. Ποιά είναι η ποινή που του άξιζει;

— Ο θάνατος, άπάντησαν και πάλι οι Ίνδοι.

Ο Σουγιουντάνα ύψωσε τότε τη φωνή.

— Τσεμάλ - Ναϊκ, φανερώσου μπροστά μας! είπε.

Αυτή τη στιγμή έμοιαζε με τίγρη που είναι έτοιμη να κατασπαράξει το θύμα της.

Ο Τσεμάλ-Ναϊκ άκουσε άτάραχος την κατάδική του.

— Έσεις, λοιπόν, θέλετε να με σκοτώσετε; φώναξε. Άλλα φαίνεται πως δεν έχετε άκομή τον κινηό της μάσης ζούγκλας... Μάθετε, δολοφόνοι, πως δε σας φοβάμαι!

Άδειασε άμέσως τα πιστόλια και τα πέταξε μακριά. Άδειασε κατόπιν την καρμπίνα του και την έπιασε από την κάννη, για να την χρησιμοποιήσει σαν ρόπαλο.

— Και τώρα, όποιος από σας είναι άρκετά τοληρός, ας εμφανισθί μπροστά μου! φώναξε.

Ένας Ίνδος, που θ' ήταν ο πιο φανατικός, προχώρησε μερικά βήματα και πέταξε το λάσσο του. Άλλα δεν είχε ύπολογίσει καλά την απόστασι και το λάσσο έπεσε πίσω από τον Τσεμάλ-Ναϊκ.

Ο κινηός της μάσης ζούγκλας σήκωσε άμέσως την καρμπίνα του, που του χρησίμευε τώρα για ρόπαλο και την κατέβασε με όρμη. Το κεφάλι του Ίνδου άνοιξε στα δυο.

— Έμπρός! φώναξε ο Τσεμάλ-Ναϊκ. Ποιος άλλος έχει σειρά;

Ο είκοστής Ίνδος ώρησαν σαν ένας άνθρωπος εναντίον του. Ο Τσεμάλ-Ναϊκ άναδοκίμαζε σ' άδαιμονισμένος την καρμπίνα του κι' άλλος Ίνδος σφαιρίστηκε κάτω. Άλλα την ίδια στιγμή η καρμπίνα έσπασε στα δυο.

— Σκοτώστε τον! ούρλιαξαν οι Ίνδοι.

Ένας απ' αυτούς πέταξε το λάσσο του, που πέρασε από το κεφάλι του Τσεμάλ-Ναϊκ και κατέβηκε στο λαμό του. Άλλ' ο κινηός το πήρε από τα χέρια εκείνου, που το είχε ρίξει και σκαρφάωσε με εδληγοσία άεροδότη από μπροντίνιο άγαλμα... Ήταν έτοιμος τώρα να πηδήσει πάνω από τα κεφάλια των Ίνδων και να τρέξει προς την πόρτα. Άλλα, εκείνη τη στιγμή, ένα λάσσο, που είχε άκσπερδονισθί με καταπληκτική δεξιότητα, τυλίχτηκε γύρω στα χέρια του και τον έκαμε να χάσει την ισορροπία του και να πέσει κάτω. Οι Ίνδοι ώρησαν τότε πάνω του και τον έβσαν σφιχτά.

Ο Σουγιουντάνα, που είχε παρακολουθήσει άπαθείς αυτή την πάλη, πήγε κοντά και τον κύτταξε με μια έκπληξη σατανικής γαρίας στο πρόσωπο. Έβγαλε ύστερα το μαχαίρι του και το σήκωσε ψηλά.

— Ποιά τιμωρία άξιζει αυτός ο άσεβής; ρώτησε.

— Το θάνατο, άπάντησαν με μια φωνή οι Ίνδοι.

— Άς πεθάνη, λοιπόν!

— Δυστυχισμένη Άντα! είπε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

Άλλ' η λεπίδα του μαχαίριού του Σουγιουντάνα, που χωνόταν στο στήθος του, έσβυσε τη φωνή του. Ένας σπασμός τάρραξε το σώμα του, που έβινε ύστερα άκίνητο. Το αίμα έτρεξε τώρα από το στήθος του κι' έβασε κόκκινες τις πλάκες.

— Κάλλι, ω μεγάλη θεά, είπε ο Σουγιουντάνα, γυφίζοντας προς το μπροντίνιο άγαλμα, γράψε στο μαύρο βιβλίο σου το όνομα αυτού του καινούργιου θύματος.

Σ' ένα νεύμα του, δυο Ίνδοι σήκωσαν τον Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Ρίχτε τον στη ζούγκλα, για να τον κατασπαράξουν οι τίγρεις, πρόσταξε ο Σουγιουντάνα.

ΛΘΟΥΡΥΒΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ

Γά μαθήματα πιάνου αποτελούν, ιδίως στην αρχή, μια πηγή έκνευρισμού, όχι μόνο για τους δασκάλους, αλλ' ιδιαιτέρως για τους γειτονές, που είναι όποκοιμένοι ν' άκούνε να έπαλαμείνεται συνεχώς η ίδια σειρά από νότες: γιό, ρέ, μι, φά, σολ, λα, σι... Τώρα όμως θρήθηκε μια λύσι στο πρόβλημα αυτό. Χάρης στο άδερφο άγγλικό πιάνο, οι μαθητές δε μπορούν με είδικά άκουστικά να παρακολουθούν τις νότες, που παράγονται από το παϊξιμό τους και που κανείς άλλος δεν άκουει έκτος από τη δασκάλα ή το δάσκαλό τους. Μπορούν έτσι να κάνουν μάθημα πολλοί μαθητή συγχρόνως και ο καθηγητής να τους παρακολουθή ά περιτροπή συνδέοντας τα άκουστικά του με τη συσκευή του μαθητού, που θέλει να ελέγξει.

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΜΜΑΜΟΥΡΙ

Ο Καμμαμούρι, όπως θυμούνται οι άναγνώστες μας, είχε διευθυνθεί προς το ποτάμι, άκολουθώντας τα ίχνη του Ίνδου που προπορεύονταν. Άλλα προχωρούσε άεξερα κι' ένοιωθε τύψεις γιατί είχε άφίσει τον άφέντη του. Έκείνο που φοβόταν, ήταν μήπως ο Τσεμάλ-Ναϊκ έκανε καμιά τρέλλα, για να μπορέσει να Ξαναδή τη νυστηριώδη όπτασία. Γι' αυτό, κάθε δεκα βήματα, σταματούσε, κάνοντας τη σκέψη μήπως θ' ήταν ποσιμότερο να γυρίσει πίσω. Άλλ' οι διαταγές, που του είχε δώσει ο άφέντης του, ήταν σπές. Έπρεπε, λοιπόν, να συμμορφωθί μ' αυτές.

Έτσι, συνέχισε το δρόμο του, για να Ξανασταμάτηση, όμως, έπειτα από λίγο, με τον ίδιο διαταγμό στην ψυχή.

Στο τέλος, πήρε την άπάφασί του: Θ' άγυριζε πίσω και θ' αντιμετώπιζε το θύμι του Τσεμάλ-Ναϊκ.

Είναι καλύτερα να είμαστε δυο παρ'ά ένας, είπε. Έμπρός, Καμμαμούρι, θάρρος!

Και, χωρίς να διατάξει περισσότερο, έκαμε μια στροφή κι' άογίσε να προχωρή προς το δυτικό.

Ο Καμμαμούρι έσπινε πάνω του για να δ' ή ύπνος άνέπνεε άκίνητο, αλλά κατάλαβε άμέσως πως δε έΐσπε πιά.

— Δε μπόρεσε ν' άνηθέη στο σπείζιμο, είπε. Τόσο το χειρότερο κι' αυτόν! Δε μπορεί παρ'ά να είναι ένας από κείνους που μάς ενοχλούν, όπως δείχνει το τατουάζ που βρισκεται στο στήθος του... Άς άμνη. Δεν έχω να κάμω τίποτα εδώ κι' άν πείνω. Έπρεπε κίνδυνος να μ' άνακαλύψουν.

Άλλ' ένα έτοιμάζονταν να πείνη, τα μπαμπού άναδέντηκαν λίγο πιο πέρα.

Ο Καμμαμούρι έαπλώθηκε άμέσως γάμω κι' έμεινε άκίνητος, όπως και το πτώμα, που βρισκόταν πλάι του.

Ο θόρυβος έπαιε άμέσως, αλλ' ο Καμμαμούρι δεν ξεθάρρυνε να σηκωθεί, γιατί ήξερε πως οι σηματωάτες του είχαν μεγάλη ύπομονη κι' ότι μπορούσαν να περιμένουν όλοκληρες ώρες, για να μην τους ξεφύγη η λεία τους.

Ο Καμμαμούρι έμεινε έτσι κάμποση ώρα. Ανασηκώσε, τέλος, το κεφάλι του και κύτταξε δόλυντα. Την ίδια στιγμή ένα άπαισι σφύριγμα έσχίσε τον αέρα. Ήταν ένα λάσσο, που κάποιος είχε άκσπερδονισθί εναντίον του και που είχε τυλίχθί τώρα γύρω στο λαμό του. Άλλ' ο Καμμαμούρι ποδύσπεσε να το πιάσει με το χέρι του κι' έτσι γάλασε το σπείζιμο. Σμωρίστηκε, όστόσο, άνάμιστα στα γόρτα κι' άογίσε να κούνη τη γέσια και τα πόδια του, σαν άνθρωπος που άναμώσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Πράγματι, το υπάγιο είναι άπαραίτητο σ' ένα σύγχρονο σπίτι!

μέρος, άδιαφορώντας για τον Ίνδο, που προπορεύονταν. Άλλα δεν είχε κάμει περισσότερο από είκοσι βήματα, όταν άκουσε μια φωνή, που έλεγε:

— Βοήθεια, βοήθεια!

Δεν ήταν η φωνή του Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Ποιος έπτάει βοήθεια; άναρωτήθηκε ο Καμμαμούρι, ενώ τέντωνε τ' αυτιά του.

Το μόνο που άκουσε ήταν ένα διαπεραστικό σφύριγμα.

— Τι συμβαίνει, άραγε; Ξανα-ελεε ο Καμμαμούρι. Αυτός που φώναζε, πρέπει να βρισκεται σε μισό μίλι από δω... Η φωνή αυτή ήθελε από τη διεύθυνση, που άκολουθουσε ο άφέντης μου. Ποιόν να σκοτώνουν, άραγε;

Ο φόβος μήπως πέσει στα χέρια των Ίνδων ήταν μεγάλος, αλλ' η σκέψη, ότι δεν έπρεπε ν' άφισθί μόνο τον άφέντη του, του έδωσε θάρρος. Έβαλε άμέσως την καρμπίνα γάμω από τη μασχάλη του κι' άογίσε να προχωρή με ποσιμότητα, παραμερίζοντας τα κλαδιά των μπαμπού.

Και, ξαφνικά, άντήχησε ένας πυροβολισμός.

Ο Καμμαμούρι ήξερε τον ήχο, που έκανε η καρμπίνα του Τσεμάλ-Ναϊκ.

Ο Καμμαμούρι έαπλώθηκε άμέσως γάμω κι' έμεινε άκίνητος, όπως και το πτώμα, που βρισκόταν πλάι του.

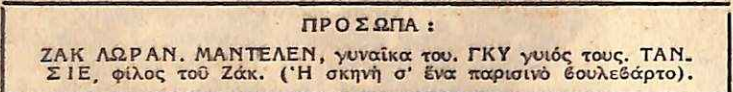
Ο θόρυβος έπαιε άμέσως, αλλ' ο Καμμαμούρι δεν ξεθάρρυνε να σηκωθεί, γιατί ήξερε πως οι σηματωάτες του είχαν μεγάλη ύπομονη κι' ότι μπορούσαν να περιμένουν όλοκληρες ώρες, για να μην τους ξεφύγη η λεία τους.

Ο Καμμαμούρι έμεινε έτσι κάμποση ώρα. Ανασηκώσε, τέλος, το κεφάλι του και κύτταξε δόλυντα. Την ίδια στιγμή ένα άπαισι σφύριγμα έσχίσε τον αέρα. Ήταν ένα λάσσο, που κάποιος είχε άκσπερδονισθί εναντίον του και που είχε τυλίχθί τώρα γύρω στο λαμό του. Άλλ' ο Καμμαμούρι ποδύσπεσε να το πιάσει με το χέρι του κι' έτσι γάλασε το σπείζιμο. Σμωρίστηκε, όστόσο, άνάμιστα στα γόρτα κι' άογίσε να κούνη τη γέσια και τα πόδια του, σαν άνθρωπος που άναμώσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

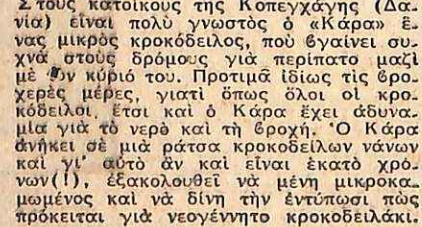
— Πράγματι, το υπάγιο είναι άπαραίτητο σ' ένα σύγχρονο σπίτι!

— Πράγματι, το υπάγιο είναι άπαραίτητο σ' ένα σύγχρονο σπίτι!

ΜΠΑΛΔΑΚ

πάντα λησμονηθῇ ὅλ' αὐτὰ τὰ
ἐλευθερὰ πράγματα...

Μερικὲς περιπέτειες μικρῶν νεονύμφων

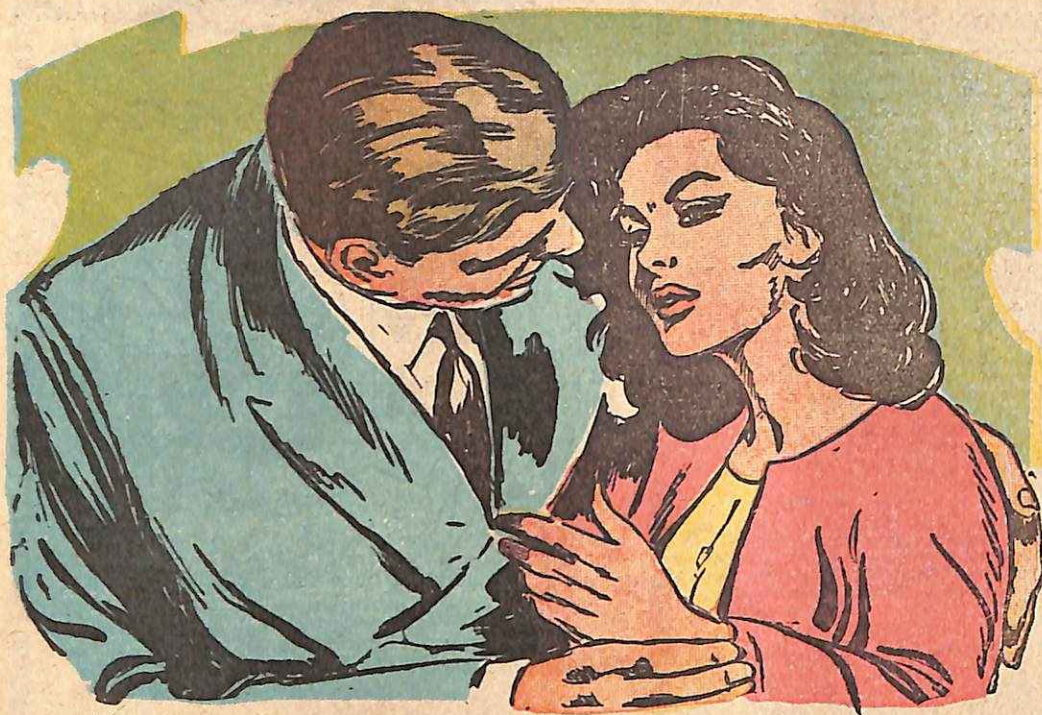
1890

...

35

37

Γενιά εδνωμοσύνη έπεσε στην άγκαλιά του Δημήτρη κι' αυτός την έσφιξε στοργικά.

Η ΜΙΑ άγάπη της Λιλής ήταν έξαλλη, ιδιότροπη, γεμάτη ρεαλιστικό μοντερνισμό. Ή άλλη, ήσυχη, χωρίς ξεσπάσματα — άγάπη της παλιάς εποχής... Πώς τ' είχε καταφέρει να μπλέξει ή εκρηκτική αυτή κοπέλλα με δυο «εξ διαμέτρου» αντίθετους θαυμαστές;... Ούτε ή «μοντέρνος», ήταν ένας νεαρός από πλούσια οικογένεια, χωρίς δουλειά άλλη, εκτός από το «συνειδητο» ξάφρισμα του πατρικού πορτοφολιού. Ο δεύτερος ήτανε φτωχόπαιδο νοικοκυρεμένο, με άρχες συντηρητικές και δίνα για μάθησι. Ήθελε να σπουδάσει, να γίνει κάτι — και, πριν απ' όλα, άξιος για την άγάπη αυτής που λάτρνε...

Για τη Λιλή, όμως, ο Τζιμς — ο μοντέρνος — εκπροσωπούσε τη μέθη, το χορό, το ξενύχτι, το γλέντι! Ένώ ο Δημήτρης εκπροσωπούσε την πληγή... Για τα όνειρά του της μιλούσε μόνο, για τις προοπτικές του, για τις ελπίδες του... Κι' όλα αυτά, ήτανε συνδυασμένα με έντατική δουλειά, με προσπάθειες, με κόπο... Τι πληξί για την άμορφη κοπέλλα, που δεν είχε άλλο όνειρο από το κέφι, άλλο κόπο από το χορό, άλλη ελπίδα από το γλέντι... Γι' αυτό, ο Δημήτρης έχοτάνε «επιλαχών» στην προτίμησή της. Κι' ο Τζιμς ήτανε ο αγαπημένος της, αυτός που γοήτευε την εξημεμένη φαντασία της και τη μεθούσε με κρασί, με έρωτα και με καθε είδους διασκέδασι... Γι' αυτόν κάθε τι έπιτροπτότανε... Και κάθε τι ήταν ευχάριστο για τη Λιλή... Ήξερε να μην την άφηνε να ποθήσει κι' άμέσως της το πρόσφερε. Ένώ ο Δημήτρης δεν ήξερε παρά να τη γκοιιάζει:

— Γιατί άφίνεσαι να σε παρασύρη ένας τέτοιος άνθρωπος;...

— Δεν κάνω τίποτα κακό...
— Δεν κάνεις; Μά δε βλέπω, ότι όλα δσα κάνεις, όσα σε παρασύρει αυτός να κάνης, είναι κακά;

Ή Λιλή σήκωνε τους ώμους της:
— Είσαι σχολαστικός, καίμνε Δημήτρη!... Μιλās σάν ιεροκήρυκας... Δεν είναι προκοπή με σένα!...

— Λιλή... Άκου με κι' έμένα, που θέλω το καλό σου... Άφσέ τον αυτόν...
Γέλια που έκανε ή Λιλή!

— Και να κρατήσω εμένα... Μά θάπρεπε να είμαι τοελλή, καλέ μου Δημήτρη!

Είδε κι' άπόειδε ο Δημήτρης, ότι δε μπορούσε να της βάλη μυαλό, κι' έταψε να την γκοιιάζει... Την άφανε να τραβιέται με το μιστό αντίζηλό του, και την αγαπούσε από μακρυά...

Ή «άγάπη» όμως έγός τέντυ-μιπού σάν τον Τζιμς δεν ήτανε δυνατό να διαρκέσει παντοτεινά... Τη βασέθηκε ο Τζιμς της Λιλή. Μία άλλη του γυάλισε. Γι' αυτό άρχισε ν' άποφεύγε

Σχολία νιάτα

ο Γιαννάκης, κι' ή Μπέτυ, κι' ο Κωστανής...
— Κι' επειδή είμαστε παρέα, δηλαδή, μπορεί και... να αλλάξουμε;...

— Γιατί όχι;... της άποκρίθηκε, σηκώνοντας τους ώμους. Συνηθίζεται αυτό κι' είναι πολύ της μόδας...

Μ' όλο το «μοντερνισμό» της όμως, ή Λιλή, αυτό δεν κατάφερε να το άνεχτεί... Λοιπόν, τ' άχάλασε με το Τζιμς και πήγε να βοη ή Δημήτρη!

Έξείνος την άκουσε με λυπημένη προσοχή. Του τ' άλε όλα και του ζήτησε τη γνώμη του.

— Είναι ένα κάθαρμα! της έλετε αυτός. Δεν το καταλαβαίνεις και μόνη σου;...

— Ναί, το καταλαβαίνω... Μά έμπλεξα, βλέπεις...

— Έμπλεξες; Νά ξεμπλέξης!...

— Με ποιόν τρόπο; Θα με βοηθήσης εσύ;...

— Βέβαια, θά σε βοηθήσω... Άρχει να θέλεις...

Δεν ήθελε ή φτωχιά... Τι να έκανε όμως; Μία κι' ο Τζιμς την είχε άπαρηγόνη, προσγειώθηκε άναγκαστικά στο Δημήτρη... Κι' άρχισε ή πληξί της... Της μιλούσε ο Δημήτρης σχολαστικά, τόσο, που την έκανε να χασμουριέται... Κι' άκουγε τ' άνειρά του, που δεν καταφέρνανε να την ήλεκτρίσουνε:

— Δεν είσαι για μένα περαστική περιπέτεια, μικρή μου Λιλή... Είσαι ο μεγάλος έρως μου, ο παντοτεινός!

— Ευχαριστώ πολύ, καλέ μου Δημήτρη... του άποκρινότανε εύγενικά.

Ένας απηρχαιωμένος θαυμαστής

τη φιλενάδα του, που είχε παλιώσει... Ή Λιλή όμως δεν έννοούσε να τον άφισή, τον είχε συνηθίσει. Είχε συνηθίσει τ' ελαττώματα που της είχε επιβάλει... Τ' άγνέντια της ήτανε συνδυασμένα μαζί του και της κακοεχότανε να μη μεθάη, να μη χορεύη, να μη γλεντήη...

Γεμάτος βαρυστημένο μπλαζερισμό, κούταζε τότε ο Τζιμς να τη «διοχετεύσει» σ' έναν άλλο της παρέας, στο Γιαννάκη... Ή Λιλή άκουσε με φρίκη και άγανάκτηση την έλευσή του πρώτασι:

— Μήν το πάρος στραβά το ζήτημα! γιατί κι' έτσι πάλι δε θά χωρίσουμε... Μαζί θά είμαστε πάλι...

— Μαζί;...

— Βέβαια... Παρέα δεν είμαστε όλοι; Κι'

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

★ Ο άργυρος είναι ο καλύτερος άγώγος του ήλεκτρικού ρεύματος. Άκολουθούν με τη σειρά ο χαλκός και το άλουμίνιο.

★ Δεν κλαίει μόνο ο άνθρωπος, αλλά και πολλά ζώα. Άνάμεσα σ' αυτά είναι το δόδι, ο γάβδαρος, ή καμηλοπάρδαλις, ή γκαμήλα, ο πίθηκος, το μούλαρι και ο ποντικός. Παρά τ' άθελικά «κροκοδείλια δάκρυα», ωστόσο, κανένας φυσιολόγος δεν είδε ός σήμερα κροκόδειλο να κλαίη.

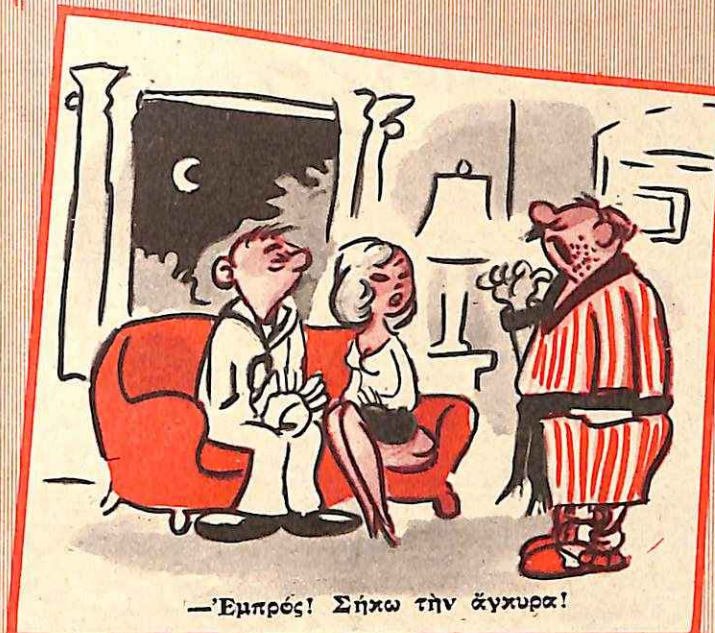
★ Ο αυτοκράτωρ Αύγουστος είχε ιδρύσει ειδικά κορβίς, που οι πολίτες της Ρώμης μπορούσαν να κόδουν τα μαλλιά τους και να ξυρίζονται δωρεάν.

★ Στη Νταχομέη οι Ιθαγενείς εκλέγουν δυο βασυλιάδες. Έναν της ημέρας που ή δικαιοσύνη του άρχίζει με την άνατολή του ήλιου και τελειώνει με τη δύση, και δεύτερο της νύχτας, που έξασκει τ' άστυλιτικά του καθήκοντα από το σούρουπο ως την άσγη της άλλης ημέρας.

★ Το πρώτο ύποδύχιο καλόδιο που σ' ενέδωσε την Ευρώπη με την Άμερική μπορούσε να μεταδύσει μόνον δυο λέξεις στο λεπτό.

★ Κάθε φορά που γίνεται μία σεισμική δόνησις, οι Ίνδοι Μπαγκκας χώνουν τ' άχια τους μέσα στο χώμα για να κάμουν τη γη να συνέλθη.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Έμπρός! Σήκω την άγκυρα!

— Ήταν κρύο το παγκάκι, Γιάννη, κι' εύτυχώς ο κύριος προδυμοποιήθηκε να με πάρη στα γόνατά του!...

—Το θέμα είναι, κύριοι ένορκoi, άν ή θελκτική αυτή ύπαρξις πρέπει να σταλή σ' ένα άπαισιο κελλά, ή να της επιτρεφέτε να γυρίση στο άνετο διαμερισμάτι της, όδός Άμαζόων 732, τηλέφωνο 491-194;

ΣΤΗ «ΣΧΟΛΗ ΘΕΛΗΤΡΩΝ»
— Είλικρινά, δεσποινίς Βέρα, νομίζω πως θα τ' άκαταφέρετε και χωρίς μάθημα!

Τελ άόττε
σαρακαχιά!

Ή μ α α : Άποφάσεις, επί τέλους, ποιό ύφασμα θα πάρης. Λέλα:

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΥΔΗΣ

Ο «άσος» του ευ-
γενικού τραγουδιού

ΗΤΑΝ ο βετεράνος της τραγουδιστικής ευγενείας και της αισθηματικής αβρότητας. Με την καθαρά στα επιδέξια χέρια του, βιοτουόος του πάθους, ήξερε να υποκρούει τους καίμους, μια εποχή, που οι καίμοι υπερχούντο με μελωδίες κι όχι με μηχανικούς, όργανισμούς, ή ρεμπετομπουζουκισμούς... Είχε έρθει από τη Ρωσία, και μετεφύτευσε το σλαβικό πάθος στη μεσογειακή πατρίδα μας. Για ποσό του στέκι διάλεξε τη «Στρέλνα», το ύψιλο άντρο της νοσταλγίας, που βοσκότανε στη γωνία Στουργάρα και Πατησίων. Στη «Στρέλνα», την ό-ποια διηύθυνε ένας Άλλος από τη Ρωσία Έλ-ληνας, ο Βάνιας Πανταζόπουλος, είχε δώσει οαντεβού όλο το έκπιατο καθεστώς των Τσα-ρών: Πριγκιπίσες σεβόριζαν τη βότκα, μαρ-κίσιες παίρνανε στη γκαρνταρόμπα τα παλτά κι ένας μέγας δούξ υπάμαρ χτυπούσε με βα-ρότητα το κοκτέιλ... Δηλαδή, με μια λέξη, ο Ζάκ Ντεσάλ μπορούσε κάλλιστα να εμπνευστή-
τον «Τοβάριτς» του, αν είχε τύχει να κατεβή-
τά σχολοπάτια της «Στρέλνας» γύρω από τα
1930...

Εκεί μέσα, λοιπόν, στο χαμηλοτάβανο υπό-
γειο με τους καπνούς των τσιγάρων και τα δια-
κοινικά φώτα, δίπλα στις ταγγινικές δοξαριές
του Μάγκο Κάρολι, ο Χριστόφορος βόηκε την
εὐκαιρία να νανουρίσει τους γεννούμενους έρω-
τες και να ναρκόσει τις αισθηματικές απογοη-
τεύσεις...

Ήταν συμπαθητικά άσχημος και γοητευτικά
άπορροπός... Με την άσχημία του όμως ήξερε
να τραβή. Γιατί είχε ψυχή. Και μια ασύγκρι-
τη τεχνική στο τραγούδι, που κατάφερε όχι
μόνο να συγκινή, αλλά κυριολεκτικά να συγ-
κλονήσει!

Αρχίζει με τα ρωσικά — τα «Βόλγκα-
Βόλγκα», τα «Ότι-τόρνα», τα «Μαντάμ
Λουλού» — για να συνεχίσει με «Αττίκ» και Γρη-
γόρη Κωνσταντινίδη — το «Κόκκινο μαντήλι»
του, με στίχους του αξέχαστου Στέλιου, ήτανε
χάομα! — με τα «Ματία πλάνα», το καταπλη-
κτικό σουξέ του Σώσου Ίωαννίδη, με το γοη-
τευτικό ρεπερτόριο του Ξεφους Λόλας και Άν-
τωνή Βώτη — «Κάρμεν», «Ρεζέντα», «Γλυ-
κειά Ρετζίνα»... — για να καταλήξει στον τα-
λεντό υποφανόμενο, δειλό άστερισμό του καλ-
λιτεχνικού στερεώματος, που μόλις άντέλλε
τότε...

Δέν είναι η πρώτη φορά, που υπογραμμίζω
με συγκίνηση, ότι στο Χριστόφορο και στην κι-
θάρα του όφειλαν την πρώτη μεγάλη επιτυχία
μου, το «Γυναίκες... Γυναίκες...». Ήταν ένα
τραγούδι, που είχα γράψει εις στιγμής έρωτι-
κής απελπισίας, που είχε κάνει την άναγκησί-
μια τις γυναίκες της ύδρευσης! Όταν κανείς
είναι ακόμη αισθηματικός μερτάς, δονείται από
την απελπισία που θα του δωρήση το ερωτικό
ίνδαμ! του και, δονούμενος... ένοχλεί τον κό-
σμο!

Το «Γυναίκες... Γυναίκες...» ξεκίνησε από
την υπόγεια «Στρέλνα» με τη φωνή του Χρι-
στόφορου, για να ένοχλήση το Πανελλήνιο σά
τραγουδι, σά φωνογραμικός δίσκος, σάν όπε-
ρέττα...

Εκτοτε με τον έλκετο, τον αξέχαστο τρα-
γουδιστή, γίναμε φίλοι. Τού εμπιστευόμουν με
συγκίνηση κάθε καινούργιο τραγούδι μου. Και,
όποτε το τραγούδι ήτανε καλό, του Χριστόφο-
ρου ανέβαινε το ζάχαρο! Γιατί η συγκίνηση
είναι γνωστό, ότι αυξάνει το ποσοστό του ζα-
χάρου στο αίμα.

Κι' έτσι, μόλις άκουγε ο Χριστόφορος και-

Ένας από τους πιο εκφραστικούς τραγου-
διστάς του μεσοπολέμου: Ο Χριστόφορος
Λαμπρινούδης.

νούργιο τραγούδι μου, έτρεχε και έκανε εξέτα-
σι αίματος! Άν το ζάχαρο ήτανε ηξημένο,
το τραγούδι ήτανε καλό...

Δέ σταμάτησε στο «Γυναίκες... Γυναίκες...»
ή συνεργασία μας συνεχίστηκε με την «Πάο-
λα», με τη «Νινέττα... Νανίνα... Νινόν...», με
το «Όνειρο ήταν και πάει...» κι' ύστερα με
το «Άποψε μου λείπεις...», με το «Σ' ευχαρι-
στώ...».

Στην Κατοχή ο Χριστόφορος έκανε σουξέ
στο «Σαγκά-Μπάο» το «Έλα γι' άποψε». Μετά
την Κατοχή τραγούδησε στο «Σέ Λα-
πέν» — το ειδικό κέντρο της Αθήνας,
που γκαρμίστηκε για να γίνει — τί άλλο; —
πολυκατοικία, το «Γειά σου» και το «Καράβι
της φαντοσίας» — που και τα δύο είχαν στί-

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ζήσε ειρηνικά προτού μιλήσης για εί-
ρηνη.

Πώς μπορείς να γίνης ενάρετος αν δέν
άρχισης να αγαπάς τη μητέρα σου;

Αυτοί οι άπιστοι, πώς θέλετε να γίνουν
πιστοί, όταν βλέπουν τι είναι η πίστι... ό-
ταν μάς βλέπουν;

Δέν πρέπει να όργιζομαι έναντιόν των
πραγμάτων, γιατί αυτά δέν σκοτίζονται.

Είμαι τόσο δύσκολο να απαλλαγί κα-
νείς από ένα ελάττωμα που τού άρσκει!

Δράσι: μόνον αυτή άποδίδει άποτέλε-
σμα.

Το παιδί δέν πρέπει να έχη μουσική όπτε
για τον πατέρα του όπτε για τη μητέρα
του.

Μέσα στο λαό, μεταξύ των εργατών
και ιδιαίτερα μεταξύ των ανθρώπων των
αγρών, συναντώμε τα πιο χαρούμενα πρό-
σωπα.

Μόλις θυρώμε από το βασός, κοροϊδεύ-
με το λόγο.

Δέν υπάρχει αρκετά δυνατό καλό για
να καταστρώμ το κακό.

Το να αφήσης να κάνουν άλλοι το κα-
λό, ή να βοηθήσης να το κάνουν είναι
πράγμα πιο δύσκολο ακόμη παρά να το
κάμης εσύ ο ίδιος.

Λακωνισμός
Το να αφήσης να κάνουν άλλοι το κα-
λό, ή να βοηθήσης να το κάνουν είναι
πράγμα πιο δύσκολο ακόμη παρά να το
κάμης εσύ ο ίδιος.

Λακωνισμός

χους του Αιμιλίου Σαββίδη, του διαλεχτού συν-
εργάτη μου. Άλλά τότε άρχισε να άνησυχή.
Οι νέες τάσεις στη μουσική — που κατέληξαν
στη σημερινή απεριόραπη και άνεκδιήγητη ά-
ναρχία — είχαν άρχισι να εμφανίζονται στους
έκλεκτους εκπροσώπους του καλού κόσμου... Έ-
τσι, ένα βράδυ, σε ένα σπίτι γνωστότατου γι-
ατρού και διάσημου γλεντζέ, ο Χριστόφορος έ-
παθε το πρώτο καλλιτεχνικό στραπάτο: Ή
κυρία του σπιτιού, άφου άκουσε με υπομονητική
συγκατάβασι τις ρωσικές και ελληνικές ρομάν-
τζες, πλησίασε το Χριστόφορο και του είπε:
«Καλά μάς μελαγχόλησες τόσην ώρα. Δέ μάς
λές τώρα και κάτι για να ευθυμίσουμε!...».
«Και σάν τι να σάς πώ!...», άπόρησε ο τρα-
γουδιστής της μελαγχολίας. «Νά, τά... «Κα-
δουράκια»! Αυτά κάνουν κέφι...».

Ήθε ο Χριστόφορος, πανικόδολτος, και μού
ζήτησε να του μάθω τα «Καδουράκια»! Άλ-
λοιώς ένοιωσε, ότι η «ντεκαντένισα» τον άπει-
λούσε με άσπία... Τού έμαθα, λοιπόν, τα «Κα-
δουράκια» κι' έτσι ο τραγουδιστής άπέκτησε
ένα μοντέρνο όπλο στην πολυθήκη του, που εί-
χε άρτίσει να σκουριάσει...

Ή συνθηκολόγησι όμως με το γούστο του του
φάνηκε τερατώδης! Όταν ήθε να με ξανα-
δή, ήταν άπελπισμένος:

«Δέ μπορείς να φροντίσης να διοριστώ κά-
που!...», μού είπε.

«Και σάν πού; τον έρώτησα. Τι μπορείς
να κάνης!...».

«Νά γίνω φαροφύλακας!».

Και δέν το έλεγε άστεία. Ήθελε να γίνη
φαροφύλακας... Ν' άφιση πλώ του την εποχή
του κακού γούστου, που φαινόταν καθαρά, ότι
άντέλλε, και ν' άπομονωθεί σ' ένα φάρο, όπου
να μην άκούη τίποτε — και κυρίως τραγού-
δια!

Δέν έγινε φαροφύλακας. Ήμεινε τραγουδι-
στής. Θλιβερός και «άπραχαιωμένος» για τους
έκρηκτικούς άκροατάς, που ήθελαν σε στιγμές
μουσικής έξαρσας να κλω.σουν, να βουχών-
ται και να μερακλώνονται... Ένα βράδυ, ενώ
έμπαινα στο «Σέ Λαπέν» με ένα φίλο μου και
φανατικό λάτρη της μουσικής μου, άνώτερο ά-
ξιοματικό του ναυτικού, άκούσαμε το Χριστό-
φορο, που σιγαμοψιθύριζε το «Γειά σου» σε μια
παρέα, που επί κεφαλής της βοσκότανε ένας
νεαρός κατιόν γνωστό πολιτικό. Ή γυναίκα
του — μια γλυκειά κυριούλα, της όποιας ή
διέλευσι από τα σαλόνια υπογραμμίζεται επάξια
πάντα από τις κοσμικές στήλες των εφημερί-
δων — φώναξε στο Χριστόφορο, νευροισμένη:
«Έπί τέλους, πές μας και κάτι κεφάτο!... Όχι
διαρκώς μελαγχολές...».

Ο φίλος μου ο ναυτικός, λιγάκι πωμένος —
γιατί το συνήθισε... — έβαλε τις άγοισιόφρο-
νες: «Χριστόφορε, μόνο Χαϊρόπουλο!» Προ-
πάθησα να τον ήρεμώσω και το κατάφερα με
δυσκολία, ενώ ή σύζυγος του γεαρού με το γνω-
στό πολιτικό όνομα δαγκωνότανε, βλέποντας,
ότι είχα άκούσει αυτό που είχε κάθε δικίο να
χαρκτηρίσω για προδοσία της — γιατί ήτα-
νε, όπως διατείνεται, θαυμάστρια της φτωχής
μουσικής μου...

Εκτοτε τα πράγματα γίνανε δραματικά για
την έλαφρά μουσική. Ο Χριστόφορος δέν έ-
γινε, βέβαια, φαροφύλακας, αλλά συνταξιούχος
του αισθήματος, και με μια σύνταξη πεινάς
προσπάθησε να τα βγάλει πέρα... Κάπου-κάπου,
κανένας φιλότεχνος, έπίμονος και άμετανοητος
λάτρης παλαιών, «άπραχαιωμένων» μελωδιών,
τον καλούσε, για να άκούση το μουσικό αντί-
λαλο της ευγένειας. Και ο Χριστόφορος κοού-
ντιζε δακρυσιμένους την κιθάρα των άναμνη-
σεων, ξαναθυμότανε και ξαναθυμίζε με πονο
αυτά που είχαν λινίσει το παρελθόν με μελω-
δίες...

Και, μια μέρα, έγκατέλειψε τον άμισο άγώ-
να. Ήτανε μια άπολύτρωσι το πηδύμ! του έξω
από τα σύννοα της ζωής... Γιατί ή ζωή είχε
αλλάξει. Ήμπαλαίκα κινήθηκε από το μου-
ζούκι!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΛΟΣ

σαλόνι

ΑΘΗΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΡΙΟ ΚΑΝΤΣΟΝΕ

Οι παραλίγο... καθηγηται!

ΣΑΣ παρουσιάζω σήμερα το «Τρίο Καντσό-
νε», το πιο αξιόλογο στο είδος του φωνη-
τικό συγκρότημα, που υπάρχει στον τόπο μας.
Πρόκειται για τρεις συμπαθέστατους νέους από
τη Θεσσαλονίκη κι' αγαπημένους συνεργάτες,
που, έξ άφορηής έγος τυχαίου περιστατικού, ά-
κολούθησαν το επάγγελμα του τραγουδιστού,
ένω προοριζόντο για... καθηγητά!

Ή ιστορία τους άρχίζει πριν όχτώ χρόνια.
Ώστερα από μερικές έρασιτεχνικές εμφανίσεις
τους, όταν ήταν μαθητά ακόμη του Γυμνασίου
στη Θεσσαλονίκη, έλαβαν μέρος σ' ένα διαγω-
γισμό άφανών ταλέντων, που διοργάνωσε εκεί
ο Γιώργος Οικονομίδης, με άποτέλεσμα να κερ-
δίσουν το πρώτο βραβείο: μια χρυσή λίρα!

Αυτό ήταν κυρίως ή άφορμή, που τους έ-
δωσε κουράγιο να καταπιαστούν σοβαρά με το
τραγούδι, έγκαταλείποντας τις πανεπιστημιακές
σπουδές και τα σχέδιά τους, γύρω από τις πο-
λιτικές και φυσικές έπιστημες.

Έτσι, στις άρχές του 1954, ο Κώστας
Τρούμπας (19 ετών), ο Γιώργος Πετσάλας
(18 ετών) κι' ο Φίλιππος Παπαθεοδώρου (17
ετών) έφθασαν στην Αθήνα. Με τη φροντίδα
του μαέστρου Γιάννη Βέλλα, έκαναν άμέσως
την πρώτη τους εμφάνισι με το καλλιτεχνικό
τους ψευδώνυμο «Τρίο Καντσόνε», στο «Αλ-
σος» Παγκρατίου. Παρ' ό,τι δέν είχαν, βέβαια,
τότε την πείρα και την τεχνική, έγιναν δεκτοί
από το κοινό με πολλή συμπάθεια. Το ήνομά
τους άρχισε, πρόωρα ακόμη, να γίνεται γνω-
στό και, σε λίγο, μ' ένα πολύ ένδιαφέρον συμ-
πόσιο, έφυγαν για την Αίγυπτο. Ήμειναν εκεί
όλο το χειμώνα του 1954, ενώ ή επιτυχία τους
φαινόταν άπίστευτη και σ' αυτούς τους ίδιους
ακόμα!

Όταν γύρισαν στην Αθήνα, άφου έμειναν
λίγες έβδομάδες και στην Κύπρο, φορομαρμα-
νοί πιά, άρχισαν να γίνονται περιζήτητοι. Ο
ίδιος ο Οικονομίδης, που τους παρουσίασε πρώ-

«Χρόνια σε περίμενα, χρόνια σε ζητούσα
κι' έλεγα πώς κάποτε, κάποιον θα φανή...
Χρόνια σε περίμενα, χρόνια σε ζητούσα
τ' άστρα και τα σύννεφα, χρόνια τα σωτούσα
πόνε ή αγάπη μου, πότε πιά θάρη!»

Το τραγούδι αυτό ήχογραφήθηκε σε δίσκους.
Ήρπεσε όμως, από την άλλη όψη, να ύπαρχη
κάποιο άλλο τραγούδι αξιόλογο... Κι' αυτό ή-
ταν «Το γλυκό χαμόγέλο σου», ένα ωραίο τρα-
γούδι, που έγραψε ο Βενιαμίν του συγκροτή-
ματος, ο Παπαθεοδώρου και μελοποίησε ο Μου-
τάκης:

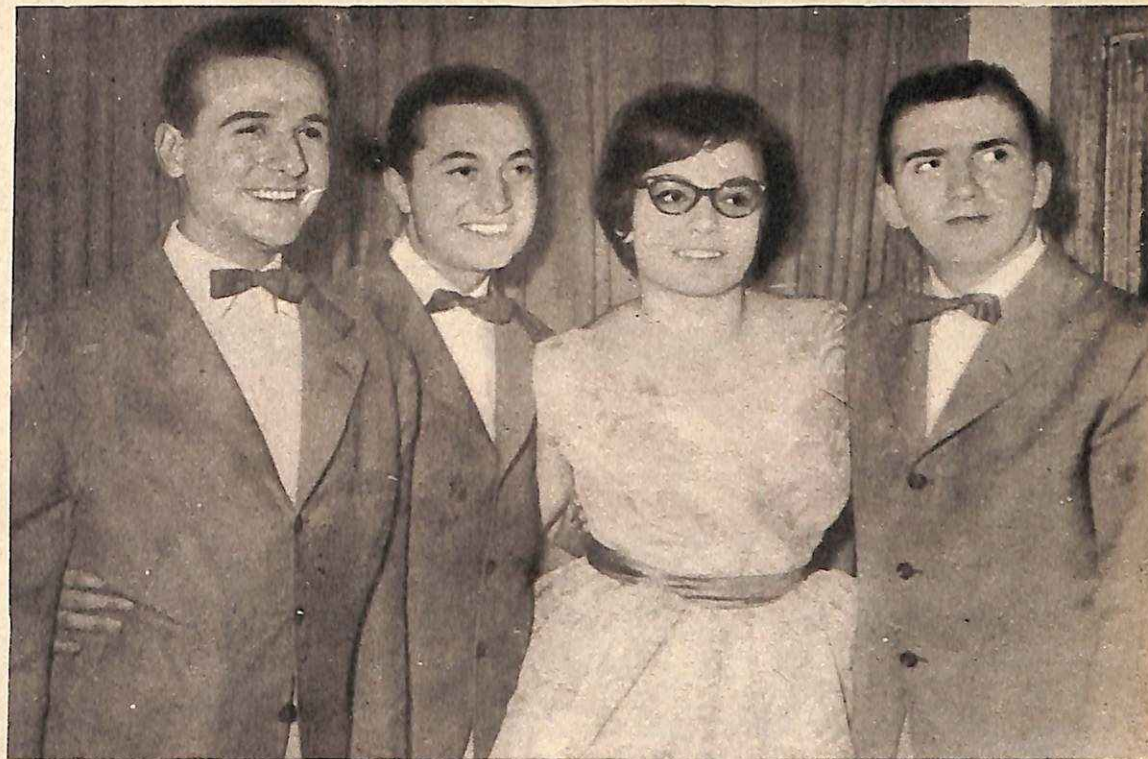
«Το γλυκό χαμόγέλο σου το λατρεύω
και το χάνω μόνο όταν με φιλάς
το γλυκό χαμόγέλο σου ζητιανεύω
όταν πάψης και στιγμή να μού γελάς...»

Το 1958, στην «Κομπάρσιτα», το «Τρίο Καν-
τσόνε» κάνει για πρώτη φορά τη γνωριμία της
Νάνας Μούσχουρη και εμφανίζεται, για πρώτη
φορά στο κουαρτέτο μαζί της.

Την ίδια εποχή άρχίζει και το φλογερό εί-
δύλλο του ένας από τους τρεις ο Γιώργος Πε-
τσάλας, με τη Νάνα. Φλογερό, από την πρώτη
στιγμή, και για τους δυο, που καταλήγει πολύ
σύνομα σε ευτυχές τέλος.

Απότε τότε, το ειδύλλο αυτό, έφερε πολλή τύ-
χη στο «Τρίο Καντσόνε», τόσο από πλευράς
επαγγελματικής, όσο και... οικουμενικής. Σάν
κουαρτέτο κέρδισαν το 2ο βραβείο του 1ου γε-
σιδύλ της Ραδιοφωνίας, με άγωνισιατική
βραδύα, στον κήπο του Ίπποδρόμου, με το τρα-
γούδι του Πλέσσα «Άστέρι, άστέρια μου». Παράλληλα, μέσα σ' ένα χρόνο, άκολουθώντας

Ο Κώστας Τρούμπας, ο Γιώργος Πετσά-
λας κι' ο Φίλιππος Παπαθεοδώρου, ως περ-
φόροι στην ευθεωρήσι πίστα «Αποκριάτι-
κες νύχτες».

Το «Τρίο Καντσόνε» με την Νάνα Μούσχουρη, που θα εμφανισθ μαζί τους, προσεχώς ως
κουαρτέτο, σε μια μεγάλη περιοδεία στο εξωτερικό.

τος σάν ταλέντα, τους πήρε μαζί του, στο
«Κάστρο», πράγμα που συνετέλεσε να επιβλη-
θούν αυτή τη φορά σάν «άττραξιόν». Τον άλλο
χρόνο, το μεγάλο κέντρο «Αστέρια» της Γλυ-
φάδας, τους είχε κοντά του, όσπου, στο 1957,
ήθε ή ώρα να ντεμπουτάρουν στο θέατρο.

Τα τρία παιδιά με το ευγενικό χαμόγελο κα-
ταχτούν τη σκηνή από την πρώτη στιγμή.

Ο Μουτάκης, με δύο μεγάλες του επιτυχίες
της εποχής, τη «Μανουέλα» και το «Χρόνια
σε περίμενα», βοιάκει την ευκαιρία να τους έ-
πιβάλει. Κάνουν δυο εμφανίσεις στην επιθεώ-
ρηση και στην πρόβα, που χάλυπτε τη δεύτερη
πράξι, με τον Χρ. Εδθμύμι, κι' ή επιτυχία
τους είναι θαυμαστική, ιδιαίτερα δε με το
«Χρόνια σε περίμενα», που κατακά το άθη-
ναϊκό κοινό:

«Χρόνια σε περίμενα, χρόνια σε ζητούσα
κι' έλεγα πώς κάποτε, κάποιον θα φανή...
Χρόνια σε περίμενα, χρόνια σε ζητούσα
τ' άστρα και τα σύννεφα, χρόνια τα σωτούσα
πόνε ή αγάπη μου, πότε πιά θάρη!»

Το τραγούδι αυτό ήχογραφήθηκε σε δίσκους.
Ήρπεσε όμως, από την άλλη όψη, να ύπαρχη
κάποιο άλλο τραγούδι αξιόλογο... Κι' αυτό ή-
ταν «Το γλυκό χαμόγέλο σου», ένα ωραίο τρα-
γούδι, που έγραψε ο Βενιαμίν του συγκροτή-
ματος, ο Παπαθεοδώρου και μελοποίησε ο Μου-
τάκης:

«Το γλυκό χαμόγέλο σου το λατρεύω
και το χάνω μόνο όταν με φιλάς
το γλυκό χαμόγέλο σου ζητιανεύω
όταν πάψης και στιγμή να μού γελάς...»

Το 1958, στην «Κομπάρσιτα», το «Τρίο Καν-
τσόνε» κάνει για πρώτη φορά τη γνωριμία της
Νάνας Μούσχουρη και εμφανίζεται, για πρώτη
φορά στο κουαρτέτο μαζί της.

Την ίδια εποχή άρχίζει και το φλογερό εί-
δύλλο του ένας από τους τρεις ο Γιώργος Πε-
τσάλας, με τη Νάνα. Φλογερό, από την πρώτη
στιγμή, και για τους δυο, που καταλήγει πολύ
σύνομα σε ευτυχές τέλος.

Απότε τότε, το ειδύλλο αυτό, έφερε πολλή τύ-
χη στο «Τρίο Καντσόνε», τόσο από πλευράς
επαγγελματικής, όσο και... οικουμενικής. Σάν
κουαρτέτο κέρδισαν το 2ο βραβείο του 1ου γε-
σιδύλ της Ραδιοφωνίας, με άγωνισιατική
βραδύα, στον κήπο του Ίπποδρόμου, με το τρα-
γούδι του Πλέσσα «Άστέρι, άστέρια μου». Παράλληλα, μέσα σ' ένα χρόνο, άκολουθώντας

Ο Κώστας Τρούμπας, ο Γιώργος Πετσά-
λας κι' ο Φίλιππος Παπαθεοδώρου, ως περ-
φόροι στην ευθεωρήσι πίστα «Αποκριάτι-
κες νύχτες».

το παράδειγμα του Γιώργου, έκαναν τους γά-
μους των κι' οι δυο άλλοι συνεργάτες του, ο
Κώστας κι' ο Φίλιππος.

Άξίζει να σημειωθεί, ότι οι τρεις τραγουδι-
στάι, που τραγουδούν με άνεσι σ' όλες τις ξέ-
νες γλώσσες, από τη στιγμή που πήραν την ά-
πόφασι ν' άσχοληθούν σοβαρά με το τραγούδι,
φρόντισαν να συμπληρώσουν τις μουσικές γνώ-
σεις τους.

Έτσι, ο Κώστας παίζει ηλεκτρική κιθάρα και
τράζι. Ο Γιώργος πιάσσο κι' ο Φίλιππος πιά-
νο. Με διπλόμιο του Ώδειου, φυσικά, άφου ο
ίδιος, ο Φίλιππος δηλαδή, γράφει πάντα όλες
τις μουσικές «πράτες» των τραγουδιών, που
συμπεριλαμβάνουν στο ρεπερτόριο τους.

Εφέτος, το «Τρίο Καντσόνε» συνεργάζεται
με την όρχήστρα του Λέβ. Ήταν μια μεγάλη
επιθυμία του δυναμικού μαέστρου, που κατώ-
ρωσε να την επιτύχη, ύστερα, φυσικά, από ανά-
λογες θυσιές. Ή συνεργασία όμως αυτή δέν
είναι παρά ένας άκομη τρόπος σπουδής στο
τόσο δύσκολο και άπαιτητικό αυτό επάγγελμα.

Και θα του δάση ασφαλώς όλα τα εφόδια
για μια μεγάλη καλλιτεχνική εξέδομησι, με
ποικίλες δημιουργίες και ιδιαίτερες αξιώ-
σεις.

Μια μεγάλη περιοδεία έξω από τα σύνορα
της Ελλάδας, που σχεδιάζεται για το προσε-
χές μέλλον και που θα δάση την ευκαιρία στο
«Τρίο Καντσόνε», με την τόσο πολύτιμη συνε-
ργασία της Νάνας Μούσχουρη, να εμφανισθ
τότε, επίσημα, σάν κουαρτέτο.

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η ΕΚΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Κάποτε παρουσιάστηκε στον Πάπα Λέοντα
ΙΓ' ένας νέος έρωγράφος, και τον παρακάλεσε
να δέχθι να του κάνει το πορτραίτο του.

Ο Άγιος Πατέρας, για να βοηθήση το νέο
καλλιτέχνη να σταδιοδρομήση, δέχτηκε και, με
ιώβαιο όπονη, ποζάρησε ώρες όλοκληρες.

Ο Πάπας, λοιπόν, τέλειωσε, αλλά χωρίς
καμιά επιτυχία. Όποιος τον έβλεπε, δέ μπο-
ρούσε ποτέ να φανταστή πώς παρίστανε το
Λέοντα ΙΓ'. Φαίνεται πως αυτό το κατάλαβε
κι' ο φτωχός καλλιτέχνης και, για να δάση κά-
ποια αξία στην εικόνα του, παρακάλεσε τον
Πάπα να γράψι από κάτω κανένα ρητό από την
Αγία Γραφή.

Τότε ο Πάπας πήρε την πέννα και, χαμογε-
λώντας, έγραψε τη φράσι του Ίησου Χριστού
προς τους μαθητάς του στη θάλασσα της Κα-
περναούμ:

«Μη φοβήσθε! Είμαι εγώ!...».

ΤΟ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

ΓΡΑΜΜΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«**Α**ΓΑΠΗΜΕΝΗ, σου γράφω για τελευταία φορά, για να σου ξαναπώ, μακρινός κι' άγνωστος όπως είμαι, ότι σε λατρεύω. Στο γράμμα σου, που κρατάω στα χέρια μου, μου γράφεις:

«Τα γράμματά σου, που είναι τόσο λεπτά και δείχνουν τόσο κατανόηση, με γιάτρεψαν από το σκεπτικισμό, που έννοιθα κοντά στον άντρα μου και μου ξανάδωσαν την πίστι στην αγάπη και στη ζωή».

»Και καταλήγεις:

«Θέλω ναρθώ κοντά σου, όχι για να δώ το πρόσωπο, που έχει ο αγαπημένος μου, αλλά για να μείνω μαζί σου και για πάντα, είτε όμορφος είτε άσχημος είσαι, είτε πλούσιος, είτε φτωχός, γιατί όλα αυτά δεν έχουν πιά αξία για μένα...».

»Μη θυμώσης τώρα για ό,τι πρόκειται να σου πω. Σε λατρεύω, μα σκέφτομαι με πικρία πώς, για να μ' αγαπήσεις κι' εσύ, χρειάστηκε να ξεχάσεις έναν όρκο, που έδωσες. Ξέρω πως την ίδια πικρία νιώθεις και σύ, στη σκέψη πως πρέπει ν' αφήσεις τον άντρα σου, για ναρθής μαζί μου. Βλέπεις, ότι σε ξέρω τόσο καλά!

»Έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που σου γράψα το πρώτο γράμμα—το θυμάσαι; Σε είχα δη σε μια γιορτή. Ήσουν τόσο όμορφη, αλλά και τόσο λυπημένη! Σου γράφα τότε ανώνυμα, για να σου φανερώσω το θαυμασμό μου και για να σου πω πως η ζωή είναι όμορφη και πως έπρεπε να δώξεις τη λύση από την καρδιά σου. Είχα γράψει το γράμμα μου στη γραφομηχανή κι' είχα βάλει από κάτω μια διευθυνσι «πόστ ρεστάντ». Μου απάντησες άμεσα. Νά πως άρχιζε το γράμμα σου:

«Η ζωή είναι όμορφη; Είσαστε τόσο βέβαιος, άγνωστε φίλε μου;».

»Από τότε άρχισε η αλληλογραφία μας, που συνεχίστηκε μήνες και μήνες, χωρίς να συναντηθούμε ποτέ. Δηλαδή, χωρίς να με δής, γιατί εγώ σε παρακολουθούσα παντού και σου δινά στα γράμματά μου ένα σωρό λεπτομέρειες από τη ζωή σου. Είχαμε γίνει φίλοι. Κι' ήταν τόσο μεγάλη η φιλία μας, που φανερώθηκαν δλίτελα στο φίλο σου και στα γράμματά σου τούτρωφες όλες τις στενοχώριες σου, σοδαρές ή παιδιάστικες.

»Ναι, από την αγάπη μας προηγήθηκε η φιλία μας, μα φιλία βαθιά και μεγάλη. Κι' αυτή η φιλία σ' έκανε να εξαγνισθής για όλες τις παρεκτροπές σου... Ώ, δεν ήταν τίποτα το σοβαρό! Ένα άθωο φλερτ με κάποιο παιδικό φίλο, κάποιο άλλο μ' ένα ζωγράφο, που σούκανε το πορτραίτο σου, μερικοί διαφιςμιοί με τον κατακτητή της λουτροπόλεως, τον αθλητικό Ραούλ.

»Μόνο τον τελευταίο απ' αυτούς φοβήθηκα. Ήταν το στόμα του λύχου, που σε τραβούσε από άνια και περιέργεια. Εύτυχώς, κατάφερες να κρατηθής κι' είμαι περήφανος, γιατί, όπως μου όμολόγησες, ήταν τα γράμματά μου που σε σταμάτησαν. Δεν ήθελες να ξεπέσεις στα μάτια μου. Άν υπέκυπτες, δε θα είχες το θάρρος να μου ξαναγράψης—μούλεγες σ' ένα από τα γράμματά σου.

»Ο μόνος, που δεν έπαιξε κανένα ρόλο σ' αυτή τη μικρή ιστορία, ήταν ο άντρας σου. Κλεισμένος μέσα στις υποθέσεις του και προσπαθώντας διαρκώς να σου εξασφαλίση μια πλούσια ζωή, σε είχε παραμελήσει. Σου γοεαίζοταν ένας σύντροφος, για να του μιλήσης ελεύθερα και να του άνοιξης την καρδιά σου. Κι' έγινε εγώ ο σύντροφός σου. Με τα μάτια μου ξαναείδες τη ζωή. Μιλούσαμε στα γράμματά μας για το θέατρο, για τις εκθέσεις, για τα μουςεία, για τα καινούργια βιβλία, για τόσα άλλα όμορφα πράγματα και, μ' όλο που βοισκόμαστε μακριά, σμίγαμε με τη σκέψη μας.

»Με τον καιρό, η φιλία μας έγινε μια μεγάλη αγάπη. Και τώρα, αγαπημένη μου, θέλεις να θυσιάσης τα πάντα και να

στήσης την εύτυχία σου πάνω στην άπελπισία του συζύγου σου, που σ' αγαπάει, μ' όλο που δε μπόρεσε να σου το δείξη. Συχώρεσε με, γιατί πρέπει να σου μιλήσω γι' αυτόν...

»Συμβαίνει πολλές φορές ένας σύζυγος να λατρεύη τη γυναίκα του κι' ωστόσο να της φέρεται με τρόπο, που αυτή να μην καταλαβαίνει την αγάπη του ή ν' αμφιβάλλη. Άπογοητευμένη, στο τέλος, γυρίζει άλλου το κεφάλι της. Ό κόσμος γελάει συνήθως για όλες αυτές τις αγάπες, που πηγαινουν χαμένες, γιατί το αντίκειμενο της λατρείας μας δε μπορεί να τις καταλάβη. Και σ' αυτό φταίνε, βέβαια, οι σύζυγοι, που δεν κατορθώνουν πάντοτε να δείξουν στις γυναίκες τους όλη την αγάπη, που αισθάνονται γι' αυτές.

»Άλλ' ως μην τους άδικούμε! Ένας σύζυγος φοβάται πάντα μήπως γελοιοποιηθή φλερτάροντας τη γυναίκα του και μιλώντας της τρυφερά. Όλα αυτά, τα ερωτόλογα και τα τρυφερά φιλήματα κι' οι φλογερές περιπτύξεις, συγχωρούνται για ένα διάστημα μετά το γάμο. Άλλ' έπειτα απ' αυτό, θεωρούνται σαν άτοπα, σά μια άνορθογραφία στην ήρεμία και τη ρουτίνα της συζυγικής ζωής. Εκείνο, όμως, που δε μπορεί να το κάνει ο σύζυγος, ό κάνει ο οποιοσδήποτε άγνωστος. Στα χείλη του στέκουν α πάντα. Μπορεί να λήη τα πιο τρυφερά ερωτόλογα στη γυναίκα ενός άλλου, χωρίς τον κίνδυνο να φανή γελοίος. Μπορεί να την πυροπλή με τα φλογερά βλέμμάτα του και να της φωνάξη με την έκφραση και τις κινήσεις του την αγάπη ή τον πόθο του.

»Άλλ' ο σύζυγος δε μπορεί να κάνει τίποτα απ' όλα αυτά. Κι' ωστόσο, πόσο θάθελε να σφίξη τη γυναίκα του στην αγκαλιά του και να της πη: «Μην ξεχνάς πως σ' αγαπάω και πως θα σ' αγαπάω σ' όλη μου τη ζωή, πως βοίσκομαι πάντα στο πλευρό σου και πως ό,τι κάνω, το κάνω για τη δική σου εύτυχία. Είσαι η έλπίδα, ο θησαυρός μου κι' ο λόγος που με κάνει να ζω».

»Λόγια, θα πής. Όμορφα και γλυκά λόγια, που κανέναν άντρας δε λείει στη γυναίκα του. Ναι, γιατί δεν τολμάει να τα πη... Κι' όμως, εγώ θα σου τα πω, θα τα πω σε σένα, τη μεγάλη αγαπημένη μου.

»Άλλά πώς, λοιπόν, μπόρεσες να μη μαντέψης ως τώρα, πως εκείνος που σου γράψε όλα αυτά τα τρυφερά γράμματα, που σ' έκαναν τόσο εύτυχισμένη, ήμουν εγώ, ο σύζυγός σου;... Χρειάστηκε να γίνω ο άγνωστος φίλος σου, για να μωρέσω να σου πω εκείνα που ήθελα και για να μ' άνοιξης και σύ την καρδιά σου.

»Μου γράφεις στο τελευταίο γράμμα σου:

«Τίποτ' άλλο δε μ' ενδιαφέρει. Το μόνο που θέλω είναι να ζήσω μαζί σου και για πάντα... Νά, λοιπόν, είμαι εδώ και σε περιμένω, για να σε σφίξω στην αγκαλιά μου... Αυτό είναι το τελευταίο γράμμα μου. Άπό σήμερα, θα διαβάξης μέσα στα μάτια μου τα λόγια που έναν δόλοληρο χρόνο σου γράφα στα γράμματά μου».

Δάχρυα κυλούσαν από τα μάτια της νεαρής γυναίκας, όταν τέλειωσε το διάβασμα. Είχε ζήσει ως τότε ένα όμορφο όνειρο. Και τώρα η πραγματικότητα ήταν πιο όμορφη απ' αυτό το όνειρο...

Στο διπλανό δωμάτιο, ο άντρας της περίμενε. Ή πόρτα άνοιξε, ξαφνικά, και μια γυναίκα, που το πρόσωπό της έλαμπε από εύτυχία, έτρεξε να ριχτή στην αγκαλιά του.

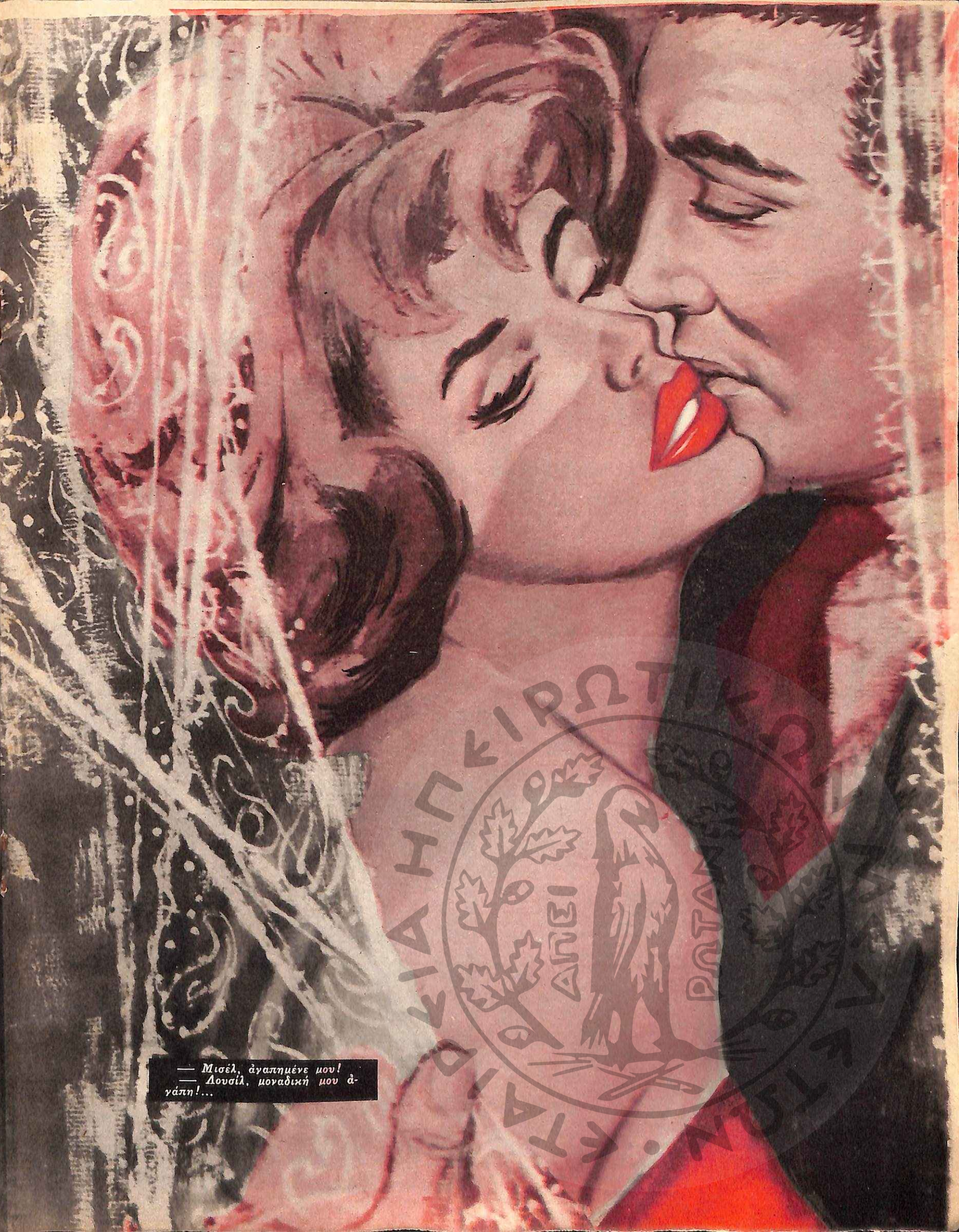
— Μισέλ, αγαπημένη μου!

— Λουσίλ, μοναδική μου αγάπη!

Έκλαψαν κι' οι δύο από χαρά κι' εύτυχία. Γιατί ήξεραν τώρα πως είχαν ξαναβρή την αγάπη τους και πως οι καρδιές τους στο μέλλον θα χτυπούσαν παντοτεινά ή μια κοντά στην άλλη.

ΛΟΥΙΣ ΛΕΓΚΡΑΝ

— Μισέλ, αγαπημένη μου!
— Λουσίλ, μοναδική μου αγάπη!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

Η πτήσις και η επιστροφή του «Απόλλωνος»

του, 68 τόννων.

Για την εκσφενδόνισή του το κολοσσό μέσα στο διάστημα, θα χρησιμοποιηθούν πυράυλοι τύπου «Κρόνος» και «Νόβα».

Οι Άμερικανοί πιστεύουν, ότι θα μπορέσουν να δώσουν στον «Κρόνος» δύναμη παρατήρησης μ' εκείνη των ρωσικών πυραύλων. Τα πρώτα δοκιμαστικά πειράματα αυτού του πυραύλου άρχισαν ήδη. Οδηγούμενοι απ' αυτά, οι Άμερικανοί πιστεύουν, ότι θα κατορθώσουν να κατασκευάσουν το 1964 έναν πυράυλο του ίδιου τύπου, που θα μπορέσει να μεταφέρει γύρω στη Γη ένα επιστημονικό εργαστήριο με τρεις επιστήμονες και να συνεχίσει τις περιηγήσεις του στο άπαιτομένο ύψος επί δυο εβδομάδες. Απ' αυτό το δεύτερο «Κρόνος» θα προκύψει τρίτος, που θα μπορέσει να κάνει ένα ταξίδι Γη-Σελήνη μ' επιστροφή, αλλά χωρίς να προσγειωθεί στο δορυφόρο μας.

Για την προσγείωσή στη Σελήνη θα χρησιμοποιηθεί η «Νόβα», ένας γιγαντιαίος πυράυλος, που έχει ύψος 109 μέτρων και διευμέτρο στη βάση του 15 μέτρων. Η δύναμη των κινητήρων του θ' αντιστοιχεί σε βάρος 5½ εκατομμυρίων κιλών. Στην κορυφή αυτού του γίγαντος θα τοποθετηθεί ο «Α-πόλλων».

Οι τρεις κοσμοναύτες, που θα επιβιβάσθουν στο διαστημόπλοιο δε θα είναι εκείνοι του σχεδίου «Μέρι-κούρ», που, στο μεταξύ, θα έχουν γεράσει για να μπορούν να επιχειρήσουν παρόμοιο ταξίδι. Οι νέοι κοσμοναύτες θα εκλεγούν μεταξύ των 1535 ανθυπολοχαγών, που αποφοίτησαν εφέτος από τη Στρατιωτική Ακαδημία των Ηνωμένων Πολιτειών. Εκείνοι που θα υποβληθούν στη σχετική προπόνηση θα είναι 25. Απ' αυτούς θα εκλεγούν τελικά οι τρεις, που θα επιβιβάσθουν στον «Απόλλων».

Ο «Απόλλων» αποτελείται από τρία τμήματα. Το κατώτερο περιλαμβάνει τους κινητήρες και τα οξυγόνα καυσίμου ύλης, που θα χρειαστούν για το ταξίδι ως τη Σελήνη και την επιστροφή στα περί της Γης.

Στο δεύτερο βρίσκονται οι θάλαμοι, ή κοντίνα και το σαλόνι των κοσμοναυτών και διάφορα επιστημονικά όργανα. Στο πρώτο, τέλος, βρίσκεται ο θάλαμος διακιν-

ησών, με τρεις θέσεις. Στη μέση του κυβερνήτου, αριστερά του πιλότου και δεξιά του μηχανικού. Τα όργανα διακυβερνήσεως είναι τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο, ώστε καθένας από τους τρεις να μπορεί να τα χειρισθεί. Η πρόνοια αυτή κρίθηκε απαραίτητη για την περίπτωση που κάποιος από τους τρεις πάθαι κατάρ-ησες.

Το όραριο περιλαμβάνει για τον καθένα 8 ώρες ύπνου, 10 ώρες εργασίας και 6 ώρες για το φαγητό και τις άλλες ασχολίες. Τα φαγητά, με τα οποία θα τρέφονται, θα είναι παρασκευασμένα από πριν και αφυδατωμένα, θα βρίσκονται δε σε κατάστασι καταψύξεως. Οι κοσμοναύτες δε θα έχουν παρά να τα τσάτσουν και να τα περυσύνουν με σάλτσες, που θα είναι κι αυτές παγωμένες και που θα πρέπει να τις λυώσουν στη φωτιά. Οι κοσμοναύτες δε θα μπορούν να καπνίσουν.

Επειτα από 48 ώρες, θ' αρχίσουν να αισθάνονται τις συνέπειες της έλλειψης της Σελήνης. Ο πιλότος θα ανατρέψει τότε το διαστημόπλοιο, σε τρόπο που να το φέρει με τη βάση προς τα κάτω. Ο κινητήρας δε θα βάλει και πάλι σε κίνηση και θα επιτρέψει μια ομαλή προσγείωσι.

Το διαστημόπλοιο θα «καθήσει» πάνω σε πέγτες τηλεσκοπικά επάλληλές, στην κατάλληλη στιγμή, θα εκτιναχθούν από τη βάση του προς την επιφάνεια της Σελήνης. Οι κοσμοναύτες θα βγούν τότε, φορώντας ειδικά σκάφονδρα και εφοδιασμένοι με συσκευές δευγόνου, για ν' αρχίσουν τις παρατηρήσεις τους.

Η παραμονή τους στη Σελήνη θα διαρκέσει επί 6 ημέρες και 6 νύχτες. Θ' αρχίσουν κατόπιν το ταξίδι της επιστροφής. Το κατώτερο μέρος του διαστημόπλοιου, που θα παραμείνει στη Σελήνη, θα χρησιμοποιηθεί ως βάση εκσφενδονίσεως. Το ταξίδι της επιστροφής θα διαρκέσει άλλες 2½ ημέρες, όπως κι εκείνο της μεταβάσεως. Όταν το διαστημόπλοιο φτάσει κοντά στη Γη, το άνω τμήμα του, μαζί με τους αστροναύτες, θ' αποσπασθεί από το υπόλοιπο. Δύο μεγάλα αλεξίπτωτα θα το

Οι φάσεις του ταξιδιού Γη-Σελήνη μ' επιστροφή: 1) Έκτίναξη του πρώτου τμήματος του πυραύλου «Νόβα». 2) Έκτίναξη του δεύτερου τμήματος. 3) Μετά την έκτίναξη και του τρίτου τμήματος, ο «Απόλλων» αρχίζει να περιτρέφεται γύρω στη Γη. 4) Με το δικό του κινητήρα πλέον, ο «Απόλλων» διευθύνεται προς τη Σελήνη.

στημόπλοιο, για να φτάσει στη Σελήνη. Θ' αναπτύξει τότε ταχύτητα 40.000 χιλιομέτρων την ώρα, για να μπορέσει να ξεφύγει από το ελκτικό πεδίο της Γης.

Η διαδρομή των 370 χιλιάδων χιλιομέτρων, όση είναι η απόστασις της Σελήνης από τη Γη, θα διαρκέσει 2½ ημέρες. Το όραριο του πληρώματος κατά το διάστημα αυτό έχει προκαθορισθεί σ' ε-

λες του τις λεπτομέρειες. Δύο από τους τρεις κοσμοναύτες θα άγουν πούν όλες τις ώρες, για να είναι σε θέση ν' αντιμετωπίσουν κάθε ενδεχόμενο και να κάνουν τις απαιτούμενες επιστημονικές παρατηρήσεις.

Το όραριο περιλαμβάνει για τον καθένα 8 ώρες ύπνου, 10 ώρες εργασίας και 6 ώρες για το φαγητό και τις άλλες ασχολίες. Τα φαγητά, με τα οποία θα τρέφονται, θα είναι παρασκευασμένα από πριν και αφυδατωμένα, θα βρίσκονται δε σε κατάστασι καταψύξεως. Οι κοσμοναύτες δε θα έχουν παρά να τα τσάτσουν και να τα περυσύνουν με σάλτσες, που θα είναι κι αυτές παγωμένες και που θα πρέπει να τις λυώσουν στη φωτιά. Οι κοσμοναύτες δε θα μπορούν να καπνίσουν.

Επειτα από 48 ώρες, θ' αρχίσουν να αισθάνονται τις συνέπειες της έλλειψης της Σελήνης. Ο πιλότος θα ανατρέψει τότε το διαστημόπλοιο, σε τρόπο που να το φέρει με τη βάση προς τα κάτω. Ο κινητήρας δε θα βάλει και πάλι σε κίνηση και θα επιτρέψει μια ομαλή προσγείωσι.

Το διαστημόπλοιο θα «καθήσει» πάνω σε πέγτες τηλεσκοπικά επάλληλές, στην κατάλληλη στιγμή, θα εκτιναχθούν από τη βάση του προς την επιφάνεια της Σελήνης. Οι κοσμοναύτες θα βγούν τότε, φορώντας ειδικά σκάφονδρα και εφοδιασμένοι με συσκευές δευγόνου, για ν' αρχίσουν τις παρατηρήσεις τους.

Η παραμονή τους στη Σελήνη θα διαρκέσει επί 6 ημέρες και 6 νύχτες. Θ' αρχίσουν κατόπιν το ταξίδι της επιστροφής. Το κατώτερο μέρος του διαστημόπλοιου, που θα παραμείνει στη Σελήνη, θα χρησιμοποιηθεί ως βάση εκσφενδονίσεως. Το ταξίδι της επιστροφής θα διαρκέσει άλλες 2½ ημέρες, όπως κι εκείνο της μεταβάσεως. Όταν το διαστημόπλοιο φτάσει κοντά στη Γη, το άνω τμήμα του, μαζί με τους αστροναύτες, θ' αποσπασθεί από το υπόλοιπο. Δύο μεγάλα αλεξίπτωτα θα το

Οι κοσμοναύτες εξερευνούν τη Σελήνη. Φορούν ειδικά σκάφονδρα, που τους απομονώνουν τελείως από το περιβάλλον και είναι εφοδιασμένοι με συσκευές δευγόνου.

5) Το διαστημόπλοιο αναστρέφεται και προσγειώνεται στη Σελήνη. 6) Το διαστημόπλοιο ξεκινάει για να ξαναγυρίσει στη Γη.

μεταφέρουν τότε στο έδαφος. Αυτό είναι, στις γενικές του γραμμές, το αμερικανικό σχέδιο. Οι Άμερικανοί εργάζονται σ' αυτό πυρετωδώς, με το φόβο πάντοτε μήπως οι Ρώσοι τους προλάβουν. Αλλά, όπως τόνισε ένας από τους αρχηγούς της υπηρεσίας διαπλανητικών ταξιδίων, ο φόβος του ρωσικού ανταγωνισμού δεν πρόκειται να επηρεάσει τις αμερικανικές προπαρασκευές.

✱✱

ΤΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ένας Πολωνός αστρονόμος κατέπληξε τον επιστημονικό κόσμο, ανακοινώνοντας στη Διεθνή Α-

σθηκε άλλοτε απ' αυτήν, πριν από εκατομμύρια χρόνια, αφήνοντας μάλιστα στη θέση του μια βαθειά «τρύπα», που γέμισε θάλασσα κι έγινε ο Ειρηνικός Ωκεανός.

Σήμερα όμως οι αστρονόμοι πιστεύουν μάλλον, ότι η Σελήνη είναι ένας μικρός διαβατικός πλανήτης, που πέρασε σε κάποια απόστασι απ' τη Γη και αλχημολογήθηκε απ' την έλξη της. Άλλη θεωρία υποστηρίζει, ότι η Σελήνη σχηματίστηκε από κοντά στη Γη κι ότι, μια μέρα, μοιραία, θα συγκρουσθεί μαζί της. Εύτυχως, η καταστροφή αυτή προβλέπεται να συμβεί έπειτα από πολλά εκατομμύρια χρόνια!

Έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε

20 Ιουλίου 1967!

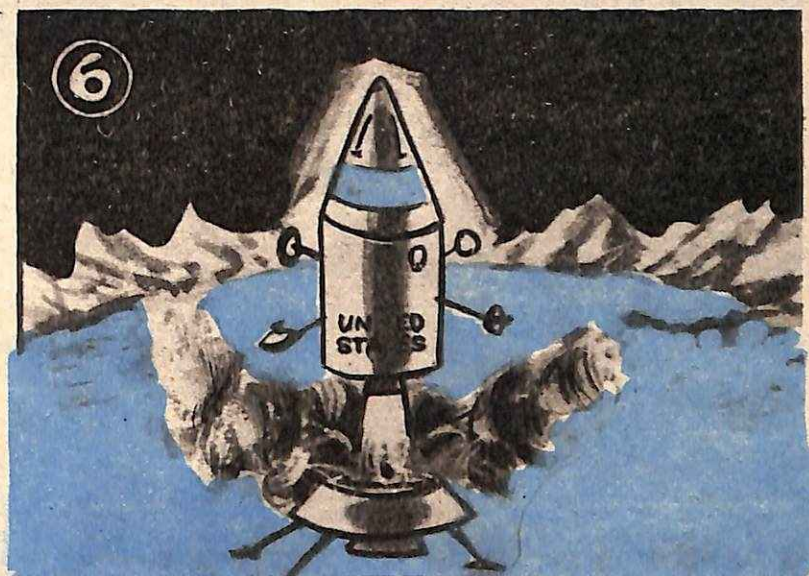
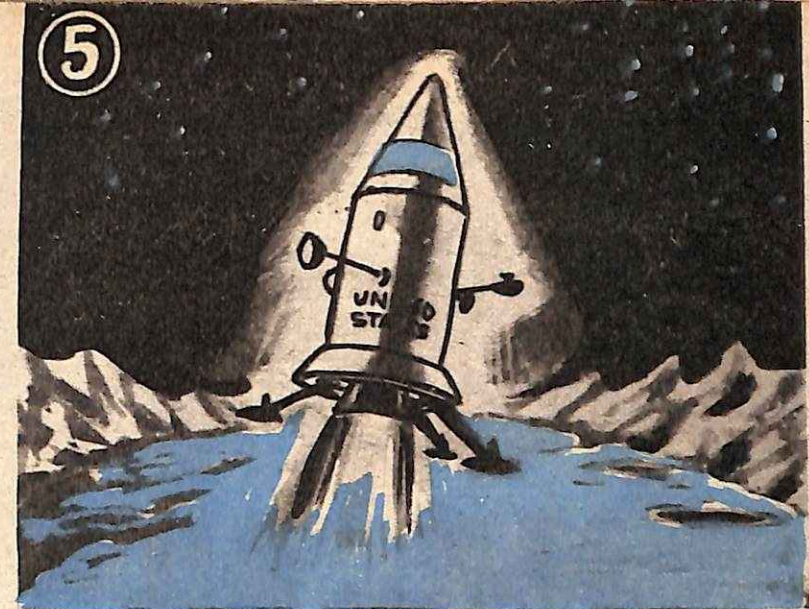
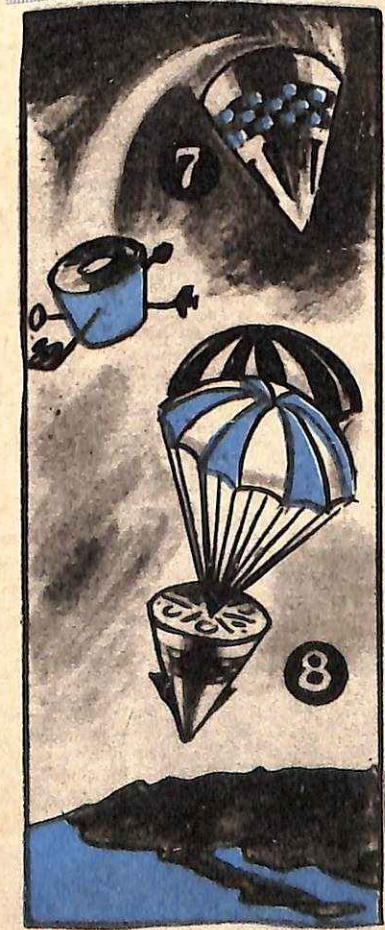
αστρονομική Ένωσι, ότι φωτογράφησε δυο σύννεφα, που άκολουθουν τη Σελήνη στην περιήγησή της γύρω από τη Γη. Πιστεύει πως είναι κι αυτά «σελήνες», αποτελούμενες από συντρίμια μεταωριτών, που συγκεντρώθηκαν μέσα σε δισεκατομμύρια χρόνια.

Στο μεταξύ, ενώ πλησιάζει ή μέρα, που ο πρώτος άνθρωπος θα πατήσει το πόδι του στη Σελήνη, δεν έχει ακόμα εξασφαλισθεί η προέλευσις του δορυφόρου μας. Κατά τις παλαιότερες θεωρίες, είναι ένα κομμάτι της Γης, που αποσπά-

σθηκε από τη Γη, πριν από εκατομμύρια χρόνια, αφήνοντας μάλιστα στη θέση του μια βαθειά «τρύπα», που γέμισε θάλασσα κι έγινε ο Ειρηνικός Ωκεανός.

Σήμερα όμως οι αστρονόμοι πιστεύουν μάλλον, ότι η Σελήνη είναι ένας μικρός διαβατικός πλανήτης, που πέρασε σε κάποια απόστασι απ' τη Γη και αλχημολογήθηκε απ' την έλξη της. Άλλη θεωρία υποστηρίζει, ότι η Σελήνη σχηματίστηκε από κοντά στη Γη κι ότι, μια μέρα, μοιραία, θα συγκρουσθεί μαζί της. Εύτυχως, η καταστροφή αυτή προβλέπεται να συμβεί έπειτα από πολλά εκατομμύρια χρόνια!

7) Το κεντρικό τμήμα αποχωρίζεται και πέφτει στο κενό. 8) Το εμπρόσθιο τμήμα, όπου βρίσκεται οι κοσμοναύτες, με τη βοήθεια δυο αλεξίπτωτων, κατέρχεται προς τη Γη.

Η άκτινα του θανάτου

Το καταπληκτικό πείραμα ενός Ιταλού εφευρέτη

Οι πρακτικές συνέπειες αυτής της εφευρέσεως είναι εύκολοντες. Η άκτινα του θανάτου εξασφαλίζει την εξουδετέρωσι αεροπλανών, σκαφών κι αρμάτων μάχης από μακριά, καθώς κι αποθεμάτων πολεμικού υλικού σε καθορισμένες περιοχές. Δύσκολα, όμως, μπορεί να υποθέσει κανείς πως θα επιτυχάνεται η καταστροφή ωρισμένων ουσιών, χωρίς να θίγονται άλλες και προπαντός η ζωτική ύλη.

Ο Άλντο Μπονασολί πραγματοποίησε την εφεύρεσή του με έντελως πρόχειρα κι υποτυπώδη μέσα κι η ανακοίνωσή της στους δημοσιογράφους είχε το σκοπό να ελκυσθεί το ενδιαφέρον των επιστημόνων γι αυτή, ώστε να προχωρήσει στις έρευνες και τα πειράματά του με καλύτερα κι αποδοτικότερα μέσα.

Ο δαιμόνιος αυτός Ιταλός, που δεν έχει βγάλει ούτε το γυμνάσιο, τρέφει σωστό πάθος για τα ζητήματα της ηλεκτρονικής και το μυαλό του είναι μια αστείρευτη πηγή επινοήσεων σ' αυτόν τον τομέα.

Η άκτινα του θανάτου δεν είναι η πρώτη του εφεύρεσι. Έδώ και κάμποσο καιρό, έφτιαξε με τα χέρια του, χρησιμοποιώντας έντελως πρόχειρα υλικά, ένα ηλεκτρονικό τηλεσκόπιο, που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τα άλλα του είδους. Μ' αυτό, μπόρεσε να φωτογραφίσει τον πρώτο Σπυτνίκ, που έλαμψε στον Διάστημα οι Ρώσοι. Έστειλε στη Μόσχα τα καλύτερα κλισέ που πέτυχε κι οι σοβιετικοί

επιστήμονες του απάντησαν ότι πραγματικά επρόκειτο για το Σπυτνίκ Α!

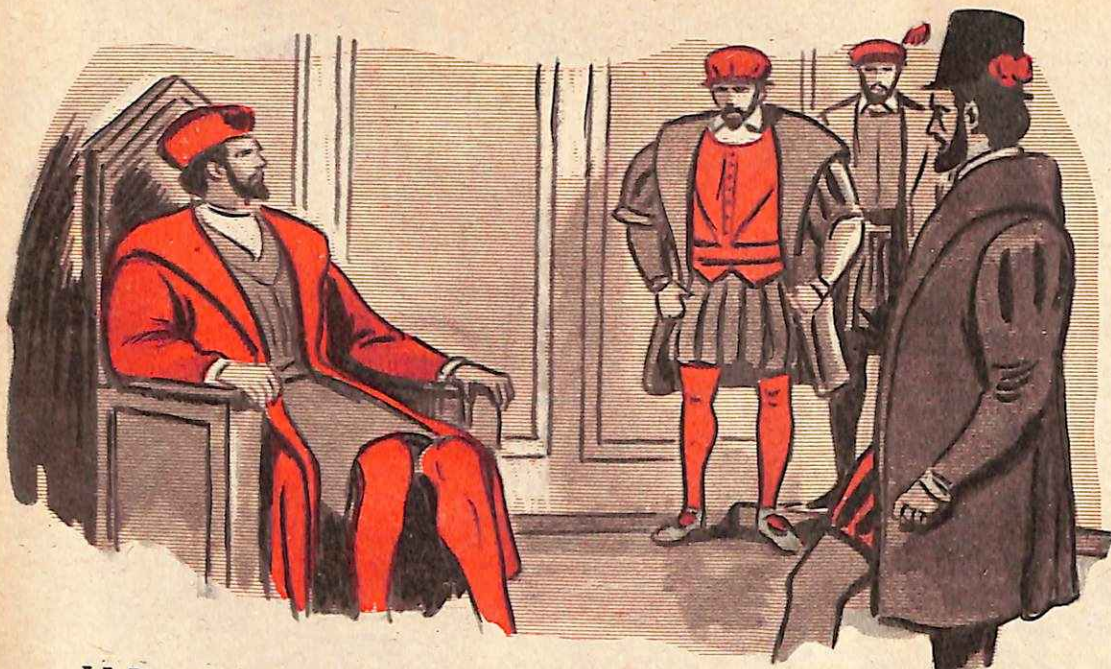
Πέρσι, το Φεβρουάριο, κατά τη διάρκεια μιας εκλείψεως του ήλιου, που έγινε τότε, ανακάλυψε, με το ίδιο τηλεσκόπιο, πλάι στο άστρο της ημέρας, έναν άγνωστο ως τότε μικρό πλανήτη. Το γεγονός επιβεβαιώθηκε από Ιάπωνες αστρολόγους, που ο Μπονασολί τους είχε στείλει δυο σχετικές φωτογραφίες.

Τέλος, στις 22 του περασμένου Αυγούστου, έχοντας μάθει, ότι, από μια παράξενη σύμπτωση, πέντε τεχνητοί δορυφόροι, απ' αυτούς που φέρουν αδιάκοπη βόλτα τη Γη, θα βρίσκονταν κατά τις 11 και 12 του βράδυ, στο νοτιό άξονα της Σελήνης, κατάφερε να φωτογραφίσει αυτό το φαινόμενο.

Ως αυτή τη στιγμή, ωστόσο, η επίσημη επιστήμη εξακολουθεί να άγνοει τον Άλντο Μπονασολί, για τον απλούστατο λόγο ότι είναι ένας ερασιτέχνης και δεν έχει πολλά χρήματα. Ενώ πραγματοποιήσε τόσα στον τομέα των ηλεκτρονικών συσκευών, δεν του έχει χορηγήσει καμιά υλική βοήθεια και καμιά εθεόρνησι από πούθεν.

Η «επίδειξι», όμως, που έκανε μπροστά στους εκπροσώπους του τύπου του έδωσε την έλπίδα ότι αυτή τη φορά οι αρμόδιοι θα πάψουν να παραστάνουν τους διάφορους άπειρους στις αναμφισβήτητες Ικανότητές του.

Τώρα τελευταία, ο Άλντο Μπονασολί, ασχολείται με την κατασκευή ενός ηλεκτρονικού οφθαλμού, δηλαδή μιας συσκευής, που, σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις του, θα προσφέρει δυο καταπληκτικές δυνατότητες. Χάρη σ' αυτή, οι τυφλοί θα αποκτήσουν ένα είδος τεχνητής όρασής κι' ο καθένας μας θα μπορεί να βλέπει πίσω από τοίχους κι' από άλλα παρόμοια εμπόδια.

Η ΖΩΗ του Ζάν 'Αγκώ είναι τόσο άπιαστη, που μοιάζει με γοητευτικό παραμύθι της Χαλμιάς.

Οι περιπέτειες του μεγάλου αυτού θαλασσοπόρου, που ξεκίνησε από τα λαϊκά στρώματα για ν' ανέβει τόσο ψηλά, μολοντί λησμονήθηκαν, γιατί έπεσε πάνω τους η βαρεία σκιά του Χριστόφορου Κολόμβου, δεν παύουν ωστόσο να έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Ο Ζάν 'Αγκώ γεννήθηκε το 1470 στη Διέπη κι' ήταν γιός ενός τολμηρού θαλασσοπόρου, που άρματσε πρώτος δύο καράβια για τη Νέα Γη.

Πολύ νέος ακόμη, ταξίδεψε ως κυβερνήτης των καραβιών του πατέρα του, στην 'Αφρική και ύστερα στις 'Ινδίες. Έτσι σε ηλικία τριάντα χρόνων, μετά το θάνατο του πατέρα του, πήρε με μεγάλη επιτυχία στα χέρια του την επιχείρησή. Από το 1512 ως το 1523, ο Ζάν 'Αγκώ εκανε διαφορά μακρινά ταξίδια, άλλα για λογαριασμό του κι' άλλα ναυλωμένους από μερικούς εμπόρους. Έτσι κατάρθεσε να αύξηση σημαντικά την περιουσία του που ήταν κίβλος μεγάλη.

Το 1525, ο Νορμανδός θαλασσοδούκος ακολουθώντας τα παραδείγματα των ριψοκίνδυνων τυχοδιωκτών, εκανε ένα μεγάλο ταξίδι στις ανατολικές 'Ινδίες και γύρισε γεμάτος χρυσάφι και πολύτιμα εμπορεύματα.

Το ταξίδι αυτό τουφερε τόσα πλούτη, που αποφάσισε να πραγματοποιήσει ένα παλιό όνειρο: Νά χτίσει ένα παραμυθένιο πύργο, που νάχει τέτοια μεγαλοπρέπεια, όση δεν είχαν ως τότε και οι πιο φημισμένοι πύργοι των βασιλιάδων. Έξω από τη Διέπη υπήρχε την εποχή εκείνη ένας έρειπώμενος Ιστορικός πύργος. Ο 'Αγκώ, γοητευμένος από το άραίο τοπίο, αγόρασε το οικόπεδο από τους κληρονόμους κι' έχτισε ένα πολυτελέστατο μέγαρο σε ρυθμό αναγεννησών. Το περιήρησε αυτό οικοδόμημα ήταν πραγματικά το πιο όμορφο μέγαρο του κόσμου.

Οι χρονογράφοι της εποχής διηγούνται, πως έλαμπαν πάνω σ' ένα γαλάζιο φόντο, αστέρια μαντίλα: Ένας ήλιος από αληθινά δια-

Ο Ζάν 'Αγκώ ποδχε τη μεταίοδοσία των νεοπλουτών, έδωσε τους θησαυρούς, που έτρεχαν σαν ποτάμι στα χρηματοκιβώτιά του.

Το 1528 ένας από τους πλοίαρχους του 'Αγ-Νότιο 'Αμερική με τρία καράβια για να εκμεταλλευθεί την παρθενική εκείνη χώρα, πιάστηκε από κάτι άγριους Βραζιλιάνους, που τον έψησαν και τον έφαγαν. Όταν οι άλλοι δυο πλοίαρχοι, γυρίζοντας, έφεραν τη θλιβερή είδηση, ο Ζάν 'Αγκώ σήκωσε τους ώμους του κι' είπε μ' αδιαφορία:

— Άς είχε μυαλό να τους φάη αυτός! Είμαι ευχαριστημένος που δε μούφαγαν και τα καράβια μου!

Τί σημασία είχε ο χαμός ενός πλοίαρχου, για έναν άνθρωπο, που όνειροπολούσε να κατακτήσει όλες τις θάλασσες; Χωρίς να πτοηθεί Βραζιλία, που γύρισαν γεμάτα πλούσια εμπορεύματα.

Ο 'Αγκώ αγοράζοντας συνεχώς καράβια έχτισε να γίνη ο μεγαλύτερος εφοπλιστής του κόσμου. Τα καράβια του δεισχιζαν όλες τις θάλασσες. Έτσι δεν καταγινόνταν μονάχα με ναυτικές επιχειρήσεις, άλλ' αναλάμβανε και αποστολές για την ανακάλυψη άγνωστων χωρών και επιχειρήσεις έναντιον πειρατικών πλοίων. 'Ανοίγοντας ολοένα τον κύκλο της καταπληκτι-

Ζάν 'Αγκώ

Ο μεγαλύτερος τυχοδιώκτης του 16ου αιώνα

κής του δραστηριότητας, σκέφθηκε να έμπορευθ' μόνοι του τα είδη που του έφερναν τα πλοία του από τα πέρατα του κόσμου. Έχτιες, λοιπόν, τεράστια καταστήματα και απέραντες αποθήκες. Τα γραμμάτια του είχαν σ' όλα τα μέρη του κόσμου μεγαλύτερη πίστι και αξία κι' από αυτά ακόμη τα χρώγραφα των μεγάλων κρατών. Δεν υπήρχε πιά αμφιβολία, πως ήταν ο πλουσιότερος άνθρωπος της ύφης. Και πραγματικά ο Ζάν 'Αγκώ είχε περισσότερα πλούτη κι' απ' αυτόν ακόμα το βασιλιά της Γαλλίας.

Όταν έμαθε πως ο τελευταίος σκόπευε να επισκεφθεί τη Διέπη, ανέλαβε αυτός τα έξοδα της υποδοχής. Έτσι ο Φραγκίσκος Α', φιλοξενήθηκε στο πανηγύρι στολισμένο μέγαρο του βασιλπολτου εφοπλιστή. Ο βασιλιάς έμεινε θαυμασμένος από την άσυνήθιστη πολυτέλεια του υπηκόου του. Έφαγε μέσα σε χρυσά πιάτα κι' ήπιε μέσα σε διαμαντωλισμένα κύπελλα. Μέσα στο άστραφτερό σαλόνι, ο Φραγκίσκος είδε δυο μεγάλες προσωπογραφίες, φτιαγμένες από διάσημο ζωγράφο. 'Η μια εικόνιζε το βασιλιά μ' ένα σκήπτρο στο χέρι κι' η άλλη τον πυργό-δισπότη με μία σφαίρα, που παριστάνε την υδρογόγιο να αυλακώνεται από τα καράβια του.

Ο Φραγκίσκος έμεινε τόσο ελκυστημένος από την υποδοχή, που του εκανε ο 'Αγκώ, ώστε τούδωσε σε επίσημη τελετή, τον τίτλο του υποκόμητος της Διέπης. Ο ματαιόδοξος εφοπλιστής είχε φτάσει πιά στον κολοφώνα της δόξας του.

Υστερα από λίγο καιρό, οι Πορτογάλοι αίκμαλτίσαν ένα από τα καράβια του 'Αγκώ κι' έρριξαν τον πλοίαρχο στη φυλακή. Ο εφοπλιστής ζήτησε άμεσως την επέμβαση του Φραγκίσκου. Ο βασιλιάς της Γαλλίας εκανε μερικά διαβήματα χωρίς αποτέλεσμα. Οι Πορτογάλοι, που ήταν ανταγωνιστές των Γάλλων στη θάλασσα, ήθελαν να τους ταπεινώσουν. Κουρασμένος ο 'Αγκώ από τις άκαρπες ενέργειες της κυβερνήσεώς του και φουρκισμένος κατά του υπερήφανου βασιλιά της Πορτογαλίας 'Ιωάννου Γ', που καταφρόνυσε τη δύναμή του, αποφάσισε να τον τιμαρώσει μόνος του. Και τότε συνέβη ένα καταπληκτικό γεγονός στην Ιστορία των εθνών.

Ο Ζάν 'Αγκώ, χωρίς να ρωτήσει κανένα, αρμάτωσε δεκαεπτά πολεμικά καράβια, με εμπειροπόλεμα πληρώματα και εξεστράτευσε κατά της Πορτογαλίας. Τα καράβια του περιπολούσαν τις ακτές της κι' αιχμαλώτιζαν όποιο πορτογαλικό εμπορικό έφτανε από τις 'Ινδίες, ενώ άλλα καράβια έκαιγαν και πλατασκολογούσαν τις παραθαλάσσιες πόλεις της Πορτογαλίας.

Οι Πορτογάλοι τα χρειάζονταν. Νόμισαν πως η Γαλλία τους είχε κηρύξει επίσημα τον πόλεμο! Ο 'Ιωάννης Γ' διαμαρτυρήθηκε έντονα στο Φραγκίσκο Α' και ταυτόχρονα ο Κάρολος Ε'

Ο Ζάν 'Αγκώ, για να ταπεινώση τους απεσταλμένους, ζήτησε γρήν και ύδωρ...

της 'Ισπανίας εκανε διάβημα υπέρ της Πορτογαλίας.

Μα ο Φραγκίσκος Α' τους απάντησε πως δεν έννοει ν' ανακατευθ' σ' αυτή την υπόθεση και τους συμβούλευσε νάρθουν απ' ευθείας σε συνεννόηση με τον υποκόμητα της Διέπης!

Έτσι δυο κραταιοί βασιλιάδες αναγκάστηκαν να διαπραγματευθούν μ' ένα τυχοδιώκτη! Ο Ζάν 'Αγκώ υποδέχτηκε τους αντιπροσώπους του βασιλιά της Πορτογαλίας με μεγάλη επισημότητα. Οι ξένοι έμειναν καταπληκτικοί από τον πλούτο και τη δύναμή του. Στην αρχή ο 'Αγκώ για να τους ταπεινώση ζήτησε σγήν και ύδωρ και οι διαπραγματευσεις παρ' όλγιο να διακοπούν. Έλτος, ύστερα από μία φιλική επέμβαση του Φραγκίσκου, ο πανίσχυρος εφοπλιστής δέχτηκε να σταματήση τον πόλεμο, με τον όρο να του καταβάλουν μία αποζημίωση από 60.000 δουκάτα, αξίωσι που έγινε δεκτή.

Στο μεταξύ, τα οικονομικά της Γαλλίας βρίσκονταν σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Το βασιλικό θησαυροφυλάκιο ήταν άδειανό. Όλο και συχνότερα ο βασιλιάς Φραγκίσκος, αναγκάζονταν να καταφεύγη στον εάγαπητό του φίλο 'Αγκώ για να του δανείση μερικά εκατομμύρια! Ο εφοπλιστής δεν του χαλούσε ποτέ χατήρι.

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Γινβερνίτσιο

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μία φτωχούλα όρφανή, η Λύντια Ραδαλιάνο, ενώ ζητιανεύει για πρώτη φορά για να συντηρήση την άρρωστη μητέρα της, λιποθυμεί από την εξάντληση. Ο κόσμος τη λυπάται, μαζεύουν με έρωνα ένα ποσόν και της το δίνουν. Ο γιός κι' η κόρη ενός πλούσιου, ο Τζοβάννι κι' η Τίνα Πιέτρα, που βρίσκονται κατά τύχην μπροστά σ' αυτή τη σκηνή, μαζί με τον πατέρα τους, προτείνουν στην κοπέλλα να της δώσουν δουλειά, κι' εκείνη δέχεται μ' ευγνωμοσύνη. Υστερα τη συνοδεύει ως το σπίτι της ένας καλός άνθρωπος, ο γέρος αχθοφόρος Λούκα, κι' η Λύντια του διηγείται πως ο πατέρας της είχε πάει πρό 15 ετών στην 'Αγγλία, για να παραλάβη μία μεγάλη κληρονομιά, κι' από τότε εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Ο Λούκα της λέει για τον Ορέστη Πιέτρα ότι, ενώ ήταν άλλοτε ένας φτωχός γκαρσόνι, έφυγε για το εξωτερικό, απ' όπου έφαναγαν πλούσιος, αντιστρέφοντας τις θέσεις. Ο πατέρας της Λύντιας νάχ' αυτή τη σκηνή, βρή μόνιμη εργασία και της συνιστά να γίνουν φίλες με την κόρη του. 'Η Λύντια κι' η μητέρα της πηγαίνουν να μείνουν στο ίδιο σπίτι με το Λούκα. Υστερα η κοπέλλα παρουσιάζεται στην Τίνα, που της δίνει εργασία, όπως της είχε υποσχεθεί. Όταν όμως ο Πιέτρα μαθαίνει το έπιθετο της Λύντιας, ταραζεται και απαιτεί έπιτα από την κόρη του να διακόψη κάθε σχέση μαζί της, γιατί πληροφόρησε δήθεν πως αυτή και η μητέρα της είναι τυχοδιώκτριες. Τριανταπέντε χρόνια προηύτερα, ο Ορέστης Πιέτρα ήταν μικρό παιδί και ζούσε μαζί με την αδελφή του Λιλίνα και τη χήρα μητέρα τους, που είχε ένα μαγαζάκι. Πριν πεθάνει, η μητέρα φανέρωσε στον Ορέστη πως η Λιλίνα δεν ήταν πραγματικά αδελφή του, αλλά ένα ξένο όρφανό κοριτσάκι, που το είχε κρατήσει κι' ανατρέψει σαν δικό της. 'Από τότε, ο Ορέστης άρχισε ν' αγαπάει με έρωτα την Λιλίνα, αλλά δεν τολμάει ακόμα να της το πει. Σε 3 χρόνια, φεύγουν για την 'Αγγλία, όπου ο Ορέστης αναλαμβάνει τη διεύθυνση του ξενοδοχείου 'Χρυσό 'Αέστρο'. 'Η Ιδιοκτήτρια του ξενοδοχείου Πιερέττα Μπουρέλι τον έρωτεύεται. Μία νύχτα, ο Ορέστης ανακάλυπτε τυχαίως ότι αυτή κι' ο άντρας της δολοφονούν τους πλούσιους πελάτες τους και τους ληστεύουν. 'Ετσι, έχουν σχηματίσει μεγάλη περιουσία. Ο Ορέστης, που όνειρευε να κι' αυτός να πλουτίσει για χάρη της Λιλίνας του, αντί να τους καταγγείλει δέχεται να γίνη συνένοχός τους. 'Η Πιερέττα του διηγείται τα πολυτάραχα πρώτα χρόνια της ζωής της, όταν ήταν μία φτωχή κοπέλλα, στα καζάνια ματαόλητας και ζητάνε νεύοντας.

Μένα. 'Ηταν καλός άνθρωπος κατά βάθος. 'Αντίθετα, ο Βάλντ και τα δυο παιδιά του υιούδισαν εύθους αμέσως δυσπιστία και κακία. Κατάφερα ωστόσο να τους επιβληθώ, με το αποφασιστικό μου ύφος, κι' έτσι δε μ' ενοχλούσαν.

Δε χροιάστικα πολλά μαθήματα, για να μάθω απ' έξω τα λαϊκά τραγούδια της πόδας. 'Η δουλγία του Λονδίνου εκανε κακό στον Πιερίνο, που είχε κι' αυτός μέσα του το μικρόβιο της άρρωστειας της υπτέρας του. Μας ακολουθούσε κάθε βράδυ στις ταβέρνες, όπου κάναμε τό γύρο μας. Έσερνε όμως με κόπο τα πόδια του, και βάπτεπε πολλές φορές αν δεν τον κρατούσα...

Προτείνει να τον αφήσουμε ήσυχο στο σπίτι, να ξεκουραστή. 'Ο Φορνασίν κι' ο Βάλντ δεν το επιτρέπανε. Γιατί, βλέποντας τον έτσι αδύνατο και άρρωστο, τον λυπόταν όλοι και δάσανε ποδύμα το χέρι τους στην τσέπη...

Κοιούμαστε όλοι στην ίδια κάμαρα, χωρισμένη στα δυο μ' ένα παραβάν. Στο ένα μέρος έμνε ο Βάλντ με τους γιούς του, στ' άλλο ο Φορνασίν, ο Πιερίνο κι' εγώ.

Μία νύχτα, ο Φορνασίν κι' ο Βάλντ μαλώσανε στη μοίρασση. 'Ανακατευθήκαμε κι' έμεις στον καυγά. Οι δυο άντρες, μεθυμένοι, τυφλωμένοι απ' το θυμό, οίχτηκαν ο ένας στον άλλο. 'Ασπράσανε υναοίρια. 'Ακούστηκε εαονικά ένα ούρλιασμα. κι' ο Φορνασίν έπεσε, κολυμπώντας στο αίμα του. Ο Βάλντ τον είχε ξεκοιλιάσει!

Ο άντρας χαμογελούσε και κούτασε, χωρίς να μιλήσει.

Πάμε στο σπίτι, να τα πούμε καλλίτερα, πρόσθεσε ο Πιερίνο.

Κι' έτσι, μία δδομάδα αργότερα, ενώ κι' ο Πιερίνο φεύγαμε για την 'Αγγλία, μαζί με το θείο Φορνασίν. Αυτός ήταν συν-έταίρος μ' έναν κάποιο Βάλντ, γήρο και πατέρα δυο παιδιών, κι' είχαν σχηματίσει μία μικρή πλανόδια ορχήστρα, για να δγάζουν το ψωμί τους.

Περνώντας απ' το Τουρίνο, ο Φορνασίν είχε ρωτήσει για την αδελφή του κι' είχε μάθει πως πέθανε. Είχε σκεφθεί τότε να πάει να τον το γιό της— μη έσερνανε ακόμα τίποτα για μένα. Όταν άκουσε ύστερα την ιστορία μου— που του τη διηγήθηκα με το δικό μου τρόπο, όπως και στον Πιερίνο—δεν έθεσε δυσκολία να με πάρει και

Μοδ φαίνεται πως εαοναβλεπω τη φοικη εκείνη σκηνή. 'Ο Πιερίνο έκλαιγε και σώναζε το θείο του, που δε μπορούσε πιά να του απαντήσει. 'Ο Βάλντ είχε φύγει, μαζί με τα παιδιά του. Μονάχα ενώ δεν είχα νάσει την ψυχραιμία μου. Καί, πούν πάση είδηση κανείς άλλος, άσπαξα απ' το μπράτσο τον Πιερίνο και τον τσάδεκα μαζί μου...

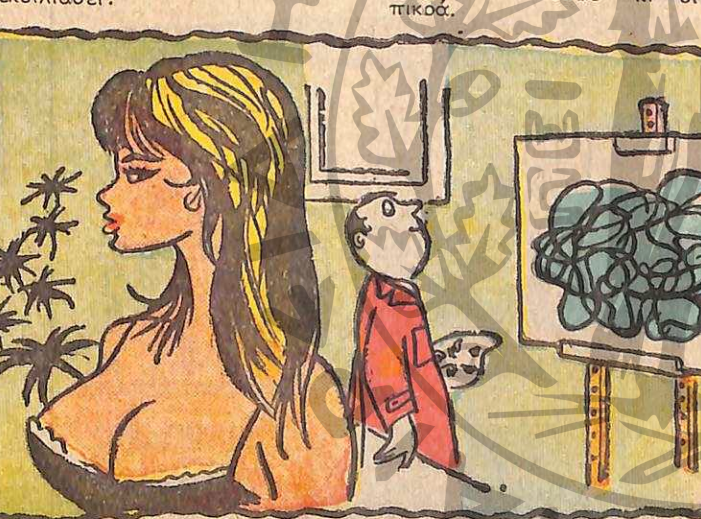
Είχα μία ιδέα. 'Ενας ταβερνιάος, πατριώτης μου, υού είχε προτείνει από καιρό να με πάρει για υπερέσια. Πήγα λοιπόν άμεσως στο μαγαζί του, με τον Πιερίνο.

Ο 'Κόκκινος—έτσι τον λέγαμε— με δέχτηκε με ναρά. 'Ηταν ναφίεις της άστυνομίας, να κανείς δεν τον υποπτεύονταν. Είχε κάνει έφτα χρόνια σιλακή στην 'Ιταλία, για διπλό όνομο. Είχε πάει ύστερα στην 'Αγγλία, είχε παντρευτεί την Ιδιοκτήτρια εκείνης της ταβέρνας, μια μεσόκοπη γήρα, και την είχε κληρονομήσει, όταν πέθανε σε λίγο καιρό.

Η άστυνομία δεν έωαε να με βρή, ούτε και τον Πιερίνο. Δεν έδιαφέθηκε άλλωστε πολύ για το όνομο του Φορνασίν.

Είπε: 'Η Πιερέττα σώπασε για λίγο. 'Επειτα συνέχισε: — Έτσι, έμνεα υπερέσια και κυρά μαζί, στην ταβέρνα της 'Ασπής Γάτας, με την ύποπτη πελατεία της. Βέβαια, δεν ήταν ή ζωή που είχα όνειρευτεί. Έκανε όμως υπομονή, για χάρη του Πιερίνο, που ο 'Κόκκινος υού είχε επιτρέψει να τον κρατήσω κοντά υου και τον είχε αναπαύσει κι' αυτός στάν πατέρα.

Όταν πέθανε το καυμένο το παιδί, το κλάυσαμε κι' οι δυο πικρά.

— Άν αυτό το καθρο έαίτε το λέγε 'Ερωτα, τότε θα πη πως έαετα μαρία να περμιλέστε τα πάντα!...

Στην ταβέρνα της 'Ασπής Γάτας σύννεζε ταχτικά ένας 'Ινδός μάγος. Δεν είχε υόνιμη κατοικία και κοιμότανε πολλές φορές μέσα στην ταβέρνα. Είχε πάντα μαζί του μία κασετίνα, που δεν ήξερε κανείς τι είχε μέσα. Έγώ κουβέντιαλα συχνά μαζί του. Μία νύχτα λοιπόν, άου έέετασε τις γουαμίες της παλάυης υου, υού έίπε:

Θα γίνετε πλούσια! Μά, για να αλθθύν αυτό τ' όνειρό σας, πρέπει να πατήσετε σε πολλά πτώματα... Θ' αναπαύετε υονάχα μια φορά στη ζωή σας, κι' ο έρωτας αυτός θα σας έσει το θάνατο.

Έλθασα με τις προσφετίες του. Κι' έέεινος ποδύοσσε, με σιγανώτερη φωνή:

Θα σας δώσω ενώ το μέσον να πλουτίσετε... Έέερετε την Τούπα του Κορνασινέιου;

Ναι, την έέωα, απάντησα.

Λοιπόν, νάρθτε εκεί τα εημερώματα. Δε θα μετανοήσετε. Στην ώρισμένη ώρα, πήγα στο ραντεβού. 'Ηταν άκόμα σκοτάδι, κι' οι δρόμοι άδειανοί. 'Ο γέρος με περίμενε εκεί. Μ' έπιασε απ' το χέρι, δίχως να μιλήσει, και με τσάδεξε μέσα σε μία σπηλιά, που τη φωτίζε ένα λυχνάρι.

Έδω δε θα υα ένοχλήσει κανείς, υού έίπε. Θα υποδέσσουμε να κουβεντιάσουμε έλεθερα. Καθήστε έδω, σ' αυτή την πέτρα... 'Αργότερα, θα καθήσετε σε βελούδινες πολυθρόνες! 'Ισως δε με πιστεύετε, βλεπόντας την τόση φτώχεια υου. Μά, αν θέλεα, θα υπορνούα να ζήσω κι' ενώ σαν άφέντης.

Γιατί δεν το κάνετε; από-σπασα.

Αυτό είναι το μόνο μυστικό που δε θα σας φανερώσω. Όλα τ' άλλα θα γίνουν δικά σας. Έέεινε υονάχα θα έπωφεληθώ απ' τις γνώσεις και την πείρα υου.

Ανοίξε την περιόπνη κασετίνα του, και υιούδισε καυπόσα κομμάτια και υποκαλικάκια, γεμάτα με διάφορα υγέα και σκόινες. Πάνω σε καθένα ύπνονε μία έτικέτα, που έγραφε τη γουσί και τη συνταγή του.

Τα είξε άνακαλώσει ο ίδιος. Μας έέηννε τις πολύτιμες ιδιότητες τους. Άναμεσα στ' άλλα, ύπνονε κι' ένα υγρό, που υπορούσε να διαλύση και να εαφανίση τελείως ένα πτώμα, χωρίς ν' άφήση κανένα ίχνος του. Το υγρό αυτό υοσερόταν απ' το υιό ένος φυτού, που το ήέερε εκείνος υονάχα.

Άς υποδέσσουμε, υού έίπε, πως γίνεσθε άυριο Ιδιοκτήτοια ένος ξενοδοχείου, απ' όπου περνάνε και πλούσιοι άνθρωποι, έπινειοματίες, έμποροι, με πολλά λεφτά. Έέετε υιά κάμαρα είδική υι' αυτούς τους πελάτες. Όταν διαλέξετε έέεινον, που σας φαίνεται καταλλήλος, ρίγνετε στο κασσί, στην έδω, τη σκηνή. Σε μία-δυό ώρες θα κοιμάται θαθεία και ήσυχα. Μπορείτε τότε έλεθερα να βεβαώητε για το τι έχει μαζί του, κι' αν αξίζει τον κόπο έτοιμάστε μέσα σε μία καταλλήλη σκάφη ένα λουτρό, προσθέτοντας στο νερό λίγο απ' το υ-

γος που σας είπα. Έπειτα βάζε-
τε μέσα τον κοιμισμένο. Έτσι,
θα περάσει απ' τον ύπνο στο θά-
νατο... κι ύστερα από δυό μέρες
δε θ' απομένουν απ' το πτώμα
του παρά τα κόκκαλα, που θα δι-
αλυθούν κι αυτά σε μία βδομά-
δα. Και κανείς πιά δε θα μπορέ-
σει να ανακαλύψει το μυστικό του εγ-
λήματος!

— Τον άκουγα με προσοχή.

— Μα δε μπορείς μία γυναίκα
μονάχη να κάνει τέτοια πράγμα-
τα! παρατήρησα.

— Φροντίστε να αντρευτήτε,
μου σύστησε ο Ίνδρος, μ' έναν άν-
τρα που θα μπορούσε να τον κάνε-
τε ό,τι θέλετε, αλλά που θαχη
συγγνώμη ένα έντιμο όνομα να
σας δώσει. Αυτό σας συμβουλεύω.

— Μα ποιός τίμιος άνθρωπος
θαρή να με βοηθήσει στην ταβέρνα
της «Ασπρης Γάτας»;

— Υπάρχει κάποιος που δεν
τον προσέξατε ποτέ... κι όμως
είναι ίσως ο κατάλληλος για σας.
Μιλώ για το Μπούρλετ.

— Μα αυτός είν' άσχημος και
δλσκάς! φώναξε.

— Είναι ο μόνος κατάλληλος,
έπεμνε ο Ίνδρος.

— Κι' ο «Κόκκινος» τί θα γί-
νη... Δε θα μ' άφισα να του φύ-
γω...

— Αναλαβάνω εγώ να τον
θγάλω απ' τη μέση, δοκιμάζον-
τας σ' αυτόν την ενέργεια του
φασμάκου που σας είπα!

— Τι μπορούσα να πω! Ο
«Μάγος» έβασκαυσε τόσο έπισηρο
άπάνω μου, ώστε υποσέχθηκα να
τον υποκούσω σε όλα. Το ίδιο
θαύρα, φέρθηκε τόσο περιποιητι-
κά στο Μπούρλετ, ώστε πήρε
θάρρος και μου ζήτησε έρωτα.

— Μερικές νύχτες αργότερα, ο
Ίνδρος έμεινε για να κοιμηθή στην
ταβέρνα. Καί, πριν πλαγιάσει,
κόλεσε τον «Κόκκινο» να παίξου-
νε χαρτιά. Έκείνος δέχτηκε κι έ-
χασε μία υποκόλα μπύρα.

— Θα την πής μαζί μου, του
είπε ο «Μάγος».

— Έπειτα από μισή ώρα, ο
«Κόκκινος» είχε αποκοιμηθή βα-
θιά.

— Να τον πάρω τώρα στο έ-
πόγειο, μου είπε ο Ίνδρος. Έχω
έτοιμάσει κι' άλλος το μπάνιο.

— Προαγματικά, σε μία μικρή α-
ποθήκη, δίπλα στο χώρο που βρί-
σκονταν τα βαρέλια, βρήκα ένα
μεγάλο λάκκο γεμάτο νερό, που
έδωκε μία διαπεραστική κι ευχά-
ριστη μυρωδιά.

— Βάλαμε μέσα τον «Κόκκινο»,
κι' ύστερα ο γέρος μου είπε:

— Αν σας ρωτήση κανείς γι'
αυτόν, να πής πως πήγε ταξεί-
δι για δουλειές του. Άλλωστε, αν-
τές τις μέρες, εγώ δε θα φύγω

καθόλου απ' την ταβέρνα.

— Πέρασα εκείνες τις μέρες με
άνεφοραστη αγωνία. Μου φαινό-
τανε κάθε στιγμή πως θαδελπα-
νά παρουσιάζεταί ο «Κόκκινος»
στην πόρτα του υπογείου. Απ'
τόν εκνευρισμό μου, φερνόμουν α-
πότομα ακόμα και στο Μπούρλετ,
μ' όλο που ήξερα πως έπρεπε να
τον κοιποτάνω.

— Την τρίτη νύχτα, κατέβηκα μα-
ζί με τον Ίνδο στο υπόγειο. Πλη-
σίασα στο λάκκο, άνατριχιάζον-
τας. Το νερό και το σώμα του
«Κόκκινου» είχαν χαθή. Απομέ-
νανε μονάχα μερικά άσπρα κόκ-
καλα.

— Τώρα θα θέσουμε κάπου αυ-
τά τα κόκκαλα, είπε ο γέρος, και
σε λίγες μέρες, ακόμα κι αν σκά-
ψουνε στο μέρος εκείνο, δε θα
βρούμε παρά λίγη σκόνη.

— Η άπουσία του «Κόκκινου»,
που συνεχιζόταν, έβαλε σε υπο-
ψίες τους αστυνομικούς που τον
χρησιμοποιούσαν για πληροφορο-
δότη τους. Μ' άναγκάζανε, αλλά
υποστήριζα σταθερά πως είχε φύ-
γει, λέγοντάς μου ότι θαλείπε με-
ρικές μέρες για δουλειά του. Κι'
η αστυνομία πίστεψε πως θα τον
είχαν παρσάσει σε κάποια ένε-
δρα.

— Η ταβέρνα έκλεισε. Στο με-
ταξύ, τάχαμε συμφωνήσει με το
Μπούρλετ, δέχτηκε να ζήσω μαζί
του και παντρευτήκαμε. Λίγους
μήνες, αργότερα, πετύχαμε αυτό
έδώ το ξενοδοχείο, που φαινότανε
φτιαγμένο επίτηδες για τους σκο-
πούς μας.

— Ο Ίνδρος έζησε μαζί μας
έξη χρόνια και κανόνισε τα πράγ-
ματα στο ξενοδοχείο έτσι που να
μην υποπτευθή κανείς τα εγκλή-
ματά που γίνονταν εκεί. Όταν
πέθανε επί τέλους, μου άφισε την
κασετίνα με τα φάρμακά του και
τις μυστικές συνταγές τους.

— Για να δράσουμε όμως, μας
χρειάζονταν ένας συνένοχος. Κι' η
έκλογή μας έπεσε στο διευθυντή,
έναν άνθρωπο διψασμένο για χρυ-
σάφι, που έννοούσε να πλουτίση
με κάθε τρόπο.

— Όπως κι' εγώ! μουρούρι-
σε ο Ίνδρος.

— Όσοσο, τον μελέτησα για
πολύ, πριν φανερώσω το μυστικό
μας. Το ίδιο θακάνα και με σας,
αν δεν τύχαινε να μας αντιληφθή-
τε.

— Η τύχη τάκανε όλα, είπε ο
Ίνδρος. Αυτό που ανακάλυψα
εγώ, θα μπορούσε να τ' ανακαλύ-
ψη κανένας, γιατί κάνατε το λά-
θος ν' άφισατε μισόκλειστη την
πόρτα της κάμαρας.

— Έχετε δίκιο. Τη νύχτα ο-
μως, κοιμούνται όλοι στο ξενοδο-
χείο. Μα κι' αν τολμούσε κανείς

να μπη στην κάμαρα του ξένου,
δε θαδύναινε ζωντανός!

— Τώρα τα ξέρετε όλα. Άλλά
μη νομίζετε πως γίνονται κάθε
νύχτα τέτοια εγκλήματα! Μήνες
και μήνες, μένει άδειανό το δωμά-
τιο 1... Κι' άλλωστε, αν, άφου
απακοιμηθή ο πελάτης που δια-
λέξαμε, δε βρούμε στη βαλίτσα
ή στο πορτοφόλι του τα λεφτά
που έλπιζαμε, τ' άφίνουμε όλα στη
θέσι τους, κι' ο άνθρωπος αυτός
εμπνείει το πρωί ήσυχα-ήσυχα,
χωρίς να υποπτευθή καθόλου τον
κίνδυνο που διέτρεξε... Πάντως,
από τότε που έχουμε το ξενοδο-
χείο, εγώ κι' ο Μπούρλετ, κατα-
φέραμε να βάσουμε κατά μέρος
σχεδόν ένα εκατομμύριο.

— Ο Ίνδρος της γούλωσε τα μά-
τια του.

— Ένα εκατομμύριο... φώνα-
ξε. Και δε σας στάνουν;... άφου
μάλιστα δεν έχετε παιδιά;

— Ναί, είχα σκεφθή να που-
λήσω το ξενοδοχείο και να γυρί-
σω στην Ίταλία, για να περάσω
ήσυχα τα υπόλοιπα χρόνια της
ζωής μου. Άλλ' από τότε που
ήρθατε σεις, άλλαξα ιδέα.

— Η Πιερέττα άκούμπησε το χέ-
ρι της στον ώμο του νέου και τα
μάτια της θυβίστηκαν στα δικά
του, όλο φωτιά.

— Θέλω να σας βοηθήσω να
γίνετε πλούσιος! φώναξε. Γιατί
είσαστε ο πρώτος άντρας που έ-
μπησε μέσα μου άγνωστες συγ-
κινησεις!

— Τα χείλη της άγγιξαν σχεδόν
τα δικά του, καθώς πρόφερε λα-
χανιασμένα:

— Σ' αγαπώ, Ίνδρος, σ' α-
γαπώ!

— Άφηνά, τον έσπρωξε μακριά
και πετάχτηκε θοδία.

— Δε θέλω να σας έπιβάλω
τον έρωτά μου, είπε. Πρέπει ναρ-
θώ μόνος του... Για την ώρα, ας
κυττάξουμε τις δουλειές μας. Μην
εξετάτε πως έχω έδώ τη βαλί-
τσα. Θα μοιράσουμε στα τρία το
περιεχόμενό της, όπως κάναμε
πρινά και με τον άλλο. Είσαστε
ευχαριστισμένος;

— Ο Ίνδρος έβγαλε καταφατι-
κά.

— Μισή ώρα αργότερα, άνέθηκε
πάλι στην κάμαρά του, έχοντας
μαζί του 50 χιλιάρικα.

— Είναι για τη Λιλίνα, γι'
αυτήν μονάχα! μουμούρισε. Τη
θέλω πλούσια κι' ευτυχισμένη.

— Ήταν τόσο εξαντλημένος απ'
τις συγκινήσεις που πέρασε, ώ-
στε, άφου έκοιμησε το θησαυρό του,
τον πήρε άμέσως ο ύπνος.

— Είθε όμως τρομαχτικά όνειρα
και ζήνιπες τα ήμερώματα μου-
σκεμένος στον ιδρώτα. Την ώρα έ-
κείνη, άκουσε ένα θόρυβο αέτο-

κινήτου και την καγκελλοπορτα
ν' άνοιγοκλείνει. Σηκώθηκε κι' ά-
νοιξε το παράθυρο.

— Ο άέρας ήταν παγωμένος. Πυ-
κνή ομίχλη τύλιγε τον κήπο. Κοι-
τά διωος στην καγκελλοπορτα δι-
ακρίνονταν φάτα αέτοκινήτου. Κι'
άκούστηκε ή φωνή του Μπούρλετ
να λέει δυνατά:

— Καλό ταξίδι!

— Ύστερα τ' αέτοκίνητο άπομα-
κρύνθηκε κι' ή καγκελλοπορτα ξα-
νάκλεισε.

— Μήπως όνειρεύθηκα; μου-
μούρισε ο Ίνδρος.

— Άνοιγοντας διωος το συρτάρι
της ντουλάπας, είδε ένα σωρό λε-
φτά, κρυμμένα στο βάθος του.

— Όχι, δεν ήταν όνειρο ή δο-
λοφονία κι' ή κλοπή της νύχτας!

— Όσα είχε δη, κι' ή διήγησι της
Πιερέττας άποτελούσαν τρομα-
χτική πραγματικότητα! Είχε γί-
νει συνένοχος δυο κακούργων!

ΣΤ'

— Η Λιλίνα είχε βοηθό δυο παρα-
δόσεις Ιταλικών, κοντά στο σπίτι
τους, και πέτυχε την άδεια του
άδελφού της να πηγαίνει μόνη.

— Ο δρόμος της περνούσε έξω
από ένα παλατάκι με μεγάλο κή-
πο, όπου έμενε κάποιος Ίταλος,
Λουίτζι Μονγκρένο, νέος ακόμα,
άλλ' έντελώς άπομονωμένος απ'
τον κόσμο.

— Από μία μαθήτριά της, ή Λι-
λίνα έμαθε πως ο Μονγκρένο ει-
χε έρωτευθή τρελλά μία πλουσι-
ώτατη Ίρλανδέζα, την είχε παν-
τρευτή κι' είχαν κούψει την ευτυ-
χία τους στο χαοτικό ξένο κείνο
καταφύγιο. Ένα χρόνο αργότερα
όμως, ή γυναίκα του τόσκασε με
κάποιο φίλο του, Ίταλό κι' αυ-
τό. Κι' από τότε ο προδομένος
Μονγκρένο είχε δοκιστή να μισή
όλες τις γυναίκες. Είχε γίνει
αγρίανθρωπος, δεν έδωκανε σχε-
δόν ποτέ και δε δεχότανε πιά
κανένα.

— Ο Λουίτζι Μονγκρένο είχε
πλουτίσει στο Χρηματιστήριο,
σε μία κατάλληλη ευκαιρία. Εί-
χε συγγενείς στην Ίταλία. Άλλά
δεν έννοούσε να φύγη απ' το Λον-
δίνο, ίσως γιατί έλπιζε να ξανα-
γυρίση μία μέρα ή άπιστη!

— Οί πληροφορίες αυτές, που
της είχαν δώσει για τον Ίταλό,
είχαν έξάψει τη φαντασία της
Λιλίνας. Τόν συμπονούσε, τον
φανταζότανε θλιμένο, τσακισμένο
στη μοναξιά του...

— Όταν περνούσε έξω απ' τον
περίβολο του κήπου του, ένιωθε
να χτυπά ή καρδιά της και τά-
χυνη το ήπια της.

— Ένα πρωί, πήγαινε στο μάθη-
μά της, όπως συνήθως, όταν είδε
ν' άνοιγη μία πορτίτσα, στον ψη-

λό τοίχο, και βρέθηκε ξαφνικά
αντιμέτωπη με τον Ίταλό. Έμ-
πηξε μία φωνή άφηνιασμένη κι' έ-
κανε ένα δέμα πίσω.

— Ο Μονγκρένο σταμάτησε, έ-
δωκε το καπέλλο του και της
είπε ευγενικά:

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς,
που σας τρόμαξα δίχως να το
θέλω!

— Είχε φωνή γλυκειά και μελω-
δική.

— Δεν ήταν πιά νέος, αλλά γοή-
τευε με την πρώτη ματιά. Ψηλός,
λεπτός, ξανθός, με καμάουρα
μάτια, ήταν ο τύπος του ήρωα
που όνειρευόταν ή Λιλίνα.

— Η κοπέλλα είχε κατακοκκινί-
σει.

— Έσεις μάλλον πρέπει να με
συγχωρήσετε, που έφροδηκα τόσο
άνόητα, άπάντησε με συγκίνησι
κι' άμχανία.

— Ο Μονγκρένο δεν έσκολούσε
τά μάτια του από πάνω της.

— Δε φαίνόσαστε για Έγγλε-
ζα, δεσποινίς, της είπε.

— Γιατί, κύριε;

— Γιατί τα χαρακτηριστικά
σας δε δείχνουν άγγλικό τύπο.

— Σωστά μαντέψατε λοιπόν.
Είμαι Ίταλίδα.

— Ο άντρας έδωκε μία κραυ-
γή χαράς:

— Ίταλίδα; Συμπατριώτισ-
σά μου; Ό, δεν περίμενα ποτέ
τόση ευτυχία, σήμερα το πρωί!...
Με συγχωρείτε, από ποιο μέρος
της Ίταλίας είσαστε;

— Πιεμοντέζα.

— Όπως κι' εγώ. Ό, δεν ξε-
ρετε, δεσποινίς, πόσο καλό μου
κάνει να σας κυττάω, να σας ά-
κούω να μιλάτε... Αν δε φοβό-
μουν πως θα σας θυμине ή τόση
τόλημη μου θα σας παρακαλούσα
να με τιμήσετε με μία έπίσκεψή
σας!

— Η Λιλίνα έγινε κόκκινη σαν
τη φωτιά κι' άπάντησε:

— Αδύνατο, κύριε. Όπως ξε-
ρετε, έμείς οι Ίταλίδες δεν άκο-
λουθούμε τις συνήθειες που έχουν
οι Άγγλίδες κοπέλλες. Και δε
μπορούμε να πάμε μόνες να έπι-
σκεφθούμε έναν άντρα.

— Φοβόσαστε μήπως δε σας
δείξη σεβασμό ένας συμπατριώ-
της σας;

— Όχι, δεν είν' αυτό, κύριε.
Κι' αν άκόμη ήθελα να υποχωρή-
σω στην παράκλησή σας, δε θα
μπορούσα τώρα. Με περιμένουν
για ένα μάθημα... γιατί είμαι μία
φτωχική κοπέλλα και ζω δίνον-
τας μαθήματα. Έχω κι' ένα αδερ-
φό, που εργάζεται στο ξενοδοχείο,
φύ, που ήρθα στο Λονδίνο,

— Όταν ήρθα στο Λονδίνο,
ζούσα κι' εγώ δίνοντας μαθήμα-
τα. Άλλ' ή τύχη με ενόησε στα
λεφτά, όπως με κατέτρεξε σ' αλ-
λα πράγματα... Δε θέλω να σας
καθυστερήσω περισσότερο, δε-
σποινίς, ούτε θα έπιμείνω στην
προσκλησή μου. Από δω και στο
έξής όμως, περνώντας κοντά απ'
τον τοίχο αυτό, να θυμάσαστε πως
κατοικεί έδώ μέσα ένας άντρας,
που ή εικόνα σας του θυμισε την
άγαπημένη πατρίδα και του χάρι-
σε μία στιγμή ευτυχίας!

— Κι' ο Μονγκρένο χαιρέτησε κι'
άπομακρύνθηκε.

— Ό, πόσο είχαν έντυπώθη τα
λόγια του στην ψυχή της Λιλίνας!
Τάλεγε και τα ξανάλεγε με το
νοή της κι' ήταν άσπαστη με
τους μαθητές της.

— Εύτυχος, το θαύρα εκείνο δεν
πήνε ο Ίνδρος στο σπίτι. άλ-
λως ή κοπέλλα θα προδινότανε.
Όλη τη νύχτα, όνειρευότανε το
Λουίτζι, γονατισμένο μπροστά
της, να της λήψι πώς ή άγάπη της
τούδινη καινούρια ζωή, καινού-
ριες έλπίδες, καινούρια ελπίδια!

— Το άλλο θαύρα ο Ίνδρος της
δούκε άσυνήθιστο ναρούμενο. Αύ-
τός άπεναντίας ήταν κατάχλωμος.
Συλλογιζότανε το εγκλημα της
προηγούμενης νύχτας, το πτώμα

Η ΒΑΛΙΤΣΑ ΠΟΥ... ΣΦΥΡΙΖΕΙ

Ένας Άγγλος μηχανικός κατασκεύαζε μία βαλίτσα ειδική για τη
μεταφορά χρημάτων κοσμημάτων ή άλλων αξιάν, που δεν δια-
τρέχει τον κίνδυνο να κλαπεί. Μόλις εκείνος, που την κρατάει, έπι-
ληφθή τον παραμικρό κίνδυνο ή δεχθή ξαφνικά την έπίθεσι κακο-
ποιών, πιέζει ένα κουμπί, που θορύβεται κάτω από τη λαβή και τότε
ή βαλίτσα άρχίζει να σφύριξη, ενώ συγχρόνως έκτινάσσονται τρεις
βραχίονες μήκους ενός μέτρου, που έόζουν σε πολύ δύσκολη θέσι τον
κακοποιό, δεδομένου ότι δυσχεραίνουν τη μεταφορά της και συντε-
λουν στη σύλληψή του.

που έβλυνε μέσα στη σκάφη. τις
φοιτές αποκαλύπτει της Πιερέτ-
τας. Καί, μολονότι είχε στην τσέ-
πη του το μεριδί του απ' τα
λεφτά, με το σκοπό να τα κούρη
στο μπαούλο του, δεν κατόρθω-
σε να φανή ξένοιαστος κι' ελα-
ριστιμμένος, όπως θαδελ.

— Το κέφι της Λιλίνας φάνηκε να
τον σκανδαλίζει.

— Τι σου συνέβη, κι' είσαι
τόσο ναρούμενος. τσαντούδες σαν
κανονιστή και λάμπουνε τα μάτια
σου; τη ρώτησε.

— Η κοπέλλα τον φίλησε με δι-
άκριση, κοκκινίζοντας λίγο.

— Τίποτε, άπάντησε. Είμαι
ευχαριστισμένη, δίχως να έρω το
γιατί. Σε πειράζει αυτό;

— Όχι, όχι. Με συγχωρή! Εί-
μαι λίγο κουρασμένος. Ένας έκ-
νευρισμός... Όταν διωας θα γίνου-
με πλούσιοι...

— Δε συμπλήρωσε τη φράση του.
Μέσα απ' το μυαλό του διωας
περνούσαν δελεαστικές όπτασι-
ες...

— Η Λιλίνα ξαναείδε το Λουίτζι
Μονγκρένο. Κουβέντισαν πολλές
φορές, πάντα μπροστά στον περί-
βολο του μυστηριώδους κήπου, ό-
που είχε δοκιστή να υπή ποτέ
ή κοπέλλα. Ένα πρωί διωας,
την κυνήγησε ένας μεθυσμένος
ναύτης. Καθώς έτρεχε λοιπόν,
φοβισμένη, βρέθηκε μπροστά
στην πορτούλα, είδε το Λουίτζι,
που έδωκανε εκείνη τη στιγμή, και
τραύλισε:

— Πάμε μέσα! Γοήνορα!...
Και κλείστε άμέσως την πόρτα...
Κάποιος με κυνηγάει...

— Ο Λουίτζι την πήρε μέσα στο
σπίτι του, που ήταν κομψό και
πολυτελέστατο.

— Μα έδώ είναι παράδεισος!
φώναξε ή Λιλίνα με θαυμασμό.

— Κι' όμως, μέσα σ' αυτόν
ζή μόνο ένας δυστυνησμένος, που
υποφέρει! Η μοναδική φωτεινή
άγνιδα του είσατε τώρα έσείς!...
έσεις που καταδεχόσαστε να πα-
ρηγορησετε για μία στιγμή τη
μοναξιά του!... Άν έξορτε πόσο
μισώ κάποτε αυτά τα πλούτη που
με τριφυρίζουν! Μα, από τώρα
κι' έμπρός, το κάθε τι έδώ μέσα
θα μου είναι άγαπητό και σεβα-
στό, άφου τ' άντίθεσε ή θεία μα-
τιά σας! Έχω ανάγκη από κά-

λε από μέσα ένα χαρτί, το έ-
διπλωσε και διάδωσε:

— Άγαπημένε μου άδελφέ, Σ' ά-
φίω για ν' άκολουθήσω τον άντρα
που άναπό. Δε θα γίνη ίσως πο-
τέ σύζυγός μου, άλλ' είναι πατέ-
ρας του παιδιού που έχω στα
σπλάχνα μου. Ύπνοξα πολύ ένο-
νη, κι' ο Θεός θα με τιμωρήσει.
Μη με τιμωρήσεις και συ με την
κατάρα σου! Είμαι τόσο δυστυ-
νησμένη!... και νοιώθω πως θα
είμαι πάντα! Συγχωρέσε με, ά-
δελφέ μου, για τον πόνο που σου
προξενώ. Συγχωρέσε με, σ' έ-
νομα της υπέροχης μας... Με τά
στοργικώτερα φίλιά μου.

— Λιλίνα,

Το γράμμα έπεσε απ' τα χείλια
του Ίνδρου. Τά είδε όλα αυδώς
μπροστά του, έδωκε μία φωνή,
άπλωσε τα χείλια του κι' έπεσε
λιπόθυμος.

Το ξενοδοχείο άναστατώθηκε.
Σηκώσανε το νέο, τον μεταφέρανε
στην κάμαρά του. Κι' ή Πιερέτ-
τα έτρεξε κοντά του, μαζί με την
Καρένα. Όταν έμαθε τι είχε συμ-
βή, μουμούρισε:

— Καυμένη Ίνδρος!...

— Στράφικε ύστερα στους άλλους
και πρόφρασε:

— Δεν είναι τίποτα. Γυρίστε
στη δουλειά σας. Και προπατήνα
να λείψουν οι φλυαρίες γι' αυτό
το έπεισόδιο. Ο πρώτος που θα
κάγη τον παραμικρό υπαινιγμό ή
σκόλιο, θ' άπολυθή.

— Όταν συνήλθε ο Ίνδρος, κα-
νασκάθηκε στο κοεδάτι του και
σούλασε:

— Τ' δνομά του! Θέλω να μά-
θω τ' δνομά του!...

— Ήσυνάστε, του σύστησε
μαλακά ή Πιερέττα. Κυττάνε
πρώτα να ξαναβρής τις δουλειές
σας, κι' ύστερα θα έδικοιήθετε
για την τιμή της άδελφής σας.

— Η Λιλίνα δεν είναι άδελφή
μου! φώναξε ο Ίνδρος.

— Η Καρένα έδωκε μία κραυγή
έκπληξως. Η Πιερέττα ζάωσε
τα φουδια της.

— Δεν είναι άδελφή σας: ποό-
φερε με βραχνή φωνή.

— Ο Ίνδρος ένιωθε την ά-
νάγκη να ξεδιμύνη.

— Όχι, άπάντησε. Δεν έξοει
όμως ούτε ή ίδια αυτό το μυστι-
κό, που μου το άποκάλυψε ή υ-
πέρτα μου πριν πεθάνω. Η Λιλίνα
είναι κόρη άγνωστων νονών.

— Άλλ' ή καυμένη ή υπέρτα μου
την άναπόσε σαν παιδί της, ό-
πως κι' εγώ τη σεβάσθηκα σαν
άδελφό, μολονότι την είχα έρω-
τευθή τρελλά! Ό, γιατί να μ' ή-
μιλπω πρωτίτερα!... Φοβόμουν
έναν τρομαχτή τη γλυκιά εκείνη κο-
πέλλα, με την άδωα ψυχή... Και
στο μεταξύ, την σεπλάναψαν άλ-
λοι. Ό, Λιλίνα, Λιλίνα!...

— Η Πιερέττα είχε αρκετή αυτο-
κυριαγία, ώστε να μην προδοθή.
Ένώ δοκικότανε στον έαυτό της
να έμποδίση κάθε προσέγγισι
του Ίνδρου με την Λιλίνα, προ-
σπαθούσε να δώση πονεμένη έκ-
φρασι στο πρόσωπό της.

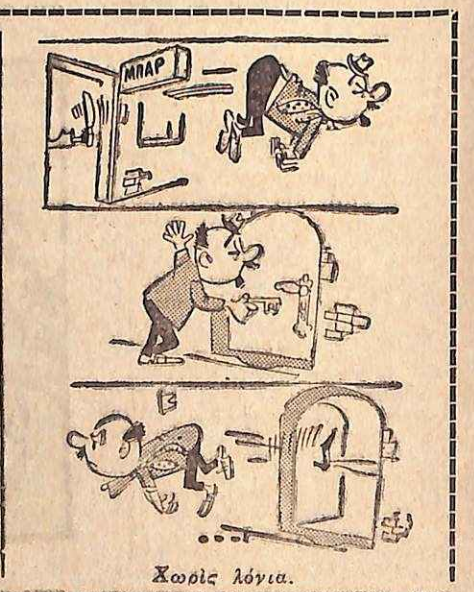
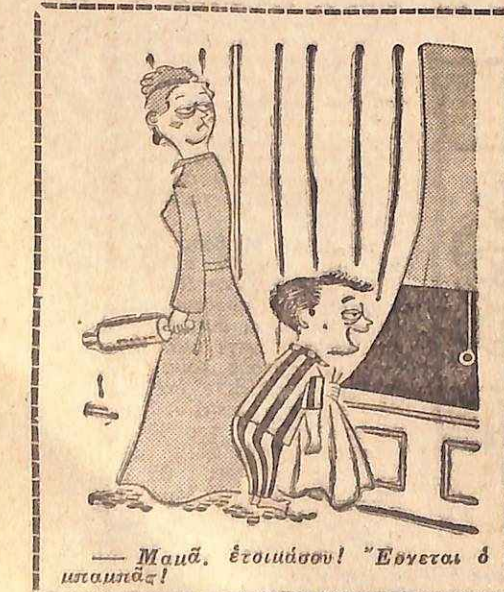
— Ο Ίνδρος της σκούπισε τα μά-
τια του.

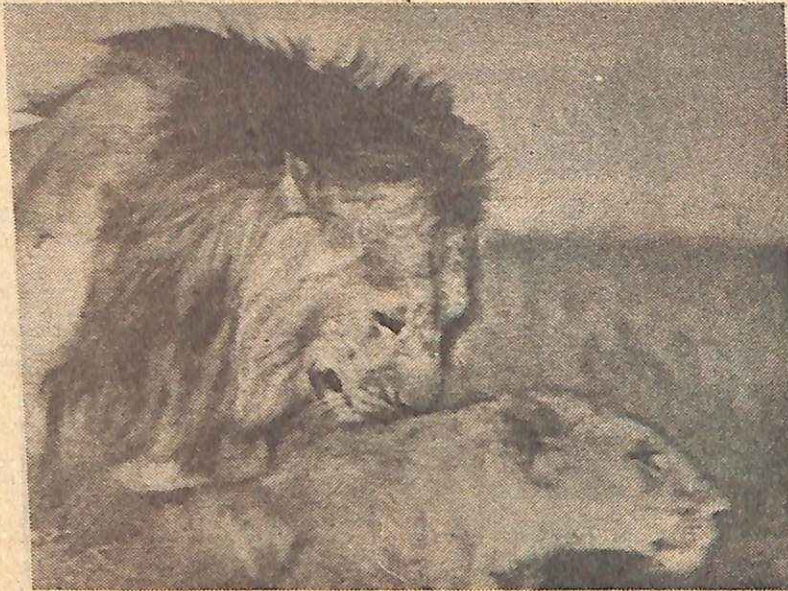
— Με συγχωρήτε για το έξ-
σπασμά μου... Μα είναι τόσο ά-
νάγκη!... Τώρα νοιώθω πιο άνα-
κουφισμένος... Θα υποδέσω να ή-
ρεμισώ.

— Η Πιερέττα τον έπιασε μαλα-
κά απ' το χέρι.

— Ίνδρος, του είπε γλυκά,
φανής άντρας! Μην άσπίτε να
σας παρασύρη ένας άλόγιστος
θυμός... Θέλω να μούγετε έπι-
στοσύνη. Είμαι αληθινή φίλη σας.
Μη μου κρύβετε τίποτα, κανένα
διάβηδό σας. Κι' εγώ θα σας
συμβουλεύω σαν μητέρα.

— Ευχαριστώ, κυρία... ένυγα-
ριστώ για την καλωσύνη σας! ά-
πάντως ο νέος συνηνιμένος. Δε
θα σας κρύβω το παραμικρό... Θα
μου έπιτέψετε τώρα ν' άργίσω
τις έρωσεις μου:

Συζυγικές τρυφερότητες μεταξύ lionταριών.

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΙΑΣ ΘΗΡΙΑ

Η ΖΟΥΓΚΛΑ έχει το πρωτόκολλό της, που είναι περισσότερο αυστηρό απ' όλα όσα επενοήσαν οι άνθρωποι. Αυτό το πρωτόκολλο θα το αντιληφθή κανείς την ώρα που τα θηρία πηγαίνουν για να πιουν νερό. Έκείνος που θα πιη πρώτος, είναι ο βασιλιάς της ζούγκλας. Όταν τα άλλα ζώα βλέπουν το lionτάρι να κατεβαίνει στο ποτάμι για να πιη νερό, παρμερίζουν και, τα πιο αδύνατα, τρέχουν να κρυφτούν στις γειτονικές λόγιες...

Κι' αυτός ακόμη ο έλεφας, του αναγνωρίζει τα πρωτεία, μ' όλο που, στην ανάγκη, δε θα δισταζε να τα βάλη μαζί του. Άλλα δικαίει για τον έαυτο του τη δεύτερη θέση. Και την εξασφαλίζει, σκορπίζοντας δεξιά κι' αριστερά χτυπήματα με την προδοσικά του. Η τρίτη θέση ανήκει στην τίγρι κι' η τέταρτη στον πάνθηρα.

Έπειτα έρχονται ο βούβαλος κι' η καμηλοπαρδαλός... Κι' εδώ το πρωτόκολλο σταματάει. Είναι κατόπιν η σειρά του άνονημου πλήθους. Άλλα κι' εδώ βασιλεύει κάποια τάξις. Τα μεγαλύτερα ζώα έχουν το προβάδισμα. Ένα είδος ιεραρχίας υπάρχει επίσης και μεταξύ των ζώων που ανήκουν στην ίδια συνομοταξία. Οι αντιλόπες με λωφέιο π. γ. προηγούνται από εκείνες, που το κεφάλι τους είναι γυμνό.

Αυτή την αυστηρή έθιμοτυπία τη διαταράσσει κάποτε ο αιώγιος παραξένιος της ζούγκλας, που δε σέβεται κανένα και τίποτα: ο πόθηκος. Αδιαφορώντας για τη σειρά του, που, άλλωστε, δεν του την καθώρισε κανείς ποτέ, χώνεται ανάμεσα στους μεγάλους τιτούργους της ζούγκλας και προσπαθεί να πιη ταυτόχρονα μ' αυτούς. Άλλ' η αναιδεία του αυτή δε μένει απώροπη. Ο έλεφας γεμίζει την προδοσικά του με νερό και τον καταβρόχχει αλύπητα, ενώ το lionτάρι χώνει τα γομφώνιά του μέσα στις σάρκες του, για να του υπενθυμίσουν τα κυριαρχικά δικαιώματά του.

Το lionτάρι, που πηγαίνει να πιη νερό, είναι ακίνδυνο. Γιατί δεν αισθάνεται την ανάγκη να πιη νερό παρά μόνο αφού χορτάσει. Καθ' το ίδιο κάνουν και τα άλλα ζώα,

αδιαφορώντας για το ότι θα χρειαστή ισως να παλέψη μαζί του. Οι καμηλοπαρδαλές π. γ. του αντιτάσσουν μεγάλη αντίσταση, λόγω του ψηλού λαμιού τους και των τομμερών λακτισμάτων, που δίνουν με τις όπλες των ποδιών τους. Το lionτάρι πρέπει να κουρασθή πολύ για να καταφέρει το καιριο χτύπημα κι' όχι σπάνια παραιτείται από την προσπάθειά του.

Πιο δραματική είναι η πάλη του lionταριού με το βουβάλι. Ο βασιλιάς της ζούγκλας πρέπει ν' αγωνισθή σκληρά μαζί του, για να καταβάλει τη αντίστασή του. Άλλα το βουβάλι είναι πλούσια και εκλεκτή λεία και γι' αυτό το lionταρι αποδέχεται πρόθυμα την πάλη, γιατί η προτίμησή του στρέφεται πάντοτε στα μεγάλα ζώα.

Το lionτάρι δεν περιφρονεί ακόμη και τα ψόφια ζώα. Οι κυνηγοί ξέρουν, μάλιστα, ότι ένας έλεφας ή ένας οινόκερος σε κατάστασι άπονηθέσεως το ελκύουν ιδιαίτερα και σε τέτοιο βαθμό, που αδιαφορεί για τη γοπή λεία και συναγωνίζεται με τις θύινες και τα τσακάλια, για να εξασφαλίση την καλύτερη μερίδα. Μπορεί, μάλιστα, να

κροτά του, θέλοντας να τρομοκρατήσει τους άλλους.

Το πλήθος είχε συγκεντρωθή σε μια μεγάλη άρση, για να παρακολουθήση το ανατορζιαστικό θεαμα. Την τελευταία στιγμή, όμως, παρουσιάστηκε ένα νεαρός τσοπάνης από τον Άτλαντα, όπου η ανταρσία είχε τη μεγαλύτερη έκταση. Ήταν ένας αληθινός κολοσσός. Για να σώση τους πέντε φυλάρχους, πρότεινε ν' αγωνισθή μόνος και χωρίς όπλα μ' ένα lionτάρι. Το πλήθος επευφήμησε τον γίγαντα κι' ο σουλτάνος δέχτηκε τους όρους του.

Ο τσοπάνης πήρε τότε από ένα φοροού τη λόγχη του, την έσπασε στο γόνατό του και κράτησε μόνο ένα μικρό μέρος από το κοντάρι. Κατέβηκε ύστερα στην άρση, όπου βρισκόταν το lionτάρι.

Το πλήθος συγκερατοίσε την ανατορζία του...

Ο νεαρός τσοπάνης, αντί να περιμένει την έπιθεση του lionταριού, διευθύνθηκε προς το μέρος του κι' όταν έφτασε κοντά, του παρουσίασε το κομμάτι από το κοντάρι, που κρατούσε στα χέρια του. Το θηρίο έχωσε μέσα στο έ-

Γνωριμία με το lionτάρι

που δε μοιάζουν με τον άνθρωπο. Πίνουν όταν θυάνε. Και θιώνε αφού θάνε.

Θα πρέπει να μιλήσω εδώ και για το βουχηθμό του lionταριού. Το lionτάρι βουχάται από χαρά και αγαλλίασι όταν είναι χορτασμένο. Βουχάται ακόμη και μπροστά σε μια πλούσια λεία, την ώρα που την κατασπαράζει. Με το βουχηθμό του το lionτάρι εκφράζει την ικανοποίησή του, γιατί τα έχει όλα και δε σκέφτεται ν' απειλήση ή να τρομοκρατήσει κανένα. Όλες τις άλλες φορές είναι σιωπηλό και ιδίως όταν πηγαίνει για να βοθί τη λεία του.

Τα περισσότερα θηρία της ζούγκλας είναι νυκτόβια και στην ίδια κατηγορία ανήκει και το lionτάρι. Κοιμάται μακριάς την ημέρα και βγαίνει μόνο τη νύχτα, για να βοθί την τροφή του. Προτιμώμενο με εξαιρετική δσφρησι και άκρη, προχωρεί αθόρυβα ανάμεσα από τα πυκνά φυλλώματα, ώσπου ν' ανακαλύψη τη λεία του. Τα ζώα που προτιμάει είναι οι αντιλόπες κι' οι έββοι, γιατί έχουν μαλακό και νόστιμο κρέας και γιατί δε μπορούν να του αντισταθούν. Μ' ένα πιάγμα βρίσκειται στη οάχη τους, χώνει τους γομφώνιους του στις σάρκες τους και θυθίζει τα τρομερά δόντια του στον τραχύλο τους...

Από τη στιγμή αυτή αρχίζει το συμπόσιο, που δε γίνεται πάντοτε με τον ίδιο τρόπο. Άνάλογα με το κέφι του, το lionτάρι, κβεί κομμάτια από έδω κι' από κει, γορίζει ν' αποτελειώσει το θύμα του. Άλλοτε, όμως, είναι πιο βιαστικό. Με μια τρομερή διαγροματιά, συντρίβει τότε τους αλγενοίους σπονδυλούς του ζώου και προκαλεί άσκαρσία το θάνατό του ή, όταν καταλάβη πως δε μπορεί να του φύγη, πηδάει κάτω και με ια ή περισσότερες διαγροματιές, του ανοίγει το στήθος. Ο πρώτος εκλεκτός μεζές είναι η καρδιά και τα έντόσθια.

Άλλ' όταν δε βόλση αντιλόπες ή έββους, ολχνεται στο πρώτο ζώο που θα συναντήσει μπροστά

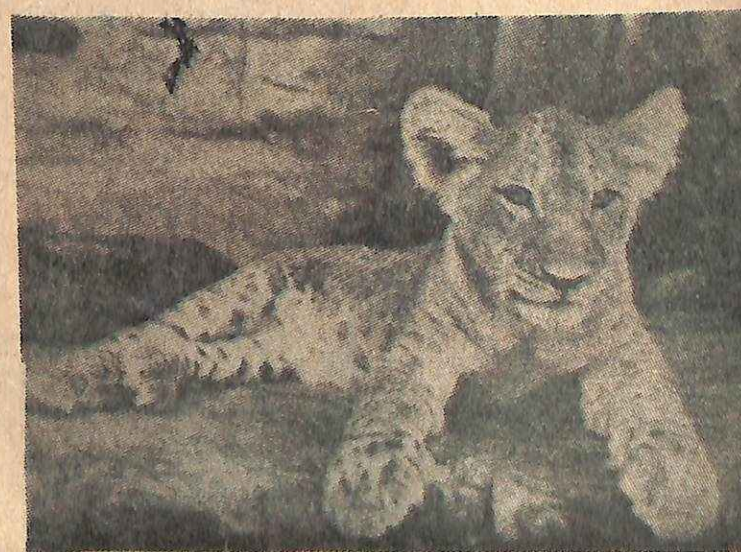
Ξαναγνώριση επί πολλές νύχτες, για να τραφή από τις σαπιωμένες σάρκες αυτών των ζώων.

ΤΟΥ ΞΕΡΡΙΖΩΣΕ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Προτού μιλήσω για το κυνήγι του lionταριού, θα πρέπει ν' αναφέρω μια δραματική πάλη μεταξύ του βασιλιά της ζούγκλας και ενός ανθρώπου, που μωδ δόθηκε η ευκαιρία να παρακολουθήσω το 1925 στο Μαρόκο.

Ο σουλτάνος του Μαρακες είχε αποφασίσει τότε να εκτελέση μεγάλη άρση των ζούγκλας και ενός ανθρώπου, που μωδ δόθηκε η ευκαιρία να παρακολουθήσω το 1925 στο Μαρόκο.

Ο σουλτάνος κατώρρωσε τότε να συλλάβη πέντε φυλάρχους και τους καταδίκασε να γίνουν βορά των lionταριών, που είχε στο διά-

Ένα lionτάρι που είναι σε θέσι κι' ύλας να βόλση μόνο του την τροφή του.

λά το σφίξιμο δυνάμωσε θλοένα και, στο τέλος, ο βασιλιάς της ζούγκλας λύγισε τα πόδια του. Έγινε τότε κάτι που δε θα το ξεχάσω ποτέ. Ο τσοπάνης στήριξε τα πόδια του στο χώμα. Έπειτα, με μια απότομη κίνησι, έπεσε προς τα πίσω, συμπαρασύροντας μαζί του και το lionτάρι... Τα χέρια του θάρρεπε να ήταν ένας ατσάλενος κλοιός, γιατί το θηρίο έτρεπε από το κεφάλι ως τα πόδια κι' είχε ανοίξει διάπλατα το στόμα του, απ' όπου πεταγόταν προς τα έξω η κατακόκκινη γλώσσα του.

Ο νεαρός τσοπάνης έδωσε ένα θεαματικό τέλος σ' αυτή την πάλη. Έχωσε μ' αστραπιαία ταχύτητα το ένα του χέρι μέσα στο στόμα του θηρίου, έπιασε τη γλώσσα του και την έχωσε από τη ρίζα της. Έπειτα, αδιαφορώντας για τον αντίπαλό του, έτρεξε στο θεωρείο του σουλτάνου και την άποθέσε στα πόδια του...

Μου έτυχε να δω πολλές φορές κυνηγούς να παλεύουν με lionτάρια. Κι' έγω επίσης βρέθηκα όχι λίγες φορές στην ανάγκη να παλέψω στήθος με στήθος με το βα-

σιλιά της ζούγκλας. Άλλα δεν ήμουν άσπλος. Αν δε μπορούσα να χρησιμοποιήσω τα πιστόλια μου, είχα, όμως, το μαχαίρι μου... Ο τσοπάνης του Άτλαντος, όποσο, δεν είχε άλλο όπλο εκτός από τα χέρια του. Και γι' αυτό, το κατόρθωμά του είναι μοναδικό ίσως κι' απαράμιλλο.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Ύπάρχουν πολλοί τρόποι για να κυνηγήση κανείς το βασιλιά της ζούγκλας. Ένας απ' αυτούς, που τον χρησιμοποιούν πολλές φορές οι ιθαγενείς, στήριζεται, ούτε λίγο ούτε πολύ, στον εμπρησμό. Έχει κανείς μ' αυτό τον τρόπο αφρονό κυνήγι στη διάθεσή του, άλλ' οι κίνδυνοι είναι πολύ μεγάλοι και κάποτε καταστροφικοί.

Να σε τί συνίσταται αυτή η μέθοδος:

Οι ιθαγενείς, αφού εξακριβώσουν την ύπαρξι lionταριών σε μια περιοχή της ζούγκλας και την προσδιορίσουν με προσοχή, αρχίζουν τις απαραίτητες εργασίες για να την άπομυνώσουν. Κόβουν δηλαδή τους θάμνους και τα μικρά δέντρα, που υπάρχουν δλόγυρα κι' αφήνουν μόνο τα μεγάλα δέντρα, εκτός αν είναι πολύ πυκνά, όποτε πρέπει να τα ξεριζώσουν κι' αυτά. Η εργασία διευκολύνεται όταν υπάρχει ένα ποτάμι ή ένας φαράγγιος από βράχους, χωρίς άξολογη βλάστησι.

Έπειτα, βάζουν φωτιά στην περιοχή που άπομύνωσαν.

Τί θα συμβή τώρα; Τα lionτάρια και τα άλλα θηρία βγαίνουν από την καίμενη ζούγκλα, τολλά από τον τοόιο τους. Που θα διευθυνθούν; Αντίθετα προς το μέρος προς το οποίο διευθύνονται οι πλόγες, αντίθετα, δηλαδή, προς τον άνεμο... Έκει τα περιμένουν οι ιθαγενείς κυνηγοί, που είναι όπλισμένοι με τις μακριές λόγχες τους. Στην περιοχή αυτή, που φροντίζουν να είναι όσο το δυνατόν πιο περιορισμένη, έχουν φτιάξει από πρίν παγίδες. Οι παγίδες αυτές είναι τις πιο πολλές φορές λάκκοι, που στενώνουν όσο προχωρούν σε βάθος. Οι ιθαγενείς τους σκεπάζουν στο

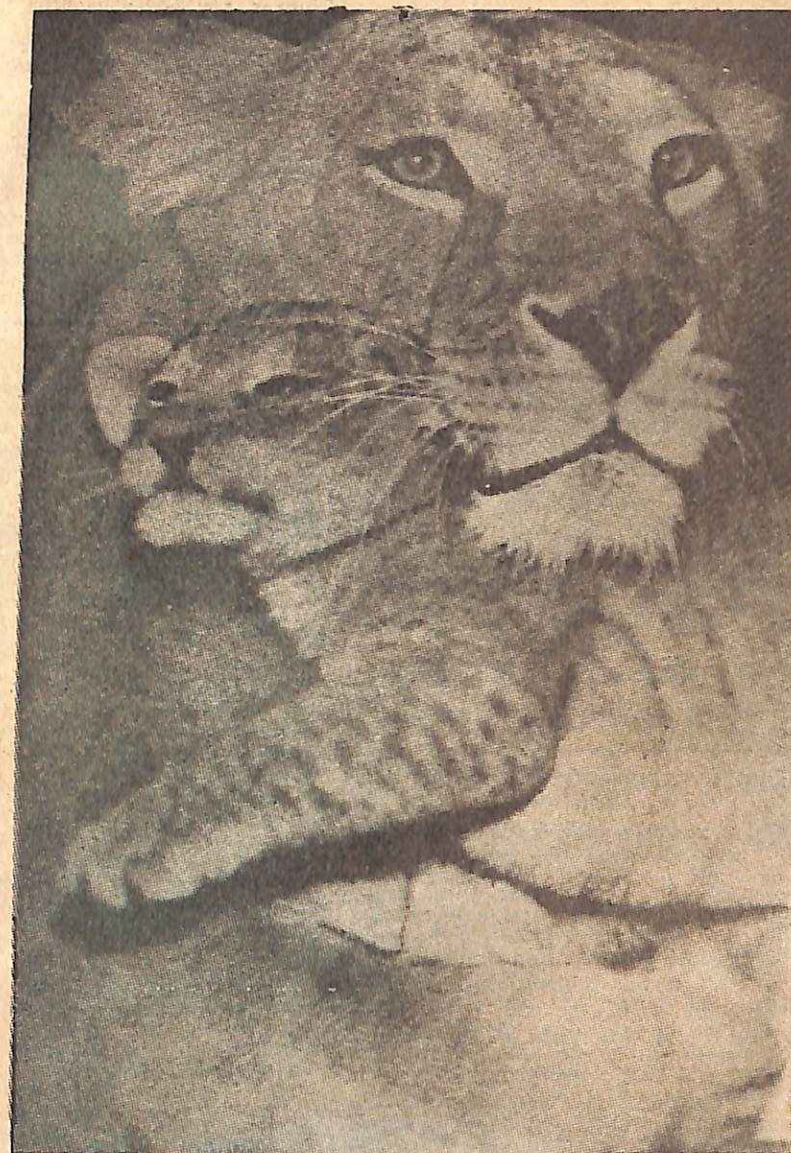
έπάνω μέρος με φύλλα και γόδα. Το πιθανώτερο είναι, ότι μερικά από τα θηρία θα πέσουν μέσα στους λάκκους, απ' όπου δε θα μπορέσουν πιά να βγούν. Οι κυνηγοί δεν έχουν τότε παρά να τα άφισουν να πεθάνουν από την πείνα και τη δίψα τους, ή να τα σκοτώσουν με ένα καλοπολογισμένο χτύπημα στο κεφάλι ή μ' ένα δηλητηριασμένο βέλος.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΑΙ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Άλλ' όπως είπα και παραπάνω, το κυνήγι αυτό έχει πολλούς κινδύνους και άπροόπτα.

Οι ιθαγενείς κυνηγοί ξέρουν καλύτερα κι' από τους μετεωρολόγους μας τη διευθυνσι των ανέμων σε κάθε εποχή. Και παίρνουν τα μέτρα τους. Άλλ' οι εκπλήξεις δεν άποκλείονται. Μια αίφνidia μεταβολή του ανέμου, μπορεί να κμνή τη φωτιά να διευθυνθή προς το μέρος, όπου βρίσκονται οι κυνηγοί. Θα είναι τότε πολύ τυχεροί αν καταφέρουν να ξεφύγουν.

Πραγματικά, είναι αδύνατο να φαντασθή κανείς με ποιά ταχύτητα και με ποιά άναρχικό τρόπο

Μια λεία με το lionταράκι της.

βίξει περισσότερο από τη φωτιά. Τρέχουν τότε σαν τσελλά, για να σωθούν. Κι' άλλοι μόνο στους κυνηγούς, που θα βρεθούν στο δρόμο τους. Όσοι μωδ έπάνω τους με άφάνταστη λίσσα και τους κομματιάσουν. Είναι πολύ σπάνιο ένα παρόμοιο κυνήγι να μην έχη θύματα. Γιατί, εκτός από τα θηρία, υπάρχουν επίσης τα φίδια, που δεν είναι λιγώτερος ο τρόμος τους.

Η άλλαγή της φορέας του ανέμου έχει και άλλα άπροόπτα. Η φωτιά μπορεί ν' απειλήσι τεράστιες εκτάσεις της ζούγκλας ή να διευθυνθή προς κατοικούνμενες περιοχές. Γι' αυτό, οι κυνηγοί πρέπει να είναι έτοιμοι ν' αγώσουν αντιποκαίες, για να άπομύνουν την επέκτασι της άοκμης πυρκαϊάς. Άλλα, κάθε φορά που ανάβουν μια φωτιά, πρέπει να είναι έτοιμοι ν' αντιμετώπισουν τα θηρία και τα φίδια, που θα βγούν από τις λόγιες ή τουλάχιστον να προφυλαγούν απ' αυτά.

Παο' όλους τους κινδύνους του, όμως, οι ιθαγενείς αγαπούν αυτό το κυνήγι και συμβαίνουν κάποτε ολόκληρες φυλές να ξεσηκώνονται, για να κυνηγήσουν διαδικα το βασιλιά της ζούγκλας.

Περισσότερο γοαφικό, άλλ' όχι λιγώτερο επικίνδυνο είναι το κυνήγι με το δίχτυ, που χρειάζεται έπλησι πανουργία, έτοιμότητα και άτσάλενα νεύρα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η αίχμαλόςια μιας οικογενείας lionταριών.

ΟΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΙ ΘΥΜΑΤΑ... ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ!

Μολονότι είναι ένα ζώο άβλαβές — ή μάλλον χρησιμώτατο, γιατί προσφέρει μεγάλες υπηρεσίες στη γεωργία — ο σκαντζόχοιρος δεν κατώρθωσε ποτέ ν' άποκτήση τη συμπάθεια των ανθρώπων. Οι χοιρικοί τον σκοτώνουν, όπου τον βρουν, επειδή καταβροχθίζει τα μικρά πουλιά μέσα στις φωλιές τους. Δε λογαριάζουν όμως, ότι τους γλιτώνει από τα σαλιγκάρια, τους άρουραίους και ιδίως τα φίδια.

Όστόσο, σήμερα, τα ζώα αυτά άφείλουν τις περισσότερες άπομυνώσεις τους... στα αυτοκίνητα! Πέφτουν θύματα της τροχαίας κυνήσεως, ιδίως τις σκοτεινές νύχτες του Οκτωβρίου και Νοεμβρίου. Καθώς γυρίζουν έξω απ' τις φωλιές τους, τη νύχτα, ανατρεφόντας τροφή, βρίσκονται συχνά κάτω απ' τους τροχούς των αυτοκινήτων, στους δρόμους, που περνάνε δίπλα από δάση. Τα δυνάτα φώτα τους θαμπώνουν, ελίζονται και δε μπο-

ρούν πιά να φύγουν. Έτυχώς, έχει λείψει πιά το κυνήγι του σκαντζόχοιρου για το κρέας του. Άλλοτε το θεωρούσαν περιζήτητη λιχουδιά, σήμερα όμως λίγοι το τρώνε.

Το χειμώνα, ο σκαντζόχοιρος μένει ναρκωμένος. Συντηρείται δε, όλον αυτό τον καιρό, μ' ένα στρώμα λίπους, που έχει άποθηκευθή απ' το καλοκαίρι στο στέοχο και στην πλατή του.

Οι άσθενικοί σκαντζόχοιροι στήνουν όποια μάχες μεταξύ τους, την εποχή του ξεγυαρώματος.

Οι θηλικές γεννάνε συνήθως δυό φορές το χρόνο. Φέρνουν στον κόσμο τυφλά παιδιά και τα θηλάζουν επί 6 βδομάδες. Συγγονός όμως τους φέρνουν και σκυλίμα, γυμνοσάλιαγκες, φρούτα. Τα μικρά έχουν άγκάλια πολύ μαλακά κι' ελαστικά. Πρέπει δε να περάσουν άποκέτος καιρός, για να μπορούν να ζουβαριστούν και ν' άμυνθούν έτσι με τ' άγκάλια τους.

Η Κρίστα Μπουγγέρο στη φυλακή της Καρλσρούης.

Η φλογερή Βίλμα ΚΙ' Η "ΠΡΩΓ'ΜΗ", ΚΡΙΣΤΑ

Ένα ανατριχιαστικό έγκλημα στη Γερμανία

ΜΙΑ καταπληκτική υπόθεση, που δείχνει καλύτερα από κάθε άλλη το κήμα της διαφθοράς και της εγκληματικότητας, που επικρατεί στην εποχή μας, εκδικάστηκε πριν από μερικές ημέρες από το κακοφυλακισμένο της μικρής γερμανικής πόλεως Πφορτσχάιμ.

Αλλά δε σας παρουσιάσουμε τα πρόσωπα του δράματος:

1) Βίλμα Μπουγγέρο, 32 χρόνων, πολύ όμορφη, φιλόδοξη και φλογερή. Σύζυγος του Έοβιν Μπουγγέρο.

2) Κρίστα, 16 χρόνων, κόρη της Βίλμας από τον πρώτο της γάμο. Προκλητικά όμορφη, ο τύπος της σύγχρονης κνί-α-νγκέλες.

3) Έοβιν Μπουγγέρο, 51 χρόνων, δεύτερος σύζυγος της Βίλμας και πατριός της Κρίστα. Είναι άνθρωπος ήσυχος και καλός οικογενειάρχης. Διατηρεί ποιότητα βενζίνης κοντά στο Μέλανα Δρυμό.

4) Ρούντν Χέν, 24 χρόνων, φίλος της Βίλμας Μπουγγέρο.

5) Έοβιν Λάγκερ, 20 ετών ο ένας, 21 ο άλλος, φίλοι κι οι δύο της Κρίστα.

Ο Έοβιν Μπουγγέρο ήταν, όπως είπαμε, ένας ήσυχος άνθρωπος, που ζήταζε τη δουλειά του και φροντίζε να βάζει μερικά χρήματα κατά μέρος για την πορεία της προγονής του. Αλλά η Βίλμα κι η κόρη της είχαν διαφορετικές αντιλήψεις κι εύρισαν πως ο σύζυγος της πρώτης και πατριός της δεύτερης ήταν ασυγγράστοι. Και του καταλόγιζαν, ότι δεν έκλεινε τα μάτια του στις σχέσεις της γυναίκας του με το νεαρό Ρούντν Χέν κι ότι δε μπορούσε να καταλάβει πως ήταν δυνατόν η προγονή του να γνωρίζει με δυο ταυτόχρονα νέους και να κάνει πολυήμερες εκδρομές μαζί τους ή να διασκεδάζει ως το πρωί.

Αυτές οι αντιλήψεις του γέρο-Μπουγγέρο φαίνονταν ακατανόητες στη μητέρα και την κόρη, που κάλεσαν σε σύσκεψη τους φίλους τους, για να πάρουν μια απόφαση.

Αυτή η κατάσταση δεν είναι δυνατόν να συνεχισθεί, είπε η Βίλμα. Ο άνθρωπος αυτός θα μας καταστρέψει τη ζωή.

Η απόφαση πάρθηκε ομόφωνα: Ο Έοβιν Μπουγγέρο έπρεπε να λείψει από τη μέση... Συστήθηκε έτσι μια αληθινή εγκληματική εταιρεία, με σκοπό το θάνατο του πρηνιούχου βενζίνης. Οι συσκέψεις γίνονταν στο σπίτι του υποψηφίου

θύματος, την ώρα που αυτός έλειπε στη δουλειά του.

Κατά τις συσκέψεις αυτές γίνονταν δοκιμές και πειράματα για το σχεδιαζόμενο έγκλημα.

Η πρώτη σκέψη των δολοφόνων ήταν να πνίξουν τον Μπουγγέρο μέσα στο λουτρό του και να ισχυρισθούν, ότι είχε πάθει καρδιακή προσβολή.

Αλλά φοβήθηκαν μήπως προδοθούν και πέρασαν κατόπιν στο υδροκάνιο. Ο ένας από τους δυο φίλους της Κρίστα κατάφερε να το προμηθευθεί κι η Βίλμα Μπουγγέρο έτρεξε ν' αγοράσει δυο κότες και το δοκίμασε σ' αυτές. Το αποτέλεσμα ήταν κεραυνοβόλο. Αλλά οι κότες μαύρισαν και τα μάτια τους έγιναν κατάρρα.

Δεν γίνεται τίποτα με το υδροκάνιο, συμπέρανε η Βίλμα. Θα μάς πιάσουν... Χρειάζεται κάτι πιο έξυπνο.

Η Κρίστα κι οι δυο φίλοι της έκαναν σε λίγο ένα ταξίδι στην Έλβετία και στην Ιταλία, παρά τις διαμαρτυρίες του γέρο-Μπουγγέρο. Γυρίζοντας από εκεί, έφεραν επτά περισσοίρα.

Πρέπει να μάθουμε όλοι σκοποβολή, είπε ο Λάγκερ.

Κι άρχισαν άμέσως τις απαραίτητες ασκήσεις. Η μητέρα, η κόρη κι οι φίλοι τους πήγαιναν γι' αυτό το σκοπό στο Μέλανα Δρυμό.

Δεν ήξεραν ακόμη αν θα σκότωναν τον Μπουγγέρο ή θα σκηνοθετούσαν μια αυτοκτονία. Και στη μια και στην άλλη περίπτωση, όμως, τους χρειαζόταν να έχουν καλή σκοποβολή.

Αλλά τα πράγματα έγιναν με τρόπο απλοϊκότερο, όχι όμως και λιγότερο τραγικό.

Η Βίλμα, δέβαινε ότι θα ξεφορτωγόταν πολύ γρήγορα τον άντρα της, δεν έπαιρνε καμμία προφύλαξη και δεχόταν το φίλο της στην καμαρά της. Ένα βράδυ, λοιπόν, η άπιστη σύζυγος κι ο Χέν, κοινοί από τις περιπέτειές τους, αποκοιμήθηκαν όταν, ξαφνικά, ακούστηκαν τα βαριά βήματα του Μπουγγέρο στη σκάλα.

Η Βίλμα μόλις ποδοπάτησε να σηκωθεί το φίλο της μέσα στη ντουλάπα... Έλασε, όμως, να κοιμηθεί τα παπούτσια του κι ο Μπουγγέρο τα είδε.

Πού έχεις κρυμμένον το φίλο σου; τη ρώτησε.

Η Βίλμα κατάλαβε πως ήταν περιττό ν' άνοιξη.

Ρούντν, έλα να σε δει ο άντρας μου, είπε ειρωνικά.

Ο Ρούντν Χέν βγήκε τότε από τη ντουλάπα.

Έδω έμειν, φώναξε με προκλητικό τόνο.

Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με εκείνο της Βίλμας. Κι άμέσως συνεννοήθηκαν. Η υπόθεση αυτή έπρεπε να τελειώσει.

Ο Χέν δεν είχε όπλο. Άρα, λοιπόν, ένα βαρύ μπουκάλι με κολώνια και χτύπησε μ' αυτό στο κεφάλι τον Μπουγγέρο, που σωριάστηκε άμεσως στο πάτωμα. Στη θέση αυτή, ο Χέν του κατασερε κάμποσα άλλα χτυπήματα, ώσπου βεβαιώθηκε ότι ο δυστυχισμένος δεν ζούσε πιά.

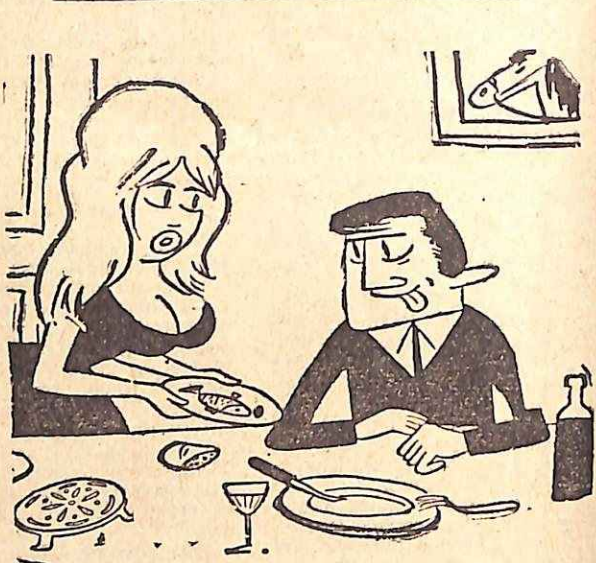
Εκείνη την ώρα, γύρισε στο σπίτι η Κρίστα με τους φίλους της κι όλοι μαζί άρχισαν να εξετάζουν την κατάσταση. Στο τέλος, σκηνοθετήσαν ένα πέσιμο...

Ο Μπουγγέρο είχε γλιστρήσει τάχα στο πάτωμα και πέφτοντας χτύπησε στην κόχη του κοσβεδαίου.

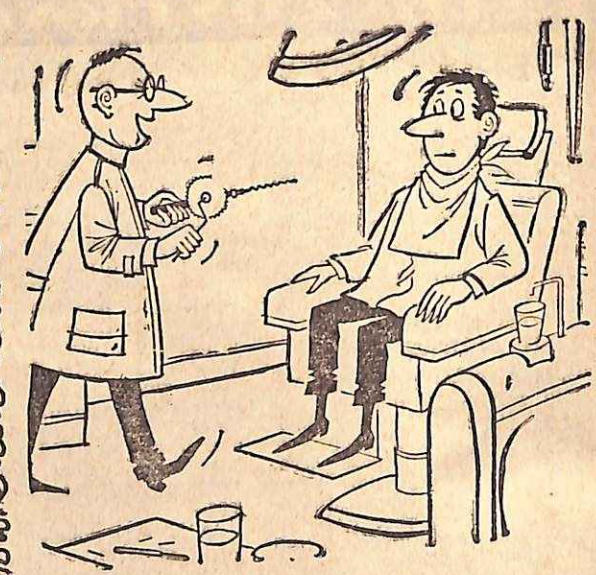
Αλλά το ψέμμα αυτό δεν έπιασε κι η αστυνομία δεν άρχισε ν' ανακάλυψη την αλήθεια. Οι ένοχοι συνελήφθησαν τότε και παρεπλήρωσαν σε δίαι, που έγιναν πριν μερικές ημέρες. Το δικαστήριο καταδίκασε τη φλογερή Βίλμα και το φίλο της σε ισόβια δεσμά και τους δυο φίλους της Κρίστα σε τριετή φυλάκιση. Στην Κρίστα επέβαλε την ποινή της πενταετούς παραμονής σε αναμορφωτική φυλακή...

Αυτός ήταν ο έπιλογος της ανατριχιαστικής τραγωδίας του Πφορτσχάιμ.

Τό χειμώνας βέ εικόνες

— Σας φτάνει;...
— Και περισσεύει!.

— Να με συγχωρήτε, αλλά έχουμε διακοπή ρεύματος και για να μη σας αφήσω στη μέση...

— Πόιν γίνω νοσοκόμος εργαζόμενος σε γκαράζ!

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ

Γιατί οι θάλασσες είναι ζεστές και ψυχρές οι ήπειροι;

ΝΥΧΤΕΣ ατέλειωτες και κατασκότεινες. Η γη ντυμένη μ' ένα λευκό μανδύα. Η φύσι δεν παρουσιάζει άλλα χρώματα από το μαύρο και το άσπρο.

Αυτή είναι με λίγες γραμμές η εικόνα του χειμώνα. Όχι όμως σ' όλα τα μέρη της γης.

Πρόκειται για τον αθένητο χειμώνα και όχι για εκείνον, που ξανάρχεται κάθε χρόνο στα θερμά μεσημεριναία μέρη, στις βορειοανατολικές αφρικανικές ακτές, τη Μαδέρα ή τη Φλωρίδα.

Η ένταση του χειμωνακτικού κρύου είναι ζητήμα γεωγραφικό πλάτους και ύψους. Όσο πλησιέστερα προς τους πόλους βρίσκεται ένα μέρος της γης, τόσο πιο ψυχρό είναι. Δεν λοχύει όμως απόλυτος ο κανόνας αυτός. Η Έλλάδα και η Νέα Υόρκη, π.χ. έχουν μικρή διαφορά στο γεωγραφικό πλάτος. Ο δικός μας όμως χειμώνας είναι συνήθως γλυκός μάλλον στα πεδινά μέρη, ενώ στη Νέα Υόρκη επικρατεί συνεχώς αφόρητη παγωνιά και ξεπαίζουν συχνά χιαιότατες χιονοθύελλες.

Σ' όλα τα μέρη της γης, που έχουν κάποιο γεωγραφικό πλάτος, η διάρκεια της κάθε ημέρας είναι η ίδια. Ο ήλιος μένει το ίδιο χρονικό διάστημα στον ορίζοντά και, το μεσημέρι, φτάνει σε ίσο ύψος. Επομένως μοιράζει ίσο ποσό θερμότητας σ' όλα αυτά τα μέρη.

Και όμως, όπως είδαμε, η θερμοκρασία διαφέρει από το ένα στο άλλο. Θα έλεγαν κανείς ότι κάθε μέρος δεν έχει να χρησιμοποιήσει κατά τον ίδιο τρόπο την ηλιακή θερμότητα. Οι λόγος όμως είναι διαφορετικός. Οι κλιματολογικές συνθήκες μιας χώρας εξαρτώνται κατά πολύ από τη γεωγραφική θέση της ήπειρου.

Οι ήπειροι και οι όκεανοί είναι τριτογενή ο διαχειριστές της θερμότητας, που φτάνει από τον ήλιο και εκείνης, που υπάχει ήδη αποθηκευμένη. Συγκρατούν περισσότερη ή λιγότερη, τη χρησιμοποιούν, τη διατηρούν ή τη μοιράζουν κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, και έτσι κανονίζουν τη δριμύτητα του χειμώνα. Θέλουμε ένα παράδειγμα; Τον 'Ια. Ατλαντικό. Ωκεανός είναι μεγάλου μήκους, 20% από όσων έπρεπε να ρα κατ' και στη Σιβηρία, δηλαδή ήταν, ίδια απόστασι από τον 'Ισημο. Στην είναι μικρότερα κατά 20%. Η ρινό, είναι 40% φρελεταία στη διαφορά των 40% φρελεταία στη διαφορά της συμπεριφορά της ζήρας και φορετικής απέναντι των ακτίνων, που στέλνει ο ήλιος με μεγάλη φιλοργυρία την εποχή αυτή.

Ανάλογη διαφορά, αλλά μόνο 20%, υπάρχει μεταξύ της θερμότητας του αέρα του Βορείου Ειρηνικού και του 'Ωκεανού και της Βορείου Αμερικής. Η πρώτη είναι μεγαλύτερη κατά 10% καλή δεύτερη μικρότερα κατά 10% από την κανονική.

Ένας αεροπόρος, που φεύγει από τις ατλαντικές ακτές της 'Ιρλανδίας, ή της μέσης θερμοκρασίας τον 'Ια. όπου η μέση θερμοκρασία των 100 πάνω από τον ήλιο και πετάει προς ανατολάς, διατηρώντας πάντα την ίδια απόσταση από τον 'Ισημερινό και από τον Πόλο, θα δει το θερμόμετρο να κατεβαίνει διαρκώς, όσο προχωρεί προς το εσωτερικό της Εύρωπης. Στο κέντρο της ανατολικής Σιβηρίας θα δει θερμοκρασία 200 κάτω από το μηδέν. Όσο πλησιάζει κατόπιν προς τον Ειρηνικό, το θερμόμετρο του θα ξαναελατύνει, και θα φτάσει ως το 0. Αν όμως συνεχίσει το ταξίδι του και περάσει τα Βραχώδη του Καναδά, θα δει πεδινά του Καναδά, θα δει και πάλιν 200 κάτω από το μηδέν.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι το χειμώνα, οι μεγάλες ήπειροι μπορούν να θεωρηθούν ψυχρά και οι όκεανοί θερμοί. Το νερό έχει μεγάλη ειδική θερμότητα, δηλαδή χρειάζεται πολλή θερμότητα για να ζεσταθεί, διπλήν ως πενταπλήν από την ξηρά — άρα, λόγως του είδους του έδαφους, 'Α. φού λανθάνει απόθεσις μεγαλύτερη ποσότητας θερμότητας, άρα περισσότερο ζεσταθεί, αλλά και να κρυώσει. Έ.

πομένως αποδίδει θερμότητα επί μεγαλύτερο χρονικό διάστημα.

Έπειτα, υπάρχουν τα μεγάλα θαλάσσια ρεύματα, που μεταφέρουν τεράστιες ποσότητες θερμότητας από τους τροπικούς προς τις πολικές περιοχές, κυρίως δε το περίφημο 'Α. κόλφ - Στρήμ, το 'Ρεύμα του Κόλπου.

Έξ' άλλου, οι ύδατοι, αβυθώντες, ροι πάνω από τη θάλασσα παρά στο εσωτερικό των ήπειρων, εμπεδίζουν την ακτινοβολία της θερμότητας, που χάνεται στο διάστημα. Έπί πλέον, οι άτμοι αυτούς συμπυκνώνονται σε σύννεφα και έροχη και αποδίδουν έτσι θερμότητα.

Με λίγα λόγια, δα' συντελούν στο να διατηρούν θερμότερον τον αέρα πάνω από τη θάλασσα και να τον κρυώνουν πάνω από την ξηρά.

Έξ' άλλου, οι ήπειροι σκεπάζονται από χιόνια και έτσι κρυώνουν πιο πολύ για δυο λόγους: Διότι η λίγη θερμότητα που έρχεται από τον ήλιο, δε μπορεί να ζεσταθεί το χιόνι, όπως κείνη για το έδαφος, αλλά το λιώνει μόνο. Και γιατί, με την ίσχυρή ακτινοβολία του, το χιόνι διασκορπίζει τη νύχτα πολύ περισσότερη θερμότητα παρά η γη.

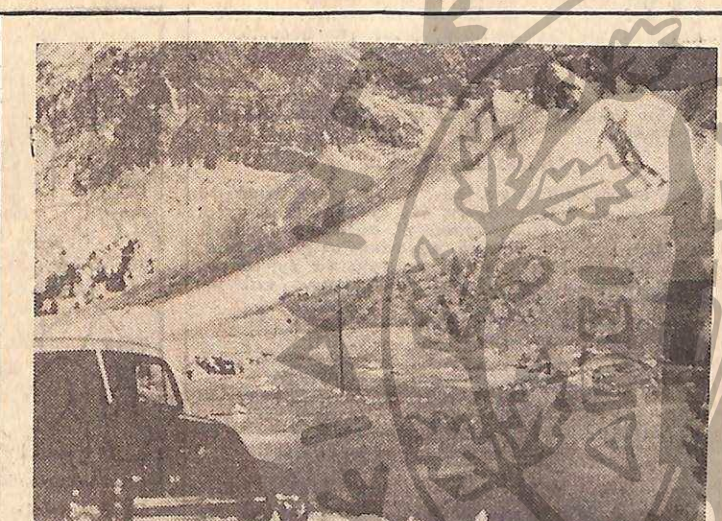
Το χιόνι διασκορπίζει θερμότητα; θα αναρωτηθήτε. Μά αφού είναι κρύο!

Οποιοδήποτε ψυχρό σώμα στην πραγματικότητα είναι θερμό, περιέχει δηλαδή μια ποσότητα θερμότητας, ένα μέρος της οποίας μπορεί να χάσει. Όταν η θερμοκρασία του είναι 0, μπορεί να αποδώσει ένα ποσό από τη θερμότητά του και να κατεβεί χαμηλότερα από το 0.

Αυτό συμβαίνει και με το χιόνι: Η θερμοκρασία του δεν είναι 0, γιατί λιώνει και γίνεται νερό. Μπορεί όμως να ελαττωθεί και να γίνε ύπο το 0. Φαντασθείτε πόσο θα κατεβεί ο υδράργυρος ενός θερμόμετρου, που θα το βάλλουμε μέσα στο χιόνι που σκεπάζει τις άπειρες εκτάσεις της βορείου Ρωσίας, μίαν ήσυχη νύχτα του 'Ιανουαρίου!

Η Εύρωπη μας βρίσκεται λοιπόν μεταξύ του μεγάλου θερμού 'Ατλαντικού και του πελώριου ψυχρού, που αρχίζει από τις πολικές χώρες και εκτείνεται σε ένα σημαντικό μέρος της 'Ασίας. Αναλογώμεν δε της έπικρατησε του μέρη της του έ, έχουμε χειμώνα μαλακό ή άγριο.

Στο ζήτημα όμως αυτό παίζουν σημαντικό ρόλο και άλλοι παράγοντες: οι θερμομετρικές πιέσεις, ο σχηματισμός και η διαδρομή των κυκλώνων, κλπ. Οι μετεωρολόγοι πρέπει να τα λάβουν όλα υπ' όψη τους, για να προβλέψουν με αρκετή πιθανότητα αν πρόκειται να υποφέρουμε ή όχι από το κρύο και την κακοκαιρία.

ΠΡΟΒΟΛΗ ΕΙΚΟΝΩΝ ΣΕ ΑΠΟΣΤΑΣΙ 15 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ
Ο 'Ελβετός μηχανικός Μιχαήλ Στάμπαχερ κατασκεύασε ένα πανίσχυρο προβολέα, που χρησιμοποιεί για φωτεινή πηγή ένα αέριο 'Ικανό να παράγει φωτισμό ισχύος 92 εκατομμυρίων κηλίων. 'Ισο δλαδύ, με την ισχύ 80 από τους πιο μεγάλους αντιαεροπορικούς προβολείς. Με τον προβολέα αυτό, που μπορεί εύκολα να εγκατασταθεί πάνω σ' ένα φορητό αυτοκίνητο, ο έφευρετής του κατορθώνει να προβάλλει διάφορες εικόνες ολοκλήρες πάνω στις χιονισμένες πλαγιές των βουνών από απόστασι 12-15 χιλιομέτρων. Ήδη άρχισε να χρησιμοποιηθεί την έφευρεσί του για διαφημιστικούς σκοπούς πραγματοποιώντας σοδορά κέρδη.

Η μόνη άπιστία!

ΗΜΟΥΝ πάντοτε άνθρωπος μετρημένος και σοδάρς. Προσεκτικός στις σχέσεις μου, στις παρέες μου και γενικότερα στις γνωριμιές μου, κρατούσα την κοινωνική μου θέση, ως ανώτερος υπάλληλος και την προσωπική μου αξιοπρέπεια ως άνθρωπος μορφωμένος και ευπόληπτος.

Δεν είχα ούτε ελαττώματα. Δεν έπαινα ποτέ παρά ένα, το πολύ δύο ποτηράκια κρασί ή μύρα και δεν έπαιζα χαρτιά εκτός από κανένα οικονομικό «κούκιν» με πενταροδέκαρες.

Η γυναίκα, μου έρεσε, τ' όμοιο. γά, αλλά έτρεμα μήπως εκτεθεί και υπλέςω κι' έτσι ούδέποτε ως τα έξηνα χρόνια μου άπετολήμωσα να άπιστώσω στη Μαριάνθη μου παρά μόνο με τη φαντασία.

Αλλά ακριβώς στα έξηνα μου χρόνια, μόλις γιόρτασα τα γενέθλιά μου, εμφανίσθηκε μπροστά μου, έκμαυλιστής, ο Διάβολος με τη μορφή του φίλου μου Πελοπίδα και μου είπε:

— Μωρέ Πίπη, πραγματικώς είσαι πιστός σύζυγος!

— Το πιστεύω αφού με θεδαίωνε!.

— Άλλά η περίπτωση σου είναι πρωτοφανής!

— Έ, όχι και πρωτοφανής!

— Σχεδόν! Δεν πιστεύω να άπάρεχ ανθρώπου ανομιό, που να είναι πιστός... σαράντα χρόνια σε μία γυναίκα!

— Έγώ!

— Μόνο έσύ! Φαινόμενο!

— Και τι νάκανα δηλαδή; Άπιστίες; Κι' αν μαθεύονταν; Άν γίνονταν σκάνδαλο; Άν το μάθαινε η Μαριάνθη; Νά, είχα σκηές, φασαρίες και ρεζιλίκια! Άστειεύσα!

— Βρέ Πίπη... Είδες νάχω έγω ποτέ καμμία φασαρία; Όχι! Γιατί; Κάνω τις δουλιές μου προσεκτικά και μελετημένα. Το ίδιο έθικανες και σύ. Ας αγιορευόσαστε.

— Μά... υπάρχει σιγουριά σε τέτοιες υποθέσεις;

— Πώς δεν άπάρχει; Άρκει να διαθεθής το στοιχειώδες μυαλό που έλπιζω πως δε σου λείπει. Στην άρ.

χι, έπειδή είσ' αμάθηςος θα σε βοηθήσω έγώ. Άσπου ν' άποκτήσης πείρα και να ξεθαρώσεις.
— Θα τ'άκανα, Πελοπίδα μου, αυτό;
— Έχεις το λόγο μου.

Και τον κράτησε. Με δούθησε. Σε δύο μέρες έδωσε το γκαρσόνι έκδος καφενείου να τηλεφωνήσει στο σπίτι μου ότι εδ κύριος υπουργός με περιμένει το έραδύ στην όκτωμηση για συνεργασία, στο σπίτι τους. Πήγα στις έξι στο δικό μου το σπίτι και η Μαριάνθη μου το άνεκινόωσε έα, ρουήμαντα. Έκανα πως δυσωρώ — «ούτε ν' άναπαυθής δε σ' άφήνουνε, έρε άδελφέ! — ντύθηκα έπιμελώς και έγίηκα.

Ο Πελοπίδας με περίμενε μέσα σ' ένα ταξί στη γωνία, με δυο «μικρές» — μικρές για μένα, γιατί δε ήταν πέριποι, τριαντάρες — πραγματικά όμως όμορφες, κι' έντυποισακές και «πολυτελείας» από πάσης άπόψεως. Το δικό μου «φλέρτ» λεγόταν Άλνυ. Μελαχροινή, ψηλή, αγεμάτη, έδυχη, αλλά καλλίγραμμη και πλαστική, με πολύ «μπριος» και πληθωρική ηολυκότητα.

Πήγαμε σ' ένα κέντρο έξοχικό. Ή. πιασε άρκετά. Το πιστό συντηρεί τις χρονικές άποστάσεις στη δημουργία της οικειότητας κι' ο ένικός στο πέμπτο ποτηρί κάθεται στο τραπέζι σου. Στο έδεκατο, κάθεται στα γόνατά σου. Κι' ο ένικός κι' έκείνη που τον μετεχειρίζεται.

— Έτσι συνέβη και με μένα και την Άλνυ. Τα υπόλοιπα τα μοντεύετε και δεν είναι ούτε σοδορά, ούτε πρωτότυπο να σάς τ' άφηνηθώ λεπτομερώς. Ίσως, για νάχετε πλήρη ιδέα της πρώτης μου αυτής συζυγικής παρεκτροπής, πρέπει ν' άναφέρω πως δυμάιι τον αυτό μου σε μία κατάστασι δει άαυτηρώς εύρησι να φέρη μία σχηματισμένα στο κεφάλι και να κάνη τον πόλιμον της προχάλας στη μέση της «πίστας».

Τα χαράματα μάς έθρκαν σ' ένα γαλατάδικο. Κότταζε τα μούτρα μου σ' έναν καθρέφτη και νόμιζα πως έβλεπα κάποιον άλλο. Ήμουν άγρής, με κομμένα μύτια, κόκκινα, και φάτα σφαιρικάως στραποασαρμένη, κυριολεκτικώς σε υπαγιατικούς ροφός ή άλλο φάρι. Άρχισα να συνέρχομαι και να με καταλαμμένη άγωνία.

— Μην άνησυχή! μου έπια ο Πελοπίδας, που ήταν στα έξι χάλια κι' αυτός, άλλα ψυχραιμάτορας.

— Τί να μην άνησυχώ; Κάηκα!

— Έγώαλε το «απλό» του και μοι μελάνωσε τα δάχτυλα. Μούκανε και δυο μελανιές στο μούτρο. Έπειτα τράβηξε από την τσέπη του πανωφοριού του ένα μάτσο χαρτιά.

— Πάρτα, μου έπια.

— Τ' είν' αυτά;

— Ένα νομοσχέδιο με την εισηγητική του έκθεσι! Στάθωσε ο υπουργός να το έπεξεργαστής. Κι' έλη τη νύχτα έπεξεργάσαστε έδω δυο νομοσχέδια!... Έπεινόντα!...

— Και θα πιστέψη η Μαριάνθη;

— Βεβαίως, θα πιστέψη! Θα μής σθερόρας και θα της έπειμα πώμας.

Ένα δά γδύνασα, θα λές έλ' αυτά τα περι νομοσχέδια κι' ύστερα θα πείσης να κοιμηθής.

— Μ' άφού είμαι ακόμα μεθυσμένος; Δε θα το καταλάβω;

— Πίνατε κονιάκ, για να τονώθωτε. Έγώ... σε πείραζε λιγάκι! Αυτό είν' έδω!...

— Λές;

— Βεβαί! Θάρος και ψυχραιμία!

Μπήκα στο σπίτι σά θρεμένος γάτος. Έφτά ή άρα! Η Μαριάνθη με περίμενε άγρυπνη.

— Δεν έπιασε;

— Πάω να πώσω; Άνησυχήσα!...

Τι έγινε;

— Έκείνο το σταυρό μου νοερώς, άν και δεν έπρεπε για τέτοιες υποθέσεις, Κι' άρχισα το «παράμυθιο» με μια ευφρόδεια από όμιλογό μου. Έκανε να θαυμάσω τον έαυτό μου, άν κι' αίσθανόμουν πως δυσκολεύομουν κάπως στην άφθρση. Άνάδεμα την

ΚΑΘΕ μέρα, καθώς περνούσε η Βούλα να πάει στην αγορά για ψώνια, σταματούσε μια στιγμή έξω από τα κάγκελα του Νηπιαγωγείου να κοιτάζε την αλλη.

Ήταν, όλα, παιδιά από τη γειτονιά της και τάζερε ένα, ένα με τ' όνομα τους.

Τους χαμογελούσε, τὰ χαιρετούσε από μακριά με τὸ χέρι της και συνέχιζε τὸ δρόμο της, δγάζοντας έναν αναστεναγμό.

Αγαπούσε τὰ παιδιά ἡ Βούλα, τὰ λάτρευε, γιατί θυμόταν τὸ δικό της τὸ παιδί, ένα σγουρόμαλλο ξανθὸ αγοράκι, τριῶν χρόνων, πού τὸ εἶχε χάσει μιά μέρα, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

Τότε ἀκριβῶς συνέβη τὸ μεγάλο δράμα τῆς ζωῆς της, τότε ἦταν, πού μαζί με τὸ παιδί της, ἔχασε τὸν εαυτό της, ἔχασε καὶ τὸν ἄντρα πού ἀγαπούσε.

Ἡ Βούλα ἦταν τώρα μιά γυναίκα τριάντα χρόνων, λεπτή, ψηλή, μελαχροινή, μ' ἕνα πρόσωπο μακρουλό καὶ δυὸ μάτια ὁλόμαυρα. Ἐμοιάζε με θλιμένο πρόσωπο Παναγίας, ἔτσι ὅπως τὴ ζωγραφίζουν στὶς εἰκόνες.

Λυπημένη κι' ἀπαρηγόρητη, ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς Βούλας.

Μὰ δὲν ἦταν πάντα ἔτσι, γιατί θυμόταν τὸν εαυτό της κοριτσόπουλο δεκάξη χρόνων, πού γέμιζε τὸ σπῆτι ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ τραγούδι. Ἦταν, τότε, οἱ εὐτυχισμένες ἡμέρες, ἕνα χρόνο πρὶν τελειώσῃ τὸ γυμνάσιο. Ζούσε με τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ κι' ἐκείνη μιά μέρα, τουλάχιστον μιά δασκάλα, πού νὰ μπορῇ νὰ προσφέρει στὴ μητέρα της, με τὸ μισθὸ τῆς, μεγαλύτερη ἀνταξία. Μὰ ποῖο δάσκαλο μᾶτι της σκόρπισε ὅλ' αὐτὰ τὰ ὄνειρά της;

Ἡ κυρὰ Κατίνα, ἡ μητέρα τῆς Βούλας, εἶχε μείνει χήρα πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἡ Βούλα δὲν θυμόταν τὸν πατέρα της.

Ἡ μητέρα της δὲν θάναταν ῥεύτηκε. Ἀφροσύνη στὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ της καὶ σὲ νοικοκυριὸ τῆς.

Μιά σύνταξη, πού ἔπαιρνε μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἄντρα της, δὲν τὴν ἔφτανε. Κι' ἡ κυρὰ Κατίνα νοίκιασε τὰ τρία δωμάτια, πού τῆς πείρσεναν σὲ σπῆτι, σὲ φοιτητές. Ἐτσι, με τὸ πρόσθετο αὐτὸ ἔσοδο τῶν ἐνοικίων καὶ με δυὸ πιάτα φαί, πού ἔδινε μεσημέρι, δρόμῳ στοὺς νοικάρηδες της, τὰ καταφέρνε θουμῆσια πιά, νὰ ὀικονομᾷ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ καὶ ν' ἀντιμετωπίζῃ τις σπουδὲς τῆς μικρῆς.

Εὐτυχῶς, τὸ σπῆτι ἦταν κληρονομία ἀπὸ μιά θεία τους κ' ἔτσι δὲν ἔχον τὴν ἐννοια γιὰ τὸ νοίκι.

Εἶχε, λοιπόν, τὸ σκοπὸ τῆς ἡ κυρὰ Κατίνα, ὅταν σκέφτηκε νὰ τὰ νοικιάσῃ σὲ φοιτητές. Συλλογιστῆκε τὴ μικρὴ τῆς Βούλα, πού εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ διάβασμα, ἀπὸ μιά ἐπιβίωση γιὰ τὴ μόρφωσή της, ἐνῶ ἐκείνη δὲν εἶχε τελειώσει, οὔτε τὸ Δημοτικὸ.

Γι' αὐτὸ προώδευε ἡ Βούλα στὰ μαθήματά της. Γιατί ὅπου εὗρισκε ἀμφιβολίες, ρωτοῦσε τοὺς φοιτητές, πού ἦταν νοικάρηδες σὲ σπῆτι τους.

Ἡ Βούλα, ὥστόσο, δὲν πρόκοβε μόνο στὰ μαθήματά της, πρόκοβε καὶ σὲ ἀνάπτυξη καὶ σὲ ὁμορφιά, μὰ καὶ ἐξυπνάδα καὶ χάρη.

Ὅλη ἡ γειτονιά τὴν καμάρωνε κι' ἔλεγε τὰ καλλίτερα λόγια γι' αὐτήν.

Στὰ δεκάξη χρόνια της, ἕνα χρόνο δηλαδὴ πρὶν τελειώσῃ τὸ γυμνάσιο, ἡ Βούλα ἀγάπησε ἕνα ὁμορφὸ παλληκάρη, δευτεροετῆ τῆς Νομικῆς, πού νοίκιασε ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ὁ Λάκης, εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ἀλλὰ μέσα σ' ἕνα χρόνο φαί, γίνετο ἕνας κομψὸς νέος. Ὁ πατέρας του ἦταν χημάτίας καὶ τοῦ ἔστειλε κάθε τόσο ἑπιταγές, καὶ καλὰ βία με τροφίμα. Ἦταν ὁ πῖο καλὸς νοικάρης τῆς κυρὰς Κατίνας, ἀλλὰ καὶ ὁ πῖο μελετηρὸς. Ἐτσι ἀπὸ τὸ Λάκη ἡ Βούλα ὄρθκε μὲν ἄλλο βοήθεια στὰ μαθήματά της.

— Μὰς ἐνώνει ἡ ἀγάμνησι τοῦ παιδιοῦ μας! τοῦ εἶπε ἡ Βούλα.

Ἡ πῖο εὐτυχισμένη στιγμή!

Αὐτόν, λοιπόν, ἀγάπησε ἡ Βούλα. Μὰ κι' ὁ Λάκης ἦταν πολὺ τρυφερός μαζί της, Σὰν παιδιά, ὅμως, πού ἦταν κι' οἱ δυὸ, δὲν σκέφτηκαν ποτὲ τις συνέπειες τοῦ ἔρωτός τους καὶ ἡ Βούλα, λίγες μέρες ἀπὸ πῆρε τὸ ἀπολυτήριό της ἀπὸ τὸ γυμνάσιο, ἐνῶσε καὶ κατ' ἄλλο πῖο σοδορό: ὅτι ἦταν μητέρα!

Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μὴ λάθῃ μέρος στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις, ἐκεῖνο τὸ χρόνο, σὲ Πανεπιστήμιο, ἀλλὰ νὰ κλειστῇ σὲ σπῆτι τῆς, ἀπὸ φόβο μὴ μωριστῇ τίποτα ἡ γειτονιά.

Τὸ εἶπε στὴ μητέρα της, κι' ἐκείνη μίλησε στὸ Λάκη, πού σὰν φιλότιμο καὶ τίμιο παιδί πού ἦταν, τὰ χάσε στὴν ἀρχή, μὰ σὰν τὸ κολλοσκέφτηκε, ἔδωσε τὸ λόγο του νὰ παντρευτῇ τὴ Βούλα, μετὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ χωριό, ὅπου θὰ πήγαινε νὰ συνεννοηθῇ με τὸν πατέρα του.

Μὲ μεγάλη ἀγωνία περίμεναν μήτερα καὶ κόρη τῶν γυρισμῶν τοῦ Λάκη ἀπὸ τὸ χωριό. Κι' ἦρθε, μὰ δίχως τὴ συγκατάθεσι τοῦ πατέρα του.

Ὁ πατέρας του τὸν μάλωσε καὶ σὰν ἐξυπνος χωριάτης πού ἦταν, δὲν θέλησε νὰ παρουσιαστοῦν δυσκολίες στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ του. Γι' αὐτὸ ἀρνήθηκε νὰ δεχτῇ τὸ γάμο πρὸς τὸ παρόν. Ἐμπρὲς νὰ πᾶρῃ πρῶτα τὸ δῖπλωμά του ὁ Λάκης.

Ἐτσι δημιουργήθηκε μιά ἀνάμνηση κατὰστάσι σὲ σπῆτι τῆς Βούλας...

Τί θὰ γινόταν ὅμως με τὸ παιδί; Ἡ μητέρα τῆς Βούλας τότε σκέφτηκε μιά λύσι, πού τὴν δέχτηκαν καὶ οἱ δύο νέοι.

Δὲν ἦρθε μόνος του. Τὸν συνάδνε ἡ γυναίκα του καὶ μιά νέα ἀπὸ τὸ χωριό. Τὴ νέα αὐτὴ τὴν προώριζε γιὰ νύφη σὲ γιὺ τοῦ.

Ὁταν μῆλκον σὲ σπῆτι τῆς Βούλας, κ' ἔμειναν τὴν κατὰστάσι, ὁ πατέρας του ἀξίωσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὁ Λάκης. Κι' ἐκείνος, νομίζοντας πὺς ἂν δὲν ἔφερνε

σχόλια, ὡς τὴν ἡμέρα, πού ὁ πατέρας του θάδινε τὴ συγκατάθεσί του. Καὶ τότε θὰ γινόντουσαν πραγματικά οἱ γάμοι τους σὲ χωριό.

Ἦταν μιά καλὴ λύσι. Κι' ἔτσι ἔγινε. Οἱ δύο νέοι χωρὶς νὰ εἶναι παντρεμένοι, δέχονταν συγχωρητῆρια!

Στὸ μετὰ, γεννήθηκε ἕνα αγοράκι κι' ἡ Βούλα δὲν συνέχισε τίς σπουδὲς της. Μὰ κι' ὁ Λάκης ἔχασε ἕνα χρόνο.

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ παιδιοῦ ἔφερε σὲ δύσκολη θέσι ὅλη τὴν οἰκογένεια. Ὁ Λάκης ἄρχισε νὰ νοιάθῃ τῆς, κι' ἡ Βούλα νὰ στενοχωριέται. Πὺς θὰ ὀλῶσαν τὸ παιδί; Μὲ ποῖο ὄνομα; Τὸ προσχῆματο εἶχαν σταθῇ στὸν κόσμῳ, ἀλλὰ με τίς ἀρχὲς τί θὰ γινότανε;

Ὁ Λάκης ἔδινε ὑποσχέσεις με τὴν ἐλπίδα πὺς ὁ πατέρας του θὰ ὑποχωροῦσε αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ θὰ ἔδινε τὴ συγκατάθεσί του. Ἐτσι, μιά μέρα ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ χωριό.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν γύρισε γρήγορα. Ὅταν θαναγύρισε, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, σὲ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπογοήτευσί, ὅταν ἀντίκρυσε τὴ Βούλα καὶ τὴ μητέρα της.

— Ἀς κάνουμε ἀκόμη λίγη ὑπομονή, τοὺς εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ πιέσωμε τὴν κατὰστασι. Γιατί νὰ με ἀποκληρώσῃ ὁ γέρος;

Κι' ἔκαναν ὑπομονή, ἕνα, δύο, τρία χρόνια...

Ὅταν, μιά μέρα, ἔφτασε ὁ πατέρας του στὴν Ἀθήνα!

Δὲν ἦρθε μόνος του. Τὸν συνάδνε ἡ γυναίκα του καὶ μιά νέα ἀπὸ τὸ χωριό. Τὴ νέα αὐτὴ τὴν προώριζε γιὰ νύφη σὲ γιὺ τοῦ.

Ὁταν μῆλκον σὲ σπῆτι τῆς Βούλας, κ' ἔμειναν τὴν κατὰστάσι, ὁ πατέρας του ἀξίωσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ὁ Λάκης. Κι' ἐκείνος, νομίζοντας πὺς ἂν δὲν ἔφερνε

ἀντίρρηση, θὰ μαλάκωνε τὸ θυμὸ τοῦ γέρου, τὸν ἀκολουθήσε.

Καθὼς κατέβαινε ὁμας τὴν ψηλὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ, ἔτρεβε πίσω του ἡ Βούλα καὶ ὕστερ' ἀπὸ αὐτὴν τὸ παιδί, φωνάζοντας:

— Μπαμπά, μπαμπά!

Τὸ παιδί τὴ στιγμή ἐκείνη παραπάτησε, κατρακύλησε κι' ἔπεσε νεκρὸ μπρὸς στὰ πόδια τῆς μητέρας του. Κι' ἡ Βούλα σφίγγοντάς τὸ στὴν ἀγκαλιά της, λιποθύμησε...

Μὰ οὔτε ὁ Λάκης, οὔτε οἱ γονεῖς του εἶδαν τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴ σκηνή, γιατί εἶχαν προχωρήσει ἔξω σὲ δρόμο κι' ἡ πόρτα εἶχε κλείσει πίσω τους.

Τὸ δράμα τους τὸ εἶδε σὲ λίγο μιά γειτόνισσα, πού κάλεσε ἀμέσως ἕνα γιατρό. Μὰ ἦταν πιά ἀργά. Κ' ἔτσι, ἐνῶ κηδεύανε τὸ μικρὸ, ἡ Βούλα ὀρισκόταν σὲ νοσοκομεῖο. Ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο κατόπιν μεταφέρανε τὴ Βούλα σὲ μιά νευρολογικὴ κλινική, γιατί τὴν ἔπιαναν νευρικὲς κρίσεις καὶ δὲν ἔφερε τί ἔλεγε...

Πέρασαν ἔτσι τρία χρόνια καὶ μιά ἡμέρα θαναγύρισε ἡ Βούλα σὲ σπῆτι της.

Μιά γειτόνισσα τὴ συνάδεψε, γιατί ἡ μητέρα της δὲν ζούσε πιά. Δυὸ μέρες μετὰ τὸ δράμα τους εἶχε πάθει συγκοπή...

Ἡ Βούλα ἔσφιξε τὴν καρδιά της. Τί μπορούσε νὰ κάνῃ; Προσπάθησε νὰ συγκεντρωθῇ καὶ νὰ ζήσει στὴ μοναξιά της. Τὴ βοήθησε πολὺ ἐκείνη ἡ γειτόνισσα, πού ἀρχῇ, με τὴ συντροφιά της καὶ τὴν ὕλική ὑποστήριξί της, ὥσπου θαναγύρισε νὰ νοικιάσῃ τὰ τρία δωμάτια σὲ κοπέλλες φοιτήτριες καὶ νὰ εἰσπράττῃ ὅσα της χρειαζόνταν γιὰ νὰ ζήσει.

Ὅταν θυμόταν καμμιὰ φορὰ τὸ Λάκη, τὰ μάτια της δάκρυζαν, μὰ δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ ἄλλο τίποτα, κι' ἂς τὸν ἀγαπούσε ἀκόμη.

Πέντε χρόνια εἶχαν περάσει. Πέντε χρόνια εἶχε νὰ τὸν δῇ, μὰ δὲν τολμούσε νὰ τοῦ γράψῃ, νὰ τοῦ πῇ τὸ μαρτύριο, πού πέρασε, γιατί ἦταν βέβαιη πὺς ἐκεῖνος φευγοντάς, δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τίποτα.

Μὰ γιατί νὰ μὴν θαναφανῇ; Αὐτὸ ἦταν τὸ παράπονό της. Ἴσως τὴν εἶχε δεχάσει. Ἴσως εἶχε παντρευτῇ με καμμιὰ ἄλλη.

Ἐνα ὁρῶν χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Λάκης σὲ σπῆτι. Δὲν τὸν δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό κι' ἂς τὸν ἀγαπούσε.

— Τὸ παιδί; ρώτησε ἐκεῖνος. Τότε ἐκείνη με λυγμούς τοῦ διηγήθηκε τὴν τραγωδία της.

Ἐσὺ, ὅμως, γιατί δὲν ἐνδιαφέρθηκες τόσο καιρὸ;

— Ἐγώ; Γιατί μόλις σήμερα γήκα ἀπὸ τὴ φυλακή!

Κι' ὁ Λάκης με τὸ κεφάλι σκυφτὸ τῆς διηγήθηκε πὺς μιά ἡμέρα τσακώθηκε με τὸν πατέρα του τὸσο ἄσχημα, πού δὲν ἔδωκε μπροστὰ του...

Καθὼς ὀδηγοῦσε λοιπόν τὴ σοῦστα τους, δὲν πρόσεξε καὶ σκότωσε μιά γυναίκα... Δικαστικὲς κατόπιν καὶ κλειστικὲς στὴ φυλακή.

Σώπασαν. Δὲν ἀκούγονταν παρὰ μονάχα τ' ἀναφυλλήτά τους. Εἶχαν σμίξει τὰ δυὸ τους χέρια καὶ τὰ ἔσφιγγαν δυνατά.

— Τώρα πιά δὲν μὰς χωρίζει τίποτα! μοιροῦναισε ὁ Λάκης. — Ναι, ἀγάπη μου! Μὰς ἐνώνει ἡ ἀγάμνησι τοῦ παιδιοῦ μας!

Κι' ἡ Βούλα ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Λάκη. Ἦταν ἡ πῖο εὐτυχισμένη στιγμή, ἔπειτα ἀπὸ τόσα βάσανα πού εἶχαν περάσει!...

MIRANTA

☉☉

Ἡ ΔΙΑΙΤΑ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ

Ἐνῶ ὑπάρχουν στὴ Ρωσία ἀρκετὰ τρόφιμα, γιὰ νὰ χορτάσῃ ὅλος ὁ πληθυσμὸς της, παρατηρεῖται μιά σοδορὴ ἑλλείψις ἰδίας στὶς ἐλκτικότερες πρωτεϊνοὺχες καὶ λιπαρὲς τροφές. Τὰ 80% τῆς διατροφῆς τῶν Ρώσων ἀποτελοῦν οἱ ὑδατάνοιρες (σάκχαρο καὶ ἄμυλον). Ὁ Ρώσος τρᾷε ἔξη φορὲς περισσότερα ψωμὶ ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ. Τὸ συνηθισμένο διαιτολόγιό του ἀντιπροσωπεύει λιγότερες ἀπὸ 3.000 θερμίδες τὴν ἡμέρα.

Ἡ ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Ἡ μόδα μένει πάντα πιστὴ στὴν προτίμησί της γιὰ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν ντέ-πιές πού παρουσιάζουν πάντα μιά ἐξαιρετικὴ κομωτότητα. Προσφέρουν στὴ γυναίκα ἕνα ντύσιμο μωδάτο καὶ συγχρόνως πρακτικὸ.

Σὰς παρουσιάσαμε σὲ προγενέστερα ἄρθρα μὰς δίδορες ἀπόψεις τῶν ντέ-πιές, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμπαδίζει νὰ ἔχουμε πάντα ὅλο καὶ κατ' καινούργιο νὰ σὰς πούμε. Ἡ ποικιλία τους εἶναι ἀνεξάντλητη.

Ἄλλοτε σὲ μιά γραμμὴ εὐθύγραμμη καὶ ἄλλοτε σὲ μιά γραμμὴ ἄνετη τὸ καθένα παρουσιάζει τὴ δικὴ του γὰρ.

Μὲ μιά φούστα π.χ. εὐθύγραμμη μὲν, ἀλλὰ ὄχι στενὴ, φοροῦμε μιά βέστα ριγτὴ ἄνετη στὸ σώμα, πού πέφτει ὅμως κι' αὐτὴ εὐθύγραμμη, δηλαδὴ με τὴν ἴδια ἀνέσι ἐπάνω καὶ κάτω. Τὸ κομψοῦμά της εἶναι εὐθύγραμμο καὶ χαμηλὰ ἐκατέρωθεν ἔχουμε δυὸ κοφτερὲς ὀρίζοντες σάπες με φαρδὺ τελείωμα. Τὰ τρουά-κάρ μανίκια ἔχουν ἀκριβῶς τὸ μᾶκρος, πού ἀντιστοιχεῖ στὸ τέλος τοῦ μᾶκρους τῆς βέστας. Συμπλήρωμα τοῦ συνόλου εἶναι ἕνας γούνινος γιανὰς πού περιβάλλει τὸν λαιμό.

Ἐδῶ ἡ φούστα με κάποιον ἀνεσι στοὺς γοφούς στενεύει φανερά πρὸς τὰ κάτω. Ἡ βέστα γίνεται κοντὴ τόσο ὥστε νὰ θυμίζει μικρὸ μπλερό, πού κομψώνει σταυρωτὰ με τέσσερα ζεύγη κομψὰ καὶ κλείνει στοργυλὰ στὸν λαιμὸ χωρὶς γιανὰς.

Τὰ μανίκια εἶναι κολλημένα χαμηλὰ στοὺς ὤμους καὶ μακρὰ.

Αὐτὸ τὸ ἀπλὸ σύνολο συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα κόσμημα σὲ στήθος ἢ στὸν ὄμο.

ΤΟ ΣΚΕΡΤΣΟ ΤΗΣ ΕΞΑΡΠΑΣ

Μερικὰ ντέ-πιές στολίζουν με ἐσάρπες τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἐξάρτημα τῆς γυναικείας ἐμφανίσεως.

Ἐτσι ἕνα ντέ-πιές ἔχει εὐθύγραμμη φούστα. Ἐπάνω καὶ κάτω ἡ φούστα ἔχει ἕνα φαρδὺ στερέωμα με ἐσωτερικὸ γαζί. Τὸ ἴδιο σκέρτσο ἐπαναλαμβάνεται καὶ στὴ βέστα: Τελειώνει κι' αὐτὴ με φαρδὺ γαζί. Εἶναι ἄνετη πρὸς τὰ ἑπάνω, ἀλλὰ σηματοῖζει μεσὶ καὶ ἐσάπτεται στοὺς γοφούς. Τὰ μανίκια εἶναι μακρὰ.

Ὅλο τὸ στόλισμα αὐτοῦ τοῦ ντέ-πιές εἶναι μιά ἀσκετὰ φάρδεα ἐσάρπα, πού εἶναι στὶς δυὸ ἄκρες τῆς ντουμπλ-φάς. Δηλαδὴ, ἀπὸ τὴ μιά πλευρὰ εἶναι λαϊνὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη γούνα, πού ἔχει λίγο πλοστρίγισμα. Ἡ ἐσάρπα εἶναι πιασμένη στὸ πῖστο μένος τοῦ λαιμοῦ καὶ μπορεῖτε νὰ τὴν τυλίγετε με τὸ γούστο σας.

ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΤΑΓΙΕΡ

Κοντὰ στὰ ντέ-πιές θὰ δοῦμε καὶ χαριτωμένα ταγιέο σὲ τύπο σπορτίφ. Εἶναι καμωμένα ἀπὸ ὠραϊότατα λαϊνὰ καντριγιέ, πού ἡ μόδα μὰς τὰ ἐμφανίζει σὲ μεγάλη ποικιλία συνδυασμῶν χρωμάτων. Ἐδῶ ἔχουμε μιά κλασσικὴ γραμμὴ, πού ἡ φούστα ἀκολουθεῖ τὴν ἴσια γραμμὴ ἀφίνοντας ὅμως σχετικὴ ἀνέσι στὸ περπάτημα. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται πότε με μιά

Ἐπανωφόρι τῆς μόδας ἀνοικτόχρωμο κοντὲρο τοῦ καυνοῦ.

'Αριστερά: Ντε-πιές με ριχτή βέστα και γούνινο γιανκά. Δεξιά: Ντε-πιές με στενή φούστα και κοντή βέστα.

πιέτα, πότε με μιά-δυό κουφόπιετες μπροστά. 'Η βέστα του ταγιέο γίνεται άκορετά μακροιά, ώστε να καλύπτει τους γοφούς και σχηματίζει μέση. Κουμπώνει ευθύγραμμο και συμπληρώνεται στο λαιμό με τον κλασσικό γιακά και ρεδέο.

Τα μανίκια είναι λίγο κοντύτερα του κανονικού μακρουν τρουά-κάο και ο σπορτίβ τύπος υπογραμμίζεται με έξωτερικές τσέπες στη βέστα που κουμπώνουν με ένα κουμπί.

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Είναι τα πιο απαραίτητα έξαυτίματα για τον χειμώνα και η μόδα μας τα παρουσιάζει έφετος σε διάφορα σχέδια.

Τώρα τελευταίως βλέπουμε πολλά μοντέλα να ακολουθούν την μόδα της άσυμμετρίας. Δηλαδή το κουμπωμά τους άφινει τον συνηθισμένο τρόπο και κλείνει μπρός-πλάι.

Για να είναι δε πιο καταφανές αυτό το σκέοτσο, το κουμπωμά άογίζει από τους ώμους και φτάνει ως κάτω.

Ένας μικρός έβαλλέ γιακάς συμπληρώνει το σύνολο και κλείνει κι' αυτός στο πλάι.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Το μακρος των φτερινών επανωφοριών είναι, μπορούμε να πούμε, προαιρετικό. Μπορούμε να διαλέξουμε ότι μας άρεσει, ότι ταιριάζει

στη σιλουέτα μας, έν τούτοις η εύννοια της μόδας άποκλίνει καθώς φαίνεται για το μακρος των 7)8.

Δηλαδή το επανωφόρι σταματά λίγο ψηλότερα από τη φούστα. Αυτό όμως μας άναγκάζει να συνδυάζουμε το επανωφόρι με τη φούστα ή με το φόρεμα που θα φορέσουμε. Σχετικώς πολύ της μόδας είναι ο συνδυασμός άνοικτόχρωμου επανωφοριού με βαθύχρωμο φόρεμα.

Ένα ώραίο μοντέλο επανωφοριού σε χρώμα γκρι-πέορλ, μάς εμφανίζεται σε μιά ιδιότροπη κόψη: Σχηματίζει στο επάνω μέρος ένα πολύ χαμηλό νωμίτη, που υπογραμμίζεται με δυό φαρδιά έξωτερικά γαζιά. Ο νωμίτης πέφτει άρεκτα χαμηλά στους ώμους και η ένωση του μανικιού γίνεται και αυτή με έξωτερικά γαζιά. 'Η όλη γραμμή είναι ευθύγραμμη αλλά άνετη και αυτήν ακολουθεί και ο γιακάς. Τα μανίκια είναι λίγο πιο κοντά από τρουά-κάο και οι κοφτές τσέπες έχουν ένα φαρδύ τελείωμα.

Το ίδιο στόλισμα γαζιών γαννίρει το κάτω μέρος του επανωφοριού, που, καθώς είπαμε έχει μακρος έπτά όγδοα.

Το επανωφόρι αυτό συνδυάζεται με μαύρη φούστα και όμοιο χρώμα έχει το καπέλλο και η τσάντα.

Φαρδιά έσάρια φοδουρισμένη με γούνα.

ΑΚΟΜΗ ΚΟΝΤΗΤΕΡΑ

Αν το μακρος 7)8 είναι πολύ της μόδας θα δούμε και επανωφόρια πιο κοντά στον τύπο των πτί-μαντώ, που σάς είναι ήδη γνωστός. 'Η κόψη τους ακολουθεί μιά ριχτή άνετη γραμμή, που άλλοτε τονίζει την σπορτίβ εμφάνισι και άλλοτε παίρνει μιά νότα άμπιγιέ.

Έξ άλλου, είναι πολύ της μόδας τα κοντά επανωφόρια, που συμπληρώνουν ένα ταγιέο. Τα βλέπουμε με ριχτούς ώμους, με άνετες μασχάλες, φαρδιά μανίκια και μεγάλους γιακάδες με ρεδέο. Κλείνουν συνήθως με μιά δετή ζώνη.

Κάποτε έχουν μιά όριζόντια ντεκούπ τριγύρω στο τέλος των γοφών, που άφινει άνοιγμα στα δυό πλάγια για όριζόντιες τσέπες με συμπλήρωμα καπάκια. Δυό μικρότερες τσέπες στον ίδιο τύπο γαννίρουν το επάνω μέρος. Αυτό το είδος του επανωφοριού θα μπορούσε και να όνομασθή μιά μακροιά άνετη βέστα.

ΤΑ ΠΙΕ - ΝΤΕ - ΠΟΥΛ

Ανάμεσα στα διάφορα λαινάξ της έφετης μόδας θα δούμε να φοριούνται τα ιδιότροπα πιέ-ντε-πουλ σε συνδυασμό δυό κτυπητών αντίθετων χρωμάτων. Ανάμεσα σ' αυτούς που είναι πιο πολύ στη μόδα είναι το άσπρόμαυρο και το μπλέ-μαρόν και το άσπρο. Έπανάφορια, ταγιέο και ντε-πιές χρησιμοποιούν το μοδάτο αυτό λαινάξ.

Ένα μοντέλο του παρισινού Οίκου Λανβέν-Καστιγιό παρουσιάζει άκριβώς ένα κουπότα-άσπρόμαυρο.

Πρόκειται για ένα φόρεμα, που συμπληρώνεται από μιά μακροιά βέστα. Το φόρεμα είναι όλόσωμο από πάνω ως κάτω και η φούστα είναι τελείως ευθύγραμμη. Το κλείσιμο του

λαιμού είναι στρογγυλό και τα μανίκια κοντά.

Ός μόνο στόλισμα έχει μιά φαρδιά δερμάτινη ζώνη. 'Η βέστα, που συμπληρώνει το φόρεμα άκολουθεί κι' αυτή έντελώς ίσια γραμμή και είναι πολύ μακροιά, τόσο που να καλύπτει κάτι πιο πολύ από το μισό του μακρουν της φούστας ή του φορέματος. Κουμπώνει ευθύγραμμο με τρία μεγάλα κουμπιά σε ίκανή άπόστασι το ένα από το άλλο, ώστε το τρίτο να βρίσκεται πολύ λίγο ψηλότερα από το τέλος της βέστας.

Το μακρος των μανικιών είναι τρουά-κάο. Αυτό που δίνει ένα ιδιαίτερο άέρα στη βέστα είναι το συμπλήρωμα του λαιμού με μιά έσάρια αντί γιακά. Είναι πιασμένη μόνο στο πίσω μέρος του λαιμού και δένεται με όποιον τρόπον θέλετε.

ΣΥΝΟΛΟ ΓΙΑ ΕΚΔΟΜΕΣ

Η μόδα δέν παύει να άσχολήται με κάθε έκδήλωσι της γυναικείας ζωής και να προσφέρει στη γυναίκα τη δυνατότητα να είναι πάντα σε κάθε στιγμή ντυμένη άνάλογα με την περίστασι.

Έτσι άφ' ότου τα σπόο την άπασχολούν, η μόδα έφρόντισε να προσαρμόσει τη γυναικεία εμφάνισι στις νέες της έπιδόσεις. Ανάμεσα στα διάφορα ύλικά που χρησιμοποιεί το δέρμα κρατάει τα πρώτεια. Ένα Παρισινό μοντέλο το χρησιμοποιεί με μεγάλη έπιτυχία συνδυάζοντας το με το λαινάξ ή το τουίντ. Ας δούμε ένα τέτοιο συνδυασμό:

Η φούστα είναι σε κόψη κλός και έχει το σκέοτσο να είναι άνοικτή μπροστά, κουμπώνοντας μόνο στη μέση με ένα κουμπί. Η φούστα συμπληρώνεται με μιά βέστα-μπολερο

'Αριστερά: Σπορτίβ συνδυασμός ντε-πιές από δέρμα και φόρεμα—παντελόνι. Δεξιά: Σύνολο από λαινάξ πιέ-ντε-πουλ με μακροιά βέστα.

σε κόψη κιμονό με άνετα τρουά-κάο μανίκια, με στρογγυλό άνοιγμα λαιμού. Το μακρος της βέστας δέν ξεπερνάει τη μέση και είναι άνετη προς τα κάτω.

Το σύνολο αυτό έχει για συμπλήρωμα ένα παντελόνι στον τύπο κορσαίο. Είναι καμωμένο από τουίντ ενώ η βέστα φυσικά είναι δερμάτινη. Ο μπουότος έχει στρογγυλό άνοιγμα λαιμού και κοντά μανίκια, στη μέση δε πάνω από το παντελόνι σχηματίζει έλαφρό μπλουζόν. Έπάνω από το φόρεμα-παντελόνι φοριέται η δερμάτινη φούστα ή άνοικτή, όπως είπαμε παρά πάνω. Το άνοιγμα της φούστας συμπληρεί στο να δίνει μεγάλη άνεσι στις κινήσεις καθώς και η κοντή βέστα-μπολερο.

Για ένα τέτοιο σύνολο να προτιμήσουμε ένα χρώμα σκούρο: Πράσινο, μαρόν, μπλέ.

Ας μη παραλείψουμε να πούμε ότι ένα καπτελλάκι δερμάτινο σε σχήμα λου-ντε-μερ ή με σγκωτά μπόο είναι άπαραίτητο συμπλήρωμα. Φυσικά, το κόστος αυτό θέλει και παπούτσια σπορτίβ με χαμηλά τακούνια και γοντρές σόλες. Θα είναι μεγάλη παραφάνια να φορέσετε παπούτσια με ψηλά τακούνια.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ

Με μιά δελουδιν τουαλεττίτσα το κοριτσάκι σας θα είναι πάντα καλοβαλμένο στις παιδικές συγκεντρώσεις.

Μπορείτε να διαλέξετε για τη μικρούλα όποιο χρώμα της ταιριάζει, άνοικτό ή σκούρο, μπλέ φωτεινό, μπορντώ, πράσινο, μαρόν, κόκκινο, έκάτν.

Το μπουστάκι γίνεται έφαρμοστό και το συνοδεύει μιά φουστίτσα φαρδιά και μάλιστα σουρωτή. Μιά στενή ζώνη από δελούδο κι' αυτή διασταυρώνεται λίγο ψηλότερα από τη μέση κατεβαίνοντας ύστερα στη μέση για το δέσιμο σε φύγκο.

Βέστα—επανωφόρι κοντό.

Στο λαιμό μπαίνει ένα λευκό γιακαδάκι από δαντέλλα ή όργαντίνια και από το ίδιο μπαίνουν και ρεδέο στα μανίκια.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΒΟΛΗ

Οι πλσιδωτές φουτίστες για τα μικρά είναι πάντα χαριτωμένες. Για να κρατούνται όμως στη θέση τους είναι προτιμώτερο να τις συμπληρώνετε με τριάντες κάθετες μπροστά και σταυρωτές πίσω. Φυσικά, κάτω από αυτές θα ύπάρχει η μπλουζίτσα που μπορεί να είναι άσπρη ή και χρωματιστή.

Το πλεκτό πουλόβερ θα είναι και αυτό πάντα πρόνεγο για να το φορέση το παιδάκι την πρώτη στιγμή που θα το χρειαστή.

ΤΟ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τόσο για τις μικρές, όσο και τις μεγαλύτερες κοπελλίτσες το παντελόνι χωρίς να είναι άπαραίτητο είναι προκτικό, αντικαθιστώντας τη φούστα.

Τα μακρού παντελόνια είναι προτιμώτερα για το χειμώνα, γιατί σκοπός τους είναι να προσφυλάσουν τα παιδικά κομαάκια από το κρύο. Με αυτά φοριούνται μπλουζες φανελλένιες ή πλεκτά πουλόβερ ή και τα δυό. Αν το παντελόνι είναι φανταζι το επάνω μέρος είναι μονόχρωμο ή και το αντίθετο.

Όταν λέμε φανταζι έννοούμε σκωτσέζικα λαινάξ, διαγκονάλ, καντρίγιέ, καρρεδάτα.

ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

Είναι η μόνη ώρα που πρέπει τα παιδά να είναι καλά ζεστά και κάποτε δέν είναι άρκετες οι κουβέρτες ή τα έντρεϊνόν.

Τα παιδά έχουν πολλές φορές τον ύπνο άνυστο, γι' αυτό οι φανελλένιες πυτζάμες ή τα νυχτικά είναι άπαραίτητα. Αυτά θα τα προσφυλάξουν από κάθε άπρόοπτο.

Διαλέξετε μιά φανέλλα με γαρωπά σχέδια και άνοικτόχρωμο φόντο.

Σκωτσέζικο παντελόνι και μπλούζα.

μοιάζει με φόρμα και μάλιστα συνεχίστε την ως τα πόδια ώστε να μη σπκάνεται στο κρεβάτι. Έτσι η μικρούλα θα είναι καλά ζεστή. ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

00

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΝΥΦΗΣ

Το πείσμα ενός πατέρα, που δεν άφησε την κόρη του να παντρευτεί μ' έναν άντρα, που είχε τα διπλά χρόνια από εκείνη και που ήταν δυο φορές χωρισμένος, στάθηκε αφορμή για να διδοσθί πως νέες αντίστοιχες εκδηλώσεις άρχισαν στη Δυτική Γερμανία!

Η Ιστορία δε θάχε, ίσως, αυτή την εξέλιξη, αν ο Έρικ Σνάιντερ, από τη μικρή πόλη Ζήγκμπαουγκ της Ρηνανίας, διαλέγει ένα λιγότερο εγχευωσιακό τρόπο, για να έμποδισθί το γάμο της κόρης του, της εικοσάχρονης Μπενίτα, με τον έκλεκτο της καρδιάς της.

Όταν η Μπενίτα, παρά τις επίμονες προτροπές των δικών της πώς δεν θάπρεπε να πάρη έναν άνθρωπο, που είχε σαράντα χρόνια και δυο διαζύγια στην πλάτη του, έφυγε κρυφά από το σπίτι της, με την απόφασι να τους φέρη όλους επρότερο τελεσμένου γεγονότος, ο πατέρας της φρόντισε να μάθι σε ποιά εκκλησία θα γινόταν ο γάμος και κατ'αποτέλεσμα ένα σχέδιο απαγωγής της Μπενίτα.

Την στιγμή που οι δυο μελλοντοίμοι κατέβηκαν από το αυτοκίνητο για να μπουν στο ναό, ένα δεύτερο αυτοκίνητο φρενάρει πλάι τους και δυο άντρες, ο πατέρας και ο αδελφός της νύφης, πήδησαν στο πεζοδρόμιο. Ο γαμπρός έρεθηκε νύκ αούτ με μια ξαφνική γροθιά και αμέσως έπειτα τέσσερα στίδα χέρια έσπρωξαν τη νύφη προς το έσοτερικό του αυτοκινήτου, ενώ η μητέρα της, που καιροφύλακτούσε εκεί, την τράβηξε μέσα κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα. Πριν προλάβη ο γαμπρός να σηκωθεί και ν' αντιδράσθι, πατέρας και γυιός είχαν περάσει στο μπροστινό κάθισμα και είχαν βάλει μπροστά τη μηχανή.

Την άλλη μέρα, ενώ η Μπενίτα κλειδωμένη από τους γονείς στο δωμάτιό της σπαρταρούσε από απελπισία, η απαγωγή έπαιρνε διεθνείς διαστάσεις με τα δημοσιεύματα των ξένων εφημερίδων, που έγραφαν πως ο Έρικ Σνάιντερ έκανε ό,τι έκανε από φανατικό αντίσημισό, έπειδή ο έκλεκτός της κόρης του ήταν Έβραϊός και πρώην αξιωματικός της ΡΑΦ. Μά η εδσημμία αυτή, που την είχε υποκινήσει ο δαρμένος, κατάληξε σ' ένα απροσδόκητο αποτέλεσμα: Η Μπενίτα Σνάιντερ, ξέροντας πως ο πατέρας της πραγματικά άγνοουσε την εβραϊκή καταγωγή του φίλου της, αγανάκτησε για τον ανέντιμο αυτό τρόπο εκδίκησης από μέρους του, ώστε να δηλώσθι πως εγκαταλείπει μόνη της πιά κάθε πρόθεσι να τον παντρευτεί!

Δοιστερά: Βελούδινο λουσατό φόρεμα. Δεξιά: Πλισσεδατή φουστίτσα με τινάντες και πλεχτό σουέτερ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καλλυντικό για τὰ χέρια

Θέλετε να φτιάχνετε μόνη σας ένα μίγμα πουλ' ωφέλιμο για τὰ χέρια; Γεμίστε ένα ποτηράκι του κονιάκ με γλυκερίνη κι' αδειάζετε το σ' ένα πιάτο. Στο ίδιο ποτηράκι στυδέτε λεμόνι, ώπου να γεμίση, κι' αδειάζετε το χυμό μέσα στο πιάτο. Τ' ανακατεύετε ύστερα καλά μ' ένα πηρούλι, προσθέτοντας λίγο λίγο μπρομποτάλεου, τόσο ώστε να σχηματισθί μια πηχτή κρέμα. Παίρνετε το μίγμα αυτό μ' ένα μαχαίρι, το βάζετε σ' ένα δομάκι και το χρησιμοποιείτε για καλλυντικό των χεριών σας. Τὰ τρίβετε καλά με λίγο άπ' αυτό, κάθε φορά που θα πλύνετε, και τὰ σκουπίζετε μ' ένα πανί.

Για τις βλεφαρίδες

Κάθε πρωί, περνάτε ελαφρά τις βλεφαρίδες σας μ' ένα μικρό βουτσάκι, βουτηγμένο σε κολώνια άραιωμένη με άλλο τόσο νερό (Προσέχετε όμως να μην πάθι το ύγρο μέσα στα μάτια και σ' ας τ' αχρησθί). Κάθε βράδυ, τις αλείφετε με λίγο βουζέλινι μπορικό. Θα δυναμώσουν πολύ, μ' αυτή την περιποίησι.

Για τὰ γάντια

Για τὰ καθαρίσετε τὰ γάντια, που είναι μιά δερμάτινα και μιά πλεχτά, τὰ τρίβετε προς όλες τις διευθύνσεις, μέσα σε μιά λεκάνη που περιέχει αρκετή βενζίνη καθαρισμού, ώστε να τὰ σκεπάσθι όλόκληρα. Ύστερα τὰ ξεπλένετε με ίδια βενζίνη, καθαρά, και τ' αφήνετε να στεγνώσουν στον αέρα. Η δουλειά αυτή πρέπει να γίνεται μακριά από φωτιά, σ' ένα δωμάτιο καλά αερίζόμενο.

Το δέρμα της πολυδρόνας

Όταν το δέρμα μιάς πολυδρόνας είναι γδαρμένο κάπου, το θρέχετε με νερό, στις άκρες του γδαρσίματος, για να μαλακώσθι, αλείφετε με κόλλα και προσαρμώζετε με προσοχή στη θέσι του το κομμάτι. Αφού ξεραθί, η κόλλα, τρίβετε από πάνω με μιά στρογγυλή λαδί μαχαίρι, για να πατηθούν οι άκρες και να μη διακρίνεται πιά το κόλλημα.

Δερμάτινα αντικείμενα

Για τὰ ξαναγίνουν μαλακά και εύλογιστα δερμάτινα αντικείμενα, σκούρα, που έχουν σκληρύνει από την υγρασία, λύνετε σε σιγασή φωτιά 1 μέρος κεριού σ' 4 μέρη υοουρού. Αλάδο. Περνάτε το δέρμα μ' αυτό το μίγμα. Αφήνετε να επιδράσθι μερικά λεπτά κι' ύστερα τὰ τρίβετε με μιά φανέλλα.

Παπούτσια αδιάβροχα

Θέλετε να κάμετε τὰ παπούτσια σας αδιάβροστα άπ' τη βροχή; Λύνετε 60 γραμμ. χοιρινό έλγυκι, 120 γραμμ. βωδινο και 30 γραμμ. κτρινο κερλ. Ύστερα προσθέτετε, μακριά άπ' τη φωτιά, 30 γραμμ. νεφρί και 30 γραμμ. ελαιόλαδο. Αδειάζετε το μίγμα μέσα σε μετάλλινα κουτιά, τ' αφήνετε να κρυσθί και να πήξθι και το χρησιμοποιείτε σαν συνηθισμένο βερνίκι παπουτσιών.

Κρεμμυδάκια τουρσί

Έχετε δοκιμάσει ποτέ κρεμμυδάκια τουρσί; Είναι ένας νοστιμώτατος μεζές. Φτιάχνονται δέ με τον εξής τρόπο: Αγοράζετε μικρά άσπρα κρεμμυδάκια. Τὰ ξεφλουδίζετε με προσοχή, τὰ πλένετε και τὰ στεγνώνετε μέσα σε μιά πετσέτα. Γεμίζετε μ' αυτά τὰ βάζα σας και προσθέτετε καλό δυνατό έρδι, ώπου να τὰ σκεπάσθι τελείως. Αρωματίζετε με πιπέρ (όλόκληρο), μερικά φύλλα δάφνης, ένα κλωνάρι θυμάρι, δυο σκελίδες σκόρδο. Σκεπάζετε τὰ βάζα έρμητικά και τὰ φυλάτε σε δροσερό ντουλάπι.

Για νὰ διατηρήσετε τ' αυγά

Αν έχετε πολλά αυγά και θέλετε να τὰ διατηρήσετε για άργότερα, φτιάχτε μιά διάλυσι από 300 γραμμάρια σιλικάτ σε 9 κιλά θραστό νερό. Η ποσότης αυτή άρκει για περισσότερα από 100 αυγά. Ρίχνετε με προσοχή τὰ αυγά μέσα στο έγρο, (άφου κρυσθί), φροντίζοντας όμως να είναι φρέσκα και να μην έχουν ραγισμένο τὸ τσόφλι τους (αυτό τὸ εξακριβώνετε άπ' τον κρότο που κάναον, όταν τὰ χτυπήσετε ελαφρά, δύοδύο). Έπειδή κάποτε, άν τὸ τσόφλι τους είναι πολύ λεπτό, τὰ αυγά που διατηρούνται μ' αυτό τον τρόπο παίρνουν μιά ελαφριά γέδοι σόδας, καλό είναι να τ' αφήνετε μέσα σε άφθονο καθαρό νερό για να ξεπλυθούν δυο άρες πριν τὰ μεταχειρισθίτε. Πρέπει δέ να τὰ καταναλώσετε τὸ άργότερο δυο μέρες άφου τὰ βγάλετε άπ' τη διάλυσι.

Η μέθοδος αυτή είναι οικονομική, γιατί τὸ πλικάτ στοιχίζει ελάχιστα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κούρτ Ρένερ, πρώην γκρούμ, διέθεσε όλες τις οικονομίες του και καταχρεώθηκε, για να φτιάσθι ένα πολυτελέστατο ξενοδοχείο πάνω σ' ένα νέο αυτοκινητόδρομο. Άλλ' από κάποιο τεχνικό λάθος πρόκειται να καθυστέρησθι έπ' μήνες η συμπλήρωσι αυτού του δρόμου, κι' ο Ρένερ, μη έχοντας δουλειές, κινδυνεύει να χάσθι την επιχείρησί του. Καταστρώει λοιπόν ένα σχέδιο σωτηρίας: Να φέρη εκεί τη νεαρή φιλενάδα του Τσαμάρ, Νταράν, Ούγγρα, κόμισσα, και να τη ρίξθι στην άγκυρα τὰ πλούσια και διεφθαρμένα κέλευσ' Άντερς, που έχει ατιμώσθι ως τότε ένα σωρό κορίτσια κι' όμως έμεινε ατιμώρητος. Ύστερα θα τον εκδιώξθι, με την άπειλή μηνύσεως και σκατάδα, και θα τὸ πέρη τὰ λεφτά που χρειάζονται για τὸ ξενοδοχείο του. Ενώ όμως περιμένει ένα βράδυ να φτάσθι η Τσαμάρ, ο Μπίλ Πρίσσορτ, ο σερίφης της γειτονικής πόλεως Μίσσιον Μπέτ, τὸν αναθέτει την ανέλκυσι ενός αυτοκινήτου που έχει πέσει σ' ένα γκρεμό εκεί κοντά. Μέσα σ' αυτό βρίσκεται, σκοτωμένος, ο γέρος που τὸ οδηγούσε, και δίπλα του, ακινητοποιημένη, μιά κοπέλα: η Τσαμάρ. Ο Ρένερ διασώζει την Τσαμάρ, στην προσπάθειά όμως αυτή σκοτώνεται ένας φτωχός σωφροτικό λεωφορείου, ο Άντζελ Γκουτιέρρεζ. Ο Κέσσευ κυττάει άκόλαστα και λαίμαργα την Τσαμάρ, κι' ο Ρένερ σκέπτεται πως πάει καλά τὸ σχέδιό του. Ο σκοτωμένος οδηγός του αυτοκινήτου είναι ένας πλούσιος γερο-κολασμένος, ο Τζών Μπάρον, που είχε πάρει την Τσαμάρ σ' αυτοκίνητό του, με τὸ σκοπό να την κοποήσθι, αλλά δεν πρόλαβε γιατί συνέβη τὸ δυστύχημα. Η είδησι τὸ θανάτου του κάνει να γεμίσθι τὸ ξενοδοχείο από δημοσιογράφους. Άλλ' ο γιαντρός Φλάντερς, που περιποιείται την Τσαμάρ, τὸς κρατάει σ' άποστάσι. Ο Ρένερ λογχίζεται στο σερφί πὸς η Τσαμάρ έρχοταν να πιάσθι δουλειά ως τραγουδίστρια στο μπαρ του, για να μην υποπτευθί κανείς πὸς ήταν φιλενάδα του. Έχει άρχισει ώστόσο να μετανοήνι για τὸ ρόλο που σκεπάζει να τη βάλι να παίξθι.

Λίγο μετά τις 6, έφτασε ένα πρώτο αυτοκίνητο με δημοσιογράφους άπ' τὸ Λος Άντζελες, τὸ Σάν Φρανσίσκο, τὸ Όκλαντ, τὸ Σακραμέντο κι' άλλες μεγάλες πόλεις. Ός τις 8, είχαν νοικιασθί όλα τὰ περιττερα. Ο μάγειρας είχε σερβίρει, μέσα σε λίγες ώρες, περισσότερες μερίδες παρ' όσες από τότε που άνοιξε ο «Παράδεισος», δηλαδή από ένα μήνα.

Άλλά και στὸ μπαρ οι δουλιές πηγαίνανε περίφημα. Κι' όταν ο Ρένερ, κατά τις 10, έτοιμους τ' αυτοκίνητο του, για να πιά ν ψωνίσθι άπ' τὸ Μίσσιον Μπέτ τὰ μπαρτέζα, τὰ κοττόπουλα και τις γαρίδες που χρειάζοταν ο μάγειράς του, ο Τόνυ τὸν ζήτησε να πεταχθί ως τὸ μεξικάνικο προάστιο της πόλεως και να προσπαθήσθι να πείσθι ένα ελάδερφο του, τὸ Μαρινέλ Φρενίλο, νάρθθι να τον βοηθήσθι στὸ μπαρ.

Τρεις ολόκληρες ώρες, οι σεπόστερο ζετέψανε να τὸς επιτρέψουν να πάουν συνέντευξι και να φωτογραφίσουν την κοπέλλα, που είχε βρεθί μαζί με τὸ Μπάρον στην Καντίλλα. Άλλ' ο Ρένερ άνυήθηκε, δυσησινόμενος πίσω άπ' την ύποψησι, που είχε δώσει στὸ δόκτορα Φλάντερς: ότι δέ θα ένοχλούσε κανείς την Τσαμάρ, ποτὸυ έοθθι πάλι να τη δθί ο γιαντρός.

Βλέποντας μιά από τις σεοβιτόρες τὸυ οεστροάν, τη Νέλλι Μάσον, να πηγαίνι προς την πότα της κοπέλλας, κι' ένα δίσχο στὰ χέρια, ο Ρένερ άποφάσισε να καθυστέρησθι λίγο την άναχώρησί του για την πόλι, όσο χρειάζοτανε για νὰ τη συνοδέψθι ως τὸ περίτερο της Ταμάρας.

Ένα πλήθος σεπόστερο τὸς πληράνε από πίσω. Οι φωτογράφοι έτοιμάσαν τις μηχανές τους, ενώ ο Ρένερ χτυπούσε την πόρτα, λέγοντας:

— Έγὼ είμαι, μίς Νταράν...

Ακούστηκαν από μέσα βήματα γυνών ποδιών, κι' η Ταμάρά άνοιξε την πόρτα. Φορούσε μιά άπλη ρόμπα, πάνω άπ' τὸ νυχτικό της.

Αποδείχθηκε περίφημη ήθοποιός, λέγοντας με κάποιο διαταγμό:

— Α, γαί... είσαστε, άν δεν κάνω λάθος, ο κ. Ρένερ, αυτός που μ' έσωσε χτες τη νύχτα! Ναι, σὰς αναγνωρίζω! Μου μίλησε για σὰς ο γιαντρός. Περάστε μέσα, παρακαλώ.

Οι δημοσιογράφοι πλησίασαν, ενώ οι φωτογράφοι κάνανε βιαστικά τη δουλειά τους. Ο Ρένερ άφησε την πόρτα άνοιχτή για να περάσθι η σεοβιτόρα, κι' ύστερα την ξανακλείδωσε.

Η Ταμάρά ήταν κατενθμένη. Ο ύπνος είχε σβίσει κάθε ίχνος της περιπετειάς της. Φαινόταν αυτό που ήταν: μιά κοπέλλα 18 χρονών, όμορφη και γεροί.

Είσαστε πολύ όμορα, δεσποινίς! της είπε με θαυμασμό η Νέλλι, άφηνοντας τὸ δίσχο πάνω στὸ τραπέζι.

Εύχαριστώ, άπάντησε εκείνη χαμογελώντας.

Έδώσε τὸ χέρι της στὸ Ρένερ και πρόσθεσε:

— Σὰς εύχαριστῶ και σὰς, κύριε Ρένερ. Δέ μπορώ να σὰς περιγράψω την εύγνωμοσύνη μου, που μου σώσατε τη ζωή!

Ο Ρένερ άνασώκωσε τὸς ώμους του.

Δέ μπορούσα ποτέ να σὰς άφισω να κατακνήψετε στὸ γκομενικό, άπάντησε.

Κι' ύστερα, έζροντας πὸς οι δημοσιογράφοι θ' άνακαίνανε τη σεοβιτόρα, όταν θάβγαίνε άπ' τὸ περίτερο, πρόσθεσε:

— Είπατε στὸ σερίφθι, ότι έχασάστε έδω, κι' αυτός πήρε τὸ θάρρος να κυττάθι τί περιείχε τὸ τσάντα σας. Βοήκε μέσα τὴ μικροή άγγελλα, που είχα δημοσιεύσει πὸς 3 ήμερών στους «Τάιμς».

Προθέτω πὸς αυτό σημαίνει, ότι έχασάστε σαν υποήφανη για την εοχασία, που πρόσφερα...

— Ανοήτως! βεβαίωσε η Ταμάρά, κοινωνώντας τὸ κεφάλι της.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ.

ζότανε για να τη συνοδέψθι ως τὸ περίτερο της Ταμάρας.

Ένα πλήθος σεπόστερο τὸς πληράνε από πίσω. Οι φωτογράφοι έτοιμάσαν τις μηχανές τους, ενώ ο Ρένερ χτυπούσε την πόρτα, λέγοντας:

— Έγὼ είμαι, μίς Νταράν...

Ακούστηκαν από μέσα βήματα γυνών ποδιών, κι' η Ταμάρά άνοιξε την πόρτα. Φορούσε μιά άπλη ρόμπα, πάνω άπ' τὸ νυχτικό της.

Αποδείχθηκε περίφημη ήθοποιός, λέγοντας με κάποιο διαταγμό:

— Α, γαί... είσαστε, άν δεν κάνω λάθος, ο κ. Ρένερ, αυτός που μ' έσωσε χτες τη νύχτα! Ναι, σὰς αναγνωρίζω! Μου μίλησε για σὰς ο γιαντρός. Περάστε μέσα, παρακαλώ.

Οι δημοσιογράφοι πλησίασαν, ενώ οι φωτογράφοι κάνανε βιαστικά τη δουλειά τους. Ο Ρένερ άφησε την πόρτα άνοιχτή για να περάσθι η σεοβιτόρα, κι' ύστερα την ξανακλείδωσε.

Η Ταμάρά ήταν κατενθμένη. Ο ύπνος είχε σβίσει κάθε ίχνος της περιπετειάς της. Φαινόταν αυτό που ήταν: μιά κοπέλλα 18 χρονών, όμορφη και γεροί.

Είσαστε πολύ όμορα, δεσποινίς! της είπε με θαυμασμό η Νέλλι, άφηνοντας τὸ δίσχο πάνω στὸ τραπέζι.

Εύχαριστώ, άπάντησε εκείνη χαμογελώντας.

Έδώσε τὸ χέρι της στὸ Ρένερ και πρόσθεσε:

— Σὰς εύχαριστῶ και σὰς, κύριε Ρένερ. Δέ μπορώ να σὰς περιγράψω την εύγνωμοσύνη μου, που μου σώσατε τη ζωή!

Ο Ρένερ άνασώκωσε τὸς ώμους του.

Δέ μπορούσα ποτέ να σὰς άφισω να κατακνήψετε στὸ γκομενικό, άπάντησε.

Κι' ύστερα, έζροντας πὸς οι δημοσιογράφοι θ' άνακαίνανε τη σεοβιτόρα, όταν θάβγαίνε άπ' τὸ περίτερο, πρόσθεσε:

— Είπατε στὸ σερίφθι, ότι έχασάστε έδω, κι' αυτός πήρε τὸ θάρρος να κυττάθι τί περιείχε τὸ τσάντα σας. Βοήκε μέσα τὴ μικροή άγγελλα, που είχα δημοσιεύσει πὸς 3 ήμερών στους «Τάιμς».

Προθέτω πὸς αυτό σημαίνει, ότι έχασάστε σαν υποήφανη για την εοχασία, που πρόσφερα...

— Ανοήτως! βεβαίωσε η Ταμάρά, κοινωνώντας τὸ κεφάλι της.

ρογ... Μήπως είτε ο Ρένερ άν είχε άπ' όνι του να της δώσθι δουλειά;

Ένώ άνοιγε δρόμο άνάμεσα στὸν κόσμο, ο Ρένερ χαμογελούσε ελαφρά, άκούοντας τις άπαντήσεις της Νέλλι:

— Όχι, δέ φαίνεται τραυματισμένη... Είμαι ξαπθή, για και πολύ όμορφη... Δεν άνάφερε καθόλου πὸς πρόκειται να τρωθί στα δικαστήρια, όποιοδηποτε...

Όσο για δουλειά, δεν έχω να σὰς πω... πάντως όμως, ο κ. Ρένερ, τη ρώτησε άν ήξερε να τραγουδά και να παίξθι πιάνο και τις υποσχέθηκε να την άκούσθι σήμερα τ' άπόγεμα.

Τὸ χαμογέλο του Ρένερ καθορτίστηκε ίκανοποίησι του. Έπιτέλους, όλα κανονίζονταν προς τὸ συμφέρον του. Με τὸ άτύχημα, είχε αποκλεισθί κάθε ύποψια για την ήθικη της Ταμάρας. Είχε άποδείχθι, έξ άλλου, ότι αυτή κι' ο Ρένερ δέ γνορίζονταν. Έπρεπε νατταν πολύ πονηρός κανείς, για ν' άποδείξθι πὸς είχαν ξανα-συναντηθί.

Δέν έμεινε πιά, παρὰ να έτοιμάσθι τὸ ντεκόρ της τελευταίας σκηνής!

Αυτὴ τη φορά, δέ θα έπρόκειτο για μιά όποιοδηποτε Τζίνα Γκομέζ. Όλοι θάπαιναν τὸ μέρος της Ταμάρας. Κι' ο γερο-Άντερς θ' άνοιγε πολὺ εύχαρίστος τὸ πορτοφύλι του, για να γλυτώσθι το γιό του άπ' τη φυλακή.

Τὰ φύλλα των μεγάλων φωνικόδενδρων της έμπορικής λεωφόρου του Μίσσιον Μπέτ κρέμονταν δίχως ζωή, μέσα στην πρωινή έσση. Τ' αυτοκίνητα, που στάθηναν άπλά στα πεζοδρόμια, ήταν πολύ λίγα.

Όσπου ν' άνοιξθι ο καινούργιος δρόμος, οι έμποροι της μικρής πόλεως ύποφείναν άπ' τὸν ίδιο μαρτυρισμό, σαν τὸν ιδιοκτήτη τὸυ «Παράδεισου».

Ο Ρένερ πήγε πρώτα σ' ένα κατάστημα τροφίμων κι' έθωσε τὸν κατάλογο, που τὸ είχε έτοιμάσει ο μάγειράς του. Τότερα άφησε τ' αυτοκίνητό του εκεί κοντά και κατέβηκε τὸ δρόμο πεζή, ως τὸ γραφείο κηδεών, για να δθί άν είχαν κανονισθί όλα για την ταφή του Άντζελ.

Μιά και πέρασε άναγκαστικά έξω άπ' την Τράπεζα, πήκε μέσα, κατέβηκε στὸ θησαυροφυλάκιο και πήρε άπ' την άτομική θυρίδα του τὸ ασφαλιστικό συμβόλαιό του, για να τὸ μελετήσθι.

Δέ μπορούσε νάνα απόλυτα βέβαιος, για τὸ κείμενο ήταν διαορομένο σε πολλά σημεία. Όστόσο, έμεινε με την έντύπωσι πὸς η ασφαλεία κάλυπτε τὸ κείμενι και τὸν όδηγό του, όποιος κι' άν θά ήταν αυτός.

Ο πατέρας Άντερς, μπήκε στην Τράπεζα, τη στιγμή άνοιγώσε, που έβγαίνε ο Ρένερ. Ήταν πέντε χρόνια, που είχε άποτραβηχθί άπ' τη δουλειά, συνηθιζε όμως άκομα να περνάει κάθε πορὶ άπ' την Τράπεζα.

— Καλημέρα, είπε.

— Καλημέρα σας, κύριε, τὸυ άπάντησε ο Ρένερ, με όλο τὸ σεβασμό, που χωροτούσε στην ήλικία του.

Ο νέος είχε δρεθί για κοιμήντα. Άόχισε λοιπόν, με την έορην ψαχή του:

— Ο Κέσσευ μὸυ είπε πὸς γί-

— Παίξτε πιάνο;
— Ναι.
— Και τραγουδάτε;
— Βεβαίως.
— Μιλάτε γερομάνικα και ούγγρεζικά;
— Ακριτά καλά.
— Λοιπόν, θὰ σὰς άφίσουμε τώρα να πάρετε ήσυχα τὸ πρωινό σας, και τ' άπόγεμα θα σὰς ακούσω, άν νοιώθετε καλά τις δυνάμεις σας.
— Θα εύχαριστηθῶ πολύ, άπάντησε άπλά η Ταμάρά.
Καθώς ο Ρένερ άκουμπούσε τὸ χέρι του στὸ πόμολο της πόρτας, χτύπησε κάποιος, άπ' έξω. Ο Ρένερ άνοιξε, λέγοντας:
— Ανάμπα, αλλά δέ μπορεί να δεχθῇ κανένα ή μίς Νταράν, ποιν να...
Σταμάτησε ξαφνικά και χαμογέλασε.
— Ποιν τὸ επιτρέψω έγώ; συμπλήρωσε ο γιαντρός — γιατί αυτός ήταν.

Ο Ρένερ κοίνησε καταφατικά τὸ κεφάλι του κι' έζήγησε:
— Σὰς νόμισα για δημοσιογράφο.

— Πὸς πάει σήμερα τὸ πρωί ή σεοβιτόρη μας;
— Πολύ καλά. Τούλάχιστον έτοιμὸι μου φαίνεται... άπάντησε ο Ρένερ.

Προσμέρισε, για ν' άφισθι να περάσθι η σεοβιτόρα που, μόλις βγήκε έξω, περικυκλώθηκε από σεπόστερο και δέχθηκε άληθινό καταιγισμό εοσθησών:

— Είναι πληγωμένη ή μίς Νταράν... Είν' όμορφη κοπέλλα... Σκοπεύει να στοασθί δικαστικό, κατά των κληρονόμων του Μπά-

— Ανοητός ή κυρία δέ μπορεί να σὰς δεχθῇ... Περιμένει κάποιον ελάδερφο της!...

γανε ένα σωρό πράγματα στο ξενοδοχείο σας χτες το βράδυ.

— Όχι στο ξενοδοχείο. Στο γραμμό.

— Φαίνεται πως σώσατε τη ζωή μιας όμορφης κοπέλλας, που έκανε αυτοκτονία. Έμαθα δε απ' το Μπλ. Πρίσταν, ότι έρχονταν σε σας, με το σκοπό ν' αναλάβει κάποια δουλειά στο μαγαζί σας.

— Ακριβώς.

— Θα την πάρετε λοιπόν;

— Ο Ρέννερ έκανε μια κίνηση αμφιβολίας.

— Δεν ξέρω, δεν την άκουσα ακόμα να τραγουδάει.

— Ο Άντερς πέρασε απ' τη μιά στην άλλη γωνιά των χειλιών του το σδυμένο πόου, που μασούσε συνεχώς.

— Πώς πάει η επιχείρησή σας, Κούτ;

— Ξερετε πολύ καλά πως πάει, απάντησε ο Ρέννερ, όχι χωρίς πίκρα.

— Ο τραπέζης πρόσθεξε πως δυο Μεξικάνοι ζητούν τον ελγαν πάρε από πίσω και τον κύτταξαν τώρα με ματιές γεμάτες έλπίδα.

— Έδωσαν στον καθενα τους ένα δολοφονικό νόμισμα, με μια έντυπωσμένη χειρονομία, κι ύστερα έστρεψε όλη την προσοχή του στο Ρέννερ.

— Δύσκολα τὰ φέροντε βόλτα, ε; του είπε.

— Αυτή είναι η αλήθεια, παραδέχθηκε εκείνος. Δε βγάω ούτε τὰ έξοδά μου. Μόλις όμως άνοιξη ο καινούργιος αυτοκίνητός μου, θάχω ένα απ' τὰ σπουδαιότερα μαγαζιά όλης της περιφέρειας. Τό ξέρετε καλά, αυτό.

— Πολύ σωστά! πρόσφερε σαρκαστικά ο γερο-Άντερς.

— Ο Ρέννερ έκανε μια τελευταία προσπάθεια:

— Αφού είν' έτσι, γιατί άρνόσατε να μου δανειστείτε 20 χιλιάδες δολάρια για ένα χρόνο; Σας προσφέρω κάθε έγγυηση κι είμαι έτοιμος να πληρώσω τον τόκο που θέλετε, μέσα σε λογικά όρια, βέβαια.

— Ο γέρος σκέφθηκε μια στιγμή.

— Όχι, δήλωσε επιτέλους. Τὰ έχουμε πη, γι' αυτό τό ζητήμα. Ωστόσο, είμαι διατεθειμένος να κάνω κάτι για σας, Ρέννερ.

— Τι δηλαδή;

— Ν' αγοράσω τον «Παράδεισο». Θα σας μετρήσω 20 χιλιάδες δολάρια, για τὰ κεφάλαια, που έχετε διαθέσει και την άξια του κτήματος και θ' αναλάβω όλα σας τὰ χρέη.

— Ήταν τό είδος της προτάσεως που μπορούσε να περμένη ο Ρέννερ απ' τον Άντερς...

— Μα εγώ διέθεσα 40 χιλιάδες δολάρια, για τὰ κτήρια και την αγορά του έλγισ! διαμαρτυρήθηκε. Χωρίς να λογαριάσουμε και την άξια του κτήματος...

— Αυτό έχω να σας προτείνω. Μπορείτε να το δεχθείτε ή όχι.

— Δε δέχομαι, δήλωσε ο Ρέννερ.

— Γύρισε την πλάτη του και βγήκε απ' την Τσάπελ.

Τό γραμείο κηδεύων βρισκόταν στην άκρη τού δρόμου, εκεί που άρχιζε η μεξικάνικη συνοικία. Ο ιδιοκτήτης του, ο Μπεν Γκιστάι, δεν ήταν εκεί. Άλλ' ένας υπάλληλος του δήλωσε στο Ρέννερ πως δν είχε άνοψει να γίνεται καμμία έτοιμότητα για την κηδεία τού Άντζελ.

— Άν δε γελούταγε, τού είχαν πει πως θα τον θάβανε με έξοδα τού Δήμου, γιατί η χώρα του έλεγε πως ήταν άπορη και δεν είχε να πληρώσει για κηδείες.

— Ο Ρέννερ σκέφθηκε μια στιγμή.

— Τότερα άφησε παραγγελία τον υπάλληλο, για τὸ Γκιστάι, να κάνει μια φτηνή κηδεία και να του στείλει τὸ λογαριασμό. Τό χρωστούσε, στον Άντζελ.

— Άν δεν είχε καταλάβει ο δύστυχος να κρατήσει τόση ώρα τὸ σπινάκι.

τόσχοινο καλά τεντωμένο, ή Ταμάρα κι' ο Κούτ θα γυρμίζονταν μαζί με την Καντίλλα του Μπάρον!

— Φεύγοντας από κει, ο Ρέννερ τραβήξε προς τη μεξικανική συνοικία. Έκει, τὰ σπίτια ήταν μικρότερα και πιο άθλια.

— Ο Ρέννερ άπόφυγε τὸ δρόμο, όπου κατοικούσε ή οικογένεια Γκουτιέρρεζ. Δεν έννοιζε άρκετά γερά τὰ νεύρα του, για να κουδεντάσει με τή χήρα...

— Καθισμένος μπροστά στην πόρτα τού σπιτιού των Φρενίλο, ο Μανουέλ, ο ξάδερφος τού Τόνυ, φλυαρούσε με μια όμορφη εικόνα-χορηγή κοπέλλα, ντυμένη πάλν κομψά και μαγαγιασμένη φανταχτερά. Κανείς απ' τούς δυο τους δεν έμενε μόμια στο Μίσιον Μπένι.

— Ο Φρενίλο ήταν υπάργμαν σε κάποιο ξενοδοχείο τού Λός Άντζελες κι' έκανε τώρα την άδειά του, περνώντας μια βδομάδα κοντά στους δικούς του.

— Όσο για την κοπέλλα, ο Ρέννερ υπόθεσε πως θά ήταν φιλεναδίτσα του.

— Ο Φρενίλο άκουσε αυτά που είχε να τού πη ο Ρέννερ, κι' άπάντησε μ' ένα χαμόγελο λίγο θλιμμένο:

— Συμφωνώ, κύριε Ρέννερ, θάδο. Μα τό κάνω για να σας εξυπηρετήσω και για να βοηθήσω τόν Τόνυ. Όπως μου είπε ο ξάδερφός μου, οι δουλειές σας δεν πάνε πολύ καλά, τόν τελευταίο καιρό...

— Σωστά, παραδέχτηκε ο Ρέννερ. Έλπίζω όμως να διορθωθούνε γρήγορα τὰ πράγματα.

— Ο Μανουέλ δεν τού είχε συστήσει τή νέα. Ο Ρέννερ δοκίμασε την έντύπωση πως τού ήταν γνωστό τό πρόσωπό της.

— Σας έχω ξαναδεί κάπου; τή ρώτησε.

— Εκείνη τοῦδωσε τὸ χέρι της.

— Καλημέρα, Κούτ, τού είπε. Νόμιζα πως κάνατε επίτηδες, ότι δε με γνωρίζατε.

— Χαμογέλασε. Κι' ο Ρέννερ κα-

τάλαβε άμέσως ποιά ήταν.

— Τζίνα! φώναξε. Τζίνα Γκωμέζ! Πόσο χαίρομαι που σας ξαναβλέπω!... Τι κάνετε;

— Καλά, ευχαριστώ, απάντησε ή νέα γυναίκα μ' ένα ύψος κάποιος επιθετικό. Πάντως, τὰ βγάσω πέρα... Μόλις έφτασα απ' τὸ Λός Άντζελες, μαζί με τὸ Μανουέλ. Μ' έφερε με τ' αυτοκίνητό του...

— Όχι πως λατρεύω ιδιαίτερώς τὸ Μίσιον Μπένι!...

— Δουλεύετε στο Λός Άντζελες;

— Ο Μανουέλ έκλεισε τὸ μάτι στο Ρέννερ με σημασία, τόν έσπρωξε με τόν άγκώνα του και τού εξήγησε:

— Μαζίμε παραδάκι, ή μικρή! Παίρνει 50 δολάρια τη νυχτιά...

— Ακολούθησε μιά στενωφορμημένη σιωπή. Η Τζίνα κύτταξε τὰ βαμμένα νύχια της.

— Με συγχώρε... προσπάθησε να δικαιολογήσει ο Μανουέλ. Νόμιζα πως ήξερε ο κ. Ρέννερ...

— Μη χολοσκάτε. Κούτ, δήλωσε ή Τζίνα μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο. Δουλειά είναι κι' αυτή, στο κάτω-κάτω, σαν όλες τις άλλες... Τι θά μπορούσα να κάνω εδώ, αφού με σύναρε μέσα στη λάσπη οι δικηγόροι τού Άντερς;

— Αυτάμα πολύ, Τζίνα, απάντησε ειλικρινά ο Ρέννερ.

— Εκείνη άναψε τσιγάρο, φύσηξε τόν καπνό απ' τή μύτη της και δήλωσε:

— Δεν υπάρχει λόγος να λυπόμαστε. Αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες άκόμα οικογένειες, όπως λένε.

— Τότερα άλλαξε θέμα:

— Μαθαίνω πως έχετε ένα φίλο ξενοδοχείο, πάνω στον καινούργιο αυτοκινητόδρομο. Θάοθω ίσως ως εκεί, με τὸ Μανουέλ.

— Σας περιμένω, απάντησε ο Ρέννερ. Θα είσατε φιλοξενομένη μου.

— Χαϊρέθηκε κι' έφυγε. Τό κατάστημα προοίμιον δεν είχε έτοιμάσει άκόμα τήν παραγγελία του.

Χρειάστηκε να περμένη σχεδόν μια ώρα, όπου να φροτσάρισε στο πίσω μέρος τού αυτοκινήτου του τὰ μπατέλια, τὰ κοττόπουλα και τις γαρίδες, όλα συσκευασμένα μέσα σε τεντωμένο πάγο.

— Ξεστάνονταν. Ήταν κουρασμένος, ξενερωμένος.

— Γυρίζοντας στον «Παράδεισο» προσπάθησε ν' αναλύσει τὰ συναισθήματά του. Θάπρεπε νάναυα κατεχαρακτηρισμένος, με τὸ δρόμο, που είχαν πάρε τὰ πράγματα. Κι' όμως έννοιζε τὸ προαίσθημα κάποιας καταστροφής, την έντύπωση πως ο οδρανός θα γυρμίζονταν πάλι στιγμή σε στιγμή πάνω στο κεφάλι του!

— Απώδωσε αυτή την κακοψυχία του στη συνάντησή του με τή Τζίνα. Μολοντί ήταν πολύ μεγάλος τέρος της στά χρόνια, την είχε γνωρίσει τόν καιρό που ήταν άκόμα κοριτσάκι. Τή θυμόταν, γεμάτη απ' τή φιλοδοξία να γίνει νοσοκόμα, νά πάρε τὸ δόλωμά της...

— Κι' ύστερα, ξαφνικά, καταστράφηκε ολόκληρο τὸ μέλλον της, μέσα σε μιά ψευδαίσθηση, όταν ήταν 15 χρονών...

— Κι' ύπ'αυτά γιατί ο Κέλεϋ Άντερς δεν ήταν φυσιολογικός τύπος, ούτε σωματικά, ούτε πνευματικά.

— Ότι κι' αν θά πάνανε, καμμία μέρα, θά τὸ άξίζει! Πήγαινε γυροειώντας, τὸ καθαρό...

— Είχε περάσει πιά τὸ μεσημέρι, όταν γύρισε ο Ρέννερ στον «Παράδεισο»... Είχαν φτάσει εκεί κι' άλλοι δημοσιογράφοι. Ο δόκτωρ Φλάντερς τούς είχε πη, φαίνεται, πως ή κατάσταση της Ταμάρας τής έπέτρεπε πιά να τούς δώσει συνέντευξη. Γιατί, περνώντας μπροστά απ' τή μεγάλη ταμάρια τού μπάρ, ο Ρέννερ την είδε καθισμένη στο πάγο και τοιγυρισμένη από δημοσιογράφους και φωτογράφους.

— Οδγήθηκε τ' αυτοκίνητό του ως την πόρτα της κουζίνας και παράδωσε στον άρχιμαγειρο τὰ πιάνα του. Καθώς διέσχισε ύστερα τὸ χόλι, πηγαίνοντας στο μπάρ, για να συναντήσει την Ταμάρα, τού έφραξε τὸ δρόμο ένας άγνωστος, με σκούζολες και κοντάκια στο στήθος.

— Είσατε ο Ρέννερ, ο ιδιοκτήτης τού ξενοδοχείου; τόν ρώτησε. Έσείς βγάλατε από τ' αυτοκίνητο τὸ Μπάρον και τήν κοπέλλα;

— Ναί, εγώ, απάντησε ο Ρέννερ.

— Χάλ Μέγιερς, συστήθηκε ο άλλος.

— Έβγαλε απ' τήν τσέπη του μιά κάρτα και τήν έδωσε στο Ρέννερ, που διάβασε άπάνω:

«ΧΑΛ ΜΕΓΙΕΡΣ - Ίδιωτικός ντέτεκτιβ».

— Λοιπόν;... ρώτησε ο Ρέννερ.

— Λοιπόν, ή οικογένεια Μπάρον μου άνέθεσε να προστάτηνω τὰ συμφέροντά σας... Τι ξέρετε γι' αυτήν εκεί;

— Κι' ο ντέτεκτιβ, έδειξε με τὸ κεφάλι του προς τὸ μπάρ, όπου ή Ταμάρα έδινε τήν «πρὸς-κόνφρανς».

— Τίποτα, απάντησε ο Ρέννερ. Γιατί;

— Έτσι, σας ρώτησα... Αυτά που άραδιάζει τώρα στους δημοσιογράφους, πιστεύω πως είναι παραμύθια! Προσπαθώ να μάθω με τί είδους κοπέλλα ακριβώς έχομε να κάνουμε.

— Μα για ποιά λόγο; Ξαναρώτησε ο Ρέννερ, αληθινά έκπληκτος αυτή τή φορά.

— Ο ντέτεκτιβ άποφάσισε επί τέλους να τού εξηγήσει:

— Ο Μπάρον ήταν μονογάμος... είμαστε συμφωνοί γι' αυτό. Άλλ' ή οικογένειά του έχει τὸ δικαίωμα να υπερασπισθῇ τὰ συμφέροντά της. Έκείνη ή ιστορία τού Λός Βέγγας είχε κοστίσει ένα σωρό λεφτά. Και θά ποτιμούσα-

με να μην έχουμε τώρα τὰ ίδια... Όμολογώ πως δεν καταλαβαίνω, δήλωσε ο Ρέννερ.

— Ο Μέγιερς χαμογέλασε ελαφρά.

— Γιατί δε βάτετε να δουλέψω τὸ μυαλό σας... είπε. Κι' όμως, δε φανόσατε για άφελής τύπος!

— Άν αυτή ή μικρή είναι πραγματικά ένδερετη, όπως ισχυρίζεται, τίποτα δεν την εμποδίζει να ζητήσει μιά γερή άποζημίωση απ' τούς κληρονόμους, που θά δεχθούνε ένα φιλικό συμβιβασμό για ν' άποφύγουνε καινούργιο σκάνδαλο. Στο κάτω-κάτω, ο Μπάρον διέφυγε πολλές και σπουδαίες επιχειρήσεις, και μιά τέτοια «ρεκλάμι» δεν πρόκειται να ώφελήσει καθόλου!

— Άλλ' αν κατορθώσουμε ν' άποδείξουμε, ότι ή λεγόμενη είναι «έλαφραί», σαν εκείνη τὸ Λός Βέγγας, οι κληρονόμοι θά μπορούσαν να της κλείσουν τὸ στόμα μ' ένα κομμάτι ψωμί... Στο κάτω-κάτω, δε θά με κάνετε να πυσέφω πως είναι τίμα μιά κοπέλλα, που δεχεται να υπηστ' αυτοκίνητο ενός άγνωστου, τὰ μετάνυχτα!

— Καταλαβαίνω... έπε ο Ρέννερ. Και θέλετε από μένα να σας βοηθήσω ν' άποδείξετε πως ή μίς Νταράνν δεν είναι τίμα κοπέλλα.

— Ναί. Με τὸ άζημίωτο, φυσικά...

— Ευχαριστώ, αλλά δε γίνεται, δήλωσε ο Ρέννερ. Τὸ μόνο που ξέρω γι' αυτήν, είναι, ότι την έβγαλα μέσα απ' τ' αυτοκίνητο τού Μπάρον, ένα λεπτό πριν κατοικηθῇ στο γκαρμέν.

— Είσατε άπόλυτα βέβαιος γι' αυτό;

— Άπόλυτα βέβαιος.

— Κι' ο Ρέννερ συνέχισε τὸ δρόμο του.

— Όταν έφτασε στην πόρτα τού μπάρ, γύρισε και κύτταξε πίσω του. Ο Μέγιερς δεν είχε κινήσει απ' τή θέση του και φαινόταν συλλογισμένος...

— Ο Ρέννερ είχε άνησυχήσει — κι' άς μη τὸ δείχνε. Δεν είχε μιλήσει στον άέρα ο ντέτεκτιβ! Έχοντας πίσω του τὰ λεφτά των Μπάρον, δε θά δίταξε μπροστά σε τίποτα, για ν' άποδείξει πως ή Ταμάρα δεν ήταν αυτό που ισχυρίζονταν. Άν τόν βοηθούσε λίγο ή Τύχη, θά κατόρθωνε ίσως ν' ανακαλύψει πως και με ποιές συνθήκες την είχε γνωρίσει ο Ρέννερ.

— Και τότε θάπρεπε ν' άποχωρήσει αυτός κάθε έλπίδα του να πάρε λεφτά απ' τόν Κέλεϋ Άντερς!

— Ο Ρέννερ σκούπισε τις στάλες τού ιδρώτα, που βρέχανε τὸ μέτωπό του. Στάθηκε στο κατώφλι, κυττάζοντας τήν Ταμάρα κι' ανα-

πολώντας τή νύχτα, που τήν είχε γνωρίσει...

— Ήταν τότε άρχιμαγειροί σ' ένα ξενοδοχείο πολυτελείας, στο Μπέβερλν Χίλλς, που δεχότανε μόνο έκλεκτή πελατεία. Κάποιος βιομήχανος, πάμπλουτος και πασίγνωστος σ' όλο τόν κόσμο, είχε τήν πρόθεση να πληρώσει μέχρι 500 δολάρια, για να περάσει τή νύχτα με μιά όμορφη κοπέλλα, έντελώς άγνη άκόμα.

— Τό καιρό με τίς διευθύνσεις τού Ρέννερ δεν περιείχε κανένα όνομα, που ν' ανταποκρίνεται σ' αυτή τήν αίτηση. Κάποια γνωστή του όμως, «έταγγεματίας τού έρωτα», τού είχε δώσει τή διεύθυνση σ' τής Ταμάρας. Τού είχε ξηγήσει πως επρόκειτο για μιά σπουδαστριά της μουσικής και μοντέλο στις ελεύθερες ώρες της, που είχε καταφύγει τελευταίως στην 'Αμερική κι' είχε βοήθει ξαφνικά χωρίς λεφτά, αφού οι γονείς της σκοτώθηκαν στην επανάσταση της Ουγγαρίας. Τού είχε δώσει να καταλάβει πως ή Ταμάρα, πάνω στην άπελπισία της, θά δεχόταν ίσως να κατάρειψη τήν άρετή της για 500 δολάρια.

— Πραγματικά, ή ίδια έδειξε ενδιαφέρον για τήν πρόταση, όταν τής τηλεφώνησε ο Ρέννερ. Παρασιτάστηκε στο ξενοδοχείο. Άλλά, ενώ είχε πάρε τήν άποφάσή της, δε βοήξε ύστερα τή δύναμη να τήν πραγματοποιήσει. Άνάμεσα στα δάκρυά της, έξηγησε στο Ρέννερ πως είχε υπεράβει τήν άντοχή της και πως δε θά μπορούσε ποτέ να παραδοθῇ στην άγκαλιά ενός γέροντος, ενός άνθρώπου που δεν τόν ήξερε καθόλου... Όχι για 500 δολάρια, μα ούτε για 5.000!

— Τού ζήτησε συγγνώμη, γιατί τόν είχε άπασχολήσει άδικα. «Τ' άκούχουν όμως πράγματα — τού έπε — που δε μπορεί ποτέ να τὰ κάνει μιά γυναίκα όπως πρέπει, όσο άπένταρη, όσο πεινσμένη κι' αν είναι!».

— Ο Ρέννερ, παραξενεμένος, τής έκανε τὸ τραπέζι κι' ύστερα την έβγαλε να τόν περμένη σ' ένα σαλονάκι τού ξενοδοχείου, όπου να τελειώσει τήν υπερέστιά του. Τή συνάδερφε έπειτα τὸ στο σπίτι της — ένα άθλιο δωμάτιο, απ' όπου κινδύνευε να τή διώξουνε, γιατί δεν είχε πληρώσει τὸ νοίκι της.

— Κι' επειδή ήταν έτσι φτιαγμένη ή ζωή, επειδή ήταν άνοιξι κι' άρσαν ο ένας στον άλλον απ' τήν πρώτη στιγμή, ή Ταμάρα γάρισε στον Κούτ εκείνο που είχε άρνηθῇ να πουλήσει στο βιομήχανο...

— Τώρα, μπροστά στα μάτια τού Ρέννερ, ή Ταμάρα έξηγόσε σ' ένα δημοσιογράφο, με τήν έν-

τονα ξενική προφορά της:

— Μάλιστα, ο τίτλος μου είναι γνησιόγραφος, μολοντί έχει πέσει σε άχρηστία. Δεν άρχισα να τόν μεταχειρίζομαι, παρὰ μονάχα ύστερα απ' τήν τελευταία επανάσταση. Όλη ή οικογένειά μου σκοτώθηκε τότε. Δε μου στέλνανε πιά λεφτά, για να συνεχίσω τις σπουδές μου. Σκέφθηκα, λοιπόν, πως, αν παρουσιάζομαι ως κομνησα Νταράνν, θάορθισα ίσως ενκολώτερα δουλειά στα νυχτερινά κέντρα.

— Και τώρα, μίς Νταράνν, σκοπεύετε να έργασθῃτε στον «Παράδεισο»; τή ρώτησε ο δημοσιογράφος.

— Τό έλπίζω, απάντησε εκείνη μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Μα δεν είμαι άκόμα έντελώς βέβαιη. Ο κ. Ρέννερ, ο θαρραλέος εκείνος κύριος, που μου έσωσε τή ζωή, δε μ' έχει άκούσει άκόμα να τραγουδάω και να παίζω πιάνο. Σήμερα τὸ πρωί όμως, μου ύποσέχθηκε να μ' άκούσει.

— Ποτέ δεν είχε ξαναδεί τόσους πελάτες στο μπάρ του ο Ρέννερ...

— Τους κύτταξε, έναν-έναν, όπου ανακαίνηνε εκείνον που έλπιε να βολή. Δεν ήταν δημοσιογράφος, ο Κέλεϋ, μα άρχισε να πηγή κάθε μέρα, πριν άκόμα πέσει ο ήλιος. Τό κόκκινο πρόσωπό του, τὰ πλαδαρά χείλια του κι' ή άκόλαστη ματιά του, που δεν ξεκολλούσε απ' τὸ πουλόβερ τής Ταμάρας κι' απ' τήν τοιπωτή μαύρη φούστα της, δείχνανε πως είχε τοιπηθεί κώλας στο άγκιστρο, που τού έτοιμάσε ο Ρέννερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

— Λίγο πριν απ' τις 6, τ' αυτοκίνητα άρχισαν να φτάνουν, τὸ ένα μετά τὸ άλλο. Στις 8, δεν είχε άκόμα διακοπή τὸ ρεύμα τους.

— Είχε μαγευτῇ ή τετραπλάσια πελατεία απ' όση είχε δεχτῇ ποτέ ο «Παράδεισος». Τλήρχαν άνάμεσα τής κάθε είδους άνθρωποι: κτηματίες και έμποροι, άπένταροι και πλούσιοι. Τλήρχαν άκόμα και μηχανικοί και όδηγοι τρακτέρ, που είχαν έρθει απ' τὰ έργα, απ' τήν άκρη τού αυτοκινητόδρομου. Άνήκαν στα συνεργεία, που δούλευαν μέρα-νύχτα, για να περιορίσουν στο ελάχιστο τήν καθυστέρηση τής κατασκευής τού νέου δρόμου.

— Όλα τὰ σκαμνιά τού μπάρ, έλες οι καρέζλες και τὰ τραπέζια τού ρεστοράν, ήταν πιασμένα.

— Έβω, ένα σωρό αυτοκίνητα περμέναν τή σειρά τους για πλύσιμο και γουαρούσιμα.

— Ωστόσο, ο Ρέννερ δε βακκαλιζότανε με χίμαρες. Ήξερε πως όλοι εκείνοι που στριμώχνονταν στο μπάρ και στο ρεστοράν του, ήταν τυχαίοι πελάτες μίας βρα-

δυάς. Είχαν έρθει για να δοθύνε από κοντά τήν κοπέλλα, που άπαχολούσε με τήν περιεπεία της τήν πρώτη σελίδα των εφημερίδων, τὸ ραδιοφωνό και τήν τηλεόραση.

— Μονάχα οι μηχανικοί κι' οι έργάτες τού αυτοκινητόδρομου έρχονταν ταχτικά, πίνανε πάντα ούισκν και έοδεύανε αλογόριαστα. Άτόψε όμως επρόκειτο για μιά άπλη επίσκεψη ενγενείας εκ μέρους τους. Ήταν τόσο άπασχολημένοι ολόένα απ' τή δουλειά τους, που δεν τούς έμενε καιρός και κεί για διασκέδαση.

— Ο Ρέννερ κύτταξε τούς ρεπόρτερ και τούς φωτογράφους, που είχαν άπομεινεί. Σκούπεναν να ξεσκίσουνε λιγάκι, αφού είχαν γράψει πιά και τηλεφωνήματα τὰ «κοινωνία» τους στις εφημερίδες. Γιατί να μὴ γελντήσουνε, μιά κι' ήταν πληροφομένα τὰ έξοδά τους;

— Για ν' άξίζονε κάτι, οι είδησεις, πρέπει νάνα φρέσκες. Τό αυτοκινητικό δυστύχημα είχε γεμίσει τόν «Παράδεισο» δυο νύχτες. Ο Ρέννερ είχε εσπώσει 540 δολάρια απ' τὰ πριόττερα και διό σφoδρ τόσα απ' τὸ μπάρ, τὸ ρεστοράν και τὸ κρατιόνο βενζίνης. Άντογως, όμως, από αήριο τὸ πρωί, ο «Παράδεισος» θά ξαναπέπτε στη μονότονη γαλήνη.

— Πας' όλους τούς δυο βοηθούς, που είχε ποσφάξει τήν τελευταία στιγμή, βοήθησε κι' ο ίδιος τὸ Μάννερς στις τοιπιές τής βενζίνας... Σ' ένα διάλειμμα τής πολής δουλειάς, άποφάσισε να πάη ν' άκούσῃ τὸ τραγούδι τής Ταμάρας.

— Οι δυο σάλλες ήταν έξελιγες από κόσμο, που ήθελε κι' αὐτός ν' άκούσῃ τή νέα τραγουδιστρία.

— Ο Ρέννερ σκούπισε τὰ χείρα του μ' ένα στυπί και πήρε τὸ σακάκι του απ' τήν κρεμάστρα.

— Άφησε ύστερα τὸ παρτίνο στο Μάννερς και στο μηχανικό.

— Αυό νεανικά ζευγάρια, που δεν είχαν μπορέσει να βοούνε θέσι στο μπάρ, περιμέναν μπροστά στην πόρτα κι' έροίγχαν δυσχεστετημένες ματιές στο έσωτερικό τού κέντρου, άνάμεσα στο λεπτό δικτυωτό. Συνηθισμένος να βλέπῃ τή Μαρία με «μπλου-τζίν», λίγο έλειπε να μὴ τήν αναγνωρίσει ο Ρέννερ, με τὸ φόρεμα που είχε βάψει για τήν εξαιρετική αυτή περίσταση.

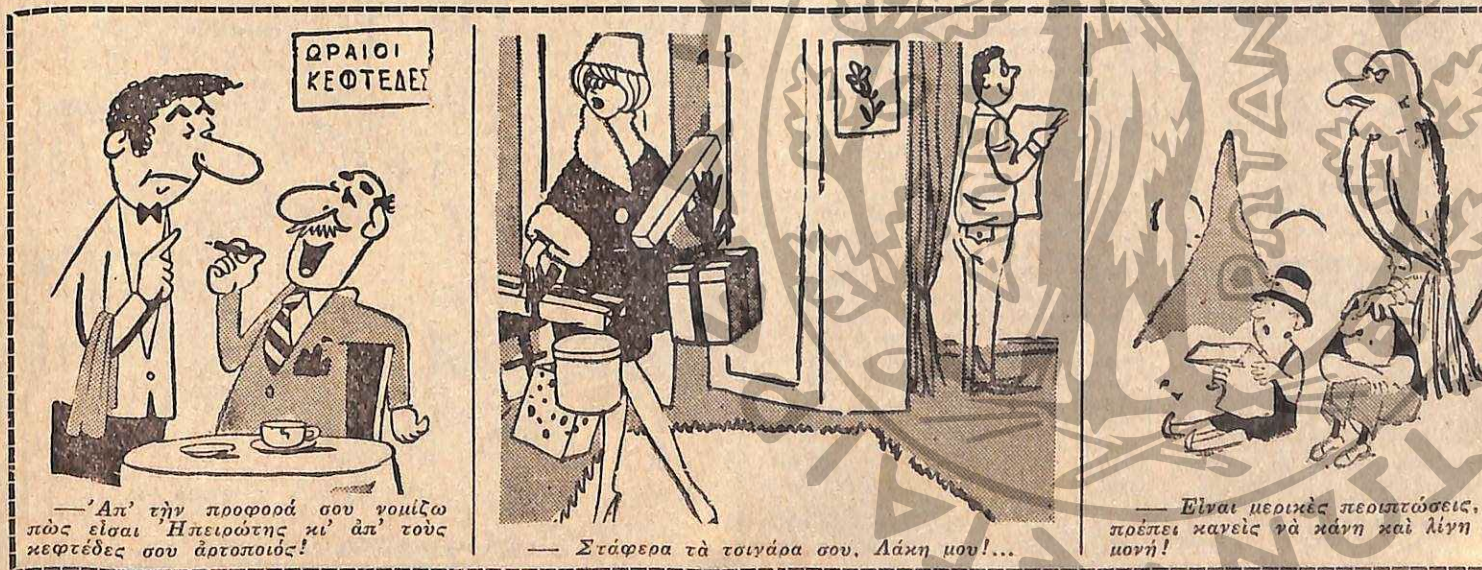
— Καλησπέρα! τής φώναξε.

— Τή συνάδερφε ο ίδιος, ο χτεσινός νεαρός.

— Δεν είναι κατάσταση αυτή, Ρέννερ... διαμαρτυρήθηκε.

— Τι συμβαίνει; άπόρησε ο Ρέννερ.

— Η Μαρία τού εξήγησε, προλαβαίνοντας τόν καθάλλερό της:

ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΑΣ ΤΗΣ Α.Β.Σ.

προστίθεται σε όλους, θα είναι, μαζί με την έγγραφη σας, και ένα κομμάτι βαλάντιου με σύμβολο και άλλα σχετικά γραφικά — ιδίως στίγματα εμπορικού σε μικρούς και μεγάλους — που παρέχεται δωρεάν, ΤΑΡΑ, ακόμη για λίγο διάστημα πλουσιότερο παρά ποτέ. Σπουδή σχεδίου — ζωγραφικής στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή αν επιθυμείτε είτε μένετε σε επαρχία, στείλτε μας το ταχυτέρο τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε το αναλυτικό μας τεύχος δωρεάν και χωρίς καμιά υποχρέωση σας.

Σκίτσο μαθη-
τού μας εκ του
φυσικού.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ανεπιστημίου 10. Τηλ. 623.860

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μέγαρα 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

CP12

Το Δερματολόγος Ιατρός

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΛΑΔΑ

Δούκισσα εις τιμήν και ποιότητα

LAIT DEMAQUILLANT

Καθαρίζει, απαλύνει και τονώνει το δέρμα.

LAIT VELOUTÉ

Αριστον τονωτικό του δέρματος χρησιμοποιούμενο από τις πούδρες.

COLD CREAM

Απαρά τρωτόν, κρέμα δια έληρ και ευαίσθητο δέρμα.

SECRET DE LA FEMME

Μοναδική σύνδεση για την πρόληψη ρυτίδων (στο μάτι, στο μέτωπο, λαιμό).

GELOROSE

Ειδική γλυκοδερμική σύνδεση για το χείρα.

ΣΑΜΠΟΙΑ

Αποτελεσματικό κατά της πιτυρίδας. Τριχοτονικό.

Η ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

— ΖΕΓΓΡΟΜΑΙΔΟΥ

Δέχεται καθ' έκαστην 9—11 π.μ. και 5—7 μ.μ. Πατησίων 165. Τηλ. 871.682

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (Παράρτημα Ομόνοια) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλ. 523.708.

— Ξέρω τί θέλει να σάς πη δ Τζόννι, είτε με διασπασμένο υ-
φος. Έρχομαστε κάθε βράδυ στο
μαγαζί σας και ξεδονούμε τα λε-
φτά μας. Και τώρα, που μαζεύ-
τηκαν εδώ οι μισοί δημοσιογράφοι
της Καλιφόρνιας, για να πάρουν
συνέντευξη απ' τη μίς Νταράν, δεν
υπάρχει πιά θέση για τους ταχυ-
κούς πελάτες!

Δεν είχε πολλή αδικία η κοπέ-
λα... 'Ο Ρέννερ το παραδέχτηκε.

— 'Ακούστε τί θα γίνη, τίς είπε.

Θά πάρουμε από το γραφείο μου

τέσσερες καρτέλες «πλάνα» κι ένα

τραπέζι και θά τα στήσουμε κά-
που. Κι ύστερα, δεν θά πληρωμέ-
τε απόψε, ο,τι πάρετε. Κερνάει το

κατάστημα.

— Βλέπετε; παρατήρησε η Μα-
ρία στο Τζόννι με ύφος υπερβολής.

Σου τώχα πη έγω πως είναι τέλ-
εσμα ο κ. Ρέννερ! Φτάνει να ξε-
ρη κανείς πως θά του μιλήση.

— 'Ο νέος ανασήκωσε τους ώμους

του. 'Τότερα αυτός κι ο φίλος του

δοήθησαν το Ρέννερ να βγάλει το

τραπέζι και τις καρτέλες απ' το

γραφείο του.

— Όταν όμως τα κουβαλήσανε στο

μπάο, ο Ρέννερ διαπίστωσε πως

δεν ήταν καθόλου εύκολο να κρα-
τήση την ύψοσσή του... Με το

στοιμωγία που ύψοσε έκει μέσα,

δεν έπεριτε καρφίτα...

Τέλος, κατόρθωσε να στήση το

τραπέζι κοντά στο μπουφέ, που

χορηγούσε για τραπέζι στη Τζίνα

Γκομέ.

— Είμαι ευχαιριστημένος που

μπορέσατε ναρθήτε, Τζίνα, είτε

στην τελευταία μ' ένα χαμόγελο.

Σας περιόριζε αν σάς φέρω και

συντροφιά;

— Έκείνη χαμογέλασε.

Καθόλου, απάντησε. Καθί-
στε, παιδιά, όπως θέλετε να κα-
λίστε!

— 'Ο Ρέννερ κίτταξε με ικανοποί-
ηση τη ζωοή κίνησή του μπάο.

— Εύτυχώς που ήθε ο Μανουέλ

να βοηθήση λιγάκι τον Τόννι, πα-
ρατήρησε.

— Ποιά ώρα δοχίζει το θέαμα;

ρώτησε η Τζίνα.

— Από λεπτό σε λεπτό, απάντη-
σε ο Ρέννερ κίτταζοντας το ρολόι

του. Θά πάω να δω αν είν' έτοιμη

ή μίς Νταράν.

— Έχει ταλάντο;

— 'Ακογέτο... Έτσι μου φάνηκε

τουλάχιστον, σήμερα τ' απόγεμα

που την άκουσα.

Είχαν ενόψει το ρεστωράν και

το μπάο σε μία μεγάλη σάλλα, α-
φαιρώντας το χώρομα άνεμεταξύ

τους. 'Ο Ρέννερ έριξε μία ματιά

γύρω.

— 'Ο Κέσσευ είχε καθήσει σ' ένα

τραπέζι για τέσσερα άτομα αντίκρυ

ακριβώς στο πάνο. Πιο πίσω, κον-
τά στον τοίχο, ο δόκτορ Φλάντερς,

πιστός στην ύψοσσή του, κατα-
βρόχιδε ένα μπιρτέκι, ποτίζοντάς

το με μία μπιτλία κρασί.

Του κόκκινου αναζήτησε ο Ρέννερ

το Μπιλ Πόισαντ. Φαίνεται πως ο

σερίφης δεν είχε καταφέρει να ξε-
μπλέξη απ' τη δουλειά του, για να

παρευρεθώ στην πορμεσία της Τα-
μάρας.

— 'Ο Χάλ Μέγιερς, ο ιδιωτικός

ντέντεκτ, έτοιμος κι' αυτός, σ' ένα

τραπέζι. 'Ο Ρέννερ τον κίτταξε

μ' άνησυχία. Αναρωτιόταν άκομα

αν θά κατώρθωνε ν' αποδείξει πως

ύψοσε ένας άποισδότης δεσμός

ανάμεσα σ' αυτόν και την Ταμά-
ρα... Πάντως, δεν έπρόκειτο να

συμβή απόψε τίποτα που μπορούσε

να ενδιαφέρει το ντέντεκτ. Θά έ-
δειγνε απλώς το δόλωμα στον Κέ-
σσευ! Αυτό μονάχα... για να του ά-
νοϊξη την όρεξη!

Ζήτησε συγγνώμη απ' τη Τζίνα

και τα δυο τεγγάρια και βγήκε πάλι

στο διάδρομο.

— 'Ο Μπιλ Πόισαντ στεκόταν τό-
ρα στο κατώφλι της πόρτας του

μπάο. Φορούσε ένα ολοκάλυνο γο

καπέλλο σερίφη, καλοσδεσμευμένη
κυλόττα και ολοκάθαρο ποικίμοιο.
Οι μπότιες του και το μετάλλινο
σημα του ήταν τόσο καλογυαλισμέ-
να, ώστε θά μπορούσε κανείς να
κιντάρει μέσα το πρόσωπό του.

— Τί όμορφες είν' αυτές από-
ψε; του φώναζε ο Ρέννερ με θαν-
μασμό. Νόμισα, ξέρεις, πως δε

θα ορόσουν...

— 'Ο Πόισαντ πέρασε το δάχτυλό

του στη ζώνη του, εξακολουθώντας

να κιντάρει το πλήθος.

— Δεν ήθελα να χάσω το θέα-
μα, για κανένα λόγο, είπε ξερό.

Μη μου προτείνεις όμως να με κε-
ράσας, γιατί ένα πατηρό θά μ' έκα-
νε να δηφάσω άκομα πιο πολύ... κι

είμαι σε ύψοσση!

— Καλά, δε θά σε κεράσω, ά-
πάντησε ο Ρέννερ γελώντας.

Στη σέση ύστερα πως η λεπτο-
μέρεια αυτή μπορούσε να ενδιαφέ-
ρη τον Πόισαντ, πρόσθεσε:

— 'Αλήθεια, η Τζίνα Γκομές μέ-
ρισε στην πόλη για μερικές μέρες.

Είν' εδω απόψε... Τη θυμάσαι, τη

Τζίνα;

— Πολύ καλά, απάντησε ήρεμα

ο σερίφης.

— 'Ο στενωχωρημένος τόνος του

παροξένωνε το Ρέννερ. Μήπως έ-
φταιγε η Τζίνα, αν είχε δημιου-
γήσει άλλοτε σκάνδαλο, με την κα-
κοποίησή της απ' το γυνό το τρα-
πέζι;

— 'Ο Ρέννερ ανασήκωσε τους ώ-
μους του, άφησε το σερίφη και

τραβήξε προς το περίπτερο 2.

Χτύπησε την πόρτα συνθημα-
τικά, όπως συνήθως. Αυτό όμως δεν

έμπόδισε την Ταμάρα να ρωτήση

από μέσα: «Ποιος είναι;», πριν ν'

ανοίξη.

Τα μάτια της κοπέλλας λάμπα-
νε. Την προηγούμενη βραδιά, με

το σπτηνό εκείνο φορεματάκι, φα-
νόταν σαν κορσελάκι στα χέρια του

Πόισαντ. 'Απόψε όμως, η βραδυ-
νή τουαλέτα που φορούσε, με τη

γυμνή πλάτη, έμοιαζε σαν μοντέ-
λο του Ντιόρ πάνω στο καλοφτια-
γμένο κομμάτι της. Καθώς είχε τα

μαλλιά της ανασηκωμένα στην κο-
ρυφή του κεφαλιού της, είχε χάσει

το ύψος της μικρής κοπελλίτσας.

— 'Ηταν μία γυναίκα γεμάτη γοη-
τεία και δροσά!

— Όταν ο Ρέννερ έβλεπε την

πόρτα πίσω του, του πρόσφερε τα

χείλη της.

— Πώς με βρίσκεις; τον ρώτη-
σε.

— Έκείνος της έδωσε ένα γοήγο-
ρο φιλή.

— Είσαι πολύ όμορφη, απάντη-
σε. Καλά θά κάνης όμως τώρα να

πάς στη σάλλα και ν' αρχίσης να

τραγουδάς. Σε περιμένει το άκρο-
ατήριο σου.

— 'Η Ταμάρα έριξε μία τελευ-
ταία ματιά στον καθρέφτη.

— Θάθελα πρώτα να σου πω κά-
τι, αν το επιτρέψεις.

— Σ' άκούω...

— Αυτός που μου έδειξες... 'Ο

νέος, που έλπιζεις να του πάρης

λεφτά...

— Έ, τί είναι;

— Δέ μ' άρέσει καθόλου.

— Ούτε και μένα. Αυτός είναι

ένας απ' τους λόγους που τον διά-
λεξα για θύμα.

— Για θύμα;

— Για κοροϊδο, αν προτιμάς.

— 'Η Ταμάρα έκαμε ένα μορφα-
σμό άηδίας.

— 'Ολο τ' απόγεμα, είπε, τρι-
γύριζε στο μπάο και γύρω απ' το

ξενοδοχείο. Δεν έξεκολλούσε τα μά-
τια του από πάνω μου. 'Ηταν έ-
κει, άκομα μ' όταν μιλούσα στους

δημοσιογράφους. 'Τότερα...

— 'Η κοπέλλα σταμάτησε, διστα-
χτικά.

— Τί ύστερα;

— Δεν ήθελα να σου το πω...
άλλα πιστεύω πως πρέπει να σου

γνώρισε. Έδώ και μία ώρα, μόλις

είχα αρχίσει να ντινώνω, χτύπησε

κάποιος την πόρτα μου, όμοια με

σένα. Φυσικά, νόμισα πως ήσουν ε-
σύ και άνοιξα, χωρίς να φορέσω

προηγούμενος μία ρόμπα. 'Ηταν

αυτός! Και με είδε σχεδόν γυ-
μνή...

— Τί έγινε τότε;

— 'Εβγαλε απ' την τσέπη του

λεφτά, πολλά λεφτά, και μου τα

πρόσφερε. Μου είπε πως ήταν πολ-
λό πλούσιος και πως, αν ήθελα να

γίνω φιλενάδα του, δεν θά ήμουν

πιά αναγκασιμένη να τραγουδάω

στά μπάο για να κερδίσω το ψω-
μί μου. 'Ηταν έτοιμος να μου δώ-
ση ό,τι ήθελα.

— Και συ τί έκαμες;

— Τούγκλεισα την πόρτα κα-
μουτσα.

— 'Ο Ρέννερ ένοιωσε και πάλι να

σφίγγεται ο λαιμός του και να

στεγνώνει το στόμα του. Κάθισε

στην άκρη του καρεκλιατό, έπιασε

το κεφάλι του με τα δυο του χέ-
ρια και κούρωσε τα μάτια του στο

χαλί.

— Έκαμα καμιά άνοησία; ρώ-
τησε η Ταμάρα άνησυχή.

— 'Ο Ρέννερ δεν απάντησε.

Το σχέδιό του να τιλίξη τον

Κέσσευ 'Αντεος και τον πατέρα

του, δεν του φανότανε πιά τόσο

μεγαλοφρές. Ναί, είχε σκοπό να

βάλει ένα δόλωμα στην παγίδα για

την τίγρι, άλλ' όχι και ν' αφήση

την τίγρι να καταβροχθίση το δό-
λωμα!

— 'Η Ταμάρα κάθισε κοντά του.

— Σε παρακαλώ, Κούρτ, κί-
ταξέ με, του είπε.

— Έκείνος διθύσε τα μάτια του

στα δικά της.

— Είμαι δική σου, Κούρτ, συνέ-
χισε η κοπέλλα με πνιγμένη φωνή.

Πιστεύω να σου έχω άποδείξει

πως σ' αγαπώ. Μπορείς να μου

έχης εμπιστοσύνη. Στο Λος Άν-
τζελες, μου είπες ότι έλπιζες να

πάρης πολλά λεφτά απ' αυτόν τον

άνθρωπο, για να λειτουργήση ο

«Παράδεισος», όπου ν' αρχίση να

σου δίνει κέρδη. Μου είπες πως

μπορούσα να σε βοηθήσω, άπαν-
τώτως στην άγγελία που είγες

δημοσιεύσει στην έφημερίδα και

κάνοντας ότι δε σε ήξερα. Μου

είπες πως έπρεπε να δώσω όλα μου

τά δυνατά για ν' άρέσω στον άν-
θρωπο που θά μου δειχνης.

— Μου τόν έδειξες... και δεν κου-
ράστηκα πολύ! Φάνηκε εύθις άμέ-
σως έτοιμος να μου ριχτεί, σαν έ-

κείνο το φοιχτό γέρο με την Καν-
τιλάνα... Μά δεν καταλαβαίνω ά-

κόμα με ποιόν τρόπο λογαριάζεις

να του πάρης τα λεφτά που χρειά-
ζεσαι.

— 'Ο Ρέννερ προσπάθησε να της

το εξηγήση, αλλά δεν κατώρθωσε.

— Έκείνη εξακολουθούσε να τον κιν-
τάρει προσεχτικά.

— Δέ μπορώ να πιστέψω πως

μου ζητάς... να πείσω στην άγγα-
λιά του! είπε. — Όχι, δεν το πι-
στεύω... για τρεις λόγους: Πρώ-

τον, δεν είσαι απ' τους άντρες έ-

κείνους που δέχονται να μοιρα-
στούνε την εβνοία της γυναίκας

που αγαπάνε. Έπειτα, ξέρεις πως

θαύμω άνίκανη να κάνω ένα τέ-
τοιο πράγμα. Τέλος, κι' αν άκόμα

υποθεθώ πως

τάξ' έπνιξε τελείως τούς ήχους του πάνου.

Ο Ρέννερ έσπυσε τόν προβολέα κι' έγνεψε στόν Τόννυ νά ξαναάψη τή φωτιά τής σάλλας.

«Τά κτήνη! σκέφθηκε. Έχουνε ιδέα, αυτοί, από καλλιτεχνία».

Καθώς περνούσε μπροστά απ' τόν τραπέζι τού Φλάντερς, ο γιατρός τόν έπιασε απ' τόν μορτατό.

—Μή στενογοιωέσθε, Ρέννερ, τού σύστησε. Έχετε να κάνετε με Ξάνα, με άνιανους ν' αναγνωρίσουν τόν άληθινό τάλέντο. Δέν είναι αυτή ή πελατεία, που σκοπεύετε να προσελκύσετε εδώ.

—Οχι δέβαια, παραδέχτηκε ο Ρέννερ.

—Όμιολογώ πώς άπογοιεύθηκα κι' ενώ! Αυτή ή μικρή — δέν Ξέρω γιατί — δέν τραγουδούσε όπως περιμένα. Έχω την εντύπωση πως δέν τόνισα τόν τραγουδί της. Θάλεγε κανείς πώς δέν την ένοιωζε για τίποτα...

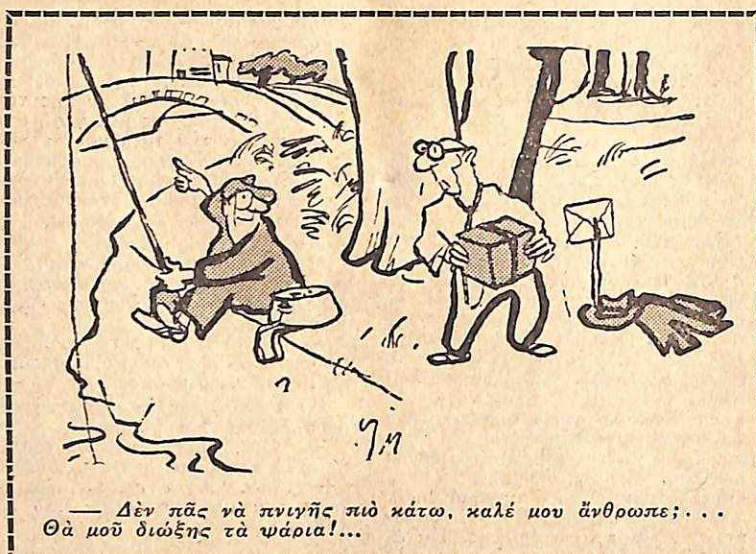
Ο Ρέννερ αισθάνθηκε καί πάλι να σφίγγεται ο λαιμός του. Ο δόκτωρ Φλάντερς είχε αναλύσει με πολλή επιτυχία την ψυχολογία τής Ταμάρα: «Θάλεγε κανείς πως δέν την ένοιωζε για τίποτα...».

Βγαίνοντας απ' τόν μπάρο, ο Ρέννερ διέσχισε την πλατφόρμα τού πρακτορίου της γενικής και προχώρησε στο δρόμο. Ο κούος νυχτερινός άνεμος τοίκανε καλό, μαστιγώνοντας τόν φλογισμένο πρόσωπό του.

Όταν τόν σκεπτότανε κανείς ψήχισμα, τόν σχέδιό του είχε κάτι τόν άνοιχοροπο, τόν τερατώδες! Έπρεπε νάχη χάσει άληθινά τά λογικά του, για να φαντασθή πως θα μπορούσε να τόν πραγματοποιήσει καί να ζήσει απ' την Ταμάρα μια τέτοια θυσία τής αξιοπρεπειας της...

Εξακολούθησε να προχωρή στο μεγάλο δρόμο, ως τόν συνηθισμένο τόν δουνάλακι. Έκει, κάθισε σε μια πέτρα, κυττάζοντας άρηρημένα τόν τοπίο.

Έμεινε πολλή ώρα έτσι. Κάθε

— Δέν πώς να πνιγής πιο κάτω, καλέ μου άνθρωπε;...
Θά μου διώξεις τά ψάρια!...

τόσο, περνούσαν μπροστά του ατυχήματα με πελάτες, που φεύγανε απ' τόν «Παραδείσιο». Τόν περισσότερο καλού όμως, βασίλευε ολόγυρα ή σιωπή καί τόν σκοτάδι. Οι ζώνες τού δρόμου — τρείς σε κάθε κατεύθυνση — γάγονταν μακονά, όπως πάντα. Γύρω όμως είχαν χάσει τόν μαγικό χαρακτήρα τους, για τόν Ρέννερ δέν ήταν πιά, παρά λουρίδες από μετένο...

Κύτταζε τόν ξενοδοχείο του. Κι' αυτό έπίσης δέν είχε τίποτε τόν ξεχωριστό. Δέν ήταν παρόύ ένα μωτέλ, σαν όλα τ' άλλα.

Πήρε ήρεμα την άπόφασί του: «Αν, για να διατηρήση τόν ξενοδοχείο του, δέν είχε άλλο τρόπο παρά να φερθή σαν παλιάνθρωπος, προτιμούσε να τόν εγκαταλείψει στους πιστωτές του! Στο κάτω κάτω, τίποτα δέν τόν ανάγκαζε να ξαναγίνει γκρουμ μεγάλου ξενοδο-

χείου. Ήταν νέος, γερός. Μπορούσε να κάνει χίλιες άλλες δουλειές.

Καί τόν ποτό τόν θάκανε, ήταν να παντρευτή την Ταμάρα!Θά την παντρευόταν άμέσως, τόν άλλο ποτό κι' όλας. Κι' ύστερα, με όσα θα μπορούσε να διακώση απ' τά κεφάλαια, που είχε διαθέσει άρχικώς, θα ξανάρχιζε τή ζωή του, τή ζωή τους.

Αφού πήρε έτσι την άπόφασί του, ένοιωσε, σωματικά καί ψυχικά, καλλίτερα απ' ό,τι ήταν ποτέ, έδω καί μήνες. Βιάζότανε τώρα ν' ανακοινώσει στην Ταμάρα τή άπόφασή, καί να την ίκετένη να τόν συγχωρήσει.

Τπήχαν ακόμα ένα σορό ατυχήματα, γύρω απ' τόν ξενοδοχείο καί τόν μπάρο. Ο Ρέννερ χαμογέλασε, αναγνωρίζοντας άναμέσά τους την παλιά Παζάρ τού πατέρα Άντερς. Δέ μπορούσε να ξε-

γήση τί γύρευε ο γέρος στόν «Παραδείσιο», άλλ' ή παρουσία του τόν ευχαρίστησε. Αφού χουθέντασε με την Ταμάρα, θα πήγαινε ύστερα να δοή τόν πατέρα Άντερς. Είχε χάσει τή μεγάλη ευχαρία, ωστόσο δέν ήταν για πέταμα 20 χιλιάδες δολάρια!

Στό μπάρο, ο κόσμος είχε άραιώσει. Δέ μένανε πιά, παρά μεριζοί δημοσιογράφοι, μηχανικοί καί εργάτες τού αυτοκινητόδρομου κι' ένα δυό ζευγάρια που σιγομίγανε τή μπάρα τους.

Ο δόκτωρ Φλάντερς κι' ο Μπίλ Ποίσαοντ είχαν φύγει. Τόν ίδιο κι' ή Τζίνα Γκομς κι' ο καβαλλιέρος τής Μαρίας. Όσο για τή μηχανοκίνητο, καθότανε μονάχη σ' ένα τραπέζι κι' έξαιγα.

Ο Ρέννερ ένοιωσε τόσο καλά τόν έαυτό του, ώστε θάθελε να συμμερισθί όλος ο κόσμος αυτή τή διάθεσί του. Άκούμπησε τόν χέρι του στόν όμο τόν κατέλλας καί τή ρώτησε:

—Τί τρέχει, μικρή μου;

Η Μαρία σήκωσε τόν κεφάλι της, τόν κύτταξε κι' άπάντησε, γυρίζοντας άλλού τά μάτια της:

—Τίποτα, πού να μπορούητε να τόν διορθώσετε εσείς!

Ο Ρέννερ άπομακρύνθηκε, ανασηκώνοντας τούς ώμους του. Ο Μανουέλ έλειπε κι' αυτός. Ο Ρέννερ ρώτησε τόν Τόννυ πού είχε πάει.

—Πιστεύω πως γύρισε στο Λος Άντζελες, άπάντησε ο μπάρονας. Έδω καί μερικά λεπτά, έφτασε στόν μπάρο ή Τζίνα. Φανόταν άνάστατη καί δήλωσε πως ήθελε να φύγη άμέσως. Μία κι' είχε λησυστέψει πιά ή δουλειά, έπια στο Μανουέλ πως θα μπορούσε να τά βγάλω πέρα μόνος μου. Συμφωνήσαμε, λοιπόν, να φύγη, για να συνοδεύη τή Τζίνα... Είπε να τού στελέτε τόν μεροκάματο τού με ταχυδρομική έπιταγή, στο ξενοδοχείο που δουλεύει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Μαρία Καλλιγιά

Η ΚΥΡΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

«Όλοι τή λατρεύουν στις Σπέτσες

ΠΕΝΗΝΤΑ μύλλια από τόν Πειραιά, στην είσοδο τού Άρρολικού κάλ-που, μέσα στα καταγάλανα νερά, άπλώνει τήν όμορφιά του τόν νησί τών Σπετσών. Κοντά του βρίσκεται ή Σπετσοπούλα, τού τήν έχει μεθεβάσει σ' ένα έπίγειο παράδεισο δ κ. Σταύρος Νιάκος, καί τή υποκρίνα «Άγιος Πάπης», Μικρό καί Μπουμπουλά.

Δέν είναι μεγάλο τόν νησί κι' οί τοίκοί του δέν ξεπερνούν τίς τέσσερις χιλιάδες, μα έχει μεγάλη ναυτική παράδοση. Από τά παλιά χρόνια οί τοιμυρότεροι καί τεταπεινότεροι Σπετσοίτες έπεδίδοντο στην ναυτιλία καί κατάρθωναν σ' άποκτήσουν μεγάλη ναυτική κι' έμπορική δύναμη καί πλούτη. Καίγια, λατίνια καί σαχτούρια σπετσοίτικα άρμειζαν σ' όλες τες θάλασσες. Καράβι σπετσοίτικο, φτιαγμένο από έδλο πέκου, τόν 1708, με καπετάνιο τόν Βασίλη Μαζοκλή έφτασε με φορτίο στη Λισσαβώνα. Άλλος καπετάνιος, ο Χατζηπαράνυρος, έφτασε στα Γάλλους, κι' άκούη ο Γκιλας Μπότασης, κι' ο Θεόδωρος Μέξης. Άλλοι έπίσης, όπως ο Γεωργάκης Μπουκουράς κι' ο Σάβας Θεοδωράκης έφτασαν τόν 1801 στάρια στην βόρειο άκτή τής Ισπανίας, στην Κορόνια. Κι' οί άδελφοί Γιάννης καί Δημήτρης Μπουκουράς, έφτασαν στο Μοντεβιδέο!...

Τά καράβια τών Σπετσών άρμειζαν σωστά διακώση χρόνια σ' όλες τες θάλασσες μέχρι τής Βαλτικής καί βόρεια καί τής Αμερικής στα δυτικά. Κι' έτσι, καπετανοί καί πληρώματα, κουβαλούσαν άθροον χρυσάφι στο νησί καί έφταναν στις στέρες τών σπιτιών. Πολύ απ' αυτό γαρ-σιμποιήθηκε κατόπιν στόν σκληρό άγώνα τής άπελευθέρωσης.

Πρώτο τόν νησί τών Σπετσών προσεχώρησε στην επανάσταση, στις 3 Άπριλίου 1821, καί προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες στόν άγώνα. Μας έδωσε άκόμη τήν άθρομη καπετανία, τήν Μπουμπουλίνα.

Σήμερα μάς χάρισε έπίσης τή φημισμένη καπετανία Μαρία Καλλιγιά, τή θρακική «Κυρά τής θάλασσας»... Κάνει τή γνωριμία της στο λιμάνι τής Σπετσοπούλας, ταξίδευα με τόν κατάλευκο κόττερό της, τόν «Μάγια 11», συζητάμε μαζί της, γνωρίζουμε πολλούς από τούς φίλους της καί μάθαμε τήν έκπληκτική ιστορία της.

Η «Κυρά τής θάλασσας» είναι έγγονή τού Παύλου Καλλιγιά καί κόρη τού Πέτρου Καλλιγιά. Όταν τελείωσε στην Έλλάδα τόν Άρσάκειο, πήγε στην Άγγλία, σπούδασε Ιατρική κι' έβρεκεύθηκε στην άνατομία. Θά μπορούσε να γίνει ή καλύτερη καθηγήτρια τής Ιατροδικαστικής, μα προτίμησε κατόπιν να φοιτή στην Σορβώνη καί να σπουδάσει φιλοσοφία καί φιλολογία. Κι' ύστερα κυριεύθηκε από τόν μεγάλο μράκι της, τής θάλασσας. Όταν δέν βόσκοιτε στο Λονδίνο ή τόν Μόντε Καρλό, πάντα θα τήν άντικρίση κανείς να ταξιδεύη με τόν κατάλευκο κόττερό της στις Έλληνικές θάλασσες. Καί τά θράβια με τή συντροφία της θα έρθη, να ξεκουραστή καί να γλεντήση στα ναυτικά κέντρα τών λιμανιών.

Οί καλύτεροι φίλοι της είναι οί φτωχοί ψαράδες τού νησιού της. Διασκεδάει μαζί τους χορεύει ζευγέτικο, πίνει τήν άδύνητη ρετσίνα καί με ένα μπλάν τήν, ζυμολώνει, γυρίζει με τά χέρια της τούτες, στην ντάπια, σαν μούτσος ένος θαλασσοδραμένου σάνικου!

Στις Σπέτσες, ό,τι πη ή Μαρία, είναι νόμος. Κι' έκει στην παραλία τόν κατάλευκο άρχοντικό της τήν περιμένει πάντα για να ξεκουραστή από κάθε ταξίδι της.

Μά έκείνο πού τήν έκανε διάσημη σ' όλο τόν κόσμο τών ναυτικών καί δέν είναι μόνο ή ναυτική ικανότητά της καί ή άπλόητά της, μα ή χρυσή καρδιά της, πού έχει κάνει άληθινά θαύματα στο νησί κι' έχει σώσει ένα πλήθος οικογένειες από τή φυλακή καί τή φτώχεια.

Στις Σπέτσες, στην Ύδρα, στην Μόκονο, μού διηγήθηκαν ένα πλήθος τέτοιες ιστορίες, γι' αυτό άς έμεινουμε στην άσκή άναφοράς μερικες: Ήταν Κυριακή κι' ή Μαρία βρι-

σκόταν στις Σπέτσες. Κάτι ήθελε ένα φίλος της ναρξεί καί πήγε να δη τόν άστυνόμο. Καθώς θύλας άνέβαινε τή σκάλα, τόν μάτι της πήρε έναν άν-θρωπο, πού ήταν καθισμένος περιλυ-πος καί τσακισμένος από τήν άπεί-πισία, σ' ένα πάγκο.

—Τί συμβαίνει κι' αυτόν; ρώτησε τόν άστυνόμο. Τί έκανε καί τόν έκλει-σε στην κατόνη;

Κοκκίνισε ο άστυνόμος καί υπέρδε-ψε λιγάκι τά λόγια του.

σπίτι του, έπε κατόπιν. Έγώ θα κα-νοήσω αυτή τή δουλειά!... Τά έκανε ο άστυνόμος, πού ήταν άκόμη καινούργιος στο νησί. Μά δέ θέλησε να χαλάση τόν χατήρι τής πα-νίσχυρης Μάγιας.

Έφυγε έκείνη από τόν Τυφίμα. Πή-γε στο σπίτι της. Δέν είχε όμως προ-γυριες δεκατέντες χιλιάδες. Η Τρά-πέζα ήταν κλειστή. Έδωσε άμέσως έντολη να έτοιμάσουν τόν κόττερό της. Ταξίδεψε σ' ένα γειτονικό νησί, βρή-

Η κ. Μαρία Καλλιγιά, ή φημισμένη «Κυρά τής θάλασσας», συ-νομίλει με τόν συνεργάτη μας κ. Θ. Δράκο στο κόττερό ης, στ' άνοιχτά τού λιμανιού τής Σπετσοπούλας.

—Ξέρεις, κ. Μαρία, έπε. Τό κα-θήκον... οί νόμοι... —Άπλοή, τί έκανε; Σκότωσε; Πεί-ραζε κομμάτια γυναίκα; Βούτηξε τίπο-τα λεσά;... —Οχι, Χρωστάει... —Πόσα λεσά χρωστάει; —Δεκατέντες χιλιάδες! Τόν έφτασαν οί τόκοι, τόν πρόστιμο καί πάλι οί τόκοι καί τά δικαστικά έξοδα. Κούνησε τόν κεφάλι της ή Μαρία καί χαμογέλασε: —Άρσέ το τόν παιδί να πάη στο

κ' ένα καλό φίλο της, πήρε τά χρη-ματά, πού χρειαζόταν καί τόν ίδιο βράδυ τής Κυριακής τά έβηνε στο φτωχό ψερά, για να πληρώση τήν χρέη τού τόν πού τής έδωτερας καί να γλυτώση τή φυλακή.

Άλλη φορά πάλι ή τρικυμία είχε φουρτάει τή βάρκα ένος Σπετσοίτη. Τήν είχε τσακίσει στα βράχια ένος ξεσάνσου καί, δρότυχος, με τήν ψω-χή στό δόντια, τρέμασε να γλυτώση. Γύρισε στο νησί τσακισμένος. Όλη τού ή περιουσία ήταν ή βάρκα του.

Μ' αυτή ζούσε τήν οικογένειά του. Είχε μια στήνη παιδιά ο ψαράς. Δέν είχε να τά θρέψη. Παινούσαν όλοι στο σπίτι. Η δραματική ιστορία του έφτασε ως τ' αυτιά τής Μάγιας. Δέν είπα τίποτε. Μά τήν ίδια κι' όλας ή-μέρα πήρε τόν πλοίο τής γραμμής ο-λουόναχη καί ταξίδεψε για τόν Πει-ραιά. Άγστερα πήγε στο Πειραιά στους σπουδαίους Έλληνες ναυπηγούς καί φίλους της:

—Θέλω, τούς έπε, μία βάρκα! —Μιά βάρκα; —Ναι, μία ψαροπούλα... Θά τήν δουλεύετε γρήγορα καί θα είναι τόν καλύτερο σκαρί!... Κι' έδωσε τίς διαστάσεις καί τό σχέδιο.

Σέ λίγες μέρες ή ψαροπούλα βρι-σκόταν δειμένη στο λιμάνι. Η «Κυρά τής θάλασσας» πήγε τό-τε καί γύρισε τήν πρώτη τού σπα-γοψαράδικο σπιτιού. Τήν τριγύρι-σαν τά μικρά παιδιά τού ψαρά. Τή χαρίστηκε με καλωσόρη ή γυναίκα του.

—Πού είναι ο Κωνσταντής; ρώτησε. —Στό στρώμα... —Είναι άρρώστος; —Οχι. Τόν έσπασε ή στενοχώρια... Κάθετα αιώλητος κι' ούτε να φάη θέλει ούτε να κοιμηθί.

Πήγε στο διπλανό δωμάτιο καί σή-κωσε τόν Κωνσταντή. —Πάμε κατά τόν λιμάνι, τού έπε. Κι' όταν έφτασαν εκεί δέ πίστευε τά μάτια του. Η ψαροπούλα τόν βρι-σκόταν δειμένη όμοια κι' άπαράλλα-χτη καί κοινοίταν στο κόμα... —Κυρά Μαρία, έπε...

Καί τόν πήραν τά δάκρυα. Η Μαρία Καλλιγιά άνασάει με πά-θος τόν νησί της. Τόν φροντίζει όσο και-ρό ζή κοντά του καί διαρκώς υποστη-ρίζει όλους τούς κατοίκους του. Πο-λά εκατομμύρια έχει έξοδάει για να γλιώη σπία σε φτωχούς ψαράδες, να τούς ένισχύση, να τούς βοηθήση καί να τούς παρασταθί σε κάθε άνάγκη τους.

Τίποτα δέν τήν ξεφεύγει. Για όλα τήν πληροσφορών οί φίλοι της. Πενή-να ψαράδες είναι τόν έπιτελείο της. Μ' αυτούς θα πάη να πείσει πρέφα στο καρενάι, οί αυτούς σε μία τα-βέρνα θα τά πη καί θα γορμή. Καί γορεύει άσπαρα ή «Κυρά τής θάλα-σσας» τούς γορούς τής ζευτείας.

Η «Κυρά τής θάλασσας» φιλοξε-γεί κάθε γούρο στο σπίτι της με-ρικούς έπλεκτους φίλους. Οί πιο άνα-γνημένοι της είναι οί Ροσσίδ, πού έρχονται να περάσουν λίγες μέρες κοντά της. Φιλοξενεί άκόμη διασημους κινηματογραφικούς άστέρους κι' άλλες προσκεκλημένες. Είναι άκόμη ή καλή φίλη τού κ. Άριστοτέλη Ζιάση καί τού κ. Σταύρου Νιάκου. Μά έκείνη τού τή συγκίνησε ιδιαίτερα είναι οί άπλοι άνθρωποι τού λαού.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΩΔΗΓΗΣΕ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΥΠΟΒΑΣΙΑΣ!

Καί τόνριξε πάνω σ' ένα τοίχε

ΜΙΑ μοναδική, όπως πιστεύεται, στα παγκόσμια χρονικά περιπτώ-σι υποβασίας έχει άπασχολήσει, τόν τελευταίο καιρό, τόν αμερικανικό έ-πιστημονικό κόσμο: Ο «άθλος» —ά-κουστος, θέβαια— κάποιος κυρίας Φέηθ Μπλάκμορ, 43 έτών, πού οδη-γήσε σε κατάσταση υποβασίας τόν α-υτοκίνητό της καί δέν έζητησε παρά όταν έγινε ή μοιραία σύγκρουσι.

Η κ. Μπλάκμορ, κάτοικος τής Ιλ-κρής πόλεως Άντερνιαν τής Φλωρί-δας, είχε άρchiεί να παρουσιάσει έ-δω καί άρκετά χρόνια τόν παράνο-μο ένεχυρισμένο υποβασίας καί με-ρικοί ένεχυρισμένοι διαβάτες είχαν τρομάξει κατά καιρούς έλέπτοντας μία γυναίκα με τά νυχτικά της να προβά-λλη σαν φάντασμα από τή γωνία τού

δρόμου, με τά χέρια άπλωμένα μπρο-στά καί τήν όμι άνέκφραστη.

Ποτέ, όμως, ως τώρα ή Φέηθ Μπλάκμορ δέν είχε αναπτύξει, μέσα στην ύπνο της, μιά τέση... βροστή... ένεχυρισμένη στο νυχτικό τού πε-ρσμένου Οκτωβρίου, πού σηκώθη-κε, κοιμημένη πάντα, από τόν κρεβ-βάτι της, κατέβηκε τή σκάλα καί βρέθηκε έξω στο δρόμο, κατευθυνόμενη προς τόν γκαράζ, όπου είχε τόν α-υτοκίνητό της. Η ύπνοβάσις κάθισε στη θέση τού οδηγού καί έβλεπε μπρο-στά, ενώ οί πόρτες τού γκαράζ —α-υτόματες, όπως όλες οί πόρτες τών μετερίων γκαράζ στην Αμερική— άνοιξαν μόνες τους.

Τό αμάξι, ωστόσο, με μία όπνο-βασία στο τιμόνι, δέν ήταν, θέβαια, δυνατό να κινή-έκκενικά μεγάλη διαδρομή! Έκείτο μέτρα πού περά-οί δρόμος κατέληγε σ' έναν τοίχο. Φυσικά, ή Φέηθ Μπλάκμορ, πού έέ-κολούθησε να κοιμάται μακριά, δέν έστρεψε στην κάθετο πού συνάντησε. Καί τόν αυτοκίνητο έπεσε πάνω στον τοίχο, χωρίς, όμως, να πάη μεγά-λες ζημιές, γιατί κάποιος σωτήριος

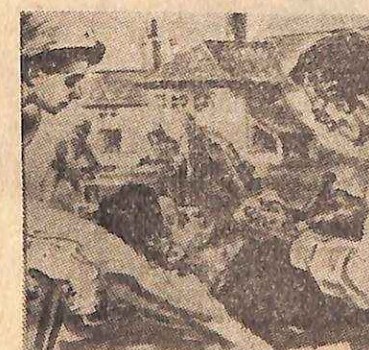
ένστικτο είχε βοηθήσει τήν ύπνοβά-σιδα οδηγό να πατήση πολύ... οία-κριτικά τόν γκαράζ, άναπτύσσοντας πε-ριαρισμένη ταχύτητα.

Έννοείται, όλα αυτά προκύπτουν από τίς συνθήκες, πού έγινε τόν α-υ-τοκίνητο, χωρίς να υπήρχη κανένας πέρ-της πού να επέδρασε πώς έτσι συ-νέβησαν. Η ίδια ή κ. Μπλάκμορ — πού τή γλώσσας πού όπνη, με με-ρικές γραμμών μόνο στο πρόστο από τά γραπτά τού πέρ μπρί, πού έόπισε — έόλησε τή στιγμή τής συγ-κρούσεως καί, καθώς άπότομα συνι-σθάνθηκε πού έβρισκταν καί τί είχε συμβεί, έσπεσε ένα ισχυρό νευρικό σοκ. Έννοείται, μερικές μέρες ύπνο-βάσις συνέχισε έντελώς, χωρίς να συ-μάται τίποτε άλλο από τή στιγμή πού έόλησε από τόν έλαστο τράνταγμα, υιούοντας τόν τοξόεμο από τίς γρα-τεωμένες στο πρόστοπός της.

Η περιπέτεια της, ωστόσο — δια-βεβαιώνουν μερικοί ειδικοί — μπορεί να ήξη όγη σε καλό. Γιατί έχει παρα-πρόβη πώς πολλοί υπονοούμενοι συνη-θισμένοι να πάνε έκείνα από τόν ο-δυνηρό τέλος μιας ύπνοβάσις τους.

Πρωτότυπος έγγειρησις με συγία

Μιά καταπληκτική έγγειρησις έγινε πριν από μερικές ήμέρες στην αλλη-τό άγγλικό νοσοκομείο τού Σίντ-κουπ. Στο νοσοκομείο αυτό νοση-

λευόταν μία νέα. Ένα πρωί, ή θεία της Βάρολετ Σπάρκς πήγε να τήν έπισκεφθί. Άλλά, καθώς περνούσε από τήν αλλη, έπαθε μία έσπληνική καρδιακή προσβολή καί σωρίστηκε κάτω. Ο έφημερεύων γιατρός Λή, πού προσεκήληθ από μία νοσοκόμο, είδε πως δέν έπρεπε να χάνη ούτε στιγμή. Πήρε, λοιπόν, ένα συγία, δάκι πού τού έδωκε ο θυρωρός τού νοσοκομείου κι' αφού τής άνοιξε τόν στήθος, άρχισε να τής κάνει μασάζ στην καρδιά, καί κατάφερε στο τέ-λος να ξαναφέρη αυτό τόν όργανο σε λειτουργία. Η κυρία Σπάρκς εί-ναι σήμερα έκτός κινδύνου.

Πρωτότυπη αίτησις γάμου

Η Μαρίλιν Φάγκαν, μία χαριτω-μένη νέα 24 χρόνων, πού μένει στο

Σάν Φρανσίσκο (Καλιφόρνια), έλα-βε ένα πρωί με τόν ταχυδρομείο τά ακόλουθα άντικείμενα: 2 δωδεκάδες τριαντάφυλλα, μία μπουτίλα σαμπά-νια, ένα κλουδί μ' ένα περιστέρι καί ένα μεγάλο κουτί. Μέσα τόν κουτί υπήρχε ένα μεγάλο χαρτόνι με διά-φορα σχέδια καί τά ακόλουθα λό-για: «Άγαπημένη μου, δέν σε ξε-χάσα ποτέ. Άν δέχσαι να γίνει η συ-γία μου, άνοιξε τόν κλουδί κι' έ-φρισε τόν ταξιδιωτικό περιστέρι πού έρίσκεται μέσα σ' αυτό να φύγη. Θά γυρίση κοντά μου, για να μού φέρη τόν «ναύ σου, πού με τόση ά-γωνία περιμένω». Ο άποστολέας ήταν κάποιος Ρόμπερτ Μπουρκε, πλάσιέ, ηλικίας 32 χρόνων, πού ή Μαρίλιν τόν είχε γνωρίσει πριν ένα χρόνο σε μία γιορτή. Η Μαρίλιν, πού έπί-σης δέν τόν είχε ξεχάσει, άνοιξε ά-μέσως τόν κλουδί καί άφισε τόν περι-στέρι να φύγη, για να φέρη τή συ-γκατάθεσί της στόν Μπουρκε. Οί γά-μοι τους πρόκειται να γίνουν σε λίγο.

Ζωγραφίζει με τόν ζήφος!

Ο Γάλλος ζωγράφος Νταρνέλ, πού είναι ταυτόχρονα καί άριστος ελ-φομάχος, ζωγραφίζει τούς πίνακές του με τήν άκη τού ζήφους του, πού τόν χρησιμοποιεί άντί για πινέλο.

Θά παίρνουν εικόνες μέσα στο σκοτάδι

Οί Άγγλοι τεχνικοί δοκίμασαν μία κινηματογραφική μηχανή λήψης, πού είναι ελαστική στις ύπερ-θρες ακτίνες. Με τή μηχανή αυτή θά είναι δυνατόν να κινηματογραφηθή ή ζωή τών νυκτοβίων ζώων. Παρόμοιες ζώη δά μπορούσαν έπίσης να έγκασταθούν στις τράπεζες, τά λει-μεία κλπ. Οί άμαχες αυτές δά απο-τούναν στην ένδεχόμενη βράσι κακο-ποιών, πού θα έμπαιναν για να κλέ-

ψουν. Η άστυνομία θά είχε έτσι τή φωτογραφία τους καί θά μπορούσε να τούς συλλάβη εύκολα.

Η ανθρώπινη ήλιθιότης

Ο Άγγλος καθηγητής Ήθαν έ-δημοσίεασε τελευταία ένα έίδιο με τόν τίτλο: «Φυσική ιστορία τής άν-θρωπίνης ήλιθιότητος. 3000 χρόνια πλανών».

Τό έργο ένός τρελλού

Σ' ένα φιλολογικό διαγωνισμό πού έγινε στη Νέα Ύόρκη, βραβεύτηκε μία νουέλλα πού έγραψε ένας τρέ-λιος τού φρενολογικού άσούλου τού Σάλεμ (Ορεγκόν).

Η Εύρώπη έξάγει τσίγκες στην Αμερική

Τά 90% από τίς τσίγκες πού κα-τασκευάζονται στην Εύρώπη εξαγόν-ται στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου ή έγχωρια παραγωγή δέν έπαρκει στις άνάγκες τής καταναλώσεως. Τό μέσον τής άποχαινώσεως, όπως τόν άποκάλεσε ο Γάλλος συγγραφέας Ραυμόν Ντεστρέ, δέν έπιασε στις εύρωπαϊκές χώρες, όπου μόνον μερι-κοί νέοι καί νέες τίς πωπλίζουν.

Υπνωτικά χάπια για τά δέντρα

Τά μεγάλα κρύα, ως γνωστόν, προκαλούν μεγάλες ζημιές στα όπω-ροφόρα δέντρα καί πολλές φορές τά «κάνει», δηλαδή τά νεκρώνουν. Οί Αμερικανοί έπιστήμονες δοκίμασαν από κάμποσο καιρό μία καινούργια μέθοδο για να προστατεύσουν τά δέν-τρα από τά μεγάλα κρύα. Τά θυβί-ζουν σε ύπνο κατά τόν χειμώνα με τή βοήθεια όρισμένων ύπνωτικών. Άν ή μέθοδος αυτή άποδώση τά προσδο-κόμενα άποτελέσματα, θά έμφανι-σθούν πολύ σύντομα στην άγορά ύ-πνωτικά χάπια για τά δέντρα!...

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πληρώθηκε σέ ψεύτικη μονομαχία

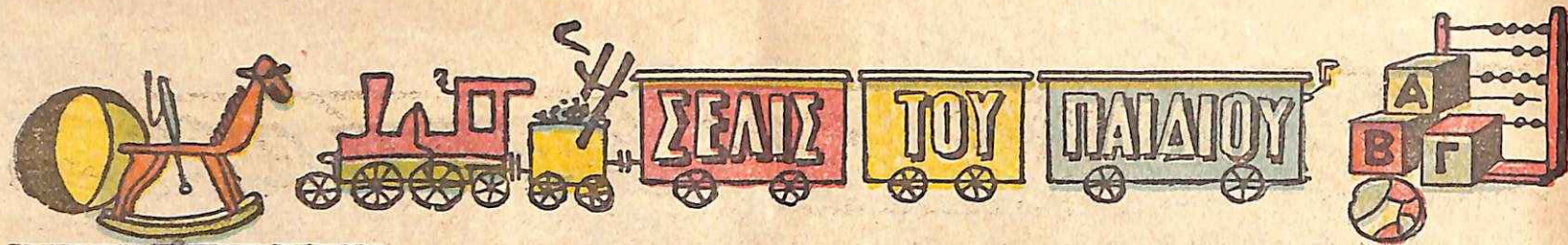
Στήν Ιταλική Πεσκιέρα ντέλ Γκά-ρνα γυρίζονταν τελευταία τά έξωτι-ρικά τής ταινίας «Οί πειρατές τού Ειρηνικού». Άνάμεσα στις σκηνές ή-

ταν καί μία μονομαχία πάνω σ' ένα περπατικό πλοίο μεταξύ ένός «Αγ-γλου άείσπληντου» πού ναυτικού (ή-θοποιος Σάννινγκ Πόλλοκ) καί ένός πειρατού (Φρέντ Ουγκνερ). Η μο-νομαχία ήταν, θέβαια, ψεύτικη. Άλ-λά σε μία θαυλόδη έπίθεσι, ο Ουγ-νερ πλήγωσε με τόν ξίφος τόν στο-μάχι τόν Πόλλοκ. Ο τραυματισθείς ήθοποιος μεταφέρθηκε άμέσως σε νο-σοκομείο. Η κατάσταση του είναι πολύ σοβαρή.

Η έκμετάλλευσις τού ήλιακού φωτός

Κατά τόν Γερμανό καθηγητή Ίμ-περ, ή γή θά φωτίζεται τόν μέλλον ήμέρα καί νύχτα με γιγαντιαία πα-ραβολικά κάτοπτρα, πού θά άναψα-κούν τόν φός τού ήλιου.

ΤΑ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΑΚΙΑ

ΤΑ παιδιά τα χρόνια ζούσε σ' ένα χωριό ένας γέρο-μυλωνάς, που είχε γιόλο και τόν Ελε-γαν Γιαννάκη.

Ο Γιαννάκης, τις ημέρες του Δωδεκαήμερου, όπου κι' αν γυρίζε το μάτι του, όπου κι' αν ά-πλωνε το χέρι του δεν έβλεπε παρά Καλλικαν-τζαράκια. Τόσκινα εντόπιση το μπόι τους, τα τραγίσια ποδάρια τους, ή μακριά γενειάδα τους, το μικρό τους σκουφί και τα μάτια τους τα μι-κροσκοπικά.

Μια μέρα, ο Γιαννάκης έβηνε κρέας στη σού-δα. Έκείνα μόλις μυρίστηκαν το κρέας έτρε-ξαν γύρω του και του φώναξαν:

— Γιαννάκη, Γιαννάκη, κομμάτι κρεατάκι.

— Έλα, ησυχάστε, διαβολάκια! τούς αποκρί-θηκε εκείνος με καλωσύνη.

Και δεικνύοντας από τη σούδα κομμάτια κρέας τούς έπετοσε. Τα Καλλικαντζαράκια έπεφταν τότε με τα μούτρα και το κρέας γιγν-ταν άμεσως άφαντο. Δεν περνούσε όμως λίγη ώρα κι' εκείνα ξανάβριζαν τις φωνές και ζητού-σαν κι' άλλο κρέας.

— Έτσι, σιγά-σιγά τα κομμάτια το κρέας χάθηκαν, κι' ο Γιαννάκης, που ή πεύνα τόν είχε δειρίσει, κατέληξε να μη το βάλει στο στόμα-του.

Τις ημέρες εκείνες ο πατέρας του άρρώστου κι' αναγκάστηκε να φύγει από το μύλο. Έμεινε, λοιπόν, ο Γιαννάκης για ν' αντικαταστήσει τόν πατέρα του σ' αλέσματα των χωρικών. Κι' έ-κείνος, ξεφάρτωναν το στόρι στη σκάφη του μύ-λου κι' από κει πάλι το άλευρι ζεστό το έβαζαν στα σασκιά. Στο Γιαννάκη δεν έμεινε στιγμή να ξεκουραστεί. Έγχε πιά νυχτώσει, όταν έφυγε από το μύλο κι' ο τελευταίος χωρικός. Και τότε ά-ναψε φωτιά σε μία γωνιά για να ψήση ένα λί-γο κρέας.

Σαφνικά όμως, εκεί πούλεγε πώς τελείωσαν τα θάσκατα του ξεναπαρουσιάστηκαν τα Καλλι-καντζαράκια κι' άρχισαν να τόν ένοχλούν και να θέλουν να παίξουν μαζί του. Είχαν μεγάλη όρεξη. Δεν ήταν διόλου κουρασμένα, όπως ήσαν ο καυμένος ο Γιαννάκης. Γιατί αυτά όλη την ή-μέρα ήσαν εσπλωμένα στις σπηλιές τους, τρώ-κι' έβγαζαν τη νύχτα για να πειράξουν τούς ανθρώπους.

Ο Γιαννάκης δεν ήξερε τί τρόπο να βρή για να τούς καταφέρει να τόν αφήσουν να φάει.

— Νά σάς πω, παιδιά, τούς είπε σε μία στι-γμή.

— Νά μάς πη ο άγιορος, ο κοκοθυμάγου-λος!... Νά μάς πη ο άγιορος, ο κοκοθυμάγου-λος!... Ξαναείπαν χορεύοντας τα Καλλικαντζα-ράκια.

Και συνάχτηκαν όλα γύρω του. Άλλα άνε-θαιναν πάνω στον ώμο του, Άλλα στο κεφάλι του. Άλλα κρεμάστηκαν από τ' αυτιά του έτσι που κατέλησαν να τόν σκεπάζουν ολόκληρο. Και καθώς βρέθηκε μόνος στο μύλο του, έπρεπε όλα να τα όποφει. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

— Έπειτα ήξερε από τη μάνα του ότι οι Καλλι-καντζαροι το Δωδεκαήμερο παρατώντας το δέν-δρο πού προνίζουν στα βάθη της γής, έγνοούν ότι έκαναν έκαναν. Το Δωδεκαήμερο τελείωνε και τα Καλλικαντζαράκια θά έφθιναν να πάνε να κρυφτούν. Και με τη σκέψη αυτή, ο καυμέ-νος ο Γιαννάκης παρηγοριόταν για όσα τραβού-σε το βράδυ εκείνο. Με καλό τρόπο έβριγνε από πάνω του τα Καλλικαντζαράκια, μη θέλοντας να δείξει τη στενοχώρια του από φόβο μη πάθει χειρότερα.

— Μά ήσυχάστε, λοιπόν, να σάς πω! ψιθύρισε ο Γιαννάκης.

— Έλα, λέγε!...

— Καθίστε πρώτα κάτω...

Ξαφνικά ακούστηκε ένας δυνατός κρότος. Ή-θικαν με μιάς κοσμήσει γάμο.

Κι' ενώ περιμέναν ν' ακούσουν τί θά τούς πη ο Γιαννάκης, αυτός έσυρε τη σούδα από τη φω-γυ γρήγορα — γρήγορα, ξεθεωμένος από την πείνα όπως ήσαν.

— Έλα, θά μάς πη; ρώτησαν τα Καλλικαν-τζαράκια άναπόδοτα.

— Θά μάς πη, λοιπόν; πρόσθεσε κάπως θυ-μωμένα και ο Μπάμπιακας.

Ο Μπάμπιακας ήσαν ένας γέρος με γεγιάδα κάθε τρίχα της κρέμας κι' ένα μικρό Καλλι-καντζαράκι. Στο χέρι του κρατούσε ένα μακρύ λεπτό ραβδί πού ή' αυτό έδουσιάζε τ' άλλα και

— Θά μάς πη, λοιπόν; φώναξε κάπως θυμωμένα και ο Μπάμπιακας.

φαινότανε σαν άρχηγός όλων των Καλλικαντζα-ρων.

Ο γέρο-Μπάμπιακας ήσαν καταθυμωμένος με τη σιωπή τού Γιαννάκη. Σε μία στιγμή έκανε νόημα στα Καλλικαντζαράκια, σαν στρατηγός, πού διατάζει να λεηλατήσουν την πόλη που κυ-ριεύσαν.

Άμέσως τότε όλα χύμηναν πάνω στη σούδα και σκόρπισαν κατά γής, πατώντας τα, τα κομμάτια του κρέατος.

Τρίτη, τρίτη!... Τρίτη, τρίτη!... φώναζαν όλα ρίχνοντας ειρωνικές ματιές στο Γιαννάκη.

Ο μυλωνάς, αν και δεν είχε χορτάσει μ' αυ-τό το λίγο πούχε φάει, δεν πειράχτηκε πού σκόρ-πισαν καταγής το κρέας. Έκείνος όμως πού τόν θύμωσε πολύ ήσαν ή κοροϊδία τους. Πήρε, λοι-πόν, ένα άναμμένο κούτσουρο και το πέταξε πά-νω στα Καλλικαντζαράκια.

Τρίτη, τρίτη!... τρίτη, τρίτη!... Κι' εύδης εκείνα σκούρπιστηκαν έδω κι' εκεί. Γιατί οι Καλλικαντζαροι φοβούνται τη φωτιά.

Η νύχτα είχε περάσει πιά. Και την άλλη με-

— Είναι ο μόνος τρόπος για να πάρουν το μπάνιο τους!

ρα ξημέρωνε ή παραμονή των Φώτων κι' έπρεπε αυτός να είναι τώρα στο σπίτι του να φέρη άλε-ρι για να ζυμώσουν τα ψωμιά. Μά πώς να ξε-φύγει από τα Καλλικαντζαράκια, πού τούχαν κολ-λήσει άπάνω του σαν ταϊμπούρια;

— Παιδιά, χορεύουμε; τούς είπε ξαφνικά.

— Χορεύουμε! Χορεύουμε! αποκρίθηκαν εκεί-να πρόθυμα.

Κι' άρχισαν να κουνούν τ' άδύνατα πόδια τους, άλλα να σηκώνουν ψηλά τα χέρια, άλλα να μικρά άρπαζε ένα κουρελόπανο, πού έβρι-κε άμα και το κουνούσε σαν μαντίλι.

Μά όχι έδω μέσα, είπε ο Γιαννάκης. Καλλι-τερα να έβουθε έξω στο φεγγαράκι.

— Ναι, έξω, έξω, φώναζαν εκείνα.

Η νύχτα είχε τώρα περάσει. Τα Καλλικαντζα-ράκια έχοντας στη μέση το Γιαννάκη χορεύαν στην αυλή του μύλου. Οι φωνές τους άνηχούσαν στη σιωπή της νύχτας, ενώ γλυκοχάραζε.

— Μωρέ παιδιά, το άλογο χλιμιντρίζει, είπε ο Γιαννάκης. Για να δώ μία στιγμή κι' έρτασα.

Και μπήκε στο μύλο. Τα Καλλικαντζαράκια πάνω κέρι πού είχαν για το χορό, δεν πρό-σέσαν καθόλου πού έφυγε ο Γιαννάκης. Το ένα ύστερ' από τ' άλλο έρχόντουσαν έμπρός και χό-ρευαν σαν δαιμονισμένα τραγουδώντας όλα μαζί:

«Χόρευ' ή λάσπη κι' ή σβουιά
κι' ή γιδόκακρεντζά...
Χορεύει το παλίσκουτο
με την παλιανδρομίδα!...»

Ξαφνικά ένα Καλλικαντζαράκι ξεφώνησε:

— Μωρέ πού είναι ο μυλωνάς;

— Ναι, ο μυλωνάς! απήρτησαν όλα τους.

Κι' έτρεξαν στο μύλο ψάχνοντας παντού. Άλ-λά ο Γιαννάκης δεν φαινόταν πούθενά.

— Έφυγε! είπαν κατέχοντας το ένα το άλλο.

Κι' άλήθεια, ο Γιαννάκης μόλις μπήκε στο μύλο, φόρτασε πάνω σ' άλογο δύο σασκιά ά-λεύρι, σκεπάστηκε κι' αυτός μ' ένα σασκί, κα-βάλλησε και χτυπώντας με μία βέργα το ζώο έ-φυγε από την πίσω πόρτα.

— Τι να κάνουμε τώρα; είπαν μεταξύ τους.

— Νά τρέξουμε να τόν φτάσουμε!

Και ξεχύθηκαν στην άσφαλμένο δρόμο. Σε λίγο πλησίασαν το άλογο πού τραβούσε για το χωριό. Το περικύκλωσαν και κύτταζαν να δούν πού βρισκόταν ο Γιαννάκης.

— Νά τόν πλευρό, να και τ' άλλο, να και τ' άπανογώμι, μά ο μυλωνάς πού είναι! Έλεγαν άγριεμένα μεταξύ τους.

Πίσω άόμιε επε ο Μπάμπιακας θυμωμένος περισσότερο από τ' άλλα.

Κι' έτρεξαν ξανά πίσω. Έψαξαν όλο το δρό-μο, παντού, έφτασαν ως το μύλο, αλλά δεν έβη-καν πούθενά τόν μυλωνά.

Ξαναγύρισαν λοιπόν πάλι κοντά στο ζώο, κι' έ-ψαξαν πάλι.

— Νά τόν πλευρό, να και τ' άλλο, να και τ' άπανογώμι, μά ο μυλωνάς πού είναι!

— Μωρέ μπροστά θά πη! φώναξε ο Μπάμπια-κας.

Και τράβηξαν μπροστά. Ο Γιαννάκης (τ' άπα-νογώμι) χωμένος στο σασκί, αν και φοβόταν μη τόν ανακαλύψουν, γελούσε με την ταραχή αυτή των Καλλικαντζαρων και άνασκηκόντας λίγο το κεφάλι του κύτταζε μπροστά για να θεδαιωθεί αν φαινόταν το χωριό.

Ξαφνικά, άρχισε να ξημερώνη. Τα δόλεια σπιτάκια του χωριού ξεχώριζαν πιά.

Και τότε ο Γιαννάκης με όλη του τη δύναμη φώναξε:

— Ξόλα κούτσουρα, δουλιά καυμένα!...

Τα Καλλικαντζαράκια γύρισαν τότε και είδαν το χωριό. Κρύος τρόμος τα έπιασε όλα κι' έ-μειναν όπου έβρεθηκε καθένα σαν καρφωμένα. Ξαφνικά ακούστηκε και το λάλημα των πετεινών του χωριού, πού τα κατατρόμαξε.

— Πάμε, είπε χολιασμένος ο Μπάμπιακας, δεν έχομε πιά δουλειά στον κόσμο. Οι άνθρωποι μάς πέρασαν.

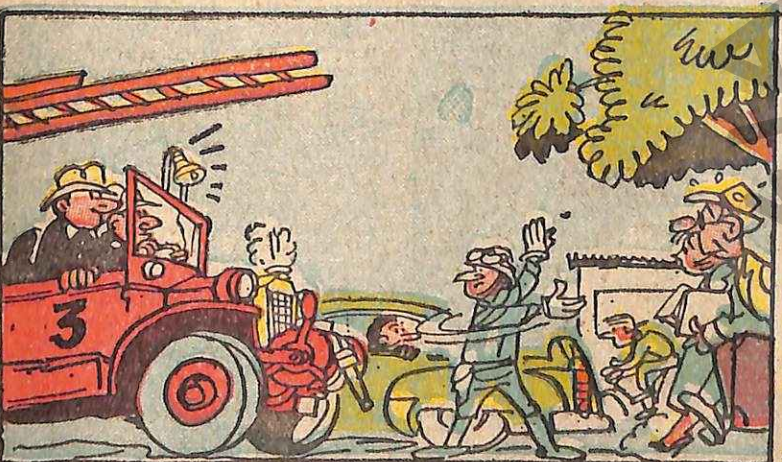
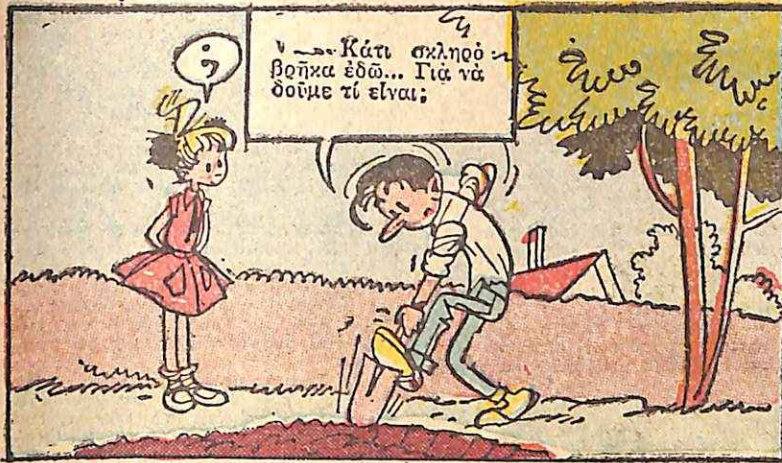
Και μπήκε μπροστά με σηκωμένο το ραβδί του, σαν άρχηγός πού ήσαν. Τα Καλλικαντζαράκια τόν άκολούθησαν χορεύοντας και τραγουδώντας:

«Φεύγετε να φεύγουμε
γιατί έφτασ' ο ζουλόπατος
με την αγιαστήρα του
και με την πλαστήρα του.
Μας έδρεξε, μάς άγιασε
και μάς έξεμάτισε...»

Και πήραν το δρόμο τους όλα, σαν μάρες σκιές της νύχτας, φεύγοντας το φως της ημέρας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΟΤΣ ΚΑΙ Η... ΝΑΡΚΗ

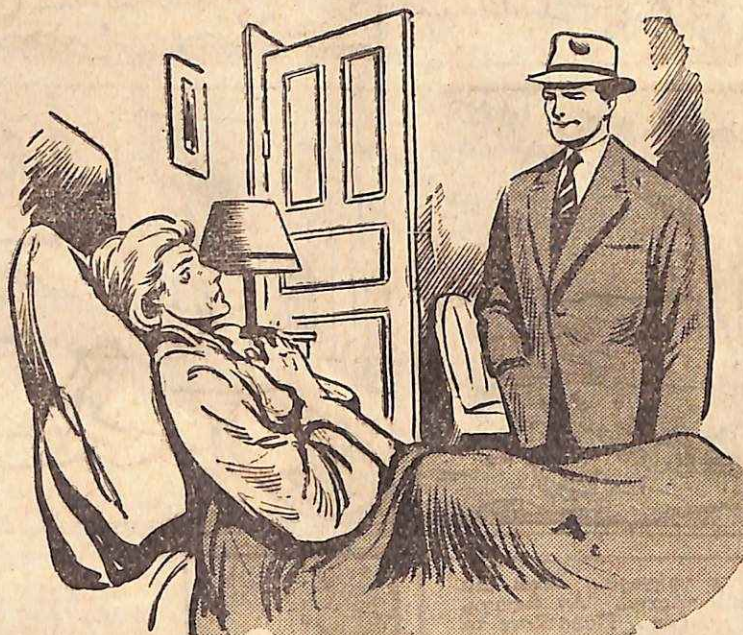

Ο άρχηγός της Μυστικής Άσφα-
λείας Ούλλιαν Κάρτερ κάλε-
σε ένα πρωί το 1925 τον Τόμμυ
και την Έθιθ και τους είπε:
—Είμαι ευχαριστημένος από σας.
Μά έχετε πιάσει τον Τόμμυ;
—Ναι, προσοχή. Για συλλογισθείτε ότι
έχωμε στα χέρια μας όλα τα μυστι-
κά των Ρώσων. Έχουμε θρηνιστή
στα γραφεία τους. Έχουμε πιάσει
τους μυστικούς πράκτορες τους και
διαβάζουμε τα κρυπτογραφικά τους
τηλεγραφήματα. Προσοχή, γιατί οι
Ρώσοι δε δ' άρνηθούν να μας δεί-
ξουν τα δόντια τους...
— Έμένα, μας φαίνεται, ότι έ-
χουν καταλάβει την κωμωδία, πα-
ρατήρησε η Τόμμυ.
— Δεν έχετε άδικο, του άπάντη-
σε ο Κάρτερ. Εμείς ότι ένας ει-
δικός πράκτορας ξεκίνησε από τη Μό-
σχα για το Λονδίνο. Δεν ξέρω με
ποιο όνομα ταξιδεύει, ούτε πρόκει-
ται να φτάσει. Είναι γνωστός μας
άπ' την εποχή του πολέμου. Μιλάει
περίφημα τα αγγλικά. Είναι ο μυ-
στηριώδης πράκτορας 16 του συνή-
ματικού κώδικος τους.
— Ο άριθμός 16 δεν ξέρει κανένα
άπ' τους συναδέλφους του που βρι-
σκόντουσαν στο Λονδίνο πριν τους
πιάσετε. Θάβη στα γραφεία σας
και θα θάλλει να συνηγορήσει μαζί
σας με συνδυαστικά λείξεις. Η
πρώτη είναι, όπως ξέρετε, ο άριθ-
μός 16. Η δεύτερη είναι, η έρώτη-
σι: «Περάσατε ποτέ τη Μάχη»; Σ'
αυτό εσείς πρέπει ν' άπαντήσετε: «
— Ημουν στο Βερολίνο στις 13 του
περασμένου μήνα!» Δεν ξέρουμε τι-
ποτε άλλο... Είμαι βέβαιος πως θα
τον ξεγελάσετε και θα καταφέρετε
να κερδίσετε την εμπιστοσύνη του.
— Όσο για την ασφάλειά σας, έχω
λάβει τα μέτρα μου...
Σε λίγο ο Τόμμυ κι η Έθιθ, οι
δύο νεαροί ντέκτεκτς, άποχωρήτη-
σαν τον άρχηγό τους και βιάστηκαν
να γυρίσουν στο γραφείο τους.
— Η ημέρα είχε περάσει κι άρχισε
να βροδιάζει. Ο μικρός γκρουμ
μπήκε στο γραφείο του Τόμμυ κρα-
τώντας την κάρτα κάποιου επισέ-
πτη.
— Πρίγκιψη Βλαντιρόφσκυ, διά-
δωσε ο Τόμμυ. Για κύτταξε σύμπτω-
σι — είπε γυρίζοντας στην Έθιθ.
Και διάταξε το γκρουμ να δηγή-
ση τον επισκέπτη μέσα στο γρα-
φείο.
— Ο πρίγκιπας ήταν κομψός άν-
τρας μετρίου άνστατηματος με βον-
θο γένι. Δεν είχε φτάσει τα σα-
ράντα.
— Ο μίστερ Μπλουμ, ο διευθυ-
ντής του γραφείου, ρώτησε με άγ-
γλική προφορά τον Τόμμυ. Έρχο-
μαι για την υπόθεσι ενός κοριτσιού
δεκαέξι χρόνων. Θέλω ν' άποφύγω
το ακάθιστο.
— Άγαπώτε πρίγκιπα, του άπάν-
τησε ο Τόμμυ, το γραφείο μας έρ-
γάζεται δεκαέξι χρόνια μ' αυτό
του είδους τις υποθέσεις. Όποτε
μην άντηνάζετε.
— Τι λέτε; είπε ο πρίγκιπας.
Και δεν περάσατε τη θάλασσα της
Μάγχης;
— Πώς, του άπάντησε ο ντέ-
κτεκτς, κάνοντας ότι συλλογίζόταν.
Αν δεν άπατάμαι ήμουν στο Βερο-
λίνο στις 13 του περασμένου μήνα.
— Έ, τότε, θα ξέρετε ποιος εί-
μαι... Άποδέχτο ότι είσαι είδοποίη-
σαν. Δεν είν' έτσι;
— Βέβαια, άπάντησε ο Τόμμυ.
— Φίλοι μου, τους είπε ο Ρώσος
αμειβαίνεις...
— Μας πρόδωσαν! του φώναξε η
Έθιθ.
— Ο πράκτορας σούφωσε τα φρύ-
δια του.
— Τό περίμενα αυτό, Σέοργι, εί-
πε στον Τόμμυ. Άς είναι... Θα
κυττάσουμε να δούμε τι θα κάνου-
με. Μά δε μπορεί να έρχομαι εδώ.
Προς το παρόν κατέλυσά στο ξενο-
δοχείο «Μπλίτς». Θα πάρα μαζί μου
και τη Μαρίζ. Έσείς είσαστε η
Μαρίζ; ρώτησε την Έθιθ.
— Η Άγγλίδα ντέκτεκτς κούνησε
το κεφάλι καταστατικά.
— Πώς σας λένε εδώ;
— Μίς Ρόμνινσον.
— Έ, μίς Ρόμνινσον, θαρρήτε
να δεγηνόσουμε στο «Μπλίτς». Κι

Το μυστήριο του αριεμού

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Είπαι, ραντεβού στο «Επιτελείο».
Σύμφωνοι, Σέοργι;
— Σύμφωνοι, άπάντησε ο Τόμμυ,
που δεν ήξερε που βρισκόταν αυτό
το «Επιτελείο»...
— Η Έθιθ φόρεσε τη γούνα της
κι άκολούθησε τον πρίγκιπα. Τότε
ο Τόμμυ είδοποίησε τηλεφωνικά
τον άρχηγό του. Κι ο Κάρτερ τον
διέταξε να πάει κι αυτός στο
«Μπλίτς» για να μη χάσει τα ίχνη
της γυναίκας του.
— Όταν ο Τόμμυ έφτασε στο γύλ

— Μις συγγνώμη, της είπε, μά θα σας άνησυχώσω πάλι. Θέλω
να βρω τη γυναίκα μου.

του «Μπλίτς» βρήκε εκεί τον Κάρ-

τερ.
— Είναι ακόμη στο έστιατόριο
του έξηγησε. Έχω περικυκλώσει το
ξενοδοχείο με τους άνθρώπους μας.
Δύο πόλιστα με πολιτική τριγυρί-
ζουν έξω από το διαμέρισμά του
ψευτοπρίγκιπα. Δεν κινδυνεύει η
γυναίκα σας... Προσοχή! Νά, βγαί-
νουν από το έστιατόριο...
— Ο Τόμμυ κομμένος πίσω από
την κολώνα, είδε το Ρώσο και την
Έθιθ να περνούν το γύλ και να
μπάνουν στο άσσανσέρ.
— Ο Κάρτερ κι ο ντέκτεκτς πε-
ρίμεναν. Τέλος ένας από τους «μυ-
στικούς» κατέβηκε για να δει τι
συνέβαινε.
— Πώς! είπε κατάπληκτος ο άρ-
χιγός. Δεν τους είδατε ν' ανεβαί-
νουν; Μά πριν πέντε λεπτά μπήκαν
στο άσσανσέρ.
— Δε φάνηκαν, άρχηγέ μου, του
άπάντησε ο άστυνόμενος.
— Ο Κάρτερ ώρμησε στο άσσαν-
σέρ, που κατέβαινε και ρώτησε το
γκρουμ.
— Δεν ανέβασες πριν από λίγο
έναν κύριο με βονθο γένι και μία
κυρία, στο δεύτερο πάτωμα;
— Όχι, του δεύτερου, κύριε, στο
τρίτο, άπάντησε ο γκρουμ.
— Ο Κάρτερ πήδησε μέσα στο άσ-
σανσέρ μαζί με τον Τόμμυ.
— Μη φοβάστε, του έφώναξε. Σε
κάθε πάτωμα έχω κι ένα ένα πό-
λισμαν.
— Το άσσανσέρ στάθηκε στο τρίτο.
Ο Κάρτερ κι ο Τόμμυ βγήκαν στο
διάδρομο. Την ίδια στιγμή ένας υ-

πρέτης τους σταμάτησε.
— Τους είδα, άρχηγέ, είπε. Εί-
ναι στο 318.
— Καλά. Υπάσχει άλλη έξοδος;
ρώτησε ο Κάρτερ.
— Όχι, άρχηγέ. Όλες οι πόρτες
των δωματίων άνοίγουν προς το
διάδρομο...
— Ξέρεις ποιος κάθεται στο 318;
— Μάλιστα. Η μίς Σνάιντερ ά-
πό το Ντηντράιτ.
— Περιέργο! είπε ο άρχηγός.
Πρέπει να μπούμε σ' αυτό το δω-
μάτιο. Φώναξέ μου από κάτω τον

Κάρτερ.
— Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;
— Ο ντέκτεκτς, περπατώντας νευ-
ρικά στο διάδρομο, στάθηκε άξα-
φνα μπροστά στον Έθιθ και τον
Κλύντελνυ, που φύλαγαν την Άμε-
ρικανίδα. Τους κύτταξε με βλέμμα
τρελλού. «Είπαι μ' ένα πρήγμα
βρέθηκε μέσα στον κοιτώνα της
Σνάιντερ. Η δυστυχισμένη γυναί-
κα, τρέμοντας από το φόβο της, ή-
ταν εσπλημένη στο κρεβάτι».

— Μά συγχωρήτε, της είπε ερω-
νικά, μά θα σας άνησυχώσω πάλι.
Θέλω να βρω τη γυναίκα μου! Μου
κάνετε τη χάρη να κατέβητε από το
κρεβάτι σας;
— Μά την πίστι μου, είσαστε
τρελλός! του φώναξε η Σνάιντερ.
— Ο Τόμμυ εξακολουθούσε να χα-
μογελάει ειρωνικά.
— Πολύ έβλητο το «κόλπο» σας,
της είπε, μά δεν έπιασε. Είμαστε,
βλέπετε, πιο κατενοημένοι ήμεις.
Εμπρός! Κατέβητε από το κρε-
βάτι!...
— Ο Έθιθ που είχε μπει στο δω-
μάτιο, άρταξε την Άμερικανίδα ά-
πό τα χέρια. Και μ' όλες τις δια-
μαρτυρίες της και τα ούρλιασμα-
τά της την κατέβασε.

— Ο Τόμμυ τότε σήκωσε τις κου-
βέρτες. Και προς το μέρος του
τοίχου βρήκε κρυμμένη κι άναίτητη
την όμορφη γυναίκα του. Μά δεν
είχε δολοφονηθεί. Άπλως μόνο ή-
ταν νερκομηνή...
— Έπειτα, γυρίζοντας στον Έ-
θιθ και στον Κλύντελνυ τους φώ-
ναξε με θριαμβευτικό ύφος:
— Και τώρα, κύριοι, το φινάλε
της κωμωδίας.
Και με μία άπτόμνη κίνησι, άρ-
παξε από τα μαλλιά τη Σνάιντερ.
Τά μαλλιά της του άπόμειναν στα
χέρια!

— Νά, ο άριθμός 16! τους έξη-
γησε ο Τόμμυ, που είχε θυμηθεί την
τελευταία στιγμή ότι ο Ρώσος
πράκτορας ήταν ένας περίφημος με-
ταμορφωτής.
Κι ύστερα, ενώ ο Κλύντελνυ έ-
τρεχε να είδοποίηση τον άρχηγό
Κάρτερ και να φωνάξει ένα γιατρό,
ο Τόμμυ έσκυψε πάνω από τη
ναρκωμένη γυναίκα του κι άρχισε
να της φιλάει τα χέρια, κλαίγοντας
κρυφά από τη χαρά του...

ΑΓΑΘΗ ΚΡΙΣΤΙ

ΕΣΠΑΞΕ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ

Είναι, ασφαλώς, μοναδικό στο
είδος του το πάθημα ενός σκύλου,
που δάγκωσε στο πόδι κάποιον
Λέοντ Άλλεν, στο Μανιτογουρλή
της άμερικανικής πολιτείας
Ουίνγκονσι. Το πόδι αυτό ήταν
έξινο, και το σκυλί έσπασε δύο
δόντια του!

είπε ο Κάστερ. Ο άγνωστος ήταν
μόνος του.
— Όχι! φώναξε η Άμερικανίδα.
Όταν συνήλθε, τον είδα να φεύγει
από την πόρτα που βρίσκεται αντί-
κρου στο κρεβάτι μου με μία νέα,
που περπατούσε σαν ύπνωτισμέ-
νη...
— Ο άρχηγός κι ο Τόμμυ έτρεξαν
στην πόρτα που τους είχε υποδεί-
ξει η Σνάιντερ, που συγκοινωνού-
σε με το διπλανό διαμέρισμα. Μά
ήταν κλειδωμένη από μέσα, από το
δωμάτιο της Άμερικανίδας!

— Ο Κάρτερ πήγαινε να τρελλαθεί
από τη λύσσα του. Από πού είχε
εξαφανισθεί ο Ρώσος με τη ναρ-
κωμένη Έθιθ; Τι μυστήριο ήταν
αυτό;
Κατάχλωμος βγήκε στο διάδρο-
μο... Κι έδωσε διαταγή στους βο-
νηθούς του να ψάξουν όλο το ξενο-
δοχείο, από τις σοφίτες ως κάτω
τά υπόγειο, μήπως τυχόν άνακαλύ-
ψουν ίχνη της μυστικής ντέκτεκτς
και του μυστηριώδους Ρώσου πρ-
ακτορα.

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

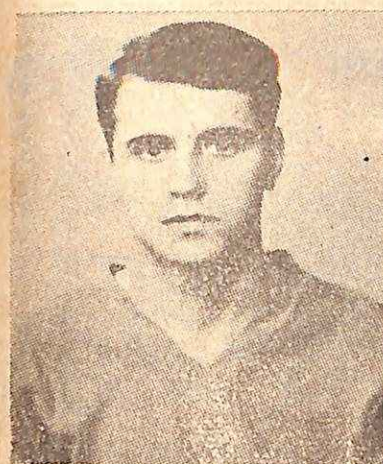
— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

— Ο Τόμμυ, με την άγωνία στην
καρδιά, είχε βγει κι αυτός στο
διάδρομο. Έσπαξε το κεφάλι του
προσπαθώντας να λύση το σκοτεινό
αυτό αίνιγμα. Θεέ μου! Ζούσε ά-
ραγε, ακόμα η Έθιθ; Μήπως είχε
δολοφονηθεί από τον πράκτορα; Μά
πώς; Ποι; Πότε; Τι διάβολο! Εί-
χαν κάνει φτερά κι οι δύο τους;

Ο Άνδρας Χονδρονίκος, πρώην άλ-
της του επί κοντώ και τώρα όπισθο-
φύλακας του «Πανιώνιου»!

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΟΝΔΡΟΝΙΚΟΣ

Άπό άλλης του επί κοντώ
έγινε ποδοσφαιριστής!

ΔΕΝ είναι η πρώτη φορά, που έ-
νας άθλητης στίβου γίνεται
καλός ποδοσφαιριστής. Ο Άνδρε-
ας Χονδρονίκος άνήκει σ' αυτή
την κατηγορία. Ξεκίνησε σαν άλτης
του επί κοντώ κι έγινε σήμερα έ-
νας θαυμασμός υπάκ!

Θάλαγε κανείς ότι κάθε νέος, δ-
ταν ξεκινά για ν' άσχοληθεί με τον
άθλητισμό, δεν έχει προσανατολι-
σμό. Δεν ξέρει, δηλαδή, τι του
ταίριάζει περισσότερο. Δυστυχώς,
αυτό είναι σωστό. Και γίνεται,
γιατί τα νέα παιδιά στερούνται
της καταλλήλου σωματικής άγωγής
στα σχολεία. Στην ηλικία των 14
— 15 χρόνων που άρχίζουν να υπαί-
νουν μ' ένθουσιασμό στην άθλητική
κονίστρα, δεν υπάρχει ο κατάλλη-
λος άνθρωπος, ο έμπειρος, για να
τους δείξει τι πρέπει ν' άκολουθή-
σουν, άναλόγα με τα σωματικά
προσόντα του ά καθέναν. Ο γυ-
μναστής του σχολείου, θα πήτε.
Ο γυμναστής, όμως, δεν προφθαί-
νει ούτε το «πάνω χέρι» — κάτω
χέρι» να τους μάθει...
Έτσι, την... έπαβε κι ο Χονδρο-
νίκος. Έπειδή κάθεται στην Καλ-
λιδέα, θεώρησε καλό να πηγαίνει
στο γυμναστήριο του Πανιωνίου.
Κι εκεί άσχολήθηκε με το άμμα
επί κοντώ. Σε ηλικία 15 χρόνων,
πρόδωσε 3μ. 30!... Η έπιδόσι ή-
ταν θαυμάσια για την ηλικία του.
Αλλά...
— Δε μού άρεσε ο στίβος, όμο-
λογεί ο ίδιος.
— Δε σε τραβούσε; τον ρωτάμε.
— Καθόλου. Ήμουν μαγνητισμέ-
νος άπ' το ποδόσφαιρο. Νόμιζα ότι
τότερα καλά αυτό το άθλημα, παρ'
όλο που κανείς δε μού το είχε δι-
δάξει.

Κι έτσι, από άλλης του επί
κοντώ, μετεπήδησε πριν από λίγα
χρόνια στις όγκάλες της «θεάς των
κηπέδων» κι έγινε πιστός υπηρέ-
της της... Κανένας προπονητής δεν
του είχε πει τα μυστικά του πο-
δοσφαίρου. Όπως οι περισσότε-
ροι, είχε μάθει τη μάλλα στο
δρόμο. Ήταν ένα ταλέντο, όμως,
άπ' αυτά που δε χρειάζονται scho-
les και καθηγήτες.

Στα «στοικά» του Πανιωνίου φά-
νηκε η ικανότητά του. Και πορ τοι-
ετίας έκανε δειλά - δειλά την έμ-
φανίσι του, στην πρώτη όμδα.
Παρ' όλο ότι σε κάθε άγώνα, που
μετείχε, ήταν από τους καλλίτε-
ρους, ο προπονητής δεν του έμπι-
στεύταν τη θέση λόγω του νεαρού
της ηλικίας του...
Σήμερα τα πράγματα έχουν άλ-
λάξει. Μετά τις γνωστές τιμωρίες
των τακτικών παικτών του, ο Πα-
νιώνιος κατέφυγε στους αναπληρω-
ματικούς του. Κι άνάμεσα σ' α-
υτούς ο Άνδρας Χονδρονίκος ήταν
ή πιδ ο μέγας έκπληξι. Δυναμικός,
μαχητικός, με καλά άλματα και ά-

Αθλητικά παρασκήνια

ποκρούσεις, με σταθερή άπόδοσι,
έγινε — σε ηλικία 21 χρόνων — ο
στυλοβάτης της άμύνης της νεο-
συμριωτικής όμάδας. Το όνειρό
του είναι να πάρη μόνιμα τη θέση
αυτή και νά μωρεήσει, άπολύμενος
από τις τάξεις της άεροπορίας, δ-
που ύπηρετεί, να βρη μία καλή
δουλειά — είναι άπόφοιτος γυμνα-
σίου — για νά βοηθήσει την πολυ-
μελή και φτωχή οικόγένειά του.

άδυναμία του. Άπό την ημέρα, δ-
μως, που έγινε γενικός γραμμα-
τεύς άθλητισμού, είναι υποκρωμέ-
νος νά ύφισταται τα ποδοσφαιρικά
θεάματα...
— Παρά τις πωμπάδες δηλώ-
σεις του προέδρου της Δόξης Δρά-
μας κ. Καστρινού, ο Τάκης Λου-
κανιώδης πήρε την έλευθερά μετεγ-
γραφής για τον Παναθηναϊκό.
— Λέγεται μάλιστα ότι η Δόξα

παθών, που ήταν ακόμη στο κρε-
βάτι.

— Ο Εισαγγελεύς του Τριμελούς
Πλημμελειοδικείου κ. Βασιλόπου-
λος, χαριτολογών, είπε άμέσως με-
τά την άναβολή: «Εμ, βέβαια. Μά
τέτοια κεφάλια που τούδωσε ο Χρο-
νόπουλος πώς να μην είναι στο
κρεβάτι άκόμη;»...

— Και ο Χρονόπουλος, που ήταν
πλάι του δαγκώθηκε κι έμεινε βου-
δός...

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ —
ΜΠΑΡΤΣΕΛΩΝΑ

Αύριο, στο έγκαινιασθέν γήπεδο
της ΑΕΚ, χωρητικότητας 40.000
θέσεων, η Ισπανική όμας «Μπαρ-
τσελωνά», θα δώσει το δεύτερο ά-
γώνα της έδω, αντιμετώπιζοντας
τον «Ολυμπιακό».

ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΦΩΣΤΗΡ
ΑΙΓΑΛΕΩ — ΕΘΝΙΚΟΣ

Για το τουρνουά των τεσσάρων,
θα γίνουν την προσεχή Κυριακή
στο γήπεδο Αιγάλεω, τα έξι
μάτς: 2.30 μ.μ. Πανιώνιος — Φω-
στήρ. 4 μ.μ. Έθνικός — Αιγάλεω.

ΑΕΚ — ΠΑΟ

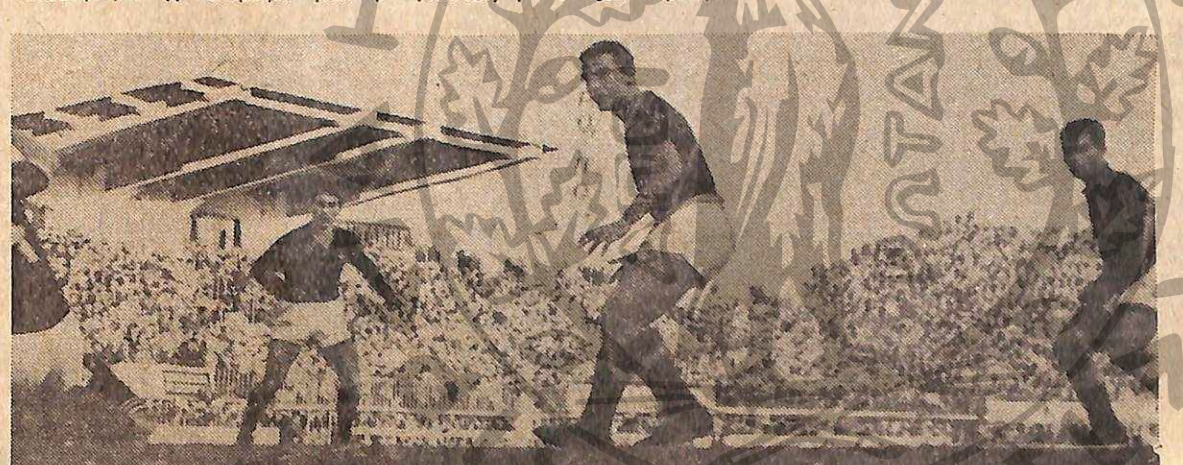
Στα πλαίσια των έγκαινίων
του νέου μεγάλου γηπέδου της
ΑΕΚ, θα διεξαχθή την Κυριακή στη
Νέα Φιλαδέλφεια ο φιλικός άγώνας
ΑΕΚ — Παναθηναϊκού.

ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΑΚ

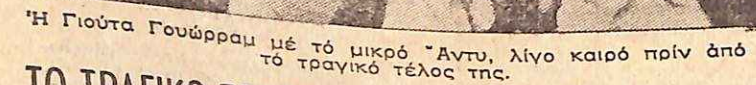
Η Σπάρτακ Πράγας θ' άγωνι-
σθή μεθ' αυτού με τον «Απόλλωνα»
στο γήπεδο της Ριζομυτιάς και
την Κυριακή με τον Έθνικό στο
στάδιο Καραϊσκάκη.

ΗΤΑΝ ΠΥΡΟΤΕΧΝΗΜΑ!

Η ΕΠΟ έξηγγείλε ότι θα ίδρυ-
ση φροντιστήριο κανονισμών, στο
οποίο θα κληθούν να φοιτήσουν
όλοι οι ποδοσφαιριστές, άρχής
γενομένης από τα σωματεία της
Α' και Β' εθνικής κατηγορίας.
Μέχρι στιγμής, όμως, δεν είδαμε
να γίνεται καμμία προεργασία.
Κι αυτό μάς έμβάλει σε σκέ-
ψεις, μήπως η σχετική άπόφασι
ήταν πυροτεχνήμα για νά θομι-
πώση μερικώς και να κατευνάσει
τά πνεύματα κατά τις ημέρες έ-
κείνες των άλλεπαλλήλων επιθέ-
σεων κατά των διατητών... Η
διοίκηση της ΕΠΟ καλείται νά ά-
ποδείξη έμπράκτως το αντίθετο.

Παναθηναϊκός—ΛΑΣΚ 4—1: Μία φάσι από το δεύτερο άγωνα γι' αυτή άγώνα της άστυριακής όμάδας στην Ά-
θήνα. Τρεις επάσιονι παίκτες παρακολουθούν με άγωνία την προσπάθεια άποκορύψεως της μπάλλας από τον
Αυστριακό όπερπαλέιτερ. Είναι οι (έξ άριστερά) Παναγιώτης Δομάκος και Κοσμάκης. Τελικά η μπάλλα κα-
τάληξε στα χέρια. Ήταν το τέταρτο γύλ του ΠΑΟ.

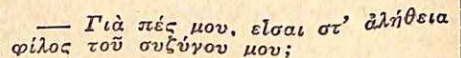

Ἡ ὄψιμη ζήλεια της γιὰ τὴν «ἄλλη» ὠδήγησε
τὴν Γιούτα Γουώρραμ στὸν ἐκούσιο θάνατο.

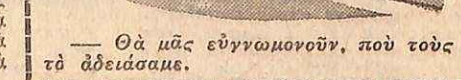
Με το «Γανγκαρὰς», ὁ Τσίμ
ἢ Ροῦθ καὶ ἡ Γιούτα, φτάσανε
στὶς δυτικὲς ἀκτὲς τῆς Ἀφρι-
κῆς, διασχίσαντε περὶ τὸν Ἀ-
τλαντικὸν, ἔχοντες ἕνα σύντομο
σταθμὸν στὸ Τρινιτιάν καὶ κα-
ταλήξαντες στὴν ἀμερικανικὴ ἡ-
πειρο. Φτάνοντας στὶς Ἡνωμέ-
νες Πολιτεῖες, τὸν τελευταίον
σταθμὸ τῆς ὁδοσεύας του, ὁ
«τοεῖλο-Εγγλέσιος» του, ὅλος ἀ-
καλοῦσαν οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ
Τσίμ Γουόρραμ, ἦσαν διάκρυος
τόσο γιὰ τὸ ναυτικὸν τοῦ ἁθλοῦ,
ὅσο καὶ γιὰ τὴ σκανδαλιστικὴ συμ-
βίωσιν τοῦ μετὰ τῆς Γερμανίδος.

Οἱ ἀντιποδοποιοὶ τοῦ ἀμερικανι-
κοῦ Τύπου, στὴν «πρὸς-κοιμω-
σαν», πού τοις παραδόχως δὲ
διεστάνανε νὰ τοῦ θέσουν, χωρίς
περιορισμούς, τὸ ἐρώτημα, ἀν ἡ

— Πιστέω, έξηγησε, πως αυτό θα είναι τὸ καλύτερο γιὰ τὸ μικρὸ 'Αγυι. Κατόπιν, ὁ ἔξηγησέ μου ὅτι εἰς τὴν ἑξῆς ἡμέρα στὸν Εἰσηγικό.

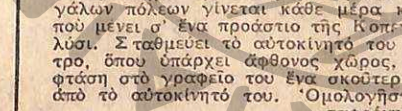

Χωρίς λόγια.

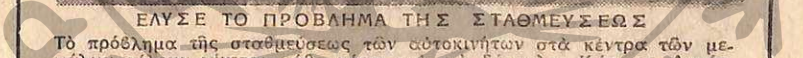

Της Έταιρίας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν
(Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀ-
ποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην
9-1 π.μ. καὶ 5-8 μ.μ. ὁδὸς Μετσο-
βου 25 Α' ὁροφ. (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

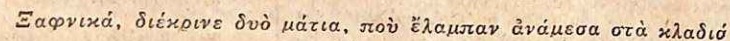
Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΠΑΝ-
ΤΕΛΑΡΑΣ, (19 χρόνων), Rue
Prince Ibrahim No 111, Ibrahimieh,
Alexandrie, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ,
μὲ σκοπὸν τὴ δημιουργίαν μιᾶς σταθε-
ρῆς φιλίας.

κι' ύστερὸν χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ
ποῦ ἔχει πάντοτε μαζί του, πίσω
τὸ πῶς ἡ ἰδέα του δὲν εἶναι εὐκα-
τη.

Το πρόβλημα με το σταθμεύσιμό των αυτοκινήτων στα κέντρα των μεγάλων πόλεων γίνεται κάθε μέρα και πιο δύσκολο. Κάποιος Διευγ. που μενεί σ' ένα προσάτιο της Κοινοχώρας, έβρισκε μία πολύ πρακτική λύση. Στ'αδμεύει το αυτοκίνητό του σε άρκετα απόστασι από το κέντρο, όπου υπάρχει άφθονος χώρος, κι' ύστερα χρησιμοποιεί για να φτάση στο γραφείο του έναν άστυχτη που έχει πάντοτε μαζί του, από το αυτοκίνητό του. Όχιολογείτε πως ή ιδέα του βαν είναι εύκολα ταφρόντηι.

78

Η όμορφη μαχαράτζη

στο δωμάτιο της. Κι από αυτήν με...

ΜΟΥ ΤΟ ΣΠΟΤΕ, ΕΞΩ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΩ!

Μελίνα Μερκούρη: «Πώς σ'αφαινε-
ται τὸ καινούργιο μου χτένισμα;»

víkη:

καὶ εὐχαριστημένος μετὰ πόσῃ ὀρε-
ξι, ὥστε οἱ ἄλλοι συνδαιτημόνες
ἔμοιζαν μετ' αὐτοῦ σπουρνιτάκια

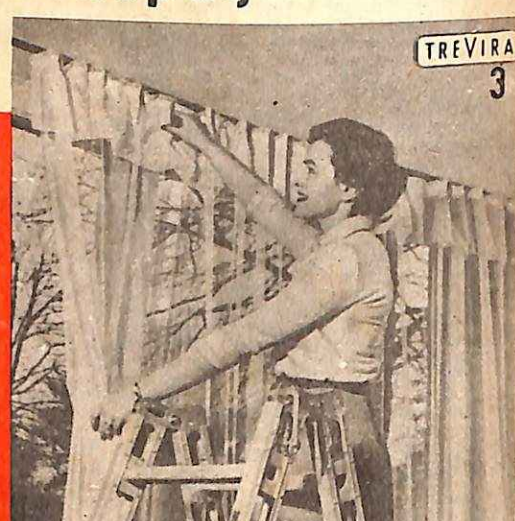
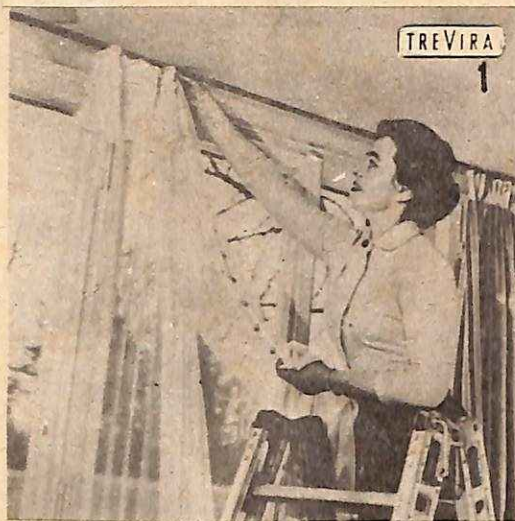
Ὁ ἔψιλον μι

Ὁ ἔψιλον μι

Κουρτίνες από

TREVIRA

Εύκολύνουν τήν ζωή τής νοικοκυράς

Μέ τις κουρτίνες TREVIRA το πλούσιο των κουρτινών έπαυσε να είναι πρόβλημα.

Τίς πλένετε σέ χλιαρό νερό μέ σκόνη καθαρισμού τής προτιμήσεώς σας.

Χωρίς στίψιμο, χωρίς να τις σιδερώσετε τίς κρεμάτε ύγρες. Ποτέ δέν μπαίνουν.

Όχι διά αἷμα - όχι διά σίδερο
ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ
Σητήστε ἐπιμόνως κουρτίνες TREVIRA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ: "ΔΑΝΤΕΛΛΑ" Α.Ε. ΡΟΜΒΗΣ 11 - ΤΗΛ. 34.608

ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑΣ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

Οί ἀποκαλύψεις τής Κάρλα Χότ

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ τὸ «ἔθιμο», ποὺ ἔχει δημιουργηθῇ, τὰ μεταπολεμικά χρόνια στίς ἀγγλοσαξωνικές χώρες, νὰ δημοσιεύουν, ἀπερχόμενοι ἀπὸ τὴν ἐνεργὴ ὑπηρεσία, ἡμερήσια κείμενα οἱ ὑπέρτεροι τῶν διασημῶν προσωπικότητων, ἡ Λίλιαν Ρότζερς Πάρκς, πρῶην καμαριέρα, ἐπὶ μιᾷ συναπτῇ τριακονταετίᾳ, σὲ Λευκὸ Οἶκο, κυκλοφόρησε ἕνα βιβλίο μὲ ἐκναμνήσεις τῆς, ποὺ δέν εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, παρὰ ἀδίκριτες ἀποκαλύψεις γιὰ τοὺς πέντε πρόεδρους, ποὺ γνώρισε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ τίς συζύγους τους.

Μολοντὶ ἡ Λίλιαν Ρότζερς Πάρκς — ποὺ ἐμφανίζεται στὸ βιβλίο μὲ τὸ ψευδώνυμο Κάρλα Χότ — πολὺ λίγα καινούργια πράγματα εἶχε ν' ἀποκαλύψει, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγον... ὅτι τὴν πρόλασαν ἄλλοι, οἱ «ἐκναμνήσεις» τῆς διαδόσθηκαν ἀπλοῦστα καὶ τῆς ἄφησαν ἀρκετὰ κέρδη. Γιατὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν μιὰ παιδιὰστικὴ σχεδὸν περιέργεια γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν προσωπικότητων καὶ δέν ἐννοοῦν νὰ τοὺς ἐξοφῇ καμμία τῆς λεπτομέρεια.

Ἀπὸ τοὺς πέντε πρόεδρους, οἱ μόνον, ποὺ γλυτώνουν ἀπὸ τὴν κακογλωσσία τῆς Κάρλα Χότ, εἶναι ὁ ὅτ' αἰσθάνει 3 καὶ ὁ ὅτ' αἰσθάνει 5, δηλαδὴ ὁ Τρόμαν καὶ ὁ Κένεντυ. Γιὰ τὸν ζυγὸς Κένεντυ, ἡ πρῶην καμαριέρα δὲ βρῆκε παρὰ τρυφεροῦς ἔμμενε νὰ γράψῃ. Ὁλόκληρο τὸ προσαπικὸ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου — διαβεβαιώνει — εἶναι γοητευμένο ἀπὸ τὴν καλοσύνη καὶ τὴ χάρι τῆς κ. Κένεντυ, καθὼς κι' ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τοῦ Προέδρου, ποὺ «φέρεται» σὰ νὰ βρισκεται σὲ ἀμερικανικὸ ἀγρόκτημα καὶ

δὲν σὲ Λευκὸ Οἶκο». Ἀντίθετα, ἡ Κάρλα Χότ δὲ διατάζει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ Ροζέβελτ σὰν ἀντιπαθητικὴν πονηρὴν ἀλεπού καὶ νὰ τὴν ψάλλῃ ἀπὸ τὴν καλὴν στῆν κ. Ροζέβελτ, ποὺ κακομιλοῦσε συχνά στίς ὑπέρτερες καὶ ἀπειλοῦσε πὼς θὰ τὴν διώκῃ.

Ἀκόμη χειρότερος ὅμως, κατὰ τὴν συγγραφέα τοῦ βιβλίου, ἦταν ὁ Πρόεδρος Χούβερ, ποὺ οἱ ὑπέρτεροι τὸν τρέμανε καὶ φρόντιζαν νὰ ἔκασαν, στοὺς μὲν ἔθγαμε ἀπὸ τὸ δομάτιό του, γιὰτὶ ἤθελε πὼς δέν ἦθελε οὐτε νὰ τοὺς βλέπῃ, οὐτε νὰ τοὺς ἀκούῃ.

Μία φορά, ὡστόσο, φρόντισε νὰ ἐξαφανιστῇ, ἐντρομος, ὁ ἴδιος ὁ Πρόεδρος, ὅταν εἰσέβαλε σὲ Λευκὸ Οἶκο μιᾷ ψυχραστῆς φονιάσας στὴ διαπασὼν πὼς περιμένε παιδί ἀπὸ τὸ Χούβερ, ποὺ τὴν ἐγκατέλειπε ἀφοῦ τὴν ἄφησε ἔγκυον. Ὑποδείγματα διακριτικῶν καὶ καθόλου ἀπαιτητικῶν ἀφενικῶν ἦταν ὁ Πρόεδρος Τρόμαν καὶ ἡ γυναίκα του, ποὺ ἐδείχναν εὐκρινὴ στενοχώρια, ὅταν ἐθελοντοὺς τοὺς ὑπέρτεροι νὰ παρακουράζονται. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀϊζενχάουερ, θὰ ἦταν, κατὰ τὴν Κάρλα Χότ, πολὺ συμπαθητικὸς, ἀν δέν τὸν ἐξενοῦριζε, καὶ δικαιολογημένα, νὰ τὴν ἀφῆσε ἔγκυον. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀϊζενχάουερ, θὰ ἦταν, κατὰ τὴν Κάρλα Χότ, πολὺ συμπαθητικὸς, ἀν δέν τὸν ἐξενοῦριζε, καὶ δικαιολογημένα, νὰ τὴν ἀφῆσε ἔγκυον. Ὅσο γιὰ τὸν Ἀϊζενχάουερ, θὰ ἦταν, κατὰ τὴν Κάρλα Χότ, πολὺ συμπαθητικὸς, ἀν δέν τὸν ἐξενοῦριζε, καὶ δικαιολογημένα, νὰ τὴν ἀφῆσε ἔγκυον.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΜΥΛΩΝ
 τοῦ γαλλικοῦ ἐργοστασίου
LE MULIN LE GUMES

ΜΥΛΟΣ ΤΥΓΟΥ
 ΜΥΛΟΣ ΣΟΥΛΙΕΝ
 ΜΥΛΟΣ ΜΑ'ΙΔΑΝΟΥ
 ΜΥΛΟΣ ΚΟΡΤΙΝ
 ΜΥΛΟΣ ΜΟΥΛΙΝΕΤΤΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΕΙΣΑΓΟΓΕΥΤΗΣ
Ρ. Π. ΚΑΛΟΦΩΤΗ
 Χαριλάου Τριούπη 7
 Τηλ. 620.319 - 21.122

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Το 1962 θὰ εἶναι γιὰ σὰς ἕνας χρόνος δράσεως. Ἡ ἐπαγγελματικὴ σας θέσι θὰ σημειώσῃ μεγάλη καλλιτέρευσιν. ★ Τὰ πλεονεκτήματα γεγονότα θὰ συμβοῦν τὸ Μάτιον. Ἡ τολμή θὰ σὰς δὴνησῇ στὴν ἐπιτυχία.	★ Γιὰ τοὺς ἀνύπαντρους ὁ Ἰανουάριος θὰ παρουσιάσῃ ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. ★ Μία ἀνῆστη καὶ ἀδίκαιος γιγὴν ζήλεια κινδυνεύει νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία σας. ★ Οἱ ὑποψίες εἶναι φανταστικές καὶ ἀδίκαιολογητες.	★ Οἱ δύο πλεονεκτήματα περιόδου εἶναι ἡ ἀνοίξι καὶ τὸ φθινόπωρο. Ἀπὸ τῆς 15ης Μαρτίου ἰδίως μέχρι τῆς 15ης Ἀπριλίου καμμία προφύλαξι δὲ θὰ εἶναι περὶ τῆς. Προσεξτε πολὺ ἀν δὴνητὴν αὐτοκίνητο ἢ ἄλλο τροχοφόρο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Οἱ τρεῖς πρῶτοι μῆνες ἐξαιρετικὰ εὐνοϊκοὶ γιὰ τὴν ἐργασίαν σας. Ἀπὸ τὴν 21η ὁποῖος θὰ εἶναι εὐχάριστος ὁ Ἰουνίος θὰ εἶναι εὐχάριστος. ★ Συμπερασματικὰ μέ πρόσωπο τῆς Παρθένου.	★ Ἡ Ἀφροδίτη ἐπηρεάζει εὐμενῶς ὁλόκληρο τὸ 1962, ποὺ θὰ εἶναι γιὰ σὰς μιὰ χρονία γεμάτη εὐχάριστος ἐκπληξίσεις, ἰδίως ἀπὸ αἰσθηματικῆς πλευρᾶς. Ἀπὸ τῆς πρῶτης κίνας μέρους τοῦ Ἰανουαρίου θὰ τὸ διαπιστώσετε.	★ Ἄν με ἀυξήσει τὸν προφυλάξων κατορθώσετε νὰ διατηρήσετε μιὰ καλὴ ὑγείαν μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, ὁλόκληρος ὁ ὑπόλοιπος χρόνος θὰ κληθῇ χωρὶς καμμία δυσάρεστη ἐκπληξίς. ★ Ὁ Ἀύγουστος ἐπικινδύνους γιὰ τῆς γυναῖκες.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Θὰ σὰς γίνωνται προτάσεις συμπεριφοράς, οἱ ὁποῖες ὅχι μόνο θὰ παρουσιάσουν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ θὰ συμφωνοῦν ἀπόλυτα με τῆς ἐπιθυμίας καὶ ἐπιδιώξεις σας. ★ Τὸν Ἰούνιον φίλος θ' ἀποδείχῃ χειρότερος ἀπὸ ἐχθρό.	★ Σπανίως τὰ ἀστρα στάθηκαν τόσο εὐνοϊκὰ γιὰ τῆς αἰσθηματικῆς σας σχέσεις, ὅσο κατὰ τὸ 1962. ★ Θὰ γνωρίσετε θῆβαι καὶ μερικὲς ἀναποδιές, ἀλλὰ αὐτὲς πρέπει ν' ἀποδοῦν ἀποκλειστικὰ στὸν ἰδιότροπο χαρακτήρα σας.	★ Τὸ καλοκαίρι θὰ πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ τὸ φαγητό σας, γιὰτὶ σὰς ἀπειλεῖ σοβαρὸς κίνδυνος τροφικῆς δηλητηρίασως. ★ Ἡ ὑγεία ἀπαιτεῖ νὰ περιορίσετε καὶ τὸν ὄργισμα καὶ τὸν οἰνισμό. ★ Τὸ 7 φέρνει τὴν τύχη.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Ὁ χρόνος αὐτὸς θὰ εἶναι γεμάτος ἀπρόοπτα, εὐχάριστα καὶ δυσάρεστα. Ὅταν ὅμως σὲ τέλος θὰ κάνετε τὸν ἰσολογισμό σας, θὰ διαπιστώσετε πὼς ἡ κατάστασι, οἰκονομικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ, βελτιώθηκε αἰσθητὰ.	★ Ἄν καταπολεμήσετε τὴν ζήλεια, τὸ 1962 θὰ εἶναι γιὰ σὰς γεμάτο χαρὸς καὶ εὐχάριστος ἐκπληξίς. ★ Οἱ γυναῖκες, καὶ ἰδίως οἱ παντρεμένες κινδυνεύουν νὰ καταστρέψουν τὴν εὐτυχία τους ἐνεργώντας ἀφυσχολόγητα.	★ Ἀποφύγετε τῆς μεγάλης ταχύτητας καὶ φαγητὸν πολὺν προεκτικόν, ἀν δὲ δὴνητὴ αὐτοκίνητο ἢ ἄλλο τροχοφόρο. ★ Τὸ γεωρικὸ σύστημα θὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὸν ἐξῆς πρῶτον μῆνες μεγάλῃ εὐαίσθησι καὶ εὐπάθεια.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς οἱ εὐχάριστος ἐκπληξίς θὰ εἶναι περισσότερες ἀπὸ τῆς δυσάρεστες. ★ Ἐχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτὸ σας καὶ θὰ ἀποδείξετε ἐπιτυχίες, ποὺ ἐξερῶν τῆς πλεονεκτήματα προσδοκίας σας.	★ Ὁ Ἰανουάριος, ὁ Ἰούνιος καὶ ὁ Ἰούλιος ἰδίως εὐνοϊκοὶ γιὰ τῆς αἰσθηματικῆς σχέσεις. ★ Οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγάλη πιθανότητα νὰ δοκιμάσουν κατὰ τὸ 1962 τὴν χαρὰ τῆς μητρότητος. ★ Ἡ ζήλεια προκαλεῖ ἀνωμαλίες.	★ Προσεξτε τὰ δόντια καὶ τὰ μάτια σας. Ἄν τὰ παραμελήσετε θὰ γίνωνται πηλὴ σφοδρὸς κίνδυνος τροφικῆς δηλητηρίασως. ★ Ἡ ὑγεία ἀπαιτεῖ νὰ περιορίσετε καὶ τὸν ὄργισμα καὶ τὸν οἰνισμό. ★ Τὸ 7 φέρνει τὴν τύχη.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Θὰ δρῶνται κατὰ τὸ 1962 τοὺς καρποὺς μακροχρόνιων προσπάθειων. Προσεξτε ὅμως, θὰ χρειαστῇ ἰσως γιὰ λίγο ἀκόμα καιρὸ, νὰ ἐντείνετε τῆς προσπάθειες αὐτές, γιὰ νὰ ὑπερβῇ τὴν μερικὰ τελευταία ἐμπόδια.	★ Σὰς περιμένει μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ εὐχάριστος ἐκπληξίς. ★ Δείξετε ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπο σὺν ἀγαπᾶτε καὶ θὰ μετανιώσετε. ★ Γιὰ τοὺς συζύγους ἡ πλεονεκτήματα ἐπὶ τῆς ἐντοπιζομένης μετὰ 5ης καὶ 30ης Σεπτεμβρίου.	★ Δυσκόλη χρονία, ἰδίως γιὰ τοὺς ἀνέμενους κατὰ τὸ Σεπτέμβριο. Δὲ θὰ δυσκολευτοῦν ὅμως ἀποφύγετε καθεστὸς τὸν ρυθμίζοντο καὶ ἀσθενήσαντες τῆς προφυλάξετε ν' ἀπομακρύνουν τοὺς κινδύνους, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν ὑγείαν τους.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Ἡ ἐπιτυχία θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονή σας. ★ Φίλος ἢ στενὸς συνεργάτης θὰ εὐνοήσῃ ἀπὸ τὴν τύχη καὶ αὐτὸ θὰ ἔχῃ εὐχάριστο ἀντικείμενο ἐπ' αὐτῆς. ★ Εὐκαιρίες νὰ δείξετε τὴν ἀξία σας.	★ Ἀπρόσδοκτο γεγονός θ' ἀναστατώσῃ τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν μέσα σὲ πρῶτον τρίμηνο. Θὰ εἶναι μάλλον εὐχάριστο καὶ θὰ ἐπηρεάσῃ αἰσθητὰ τὸ μέλλον ἀπὸ πάσης πλευρᾶς. ★ Κινδύνους νὰ παρασυρῇτε σ' ἐπικινδύνον κατήφορο.	★ Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέξουν πολὺ τὸ στήθος τους, ἰδίως ὅσοι ἀπὸ τοκετό. Μόλις παρατηρήσουν τὴν παραμικρὴ ἀνωμαλία, ἀς συμβουλευτοῦν τὸν γυναικῶν. ★ Καρδιά καὶ λαίμος ἀπαιτοῦν ὅλη σας τὴν προσοχή.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τὰ ἀστρα θὰ ὑποσηθίσουν τὴν πραγματοποίησιν πολλῶν σχεδίων καὶ ἐπιδιώξεων. ★ Δείξετε διαλλακτικὴ καὶ διπλωματία. Θὰ σὰς ἀφελῇ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιδίωξιν νὰ ἐπιβάλλετε διαρκῶς τὴν θέλησιν σας.	★ Ἡ εὐκρινεία σας θ' ἀποβῇ πρὸς ὄψιν, ποὺ ἐτοιμαζόμεναι νὰ σταθῇ ἐναντίον σας, πιστεύοντας διάφορες συκοφαντίας. ★ Θὰ δοῦν πολλὰ εὐκαιρίες σὺν χωρισμένοι νὰ συμφιλιωθοῦν καὶ νὰ ἐξασπρίσουν.	★ Οἱ πνεύμονες καὶ γενικὰ τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα παρουσιάζουν ἐκπληξίς. Ἀπαιτεῖται γι' αὐτὸ ἀσκήσι πρὸς τὸν ἀναπνευστικὸν ἀπὸ τὸ κρῶ καὶ τὴν ὑγείαν. ★ Στὴν παραμικρὴ ἀνωμαλία, ἀς συμβουλευτοῦν τὸν γυναικῶν.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τὰ ταξίδια, ποὺ θὰ κάνετε γιὰ ἐπαγγελματικὸς σκοποῦς, θ' ἀποβῇ πολὺ ἀποδοτικά. ★ Κινδύνους νὰ ματαιωθῇ ἡ πραγματοποίησι σχεδίων ἐπειδὴ θ' ἀνακύπτει τῆς προσπάθειες ἢ θὰ τὸ ἀναθέσετε σὲ τρίτους.	★ Ἄν ἡ καρδιά σας εἶναι ἐλεύθερη, τὸ 1962 θὰ εἶναι γιὰ σὰς ἀποφασιστικὴ χρονία, γιὰτὶ θ' ἀνακαλύψετε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ συνδέσετε ὁλόκληρον τὴν ὑπόλοιπὴν ζωὴν σας. ★ Προσεξτε τὴν παγίδει.	★ Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ γεννηθῇσαν πρὸ τοῦ 1920, ἀς προσέξουν πολὺ τὸ σύστημα τοῦ 1962 τὰ πλεονεκτήματα. ★ Μία χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ καταστῇ ἀναγκαία, ὁ ὀργανισμὸς ὅμως θ' ἀναλάβῃ γρήγορα.
ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Κατὰ τὸ 1962 θὰ σὰς ἀπασχολήσουν, πρὸ παντὸς προβλήματος οἰκονομικῆς φύσεως, τὴ λύσι τῶν ὁποίων δὲ θὰ ἔρθῃ παρὰ ὕστερα ἀπὸ μακρὰ καὶ ἐπιπονεὰ προσπάθειες. ★ Δυσάρεστες προστριβὲς με πρόισταμένους.	★ Χρειάζεται προσοχή γιὰτὶ θὰ σὰς ἀναστατώσῃ μιὰ παγίδα, ποὺ ὅτε κἀν θὰ ἀποκαλυφθῇ. ★ Φυλακίστε ἀπὸ μελὰ χρονίον ἐτεροφύλο πρόσωπο. Κάνει ὅτι μπορεῖ, γιὰ νὰ σὰς ἐλῇ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία σας.	★ Τὸ στήθος στίς γυναῖκες καὶ τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα στίς ἀνδρᾶς εἶναι κατὰ τὸ 1962 τὰ πλεονεκτήματα. ★ Μία χειρουργικὴ ἐπέμβασι θὰ καταστῇ ἀναγκαία, ὁ ὀργανισμὸς ὅμως θ' ἀναλάβῃ γρήγορα.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Τὸ 1962 θὰ εἶναι ἕνας χρόνος ἀγαθῶν καὶ μεγάλων ἐπιτυχιῶν. ★ Εὐκόλα θὰ μεταδώσετε τὸν ἐνθουσιασμό σας στίς συνειδήσεις ἢ στενοὺς συνεργάτας σας, ἐπιταχύνοντας ἐστὶ τὴν πραγματοποίησιν κοινῆς ἐπιδιώξεως.	★ Θὰ συμβοῦν γεγονότα, ποὺ θὰ σὰς κάνουν νὰ ἐξαπνεύσετε τὰ πραγματικὰ αἰσθηματικὰ προσώπων, ποὺ ἀγαπᾶτε καὶ θὰ σὰς φέρουν πλησιέστερα σὲ πρόσωπο, ποὺ πρὸς ἀγάπην ἀπὸ καιρὸ κρυφαὶ καὶ εὐκρινεία.	★ Οἱ τοκετοὶ δὲ θὰ εἶναι εὐκόλοι, ἰδίως γιὰ τῆς γυναῖκες, ποὺ δὲ θὰ προετοιμαζοῦντο καταλλήλως γι' αὐτοὺς καὶ δὲ θ' ἀκολουθῶν τῆς συστάσεως τοῦ γυναικῶν. ★ Τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα παρουσιάζει βελτίωσι.
ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Θὰ σημειωθοῦν ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες στὴν ἀρχὴ θὰ σὰς φοβίσουν καὶ θὰ σὰς φανοῦν μάλλον δυσάρεστες. Γρήγορα ὅμως ἡ κατάστασι θ' ἀναστῇ ἀρδρὴν καὶ ὅλα θ' ἀποδείχθουν εὐνοϊκά. ★ Ἀπαιτεῖται μυστικότης.	★ Μόνο με ἀμοιβαία εὐκρινεία καὶ ἐμπιστοσύνη θ' ἀνεπιτύχοντες τοὺς κινδύνους, ποὺ ἀπειλοῦν τῆς αἰσθηματικῆς καὶ αἰσθηματικῆς σχέσεις. ★ Εὐκόλα θὰ σὰς συγκληθῇ καποιο σφάλμα, ἀρκεῖ νὰ τὸ ὁμολογήσετε πρὶν τὸ ἀνακαλύψουν.	★ Νεφρὰ καὶ σπλῆν καὶ εἶναι κατὰ τὸ 1962 τὰ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ ὀργισμοῦ. Ἀποφύγετε κατ' ἀρχὴν τὰ τηγανητά, τὰ καρυκεύματα καὶ τὰ οἶνα. ★ Τὰ παιδιὰ ἀπειλοῦνται ἀπὸ ἀρρώστειες ἐπιδημικῆς μορφῆς.

ΥΑΚΙΝΘΗ ΚΑΡΑΒΙΤΗ

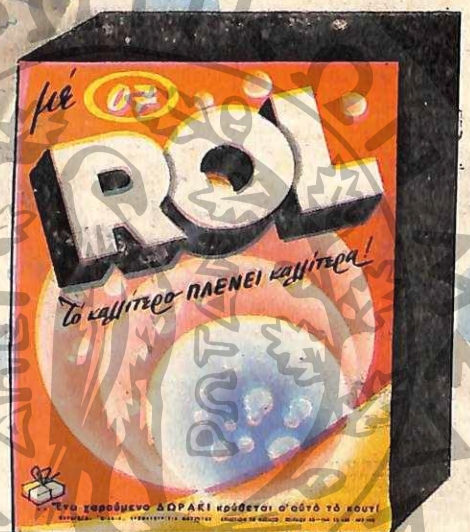

Κερδίστε
την ελπίδα του
της ομορφιάς!

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΧΕΡΙΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ

ROL με **07**

ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ - ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ